بسم الله الرحمن الرحيم

Dua Yayıncılık : 58
Araştırma : 13

•

Dizgi:
Semere
0 212 526 60 68

•

Mizanpaj/Grafik:
Dua Yayıncılık
0 212 526 60 68

•

Baskı ve Cilt:
Ravza Yayıncılık ve
Matbaacılık
Davutpaşa Cad.
Kale İş Mrkz
No: 51-52
Tlf: 0 212 528 46 17
Topkapı/ İST

•

Kültür Bakanlığı
Yayıncı Sertifika No:
17148

•

isbn:
978-605-4024-58-2

Ocak 2011
Vezneciler/İstanbul

irtibat ve dağıtım
İstanbul Kitapçılar Merkezi
Büyükreşitpaşa Cad.
Yümni İş Merkezi 22/40
Vezneciler/İstanbul
Tel ☎ : 0 212 526 60 68
Fax🖷: 0 212 526 67 84

DUA YAYINCILIK

HİZBULLAH

Ana Davası:

SAVUNMALAR

Araştırma

Hazırlayanlar:
Av. M. Hüseyin Yılmaz

Cemal Tutar Mehmet Varol

İSTANBUL • 2011

İÇİNDEKİLER

YAYINEVİ ÖNSÖZÜ / 13

TAKDİM / 15

"HİZBULLAH GERÇEĞİ"NE ADİL BİR TANIKLIK / 15

TUTUKLANAN HİZBULLAH MENSUPLARINA KARŞI YAPILAN HUKUKSUZLUKLAR VE İNSAN HAKLARI İHLALLERİ. 23

1- Hazırlık Aşamasında Başlayan Kolluk Merkezli Hukuksuzluklar, İşkence Uygulamaları ve Güvenlik Birimlerinin Hak İhlalleri. 23

2- Yargı Cephesi. 26

a- Mahkemeler (DGM ve Özel Yetkili Ağır Cezalar). 31

b- Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM). 32

c- Yargıda Yargıtay ve Danıştay Tahakkümü. 33

3- Cezaevleri Ayağı. 38

Her Olay Kendi Şartları İçerisinde Tahlil Edilmelidir. . . .39

Doğuda Devlet Yok(tu) Herkes Başının Çaresine Bakmak Zorunda(ydı). 41

Tehdit Ve Baskılar Sadece Bir Yapıyla Sınırlı Değil. 42
Devlet Burada Yok. 43
Hizbullah'ın Bir Dönem Şiddeti Tercih Etmiş Olması
Meşru Müdafaa Kapsamında Değerlendirilebilir mi?. . . .44
HİZBULLAH ANA DAVASI. 46
İşkenceler Ve Kolluğun Keyfi Uygulamaları. 47
Ele Geçen Hizbullah Arşivinin Mahkemeye
Gönderilmemesi. 50
HİZBULLAH ANA DAVASININ GEREKÇELİ KARARI
VE HİZBULLAH. 55
Gerekçeli Kararın Temelsizliği Ve Somut Vakayla
Uyumsuzluğu. 55
Mahkemenin Gerekçeli Kararında Cemal Tutar'ın
Savunmasına Atıf Ve Hizbullah'ın Varlığına Zemin
Hazırlayan Sebepler. 57
Hizbullah, Kendisini “Cemaat” Olarak Nitelendirmektedir..58
BU KİTABIN AMACI. 59
Bu Kitabın Mahiyet Ve Muhtevası. 62
Netice. 62

1- AV. M. HÜSEYİN YILMAZ’IN SAVUNMASI / 65

Hizbullah Ana Davası ve Sanıklar. 67
Gözaltı Sürecindeki Hukuk Dışı Uygulamalar. 68
Kayıt Dışı Gözaltılar ve Adam Kaçırmalar. 70
Hizbullah’a Yönelik Operasyonlar ve Çatışmalar. 72

Çatışmalarda Öldürülenlerin Eş ve Çocuklarından Tazminat İstenmesi. 73
Terör ve Devlet. 74
Fezleke ve İddianamelerde Hizbullah. 75
Hizbullah ve Diğer Radikal İslami Gruplar. 77
Bıçaklı Eylemler. 81
Molotoflu Eylemler. 82
Camii Faaliyetleri ve TCK 168 Madde Uygulaması. 82
Hizbullah Zanlılarının Hemen Hepsi Hakkında Örgüt Üyeliği Suçlaması Yapılmış Bu Şekilde Fezlekeler Düzenlenmiş, İddianameler Hazırlanmıştır. 85
Camilerde Düzen ve İntizam Olması, Camii Cemaatine Hizmet İçin Yapılan İşler Dahi Örgütsel Faaliyet Olarak Kabul Edildi. 86
Mahkemelerde Verilen Kararlarda Objektif Olunmaması ve Subjektif Değerlendirme Yapılması Konusu. 89
Yetkililer ve Mahkemeler Tarafından Suç İşleyen Görevliler Hakkında Hiçbir İşlem Yapılmaması. 91
Pişmanlık Yasaları, Pişman Olma, İtirafçılık ve İftiracılık. 92
Koruma ve Talimat Kuryeliği. 94
Okullarda Fikir Ayrılığı Nedeniyle Meydana Gelen Kavgalar 95
Hizbullah Davalarına Konu Olan Dokümanların Değerlendirmesi 95
Doküman Çözümlerinin Hukuka Uygun Olmaması 98

Kriminal ve Balistik İncelemelerdeki Yanlışlıklar. 100
Muhafazakâr Veya Dindar Savcı ve Hakimlarin Tutumu..101
İyi Halden İndirim Konusu 102
İstiklal Mahkemeleri, Devlet Güvenlik Mahkemeleri
(Özel Yetkili Mahkemeler) ve Değişmeyen Devlet Politikası.102
SONUÇ VE İSTEM 106

2- CEMAL TUTAR'IN SAVUNMASI / 107

GİRİŞ / 109

HİZBULLAH CEMAATİ'NİN KURULUŞU / 115

1–Tarihi Sebepler. 115

2–İslamî Yükümlülükler. 129

TEORİK YÖNÜYLE HİZBULLAH / 135

1–Akidevi Olarak Hizbullah. 137
2–Hizbullah ve Hizbuşşeytan Kavramları. 138
3–Etnik Milliyetçilik ve Hizbullah Cemaati'nin Kürt
Sorununa Yaklaşımı. 140
4–Hizbullah'ın Devlete Bakışı. 147
5–Hizbullah Cemaati Mu'tedildir. 151
6–Terör ve Cihad'a Bakışımız. 155
a) Bireysel Terör. 155
b) Örgütsel Terör. 156
c) Devlet Terörü 156
7–Örnek Aldığımız Şahsiyetler ve Hareketler 159

GEREKÇELİ KARARLARA KISA CEVAPLAR /164

CEMAATİN FAALİYET ALANLARI / 182

1–Cami Çalışmalarımız. 182
2–Okul Çalışmalarımız. 194
3–Cemaat'in Köyleri İhya Çalışmaları. 196
4–Toplumsal Sorunlara Çözüm Çalışmaları. 203
1–Kan Davaları. 204
2–Arazi Anlaşmazlıkları. 206
3–Suyun Kullanımıyla İlgili İhtilaflar. 206
4–Namus Davaları. 207
5–Kız Kaçırmalar. 208
6–Aile İçi Anlaşmazlıklar. 209

CEMAATİN KARŞI KARŞIYA
KALDIĞI ÇATIŞMALAR / 211

1– PKK İLE YAŞADIĞIMIZ ÇATIŞMALAR / 213

a) PKK'nin Bölgeyi İfsad Etme Hareketleri. 213
b) PKK'nin Camilere Yönelik Baskıları ve Camilerin
Fonksiyonunu Ortadan Kaldırma Çabaları. 218
c) Çatışmayı Başlatan Taraf. 225
d) PKK İle Çatışmaların Başlaması Ve Sonuç. 236

2– MENZİL GRUBU İLE ÇATIŞMALARIMIZ / 246

3– DEVLET İLE ÇATIŞMALARIMIZ / 248

A) DEVLETİN KÖY POLİTİKASI VE JANDARMANIN
CEMAAT'E BAĞLI OLAN KÖYLERE YAPTIĞI BASKI
VE ZULÜMLER. 249

1–Yargısız İnfazlar. 252
Hatuni Köyü'ndeki Yargısız İnfazlar. 252
Garsiye Köyündeki Yargısız İnfazlar. 255
2–İşkenceler. 255
3–Mal ve Hayvanların Telef Edilmesi. 256
4–Gözaltılar. 257
5–Köy Boşaltmalar. 258

B) EMNİYETİN ZULÜMLERİ / 259

1–Ev ve işyeri baskınları. 261
2–Cami Baskınları. 262
3–Keyfi ve Uzun Gözaltılar, İşkenceler, Hukuksuz Tutuklamalar. 264
4–Yaralamalar. 265
5–Yargısız infazlar. 266
6–Yıldırma Taktikleri. 272
7–Provokasyon Cinayetleri. 273
8–Karalama Taktikleri. 277
9–Kaçırmalar. 278
10–Ajanlaştırma Hareketleri. 279

CEMAATE YÖNELİK İFTİRALARA CEVAPLAR / 286

A– 90'LI YILLARDA ATILAN İFTİRALAR VE KARALAMA FAALİYETLERİ / 289

1–Cemaat Elemanlarının Çevik Kuvvette Eğitildiği İddiası. 289

2–Kontr–Gerilla İddiaları. 298
3–İran'dan para geliyor iddiası. 301

B– ERGENEKON SORUŞTURMASI KAPSAMINDA ATILAN İFTİRA VE KARALAMA FAALİYETLERİ / 303

1–Tuncay Güney'in Halit Güngen İçin Söyledikleri . . .303
2–Veli Küçük'ün Hizbullah'ı kurduğu iftirası 303
3–Tuncay Güney'in, Hizbullah Cemaati'nin Kuruluşunu Teoman Koman'a Bağlama iftirası 305
4–Teoman Koman'ın bazı sözleri etrafında çıkarılan yaygara ve iftiralar. 307
5– Faruk CÖMERT'in sözleri etrafındaki iftiralar 310
6–TBMM Fail–i Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Raporlarında Şekillenen İftiralar. 314
7– Bülent Orakoğlu Kaynaklı İftiralar 318
8– Gizli tanık Ahmet ya da Asıl Adıyla A.Aziz Tunç Kaynaklı İftiralar. 325
Hizbullah Cemaati'ni Ergenekon'la İlişkilendirme Çabalarına İlişkin Bir Değerlendirme. 331
Şehid Rehberimiz Hüseyin Velioğlu'nun Soyadı Etrafındaki Spekülasyon ve İftiralar. 335
Aziz Şehidimiz Sülhaddin Ürük'ün Nesebi Etrafındaki Spekülasyon ve İftiralar. 336

HİZBULLAH KAMPLARI İÇERİKLİ İFTİRA VE SPEKÜLASYONLARA CEVAP / 337

1–Yolaç (Susa) Köyü/Silvan–DİYARBAKIR. 337
2–Seki (Xerabébena) Köyü ve Gönüllü (Dérdilé) Köyü/Gercüş–Batman. 338
3–Çiçekli (Şıféré) Köyü/Gercüş–Batman 339
4–Kavak Mezrası (Xırbésma'il)/Gercüş–Batman 340

KİŞİSEL SAVUNMAM / 345

3- MEHMET VAROL'UN SAVUNMASI / 349

YAYINEVİ ÖNSÖZÜ

Değerli Hukukçu Av. M. Hüseyin Yılmaz'ın Hizbullah Ana Davası'na ilişkin savunma avukatı olarak mahkemeye sunmuş olduğu "esasa ilişkin son savunması" ile Hizbullah Ana Davası sanıklarından olan Cemal Tutar ve Mehmet Varol''un savunmalarından oluşan bu kitap, kendi alanında bir ilk olma özelliğini taşımaktadır.

Bu kitabı yayınlamadan önce yayın kurulumuzun yaptığı incelemede,

kitabın tarihin karanlıkta kalmış yüzüne bir ışık;

tek taraflı anlatılmış olaylara verilmiş olan bir söz hakkı,

kara propagandalarla halkın gözünden düşürülmeye, gönlünden ve kalbinden atılmaya çalışılmış bir kesimin dili olduğunu gördük.

Yayınevi olarak savunmalara konu olan olayları okurken tarihin bir dönemine ışık tuttuğuna şahit olduk. Bu nedenle kitabın incelenmesinde geç kalınmış tarihi bir vesika olduğuna ve kitabın vakit kaybettirilmeden gerçeğin peşinde koşan herkesin istifadesine sunulması gerektiğine karar verdik.

'Rabbim Allah'tır' dedikleri için her türlü baskıya, zulme, işkenceye, ekonomik ambargolara uğramış, dinleri ve

inançları uğruna her türlü bedeli ödemiş, bir yandan devletin, bir yandan PKK'nin yok etmeye çalıştığı, ancak tüm bunlara rağmen inandıkları yolda taviz vermeden ilerleyen bir Cemaat'in kuruluşu, faaliyetleri, amaçları, hedefleri hakkında ilk ağızdan bilgilenmek şüphesiz başta İslamî kesimler olmak üzere, bu konuda araştırma yapan herkesin ihtiyacıdır.

Biz, Dua Basım Yayın ve Dağıtım olarak bu bilgi ihtiyacını karşılamak amacıyla **"Hizbullah Ana Davası SAVUNMALAR"** adlı kitabı yayınlamayı üzerimize bir borç biliyoruz.

Savunmaları kitap haline getiren sayın Avukat M. Hüseyin Yılmaz'a ve katkıda bulunanlara teşekkür ederek, Rabbimizden bu kitabın hayırlara vesile olmasını ve aynı doğrultuda yapılacak çalışmalara zemin hazırlamasını temenni ediyoruz.

Aralık 2010

"Ey iman edenler!
Allah için hakkı ayakta tutan,
adaletle şahitlik eden kimseler olun." [1]

TAKDİM

"HİZBULLAH GERÇEĞİ"NE ADİL BİR TANIKLIK

Önemli görevlerde bulunmuş ya da bir kısım toplumsal hadiselerin perde gerisine tanıklık etmiş kimselerin yeri ve zamanı gelince yaptıklarını ve yaşadıklarını yazmaları sıkça rastlanan vakıalardandır.

"Devlet görevlisi" sıfatı taşıyanların yaşadıklarını ve tanıklık ettiklerini yazmaları durumunda daha çok ilgi gördüğü bilinmektedir. Bu yüzden önemli devlet kademelerinde yer almış kimselerin, özellikle emeklilik sonrası, anılarını ve tanıklıklarını yazdıkları görülmektedir. Ancak üzülerek belirtmeliyiz ki bu kimselerin anıları ve tanıklıkları, genellikle beraberinde bir kısım siyasi hesapları ihtiva ettiğinden faydası kadar ciddi yanılgılara da sebebiyet verebilmektedir.

İşte tam da bu noktada tartışılan konuları sosyal ve siyasal meselelerin sivil ve toplumsal cenahını teşkil eden kimselerin yazmalarının zarureti ortaya çıkmaktadır.

---

1 Maide Suresi: 8

Coğrafyamızın önemli sosyal ve siyasal gerçeklerinden biri olan Hizbullah'a tanıklık etmiş biri olarak, toplumsal huzura, güvene ve en önemlisi **"adalet"**e katkıda bulunması gayesiyle hazırlanan bu kitabın "Adil şahitlik" noktasında önemli bir boşluğu dolduracağını umuyorum.

Hizbullah ile ilgili bugüne kadar çok şey yazıldı, söylendi. Binlerce haber, yüzlerce köşe yazısı, onlarca kitap... Öte yandan Medya, Hizbullah'ı olabildiğince karalamak için özel bir çaba ve gayretin içinde yer aldı. Çünkü Hizbullah, devletin gözünde 'düşman'dı ve yok edilmesi gerekiyordu. Bu yok etme operasyonunda dördüncü gücü ellerinde bulunduran "Medya" da aktif bir şekilde kullanıldı.

Hizbullah'a karşı yürütülen savaşta Medya, bu mücadelenin psikolojik ve dezenformasyon cephesinde durarak insanların zihinlerini bulandırma, toplumu mütedeyyin insanlara karşı kışkırtıp harekete geçirme, İslami duyarlılığı olan ve İslam'ı sahiplenen insanları topluca **'terörist'** gösterme çabalarını durmaksızın yürüttü. Elbette medyanın durduğu cepheye kendiliğinden geldiğini ve dezenformasyonda kullandığı lojistik malzemeyi kendi imkânlarıyla temin ettiğini söylemek yanlış olacaktır. Zira öteden beri devletin resmi organları olan Genelkurmay, MGK, MİT ve Emniyet Teşkilatında farklı adlarla da olsa **"Psikolojik Harekât Birimleri"**nin olduğu bilinmektedir. Bu birimler, insanları resmi ideoloji doğrultusunda düşünmeye zorlamak, resmi ideolojiye muhalif düşünenleri de iftira, karalama, kötüleme, düşman gösterme gibi psikolojik ve dezenformasyon yöntemleriyle halkın vicdanında mahkum ettirmek için her yolu ve yöntemi mubah görmüşlerdir. Pek tabii ki bu birimler, halkı güdülemek için medyayı kullanmışlardır. Türk Medyası, kendisini her zaman psikolojik harekât merkezlerinin "Emir

ve görüşleri" doğrultusunda kullanılmaya hazır hissetmiş ve bunu bir görev olarak algılamış, bunun sonucunda da Hizbullah Cemaati'ni görülmemiş bir medya lincine tabi tutmuştur. *Sol ve laik kesimi temsil eden medyanın saldırıları - nı bir yere kadar anlamlandırmak mümkün olsa da, bu psi - kolojik harekâtta kendilerini "mütedeyyin" olarak lanse edip İslami kesime hitap eden basının aynı argümanları sorgusuz–sualsiz doğruymuş gibi kabul ederek bazen daha sert bir dil kullanmalarına anlam vermek mümkün değildir.*

Bununla birlikte Medyada Hizbullah'a dair yer alan haber ve köşe yazılarının mahiyeti ve menşeine dair bilgi ve değerlendirmeler ayrı bir çalışmanın konusu olduğundan onları bir yana bırakarak yazılmış bulunan kitapları kategorize edip değerlendirmeye tabi tutmak gerekirse, şunları görürüz:

Kitaplarına Hizbullah Cemaati'ni konu edinenlerin önemli bir kısmı istihbarat örgütlerine yakınlık ya da bu örgütlerle bağlantılarından dolayı "Terörle Mücadele" kapsamında tıpkı medyada yer alan haberler gibi manipülatif bilgileri kullanarak gerçekleri "özenle" gizleme ya da saptırma yolunu tercih etmişlerdir. Bunlar adil tanıklık prensibini tersyüz etmiş, tarih ve toplum nezdindeki sorumluluklarını görmezden gelmişlerdir.

Bir kısım yazar ve araştırmacılar, ya fikri muhalefetlerinden ya da birinci ağızdan bilgiye ulaşma imkânsızlığından olsa gerek yığınla yalan-yanlış tesbit ve bilginin yanında insaflı ve adil değerlendirmelere de yer vermişlerdir.

Kitap telif edenlerin bir kısmı da -ki bunların sayısı çok azdır- farklı İslami düşünce ve gruplara mensup olanlardır. Bunlar da kimi zaman rekabet hissiyle, kimi zaman bilme-

den, çoğunlukla da iddiaların muhatabı olan kesimi dinleyip tanımadan devlet kaynaklı manipülatif bilgilerle hareket etmiş, hatta ilk başta verdiğimiz kişilerin yazdıkları kitaplardan alıntılar yaparak bu şekilde **"Hizbullah"**ı tanımlama ve değerlendirme yoluna gitmişlerdir.

Oysa mensubu oldukları aziz İslam'ın temel prensiplerinden biri de girişte vermiş olduğumuz ayet-i kerime ile beraber Kur'an-ı Kerim'in şu ayet-i kudsiyesidir:

"Ey iman edenler! Eğer bir fasık size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa kötülük edersiniz de sonra yaptığınıza pişman olursunuz."[1]

Takdir edilir ki bu ayet-i kerimenin ifade ettiği anlam, sebeb-i nüzulu olan şahıs ve "fetebeyyenu" ifadesinin ciddiyeti ve kapsamının izahı, bu takdimin konusu değildir.

Hizbullah mevzusu İslamî söylem ve değerlendirmelerle doğrudan doğruya ilintili olduğundan [2] şu ayet-i kerime ve hadis-i şerifi de nakletmekle iktifa ediyor ve varsa **"bilinen"** bir şey **"adil şahidliğe"** aksi takdirde susmaya davet ediyoruz:

"Bilmediğin şeyin ardına düşme, çünkü göz, kulak ve kalp hepsi sorumludur, mutlaka sorguya çekilecektir."[3]

"Her duyduğunu söylemesi, kişiye günah olarak yeter."[4]

---

1 Hucurat Suresi: 6

2 Bakınız Diyarbakır 2 Nolu DGM'nin -5 nolu ağır ceza mahkemesi- 1998/128 esas numaralı 95 sanıklı dava dosyasının iddianamesi

3 İsra Suresi: 36

4 Ebu Davud

Hizbullah'a dair yazanların bir kısmını ise İslam karşıtları teşkil etmektedir. Daha sonraki süreçte gerçekleştirilen Ergenekon operasyonu kapsamında tutuklanan ve mahkemede "Hayatımız Hizbullah ile mücadeleyle geçti. Bu yolda şehit verdik" diyen şahıs ile İslam'a ve Müslümanlara düşmanlığını saklamayan, aynı zamanda PKK'ye yakınlığıyla bilinen şahısların oluşturduğu bu gruptaki kimselerden ise adil olmayı beklemek abestir. Zira bu kişiler, tamamen ideolojik garezlerle temel İslami kavramları dahi çok rahatlıkla saptırma yoluna gitme cüretinde bulunabilmektedirler. İslam gibi âlem-şümul bir din hakkında yalan yanlış beyanda bulunmaktan üşenmeyen bu tür kimselerden, "Hizbullah" gibi ciddi bir yapılanma hakkında değil, hayatın olağan bir hususunda dahi görüş sormak tamamen anlamsızdır.

Hizbullah'a dair yazanlardan bir diğerkısmı da ise emekli savcılar olmakla birlikte, bu gruptaki kimselerin sayısı, mahkeme kararlarına yazılan önsözleri saymazsak, yok denecek kadar azdır. Bu kimseler de ne yazık ki resmi tezleri dillendirmenin ve kopyala-yapıştır usulüyle hareket etmenin ötesine geçememiş, bu şekilde okurunu kısır bir döngüye mahkûm etmişlerdir. Bu kısır döngü, istihbaratın hazırlamış olduğu metnin, **"fezleke-iddianame-mütalaa ve gerekçeli karar"** aşamalarında neredeyse noktası virgülüne dokunulmadan kopyalanıp yapıştırılması olayıdır. Onlarca yıldır mahkemelerde görülen Hizbullah davalarında, farklı mahkeme ve hâkim isimlerine rağmen, binlerce dosyada Hizbullah gerçeğiyle hiç de bağdaşmayan aynı ifadeler, aynı döngü içinde dönüp durdu. Mahkeme iddianamelerindeki işte bu kısır döngüyü, hiçbir tashih ihtiyacı dahi hissetmeden, sanki mutlak doğrularmış gibi kitaplarına konu edenler de, eğer başka bir amaç gözetmemişlerse, sadece kitap

yazma güdüsüyle hareket edip kamuoyunda tanınma ve Hizbullah adını kullanarak şöhret olma egolarını tatmin etmeyi hedeflediklerini söylemek yanlış olmayacaktır.

Bu kervana daha sonraları, kendince *"Fail-i Meçhul Cinayetler..."* üzerine bir kitap yayınlayan Hüsnü Tuna adlı şahıs da katılmış ve Hizbullah ile ilgili bölümün neredeyse tamamına yakınında **"Ergenekon İddianamesi"**nden kopyala-yapıştırlar yapmıştır. Bununla beraber Hizbullah hakkında daha evvel medyada çıkmış olan ve yaptığımız araştırma ve gözlemlerimizle yüzde yüz iftira ve karalama amaçlı olduğunu bildiğimiz iki-üç iddiayla da kendince "yeni" bir şey katmıştır.

Çevresine kendilerini **"mütedeyyin"** insanlar olarak lanse eden bu tür şahısların, Mansur Güzelsoy gibi kendi eceliyle vefat etmiş olan bazı şahısları dahi 'öldürülmüş' gibi göstererek açıkça 'iftira'ya varan, hiçbir dayanağı olmayan ve neredeyse duyumdan öteye geçmeyen bazı hususları **"Kesin doğru"** diye yaydıklarını görmek ibret vericidir.

Bu şekilde davranmanın sebebi, şunlardan biri olabilir:

Birinci sebep; yazar olma sıfatını elde etme güdüsüdür. Bu tür şahıslar kitap yazmış olmak için olur-olmaz bir yığın safsatayı bir araya getirip kopyalayarak yazar olmayı hedeflemiş olabilirler.

İkinci sebep; emek sarf etmeden popüler konuları kazanca dönüştürme uyanıklığı olabilir. Bu nedenle Hizbullah gibi bir cemaati yazmanın bir kazanç kapısı olarak görüldüğünü söylemek yanlış olmayacaktır. Hele bir de hiçbir emek sarf etmeden, sadece intihaller yaparak hacimli bir kitap oluşturmak, bedava kazanç peşinde olanlar için her zaman ilgi çekici olmuştur.

Üçüncü sebeb; dezenformasyon amaçlı olabilir. Bu şekilde kitap yazanların istihbarat birimleriyle ilintili şahıslar olduğunu ve kendilerine "servis edileni" yaymakla görevlendirildiklerini söylemenin bir sakıncası olmamalıdır.

Dördüncü sebeb ise; rekabet hissi olabilir. Bu şekilde kitap yazmış olanlar, farklı düşüncelere mensup olduklarından rekabet, kıskançlık ve benzeri insani zaaflarla hareket etmiş olabilirler.

Bu grupta yer alanlar, Hizbullah'ı gözden düşürme gayesine hizmet etmek için, Ergenekon iddianamesi başta olmak üzere bulabildikleri bütün verileri kullanmaktan çekinmemişlerdir. Ergenekon iddianamesi gibi Hizbullah hakkında bariz ve yaman çelişkileri bulunan ve ilgili bölümlerin hangi amaçlarla, hangi mahfillerde hazırlandığı şaibeli olan bir metni esas almak, çelişki ve belirsizliklerini görmezden gelmek, en hafif tabirle çamur atmak değil de nedir?!.

Mensubu olduğumuz aziz İslam'ın peygamberi ne de güzel buyurmuş:

"Eğer güneş gibi gördüysen şehâdet et, aksi takdirde yapma"[1]

Ancak üzülerek müşahede ediyoruz ki, kolluk yetkililerinden mahkeme yargıçlarına, mütedeyyin basından her kesimden yazarlara kadar Hizbullah konusunu ele alan kimselerin ortak özelliği; adil şahitlikten yoksun bir tutum sergilemeleri, olayı muhakeme mantığı içerisinde ele almaksızın salt bir kısım önyargı ve duyumlarla hareket ederek iddialarını kanıtlarla destekleme ihtiyacı hissetmemele-

[1] İbn-i Hümam-Fethü'l Kadir-Beyrut: 1316 C: 6 Sh: 17.

ridir. Özellikle de hukuk formasyonu olan aydınların ve İslami hassasiyeti bulunan kimselerin bu hususlara herkesten daha ziyade riayet etmeleri öncelikle beklenir.

Son grupta zikredebileceğimiz kısma gelince ise iddiaların tarafı olan Hizbullah mensuplarının beyanatları ve birkaç yıl önce, **"İ. Bagasî"** tarafından kaleme alınıp Türkiye dışında, sadece Avrupa ülkelerinde yayınlanan **"Kendi Dilinden Hizbullah Ve Mücadele Tarihinden Önemli Kesitler"** adlı kitaptır. Bunu, birinci ağızdan beyan olarak kabul etmek ve Hizbullah hakkında varılacak yargılarda **"olmazsa olmaz"** gibi görmek lazımdır. Zira hukuk mantığında, iddianın yöneltildiği kimsenin **"Kendi İfadesi"** alınmadan karar verilemeyeceği esası hâkimdir.

Bu Kitap;

Bu kitap ise gerek sisteme eleştirel bakışı, gerek yargı sistemine ilişkin değerlendirmeleri, gerekse de iddiaların odağındaki **"Hizbullah"** mensuplarına **"Savunma"** noktasında söz hakkı vermesiyle bir ilk olarak değerlendirilebilir.

Ancak en önemli hususiyeti kiminle ilgili olursa olsun **"Kendi Dilinden"** olmasına gösterdiği özendir. Bunu da adil şahitlik noktasında bir gereklilik biliyoruz.

Savunmalara geçmeden önce "kitaba takdim" çerçevesinde bazı başlıklar açarak çeşitli değerlendirmelerde bulunacağım.

TUTUKLANAN HİZBULLAH MENSUPLARINA KARŞI YAPILAN HUKUKSUZLUKLAR VE İNSAN HAKLARI İHLALLERİ

1– Hazırlık Aşamasında Başlayan Kolluk Merkezli Hukuksuzluklar, İşkence Uygulamaları ve Güvenlik Birimlerinin Hak İhlalleri

Türkiye'de yaşayan sıradan bir vatandaştan akademisyenlere ve aydınlara, yönetilenlerden yöneticilere kadar herkes, 12 Eylül Döneminde gerek gözaltı ve gerekse de cezaevlerinde yaşanmış olan hukuksuzlukları, işkenceleri, yargısız infazları, insan hakları ihlallerini bilmekte ve çeşitli zeminlerde dile getirmektedir. **Diyarbakır Askeri Cezaevinde** yaşanan işkenceler, devletin en tepesindeki yöneticilerine kadar herkes tarafından lanetle anılmaktadır.

Türkiye'de bir işkence gerçeği her zaman var olmuştur. Özellikle Kürt illerindeki gözaltı merkezlerinde işkence, sorgulamada bir yöntem halini almıştır. Herkes tarafından bilinen ve şimdilerde lanetle anılan darbe sonrasındaki Diyarbakır Askeri Cezaevindeki uygulamalar ne yazık ki hiçbir zaman sona ermemiştir.

Darbenin hafızalara kazıdığı en önemli hatıra olan işkence uygulamaları, 90'lı yıllarda başlayan Hizbullah ope-

rasyonlarında tekrarlanmış, yakalanıp gözaltına alınan Hizbullah mensuplarına yapılan işkenceler ve hak ihlallerinde sınır tanınmamış, askeri yönetimden sonra kurulan **OHAL Yönetiminde** işkence doruğa çıkmış ve sistematik bir hal almıştır. Bu sistematik işkenceden en çok zarar görenlerden biri de devletin her uygulamasında olduğu gibi yine İslami kesim yani Hizbullah mensupları olmuştur.

15 günden başlayıp altı aya kadar varan gözaltı süreçlerini yaşayıp işkenceli sorgulamalar sonucunda mahkemeye çıkarılan Hizbullah mensuplarının tamamı, savunmalarına "

> *Şu tarihte şurada gözaltına alındım. Falan yerlere götürülüp şu kadar zaman gözaltında kalıp şu şu işkencelere maruz kaldım"*

diye başlamalarına ve işkenceci polisler hakkında suç duyurularında bulunmuş olmalarına rağmen mahkemeler bunları duymazdan gelmiş, bu sağırlıkları işkencenin dozajının her geçen gün artmasına neden olmuştur.

Hizbullah mensubu olma iddiasıyla gözaltına alınan herkes istisnasız işkence görmüş, hakaretlere uğramış, aile ve çocuklarıyla tehdit edilmiş böylece polisin hazırlamış olduğu ifadeleri kabul etmeleri yönünde her türlü baskıya maruz kalmıştır. Bunun sonucunda kimisi sakat kalmış, kimisi ömür boyu geçmeyecek izler taşımak zorunda kalmış, işkence kaynaklı hastalıklara duçar olmuş; Abdusselam İrdem, Murat Bilig ve Mürsel Ekinci gibi kimileri de işkenceler altında hayatlarını kaybetmişlerdir. Yargılamanın *"Soruşturma evresi"*'nin ilk adımı olan kolluğun, Hizbullah pratiğindeki yaklaşım tarzı, anlayış ve uygulamaları ne yazık ki sarılması güç yaraların ve acıların yaşanmasına sebebiyet vermiştir. Bu durum, devletin bütün organları tarafından biliniyor olmasına rağmen herkes buna sessiz kalıp göz yummakla işkencenin sistematik bir hal almasına neden olmuştur.

İşkence, kötü muamele, keyfi uygulamalar, yargısız infazlar, insan hakları ihlallerinin böylesine sistematik bir hal almasının ve sıradan bir memurdan devletin en tepesinde bulunan yöneticilerine kadar herkesin haberdar olmasına rağmen gayri resmi olarak destek olmasının en önemli nedeni, rejimden hoşnut olmayan herkesin düşman olarak görülmesi gerektiği mantığıdır. Bu mantığa göre sistemin ve rejimin muhalifi olan, devletin uygulamalarını doğru bulmayıp karşı çıkan herkes kötü niyetli, vatan haini ve devlet düşmanıdır. O halde bunlara yapılacak her şey mubahtır. Ya başlarının ezilmesi ya da tamamen yok edilmeleri için yapılabilecek her şey yapılmalıdır.

Devletlerin kuruluş amacı, vatandaşa hizmettir. Yani günümüz modern devletleri; vatandaşlarının refahı, huzuru, mutluluğu ve güvenliği için vardır. İslam'a dayalı devletler ise; **din emniyeti, can emniyeti, mal emniyeti, nesil emniyeti, akıl emniyeti** olmak üzere beş temel emniyeti sağlamakla görevlidir. Oysa Türkiye Cumhuriyeti devlet mantığı, ne modern devletlerin, ne de İslam'a dayalı yönetimler kuruluş felsefesiyle bağdaşmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin devlet mantığında, **"devlet vatandaş için değil, vatandaş devlet içindir"** anlayışı hâkimdir. **"Kutsal devlet"** algısı; devletin her yaptığının doğru, her icraatının hak, bekasını sağlamaya yönelik her eyleminin sorgulanamaz oluşunu getirmiştir. Dolayısıyla devletin güvenlik birimlerinin eliyle yaptığı gayri hukuki ve gayri insani muameleleri, devlete kutsallık atfeden her kesimden destek ve takdir görmüştür. Devletin iç düşman algısı içerisinde **"Dini kendilerine referans alan oluşum ve yapılanmalar"** birinci sırada geldiği için, güvenlik kuvvetlerine ve karanlık derin yapılanmalara verilen bu destek ve takdir so-

nucunda, Hizbullah elemanları amansız bir saldırının odağında yer almıştır.

Vatandaşının dinini güvenceye almak için var olması gereken devlet, bu güvenceyi vermek yerine kuruluşundan itibaren dinine savaş açmıştır. 90'lı yıllarda ise bu savaşın karşı cephesinde, dini varlığını korumaya çalışan insanların oluşturduğu Hizbullah Cemaati yer almıştır.

Varlığını muhafaza etmek dışında bir seçenek bulamayan Hizbullah Cemaati'ne mensup Müslümanlar, aileleriyle birlikte çok ağır bedeller ödemek zorunda kalmışlardır. Bu doğrultuda yasal olmayan, gerekçesi bulunmayan, hukuki dayanaktan yoksun ev baskınları günlük rutin faaliyetlerden sayılmış, muhbirleştirmede sınır tanımayan kirli tezgâhlar kurulmuş, itirafçılardan kurdukları timler vasıtasıyla provoke amaçlı cinayetler işlenmiş, cami faaliyetlerini engellemek maksadıyla çirkin oyunlar sahnelenmiş, gözaltı merkezlerinde sadece duymakla bile insanın kanını dondurmaya yetecek derecede şiddetli işkenceler yapılmış ve bu işkence mağdurlarının bir kısmı, yapmadıkları suçların altına imza atmak zorunda kalmışlardır.

2– Yargı Cephesi

Devletin Hizbullah Cemaatine karşı yürüttüğü bu mücadele, sadece güvenlik birimleriyle kalmamış, yargı da bu savaşta etkin bir rol almıştır. Yargı, üzerine düşen rol gereği, kolluk tarafından hazırlanan ve hiçbir somut delille desteklenmeyip sadece işkenceli sorgulamalar neticesinde elde edilen ya da hayali verilerle hazırlanan ifadeleri mutlak doğru kabul ederek Hizbullah dosyalarında daha baştan hükmünü vermiştir.

Kolluk ifadelerinde aleyhte delil olarak gösterilen;

"Camiye gidip Kur'an-ı Kerim dersi almak ve vermek, Hz. Peygamber (sav)'in hayatını öğrenmek, fıkıh dersi almak ve vermek, cami cemaatine koku dağıtmak, cami cemaatinin ayakkabılarını düzeltmek, yerde bulduğu çakmağı cemaate vermek"

gibi davranışlar, mahkemelerde örgüt üyeliği olarak değerlendirilip maalesef cezalandırma yoluna gidilmiştir.

Mahkemelerde delil niteliği kabul edilerek binlerce insanın mahkûmiyetine sebep olan hususların başında, kolluk ifadeleri yer almaktadır. Kolluk ifadeleri ise, herkesin artık kabul ettiği gibi işkence ve baskı altında alınmış ifadelerdir. İşkence ile ifade tutanakları düzenlenmesi, halen devam etmekte ve kolluk ifadeleri yargı tarafından esas delil olarak kabul görmektedir.

Hizbullah pratiğinde 1990'ların başından 2004'lere kadar düzenlenen tüm ifade tutanaklarının ortak özelliği çok sayıda beyan içermesi ve kişinin kendisini ve tanıyıp tanımadığı birçok şahsı mahkûm etmeye yeterli derecede suçlayıcı ifadeler barındırmasıdır.

Bu ise kolluktaki işkencelerden kurtulmak için söylendiği, yan delillerle desteklenmediği, akıl ve mantığa uygun bulunmadığı ve işkence korkusu olmadan verdiği ifadelerinde bundan vazgeçildiği için hukuk mantığında geçerliliği olmayan beyanlardır.

Zira doktrinde de ifade edildiği üzere deliller şüphenin yenilmesinde kullanıldığı için, belirli özelliklere sahip olmalıdırlar. Bu özellikler şunlardır:

1– Deliller, öncelikle *"gerçekçi"* olmalıdır.

2– Deliller, gerçeği *"akla uygun"* olarak ifade edebilen ispat gereçleri olmalıdır.

3– Delillerin olmazsa olmaz özelliği, *"olayı temsil"* etmesidir. Olayın bir parçasını oluşturmayan delil aracının, delil olarak değeri yoktur.

4– Deliller ayrıca *"hukuka aykırı olmamalı"*dır. Delilin hukuka uygun olması, bir delilin sahip olması gereken en önemli özelliktir. Delil araçlarının konu veya elde edilmesindeki yöntem ya da temel hak ve özgürlüklerin korunması yönünden yasaklanmamış olmaları gerekmektedir.

5– Tüm bu özellikler yanında, deliller *"müşterek"* olmalıdır. Müştereklik, delil araçlarının içeriğinin yalnızca yargıç tarafından bilinmesini değil, tarafların da öğrenmesini gerektirir. Delil araçları, muhakemede ortaya konulup tartışılmakla delil niteliği kazanabilirler.[1]

Ancak bu şekilde toplanan delil araçları, delil niteliğini kazanabilir.[2]

Dolayısıyla bir ifadenin delil niteliğine haiz olabilmesi için asgari düzeyde üstteki vasıflara sahip olması kaçınılmaz bir gerekliliktir.

CMK. 148. Madde; ifadesi alınan kişinin, özgür iradesine müdahale edici nitelik taşıyan yasak yöntemlerin kullanılmaması gerektiğini belirlemiştir. Yasak yöntemler, madde metninde sayıldığı üzere şunlardır:

1– Kötü davranma

2– İşkence

---

[1] Ünver, Ceza Muhakemesinde İspat... Kunter, Koca, Ceza Muhakemesi Hukukunda Deliller, Kunter – Yenisey – Nuhoğlu, Toroslu – Feyzioğlu

[2] Kunter, Koca, Ceza Muhakemesi Hukukunda Deliller, Toroslu– Feyzioğlu, Kunter – Yenisey – Nuhoğlu

3– İlaç verme

4– Yorma

5– Aldatma

6– Cebir veya tehditte bulunma

7– Bazı araçları kullanma gibi bedensel ve ruhsal müdahaleler

8– Kanuna aykırı bir yarar vaadi

Doktrinde de ifade edildiği üzere hukuka aykırı yollarla elde edilen delil araçları, "delil" olarak nitelendirilemez ve **hükme esas alınamaz.**[1]

CMK. md. 217/2 ve 4709 sayılı Kanunla AY. md. 38'e eklenen fıkra da bu yargıyı tartışılmaz kılmış ve yasak usullerle alınmış ifadelerin delil kabul edilemeyeceğini düzenlemiştir.

Yüklenen suçun, hukuka uygun bir şekilde elde edilmiş delille ispat edilmesi gerekmektedir. Hukuka aykırı olarak elde edilmiş delil araçları ispat için kullanılabilecek ve hükme esas alınabilecek delil niteliğini haiz olamaz.

CMK. md. 148'in amacı, hukuka aykırı yollarla ifade alınmasını önlemek ve soruşturma görevlilerinin ifadesi alınan kişi üzerinde zor kullanmasına engel olmaktır. Bu amaç doğrultusunda, CMK. md. 148/3, ifadesi alınan kişinin rızasının olması halinde dahi, bu ifadelerin delil değerine sahip olmayacağı hükmüne yer vermiştir. CMK. md. 148 hükmü ile korunmak istenen, özgür irade ve insan

---

[1] Kunter – Yenisey, s. 536; Öztürk, Yeni Yargıtay Kararları Işığında..., s. 32-33; Toroslu, Hukuka Aykırı Deliller..., s. 58; Keskin, s. 183.

haysiyetidir.[1] Bu nedenle, kişinin rızası olması halinde dahi, yasak yöntemlerle alınan ifadelerin kullanılması mümkün değildir. Zira **yasak yöntemler kullanılarak alınan ifadeler "yok" hükmünde** olduğundan, hukuk düzeninde hiç var olmamış bir delil aracının bir kanaate ulaşmada esas alınması da düşünülemez.[2]

> *"Kesinlik ve süreklilik kazanmış yargı düşüncesine ve CMUK.'nun 247. Maddesi hükmüne göre, ikrarın kesin kanıt olarak kabul edilebilmesi için hâkim huzurunda her türlü maddi ve manevi baskıdan uzak serbest irade ile yapılması, tutarlı yan delillerle doğrulanması ve işlenen fiilin oluşu ile uyumlu bulunması..."* [3]

gerektiğini Yargıtay söylemektedir.

Yine aynı Yargıtay

> *"...CMUK.'nun 247. maddesine göre, ikrarın kesin kanıt olarak kabul edilebilmesi için, hâkim huzurunda vuku bulması yanında, her türlü maddi ve manevi cebir, tehdit ve hileden uzak, serbest irade ile yapılması, fiilin işlenişiyle uyumlu yan delillerle de doğrulanması gerekmektedir"* [4]

demektedir.

Aklen de yukarıda verilen CMK'nın 148. Maddesinde sayılan yasak usullerden biri ya da birkaçı yoksa bir kimsenin kendisini ve başkalarını mahkûm edecek beyanlarda bulunmasının izahı yoktur. Ki Hizbullah dosyalarında

---

[1] Koca, Ceza Muhakemesinde Hukuka Aykırı Delilleri..., s. 127.

[2] Hafızoğulları, Zeki, Hukuka Aykırı Elde Edilen Deliller Meselesi, Yeni Türkiye, Temmuz – Ağustos 1996, Y. 2, S. 10, s. 640; Yenisey, Yasak Yöntemler..., s. 1235; Demirbaş, Timur, Sanığın Hazırlık Soruşturmasında İfadesinin Alınması, İzmir 1996, s. 268; Koca, Ceza Muhakemesinde Hukuka Aykırı Delilleri..., s.131.

[3] 8. C.D., 20.3.1985- 583/1390). Yasar, s. 970

[4] 8. C.D., 3.7.1986-2763/4070

kolluk ifadelerinin neredeyse % 100'ü sonraki aşamalarda inkâr edilmiş ve baskı altında alındıkları ilgili kimselerce ikrar edilmiştir.

Gerek yasal düzenlemeler, gerek doktrinde ifade edilen görüşler gerekse de Yargıtay içtihatları bu doğrultuda olmasına rağmen ne yazık ki Hizbullah dosyalarında yargılanan kimseler bu yasal düzenleme ve prensiplerden yararlanma bahtiyarlığına erişememiş ve olabilecek en ağır şekillerde mahkûm edilmişlerdir.

a- Mahkemeler (DGM ve Özel Yetkili Ağır Cezalar)

Soruşturma birimlerinin hali bu olunca "kovuşturma makamları" (Mahkemeler) da farklı olmuyor. Her kademede aynı durum ve duruş hâkim. Onu da ***"Kendi dilinden"*** vereceğiz.

Türkiye devletinin kuruluşundan beri, özellikle de 1980 darbesiyle anayasal düzeyde sağlamlaştırılan çarpık yargı sisteminin 2010 yılı itibariyle

> *"Sistemin gerekçelerinin geçersiz, uygulamalarının adaletsiz, siyasetinin toplumsuz, amacının 'insansız' olduğu artık inkâr edilemiyor."* [1]

Anayasayla birlikte temel yasalarının % 80'inin darbeciler tarafından yapıldığı bir ülkede yargı mekanizmasının ve yasaların sağlıklı işlemesini ve evrensel hukuk normlarına uygun sonuçların ortaya konmasını beklemek anlamsızdır.

Anayasa mahkemesi eski raportörü ve Demokrat Yargı Birliği Eş Başkanı Osman CAN mevcut yargı sistemini değerlendirirken şunları söyler:

---

[1] Darbe Yargısının Sonu, Osman CAN, İstanbul 2010, Sf. 10

"Türkiye'deki yargının yüzyıllık bir siyasal geleneğin vurucu gücü, adaletten çok bir yaşam tarzı koruyucusu, sanal bir batılılaşma ve çağdaşlaşma misyoneri olarak çalışmaktan geri kalmıyor ki burada "batı" ve "çağdaş" kavramlarının, gerçek batı ve çağdaşlıkla ilgisi de pek bulunmamaktadır. Daha çok batının 1945'te tarihe gömdüğü faşizan ve totaliter geçmişten dökülen, artık komediye dönüşmüş kabul ve uygulamalardan söz ediyoruz aslında."[1]

Bu şekilde çarpık bir zihniyet üzerine bina edilmiş bulunan yargı ve yasalardan adalet beklemek yersizdir. Hatta değil adalet, belki de sorunların temel kaynağı olarak görülmesi gereken bir sistemle karşı karşıyayız.

"Türkiye'de devletin özellikle hukuksal ve yargısal yapılanması bugünkü sorunların temel kaynağını oluşturuyor." [2]

b- Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM)

Hizbullah mensuplarının neredeyse tamamına yakını DGM'lerde (Devlet Güvenlik Mahkemeleri) yargılandılar. Bu mahkemelerin yapılanma ve zihniyet itibariyle İskilipli Atıf Hoca ve Şeyh Said Efendi gibi binlerce mazlumu darağaçlarına gönderen istiklal mahkemelerini aratmadığı hukukçuların ortak tespitidir.

"Yargının ideolojik oluşum serüveninde istiklal mahkemelerinin de çok önemli bir yeri vardır. Birer terör aygıtından başka bir şey olmayan istiklal mahkemeleri mecliste yer alan hızlı ve radikal kişilerden oluşturulmuştur… Türkiye'yi teröre boğmuş olan bu mahkemelerin yalnızca ismi "mahkeme"ydi." "Bireylere işkence edenlere, özgürlüğünden mahrum bırakanlara veya terörize edenlere katlanmak ile "yargı" yoluna müracaat etmek arasında hiçbir fark kalmamışsa, yürütülen yargılama "işkence", "mahrumiyet" ve "sindirme"nin "hukuk" adına temize çıkarılması ve süreklileştirilmesinden başka bir

---

1 O. Can, A.g.e, İstanbul 2010, Sf. 16

2 O. Can, A.g.e, İstanbul 2010, Sf. 17

amaca hizmet etmiyorsa, ortada "yargı"dan değil, "terör" aygıtından söz etmek zorunlu hale gelir."[1]

Bugün **"Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri"** olarak bilinen mahkemeler 2004 yılında sözde kaldırılmış bulunan DGM'lerin uzantısı, devamı ve militarist milli güvenlik devleti anlayışının bir yansımasıdır. DGM'ler 1973 yılında kurulmuşlardır. Bu mahkemelerde, bazen yargıç olma zorunluluğu dahi aranmayan buna rağmen yargıçlık yetkisini kullanan bir askeri üye yer almıştır. Bu şekilde herhangi bir muvazzaf subay da DGM'lere gelip yargıçlık yapabilmiştir. Bu durum ancak 1999 yılında yapılan değişiklikle sona erdirilebilmiş, bu zamana kadar Hizbullah isnadıyla mahkemeler önüne gelen binlerce dosyada ağır mahkûmiyet kararları verilmiştir.

2004 yılına kadar DGM zihniyeti ve tabelası devam ettirilmiş ve nihayet bu yılda yapılan değişiklikle **"DGM"** yazılı tabelalar yerini **"Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri"**ne bırakmıştır. İdeolojik alt yapısı itibariyle istiklal mahkemelerinin devamı mahiyetindeki bu mahkemelerde de aynı zihniyet devam ettirilmiş, devlet denen "Soyut yapının" menfaatleri her zaman vatandaşın menfaatlerine tercih edilmiş, iddia makamı olan savcılar ile karar mercii olan hâkimler lojmanlarda, adliyelerde ve mahkeme salonlarında bir arada tutulurken halkın haklarının savunucusu konumundaki avukatlar adeta dışlanmıştır.

c- Yargıda Yargıtay ve Danıştay Tahakkümü

Türkiye'de sistemin yapılanması hep küçük bir azınlığın

---

1 O. Can, A.g.e, İstanbul 2010, Sf. 34, 35

menfaatlerine endekslenmiştir. Adalet dağıtması ve toplumsal birlikteliğin teminatı olması gereken mahkemeler için de ne yazık ki aynı durum söz konusudur. Hatta elit yapılanmanın en güçlü olduğu kurumlardan biri olduğu; yargının son yıllarda iktidar partisiyle girdiği mücadeleden ve bir muhalefet partisi edasıyla hareket etmesinden rahatlıkla anlaşılabilir.

Subayların ve takipçilerinin hâkimlik yaptığı Hizbullah mahkemelerinde, bugün siyasi tavırlarıyla meşhur hâkimler bir dönemin acımasız **"adalet mekanizmasının" "bağımsız hâkimleri"** olarak **"Yüce Yargıtay'ımızın"** denetimi ve yine yüce içtihatlarıyla görevlerini icra etmişlerdir.[1]

Yargıtay merkezli, ideolojik bir tarafın menfaatlerini esas alarak yapılanan mahkemelerin hal-i pür melali budur. Türkiye'de yılda 100 davaya bakan bir hâkimin dava dosyalarının 40'ı incelenir. Ancak;

> *"Bu 40 kararın da itiraz sonucunun Yargıtay'a gitmesi gerekir. Kararların hiçbirisi itiraz sonucu Yargıtay'a gitmemişse, hâkim terfi edemez; yani tüm kararlarından toplum memnunsa terfi etmesi mümkün değildir. Toplumsal memnuniyetin yargı için önemi (!) burada da net olarak görülür. Dosyalar incelenirken terfi değerlendirilmesi kararların isabet oranının notlandırılmasına bağlıdır. Bu noktada yine halkın değil Yargıtay'ın kararları beğenmesi önem kazanır…*

---

[1] Hizbullah dosyalarının Diyarbakır ayağındaki amansız yargıcı Oktay Kuban, İstanbul özel yetkili ağır ceza mahkemelerinde de siyasi ve ideolojik yargıçlığını ortaya koydu. İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi üye hâkimi Oktay Kuban, ilkin Ergenekon soruşturmaları kapsamında bulunan Albay Dursun Çiçek hakkında tahliye kararı verdi. Ardından Kafes Eylem Planı'na muhalefet şerhi koydu. Ve son olarak Balyoz darbe planı iddialarına ilişkin soruşturma kapsamında 02 Nisan 2010 tarihinde 19 Ergenekon tutuklusunu tahliye etti. Evet, işte hukuk, işte tarafsızlık, işte "kişiye ve guruba özel hukuk olmaz" ilkesi ve işte Oktay Kuban.

Dolayısıyla hâkimin karar ekseni, toplumsal vicdana göre değil, Yargıtay'ın ideolojik tercihlerine göre biçimlenir."[1]

Bu şekildeki bir yargı sisteminin hâkim ve savcıları güvenceden yoksun bıraktığını söyleyen anayasa mahkemesi eski raportörü devamla şunları söyler:

"... Yargı esas olarak adliyede vuku bulur ve Yargıtay ile Danıştay'ın yetkisi hukuki denetimle sınırlıdır. Temyiz ilk derece mahkemelerinde verilen kararların hukuksal sınırlar içinde verilip verilmediğinin incelenmesinin adıdır ve mahkemelerin takdir alanına karışılmaması gerekir. Kararı veren yer; yani adaleti gerçekleştirecek yer Danıştay veya Yargıtay değil adliyelerdir, vatandaşların yüz yüze geldiği adliyelerdeki hâkim ve savcılardır." [2]

Hal bu iken ne yazık ki toplumla yüz yüze bulunan ve adaleti tesiste özne olması gereken hâkimlerden zaman zaman şu cümleleri açıkça duymaktayız: ***"Ne yapalım. Bu şekilde karar vermezsek Yargıtay zaten bozar."***

"İçtihat eksenli yargılama yapmanın, hukuku dondurduğu, yargılamayı yasadışı bir yörüngeye çektiği, meclisi anlamsızlaştırdığı, hukuk siyaseti konusundaki karar yetkisini bütünüyle yargıya aktardığı..."

gerçeğini hatırlatan Osman Can, bu durumun hukuk devletinin sonunu hazırladığını sözlerine ekler.

Mütedeyyin olarak vasıflandırılan bir başbakanın başkanlığında hükümet olan partinin iktidarından sonra sıkı bir muhalefete soyunan yargının ve başındaki Yargıtay'ın hıncını Hizbullah dosyalarında yargılanan kimselerden aldığı ve çifte standartlı bir hukuk rejimini hayata geçirdiği Hizbullah dosyalarına bakan avukatların ortak kanaatidir.

---

1 O. Can, A.g.e, İstanbul 2010, Sf. 141

2 O. Can, A.g.e, İstanbul 2010, Sf. 143

Bu çifte standart hukukunu başka kurumlarda da görmek mümkündür. Buna adli tıp kurumu örnek gösterilebilir. İstanbul adli tıp kurumunun çifte standartlarını ve ideolojik raporlarını Fikret Bayram vakasında açıkça görmek mümkündür. Doğruhaber Gazetesi, Fikret Bayram örneğinden, Adli Tıbbın kişiye ve kişinin inanç ve ideolojisine göre raporlar düzenlediğini, bu nedenle açıkça çifte standart uygulamalara imza attığını birçok nüshasında gündeme taşıdı.

Taraf gazetesi de 18.04.2010 tarihli baskısında Fikret Bayram olayını "Adlî Tıp 12 yıl sonra çark etti" şeklinde duyurdu. Buna göre Felçli mahkûm Fikret Bayram'a 'kalıcı sakatlık' raporu vererek affedilmesini sağlayan Adlî Tıp, aynı kişinin Hizbullah'la bağlantısı çıkınca bu kez "Kalıcı hastalığı yoktur" diye rapor verdi.

> "İstanbul Adlî Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu, 1998'de bir hükümlüye verdiği raporu yıllar sonra değiştirdi. Kurulun 1998'de "kalıcı sakatlığı vardır" raporu verdiği hükümlü Fikret Bayram, dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel tarafından affedildi. Ancak yıllar sonra Bayram'ın Hizbullah'la bağlantısı çıkınca aynı kuruldan çıkan rapor "kalıcı hastalığı yoktur" şeklinde oldu. İstanbul Adlî Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu, 12 yıl önce kendi verdiği raporla birlikte, Batman Devlet Hastanesi ve Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin de verdiği "yüzde 95 sakat ve bakıma muhtaçtır" raporlarını da görmezden gelerek, "sürekli hastalığı yoktur" raporu verdi."

Netice itibariyle istisnalar hesaba katılmazsa eğri bir anlayıştan doğru kararlar ve uygulamalar beklemek anlamsızdır. Türkiye'deki yargı sisteminin de tüm kurum ve kuruluşlarıyla eğri bir anlayış ve ideoloji doğrultusunda yapılandırıldığı açıktır.

Bu nedenlerden dolayı yargılama aşamalarında Hizbullah mensuplarına isnat edilen "suçun maddi ve mane-

vi unsurları" oluşmadığı halde suç sabit sayılmış, hukuk devletinin temel ilkelerinden biri olan "Şüpheden sanık yararlanır" ilkesi ve "Masumiyet Karinesi" uygulanmamış, hukuken delil değerinde sayılamayacak belgeler "delil" kabul edilmiştir. Bununla beraber "Kişiye göre suç olmaz" şeklindeki hukuk prensibi göz ardı edilerek Hizbullah dosyalarında adeta ayrı bir hukuk rejimi oluşturulmuştur. Yargıtay ceza genel kurulu sol davalarda yerleşik hale gelmiş içtihatlarını Hizbullah dosyalarında değiştirmiş ve en ufak şüpheye dahi mahkûmiyet içtihatlarını yerleşik hale getirmiştir.

Yukarıda özetle izah edildiği gibi yargı, Hizbullah'a karşı yürütülen topyekûn mücadelede işkenceleri görmemek, en hafif suça en ağır cezayı vermek, hiç suçu olmayanları tahliye etmeyip yıllarca cezaevlerinde kalmalarını sağlamak, yargılamayı 10–15 yıl kadar uzatarak tutukluluğu infaza dönüştürmek ve temyize giden dosyaları onaylamakla rolünü hakkıyla yerine getirmiştir.

Bahse konu hukuksuzluklar ve keyfi-ideolojik uygulamalar gerek bu kitabın konusu olan Hizbullah dosyalarında gerekse de diğer yargılamalarda yaşanmış ve ne yazık ki farklı yoğunluklarda yaşanmaya devam etmektedir. Fakat rejimin iç düşman algılamasında birinci sırada olan İslamî oluşumlar, özelde de Hizbullah Cemaati, sözü edilen hukuksuzluklardan ve ideolojik düşmanlıklardan en fazla nasiplenenler arasında ilk sırada yer almıştır.

Bu kitapta konumuz itibariyle Hizbullah dosyalarına daha çok atıfta bulunuluyor olması farklı muhalif kesimler bakımından da aynı ideolojik baskı ve tutumların sergilendiğini göz ardı ettirmemelidir.

Ancak bu ülkede "Hizbullah" denince basını, aydını, bürokratları ve etki gruplarıyla tüm kesimler bakımından akan suların durduğu ve çok farklı uygulama ve tutumların ortaya konduğu bilinmektedir. Bu da beraberinde hissi tespitleri getirmekte ve gerçeğin anlaşılmasına engel olmaktadır.

3– Cezaevleri Ayağı

Hizbullah Cemaati'ne karşı yürütülen hukuksuzluğun diğer ayağını da cezaevleri teşkil etmiştir. Özellikle 28 Şubat süreciyle başlayan din düşmanlığı, yoğun olarak Bingöl Özel Tip Cezaevinde bulunan Hizbullah mensuplarına benzeri görülmemiş bir zulüm ve işkence olarak yansımıştır. Cezaevlerinde bütün mahkûmların can güvenliği devletin teminatı altında olması gerekirken, maalesef Hizbullah mensupları bu karanlık dönemde, sıradan bir insanın kaldıramayacağı insanlık dışı muamelelere maruz kalmışlardır.

Diyarbakır E Tipi Kapalı Cezaevi ise adeta Çevik Kuvvet merkezi gibi iş görmüş, tutuklanan Hizbullah mensupları itirafçı olmaya veya en azından tarafsız olmaya zorlanmış, direnenler kötü muamelelere maruz kalmışlardır.

Bundan çok daha vahimi, emniyet–yargı–cezaevi üçlüsünün ortak hareket etmesiyle tutuklanan Hizbullah mensuplarının istendiği zaman cezaevinden çıkarılarak gözaltı merkezlerindeki işkencehanelere götürülmeleri olayıdır. Bu, o kadar sıradan bir hal aldı ki, tutuklanan mahkûm çoğu zaman cezaevine bırakılmadan veya bırakıldıktan bir müddet sonra tekrar gözaltı merkezine götürülüyordu. Bunun yanı sıra itirafçılar cezaevinde istediği gibi cirit atabiliyor ve politika gereği cezaevindeki ilk günlerinde müşahedelerde yalnız bırakılan Hizbullah mensuplarını vaatlerle,

tehditlerle, fiziki şiddetle veya alacakları cezalarla korkutarak itirafçılığa zorluyorlardı. Bunu, bazen polisle birlikte yapan itirafçılar, Cemal Uçar gibi Müslümanların zahiren şaibeli bir şekilde hayatını kaybetmelerine neden olacak kadar işi ileriye götürmüşlerdir.

Hüküm alan Hizbullah mensuplarının aile ve memleketlerinden çok uzak illerdeki cezaevlerine nakledilmeleriyle Hizbullah mensupları iki kez cezalandırılmış, kendileriyle birlikte aileleri de mağdur edilerek sırf aile ve akrabalık bağlarından dolayı ailelerin de cezalandırılmaları amaçlanmıştır.

Her Olay Kendi Şartları İçerisinde Tahlil Edilmelidir

Türkiye kamuoyunun en belirgin yanılgılarının başında mevcut sınırlar çerçevesinde coğrafyayı bir bütün olarak aynı kefeye koyup değerlendirmek gelmektedir. Her ne kadar tarihe "Kürdistan" adıyla yazılmış topraklar, cumhuriyetin kuruluşundan itibaren "Türkiye" kapsamında ele alınıyorsa da "koşulların farklılığı" göz ardı edilemez bir gerçek olarak önümüzde durmaktadır. Bunu son yıllarda devletin desteğiyle bölgede yer edinmeye çalışan bir grubun neredeyse dünyanın her ülkesinde faaliyet gösteriyor olmasına rağmen "şiddet"le karşılanmamış olması, ancak Kürdistan coğrafyasında karşılaştığı "ölüm" vakalarından da anlamak mümkündür.

2010 yılı Ramazan ayında Hakkâri'de ve Şırnak'ın İdil ilçesinde bu grupla bağlantılı olduğu değerlendirilen iki cami imamı öldürülmüş, yine arife günü Hakkâri'de Kur'an kursu niteliğinde olan Sümbül Öğrenci Yurdu molotof kokteylleri ile yakılmıştır.

Örgütün hapisteki lideri Öcalan 08 Eylül 2010 tarihli Görüşme Notunda bu hususa şu şekilde işaret etmiştir:

"Bu imamları kullanmak istiyorlar. Onlar vasıtasıyla halka propaganda yapıp halkı kandırmak istiyorlar. Geçmişteki Hizbullah uygulamasına benzer bir uygulama gibi."

Bununla beraber Türkiye'nin iyice kamplaştığı son referandum meselesinde de bölgenin "apayrı" koşullara sahip olduğu bir kez daha gün yüzüne çıkmıştır. Türkiye'nin batı illerinde ve Türk kökenli vatandaşların yoğunlukta olduğu bölgelerde "evet" ve "hayır" oyları yakın oranlarda sandığa yansıdığı halde, en çok "hayır" oyunun çıktığı illere baktığımızda ise batı illerinin şaşırtıcı oranlarını görürüz: Kırklareli yüzde 74.18, Edirne yüzde 73.18, Muğla yüzde 68.75, Tekirdağ yüzde 64.42...

Diğer taraftan Kürd coğrafyasında bambaşka bir tablo ile karşılaşırız. Boykot kararını halka dikte ettiren bir örgüt ve partinin tehditleri ve tacizleri, referandum günü boykot kararını uygulamayanlara taşlı, sopalı, bıçaklı saldırılar olarak yansımıştır. Bunun sonucunda onlarca yaralının yanı sıra, o gün oy vermek isteyip de korkudan evinden çıkamayan binlerce insanın olduğunu söylemek mümkündür. Bu tabloya rağmen ortaya çıkan sonuçlar ise şöyledir: Ağrı yüzde 95.63 ile Türkiye'de en çok evet oyu veren il olurken, yüzde 95.15 ile Bingöl ikinci, Siirt yüzde 95.06 ile üçüncü, Batman yüzde 94.66 ile dördüncü ve Urfa yüzde 94.48 ile evet oylarının en yüksek çıktığı beşinci il oluyor.

Diğer taraftan Türkiye'nin hiçbir yerinde benzerine dahi rastlanmayan bir başka tablo ise şu şekildedir: Diyarbakır'da yüzde 65, Van'da yüzde 57, Hakkâri'de yüzde 93, Şırnak'ta yüzde 78, Batman'da yüzde 63 oranında sandığa gitmeyen

ya da gidemeyenlerin bulunduğu Kürd illeri gerçeği vardır önümüzde…

Doğuda Devlet Yok(tu) Herkes Başının Çaresine Bakmak Zorunda(ydı)

Halkın durumunu, tepkiselliklerini ve örgütlenmelerini kendi şartları içerisinde tahlil etmekle doğru sonuçlara varabileceğimizin farkına varmalı ve Hizbullah vakıasında da aynı usulle meseleyi anlamaya çalışmalıyız. Hizbullah'ı sevsin ya da sevmesin, herkesin onu "doğru" anlamasının yollarından biri de her vakada olduğu gibi burada da bu vakayı kendi şartları içerisinde değerlendirmekten geçmektedir.

Hizbullah, yakından bakıldığında çok farklı bir görünüm arz ederken, gariptir ki Türkiye kamuoyuna "Silah"la özdeş bir cemaat olarak yansıtılmıştır. Bunun da temel sebebi doğduğu toprakların özel şartlarıdır. O özel şartları bilmeden Hizbullah'ı anlamanın imkânı da yoktur.

> "(Doğu ve Güneydoğuda herkes) *Geçmişte kimlerin infaz edildiğini, hangi köylerin yakıldığını, mülki amir ve savcıların şikâyetlere dahi bakmadığını biliyor. Güneydoğu'daki yaşam ve burada yaşayan insanlar göründüğünden çok daha ağır ve büyük güçlerin baskısı altındadır. Bu baskıya kimsenin tek başına veya bir grup olarak karşı koyması mümkün görünmüyor. Belki uzaktan bakılınca yaşananlara direnç göstermek kolay görünebilir ama hiç kimsenin bu bölgedeki baskılara dayanamayacağı kesindir."*[1]

Benzer otorite boşluğu ve şiddet sarmalı bugün de varlığını devam ettirmektedir.

---

1 Haliç'te Yaşayan Simonlar, H. Avcı

Bakınız 2010 yılının sonlarında Hakkâri'de yaşanan koşullar bir söyleşiye nasıl yansıyor:

"Gözdağı meselesi var. Hareketin eğitim kurumları ile ilgili olan insanları dağa çıkarıp mahkeme ettiler. Mülk sahibini alıp götürüyor iki kişi, orada bekletiyor. Ailesine de "Bu adamlar burayı boşaltana kadar, babanız, kardeşiniz, artık her kimse, yanımızdadır" diye haber salıyorlar.

"Burası boşaltılmadan bırakmayız" diyorlar.

Hakkâri, Yüksekova, Şemdinli, Çukurca her yerde var. Dağdakiler baskı yapınca, aile de tazyik yapıyor. Dolayısıyla hareketin ilgili kurumu da orayı boşaltıyor. Mecbur, ne yapsın? Adamı bir ay misafir etmişler dağda, ne yapacak o binada ısrar edip? Ölsün mü adam?"[1]

Tehdit Ve Baskılar Sadece Bir Yapıyla Sınırlı Değil

"Medyada yanlış aksettirilen şu; tehditler, saldırılar sadece Gülen hareketi ile sınırlı değil. Dindar olan ve itibar gören her yapıya baskı var."

"Şemdinli'deki Kuran kursunda çalışan ve kaçırılan Turgut Şahin ve Necmettin Bilgi, Süleyman Hilmi Tunahan Hazretleri'nin talebeleri. Köylere zekât toplamaya gidiyorlar, köyün birinde arabaları yakılıyor, oradan da götürülüyorlar. Haber alınamadı. Yine bir hafta önce çıkan olaylarda, Süleyman Efendi'nin talebelerinin yurtlarını (Sümbül Erkek Öğrenci Yurdu) da yaktılar."

"Şu anda dini hizmet yapan, dindar kimliği ön planda olan her grup örgütün hedefinde. Örneğin Bediüzzaman Said Nursi'nin "manevi evladı" olarak anılan Mustafa Sungur'un talebeleri de aynı baskı ile karşı karşıya. Onların bir yurtları var, onu da taşladılar, yakmaya çalıştılar. Ve amaçlarına ulaştılar; yurt kapandı."

"Öcalan'ın 1994'te, Hizbullah'ın aktif olduğu dönemde, bir açıklaması olmuştu. "Tekrardan camilerden başlayın" demişti. Şimdi Hakkâri'de o tarafa bir meyil etmek istiyorlar ama taban müsait olmadığı için oluşmuyor.[2]

---

1 http://www.t24.com.tr/haberdetay/99542.aspx adresinden 20.09.2010 tarihli Selin Ongun Röportajı

2 http://www.t24.com.tr/haberdetay/99542.aspx adresinden 20.09.2010 tarihli Selin Ongun Röportajı

Devlet Burada Yok

"Güvenlik zafiyeti. Yoklar, devlet burada yok. Bölgeden bir kaymakamın sözlerine dikkat çekeyim. (Adı bizde saklı) "Vatandaş tehdit ediliyor, bize sığınıyor. Gerekli korumayı yeterince sağlayamadığımızdan, mecburen tehdit eden ne taviz istiyorsa, yerine getiriyor." Bunu diyen bir kaymakam." [1]

Yukarıdaki söyleşide yer alan satırların sahibi sırtını devlete dayamış ve emniyet teşkilatını neredeyse tekelinde bulunduran bir grubun bölgedeki yetkilisi. Onlar bölgeyi yeni yeni tatmaya başlıyor. Ancak onlardan önce çift taraflı bir ateşin ortasında Hizbullah vardı. Bir tarafta yetkilinin yakındığı PKK diğer tarafta yetkilinin medet umduğu devlet menşeli karanlık kirli yapılar ve onların imha operasyonları.

Aynı söyleşide emniyete başvuran bir kısım insanlara, emniyet tarafından silah edinmeleri tavsiyesinde bulunulduğu dile getiriliyor. Merak ediyoruz "Acaba silahla ne yapacaklar?"

Ülkenin Başbakanı dahi, İstanbul'da çıkan olaylarda işyeri taşlanan bir adamın pompalı tüfekle karşılık vermesine; "Adamın dükkânına, işyerine saldırıyorlar. Adam kendi malını, canını korumaya çalışıyor. Ne yapsın?" mealinde açıklamalarda bulunup meşru müdafaanın olabileceğini kabul etmiştir.

Bu aşamadan sonra Hizbullah'ı kendi koşullarında değerlendirmeye tabi tutup bir nebze olsa anlarlar mı kestir-

1 http://www.t24.com.tr/haberdetay/99542.aspx adresinden 20.09.2010 tarihli Selin Ongun Röportajı

mek güç. Ama adalet çerçevesinde bir muhakeme ve adil bir sonuç için her olayı kendi koşullarında değerlendirmek şarttır.

Hizbullah'ın Bir Dönem Şiddeti Tercih Etmiş Olması Meşru Müdafaa Kapsamında Değerlendirilebilir mi?

Meşru müdafaa hakkı evrensel bir hak olup gerek İslam hukukunda gerekse de Türk Ceza Kanununda düzenlenmiştir. Bugüne kadar bu hak gerek mevcut hukuki düzenlemeler, gerekse de İslami hukuk bağlamında Hizbullah vakasına tatbik edilip tartışması yapılmamıştır.

Bu takdimin asıl konusu bu olmadığından aşağıdaki iktibasla iktifa ediyoruz:

"Hanefi fûkahası; "Cana, mala, dine, ırz ve namusa yapılan haksız tecavüzlere karşı, meşru müdafanın caiz olduğu hususunda" ittifak etmiştir.[1]

Ancak meşru müdafaa için şu şartların bulunması esastır:

A) Haksız bir tecavüz bulunmalı ve bu tecavüzü başka yollarla (Ulû'lemr'e, Muhtesibe, Kadı'ya vs. şikâyetle) defetme imkânı bulunmamalıdır.

B) Meşru müdafaa, tecavüzün sınırını aşmamalıdır.

C) Meşru müdafaa anında, haksız tecavüz devam ediyor olmalıdır.

Şurası muhakkaktır ki; insanın can emniyeti her şeyin üzerindedir. Nefse karşı haksız bir tecavüz söz konusu olduğunda, meşru müdafaa vacip olur. Nitekim Resûl-i Ekrem (sav)'in: "Müslümanlar üzerine kılıç çeken kimse, kendi kanını helal kılmış olur" [2] *buyurduğu bilinmek -*

---

1 İmam-ı Serahsi-El Mebsut-Beyrut: ty C: 24, Sh: 37. Ayrıca Şeyh Muhammed İbn-i Süleyman-Mecmuaû'l Enhur (Şerhû Damad) İst: 1316 Mtb. Amire Tab. Ofset Beyrut: ty D. İhya Yay. C: 2, Sh: 623-624.

2 Molla Hüsrev-Dürerû'l Hükkam fi Şerhi'l Gureri'l Ahkâm-İst: 1307, C: 2, Sh: 92. Ayrıca Sünen-i Nesai-İst: 1401 Çağrı Yay. C: 7, Sh: 117 ve Tahrim Suresi: 26. Ayet

tedir. Dolayısıyla silah çekerek bir Müslümanı öldürmek isteyen kim - se, haksız tecavüz peşindedir. Müslüman kendisine silah çekeni; baş - ka bir yolla durdurma imkânına sahip değilse, öldürmesi vacip olur. Kendisine ne kısas, ne de diyet gerekmez.[1]

"Meşrû müdâfaa; mal, can veya ırza yönelik haksız bir saldırıya kar - şı devlet gücüne başvurmaksızın kendi gücüyle, İslâmi ölçüler içinde savunma yapmak, anlamında bir İslâm Hukuku terimi.

Gerek özel hukukta, gerekse kamu hukukunda, genel kural; hakkın devlet eliyle korunması olmakla birlikte hukuk düzeni istisnaî olarak ba - zı özel hallerde, hak sahibinin, hakkını bizzat korumasına imkân tanı - maktadır. Kişinin kendi hakkını bizzat kendisinin koruyabileceği özel durumların başında "meşru müdâfaa (haklı savunma)" hakkı gelir.

Meşrû müdâfaa, bir kimsenin, gerek kendisinin gerekse başkasının canına, ırzına ve malına karşı yapılan hukuka aykırı bir saldırıyı sa - vuşturmak (defetmek) için yaptığı uygun ve ölçülü savunmadır.

Meşrû müdâfaa hakkının kapsamı, sadece ferdin bizzat kendisine yönelen haksız saldırılarla sınırlı olmayıp, aynı şekilde başkalarına vaki olan haksız saldırıları da içine almaktadır. Buna göre, bir kim - se, başkasının canına, ırzına veya malına tecâvüz edilmesi duru - munda, o tecavüz bizzat kendisine yapılıyormuşçasına meşrû müdâ - faa hakkını kullanabilir. Başkası adına meşrû müdâfaa yapmanın şer'î dayanaklarından birisi Hz. Peygamber'in (s.a.v):

"Her hangi biriniz bir kötülük görürse, gücü yetiyorsa onu eliyle değiştirsin..."[2] *hadisiyle yine yakın bir anlamı ifade eden;*

"Kim kardeşinin -yani toplumun herhangi bir ferdinin- namusunu korursa Allah da kıyamet gününde onun yüzünü Cehennem ate - şinden korur"[3] *hadisidir.*

Bununla birlikte, saldırıya uğrayan kişinin içerisinde bulunduğu psi - kolojik durumun (hâlet-i ruhiye) da göz önünde bulundurulması ge - reklidir."[4]

---

1 İbn-i Nüceym C: 8, Sh: 344. Ayrıca Molla Hüsrev C: 2, Sh: 92. /Emanet ve Ehliyet

2 Müslim, İman, 78

3 Tirmizi, Birr, 20/IV, 327

4 Şamil İslam Ansiklopedisi

HİZBULLAH ANA DAVASI

Hizbullah ana davası, 17 Ocak 2000 tarihinde İstanbul Beykoz'da Kaptanlar Mahallesi Mühendis Çıkmazı sokakta bulunan bir eve yapılan ve 5 saat dolaylarında devam eden, operasyon sonrası yakalanan Edip Gümüş ve Cemal Tutar merkezli Diyarbakır 6 Nolu Ağır Ceza Mahkemesinin 2000/171 esasında görülen davaya verilen isimdir.[1]

Mahkeme safahatında 30 dolayında kişinin yer aldığı bu dava 10 yıl sürmüş ve 30 Aralık 2009 tarihinde 2009/727 karar sayılı kararla yerel mahkemede Edip Gümüş, Mehmed Varol ve Cemal Tutar'ın da aralarında bulunduğu 16 kişiye müebbet hapis, geri kalanlara da muhtelif cezalar verilerek neticelenmiştir. Dosya halen Yargıtay'da temyiz aşamasındadır.

Beykoz operasyonunda Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu'nun polis kurşunlarıyla hayatını kaybetmesinin ardından, 1990'ların başlarından beri süregelen Hizbullah operas-

1 Ana dava 11.08.2004 tarihine kadar Diyarbakır 3 Nolu DGM'de görülmüş, bu tarihte ilk kez Diyarbakır 6 Nolu Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi'nde duruşmalara devam edilmiştir.

yonları hız kazanmış, önceleri güvenlik noktasında JİTEM ve polis istihbaratı, Jandarma ve Emniyet Birimleri tarafından yürütülen seri operasyonlar devletin ve medyanın tüm kademelerine yayılmıştır.

Neredeyse istisnasız tüm birim ve yayın organlarında sağanak bir biçimde devam ettirilen Hizbullah operasyonları, günümüze kadar süregelmiştir. Militarist ve yok sayıcı bir mantıkla güvenlik kuvvetleri ve medya işbirliğiyle ve neredeyse tüm kesimlerin ittifakıyla yürütülen operasyonlar, Hizbullah'ı bitirememiş bilakis firar ve ilticalarla Hizbullah'ın Avrupa ülkelerine ve sair farklı ülkelere de yayılmasına yol açmıştır.

Yasal ya da yasadışı tüm girişimlere rağmen bitirilemeyen bir teşkilatı **"anlama"**nın daha isabetli bir yaklaşım olacağı düşünülmelidir. Bu münasebetle bu kitap, Hizbullah'ı doğru bir şekilde anlama ve **"Kendi Dilinden"** olan açıklamalara yer vermesiyle önemlidir

Hizbullah ana davasının duruşma tutanakları ışığında Türkiye'de yargının işleyişine ve güvenlik güçlerinin keyfi ve militarist uygulamalarına bakmak gerekirse şunları görürüz:

İşkenceler Ve Kolluğun Keyfi Uygulamaları

17 Ocak 2000 tarihinde yapılan operasyonla yakalanan Edip Gümüş ve Cemal Tutar Diyarbakır 3 Nolu DGM'de, 10.07.2000 tarihinde, yani 7 ay sonra çıkarıldıkları ilk mahkemede, **5 ayı aşkın süredir (5 ay 7 gün) gözaltı**nda tutulduklarını ve bu süre zarfında haklarında itirafçı olduklarına dair haberler yayınlandığını, bu haberlerin aslı astarı bulunmadığını ifade etmişlerdir.

11 Eylül 2000 tarihli ikinci celsede Cemal Tutar;

"İlk celse sonrası duruşmanın ertelenmesi akabinde polis tarafından 20 gün süre ile hâkim kararı ile cezaevinden çıkarıldım, gözaltına alındım..." [1]

demekte ve dönemin keyfi uygulamalarına işaret etmektedir.

11 Eylül 2000 tarihli ikinci celsede mahkeme;

"Bir kısım sanıklar ve vekilleri, müvekkillerinin cezaevinde 430 sayılı KHK'ne göre ***yeniden sorgulanmak üzere emniyet müdürlüğüne götürüldüklerini bildirdiklerinden*** *ve bunların itirafçı olmadıklarını bildirdiklerinden bu husus yazılarak bu şahısların ifadelerinin alınıp-alınmadığının alınmış ise onaylı birer örneğinin mahkememize gönderilmesi için DGM C. Başsavcılığına yazı yazılmasına"*

şeklinde bir karar vermiştir.

03 Kasım 2000 tarihli 3. duruşmada;

"Diyarbakır Emniyet Müdürlüğüne yazılan yazıya cevap var. Sanıklar Edip Gümüş ve Cemal Tutar'ın cezaevinden gözaltı için çıkarıldıkları ifadelerine başvurulduğu ancak sözlü ifadelerinin alındığı, ***yazılı imza atmadıkları için ifadelerinin alınmadığı bildirildi****"*

denilerek yapılan keyfi uygulamalar ve haksız gözaltılar tutanağa yansımış, bilahare hesap soran da olmamıştır.

M. Veysi Özel'in de cezaevi girişi yapıldıktan sonra keyfi bir şekilde 43 gün gözaltında tutulmasına gerek sanığın gerekse de müdafiinin 28.02.2002 tarihli duruşmada itiraz etmesi üzerine mahkeme 09.05.2002 tarihle celsede;

"Sanık Mehmet Veysi Özel, vekilinin zapta geçen savunması ve talebi vechiyle sanığın 430 sayılı KHK uyarınca ifadesine başvurulmak üze -

---

[1] Birinci Gözaltı: 17 Ocak 2000 ile 23 Haziran 2000 arası
İkinci Gözaltı: 14 Temmuz 2000 ile 04 Ağustos 2000 arası

re cezaevinden alındığı anlaşıldığından, hangi konuda ifadesine başvurulduğu ve yer gösterme yapıp yapmadığı veya başka bir faaliyet hakkında açıklayıcı bilgi verip vermediği hususunun tesbiti için Diyarbakır DGM Cumhuriyet Başsavcılığına müzekkere yazılmasına, şayet ifade vermiş ve yer gösterme yapmışsa veya başka bir işlemde bulunmuşsa, sanık dava sanığımız olduğu için buna ilişkin ifade, belge ve tutanakların onaylı örneklerinin mahkememize gönderilmesinin istenmesine..."

denilerek yazı yazmış, ancak baştan savma bir cevaptan ötesine ulaşamamıştır.

Nitekim 03 Temmuz 2002 tarihli duruşmada mahkemeye verilen cevap duruşma tutanağına şu şekilde yansımıştır:

"Sanık M. Veysi Özel'e ilişkin 3 Nolu ara kararı uyarınca Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Başsavcılığına yazılan müzekkerenin Mardin cezaevi müdürlüğüne havale edildiği ve verilen cevapta sorulan sorularla ilgili bilgilerin bulunmadığı bildirildiği görüldü."

Bu şekilde nice hukuksuzluk, haksızlık ve keyfi uygulama, yapanların yanına kar kalmış, bilahare hesap soran da olmamıştır.

Cemal Tutar 09 Mayıs 2002 tarihli celsede, emniyetin cezaevinde bulunup yargılanan şahısları keyfi bir şekilde gözaltına almasına tepki olarak;

"Bugüne kadar evine ekmek götüren hâkim ve savcılara ve polise karşı herhangi bir zarar vermedik. Ancak tüm DGM'lerde bizleri ve arkadaşlarımızı yargılayan mahkemelerdeki duruşmalarda ***işkence iddialarımızın hikâye gibi dinlendiğini gördük.*** *Bundan sonra bunlara hukuki bir çözüm bulunacağına, adaletin tecelli edeceğine inancımız kalmamıştır. Bugünden sonra gözaltı nedeniyle az önce sözü edilen şekilde cezaevinden sanıklar alındığı takdirde bu kararı veren mahkemenin hâkimi, polis müdürü, cezaevi müdürü, cezaevi savcısı ve yargılayan mahkemenin başkanı, üyeleri ve savcısı, kesinlikle Gaffar Okkan'ın yanına gidecektir."*

açıklamasında bulunmuştur. Ancak bu tehditten sonra bir kısım uygulamalara son verildiği görülmüştür.

Ele Geçen Hizbullah Arşivinin Mahkemeye Gönderilmemesi

Hizbullah bir devlet titizliğiyle tüm faaliyetlerini kayıt altına almış, hemen hemen her konuda raporlar tutmuş ve tüm bunları lehe-aleyhe tasnifinde bulunmaksızın arşivlemiş bir teşkilatlanmadır. Bu münasebetle Hizbullah'ın varlık gayesinin, faaliyetlerinin ve bir kısım olayların anlaşılmasında Hizbullah arşivi büyük önem taşımaktadır.

Kamuoyunda ve devlet birimleri nezdinde o güne kadar kendisiyle ilgili çok az şey bilinen Hizbullah, Beykoz'da gerçekleştirilen operasyonda tümüyle deşifre olma durumuyla karşı karşıya kalmış, Edip Gümüş ve Cemal Tutar, 5 saat dolaylarında devam eden operasyon süresince arşivi imhaya çalışmışlardır. Ele geçirilmelerinin ardından yakalanan arşiv kayıtları çözümlenmeye çalışılmış ve bu doğrultuda medyaya yansıdığı kadarıyla ABD ve Çin'in teknik imkânlarından yararlanılmıştır. Bu çabalar neticesinde kaset, disket, CD, yazı ve Harddisk gibi araçlarda bulunan arşiv, önemli ölçüde kurtarılmıştır. Ancak bu arşiv bir bütün olarak hiçbir mahkemenin adli emanetine aldırılmamış ve tarafların bilgisine sunulmamıştır. Adeta kolluğun ve istihbaratın insafına terk edilmiş ve yargılanan binlerce Hizbullah mensubunun lehine olabilecek kayıtlar mahkemelerden ve sanık avukatlarından gizlenmiştir.

Diğer taraftan 17 Ocak 2000 tarihinde Hizbullah'ın İstanbul Beykoz'daki merkezine yapılan operasyonda ele geçen ve Diyarbakır DGM C. Başsavcılığı emanet memurluğunun 2001/505 sırasına kayıtlı bulunan 1487 adet mikro teyp kasetleri, 621 adet teyp kasetlerinden oluşan top-

lam 2108 adet teyp kasedi ve 200 adet Video kamera kasetleri, 74 adet VHS video kasetlerinin de çözümü yapılmamış, sanık müdafilerine kopyası verilmemiş, bu teyp kasetleri ve videoların içeriği yargılama aşamasında tartışılamamıştır.

Beykoz'da ele geçen Hizbullah arşivinin mahkemenin adli emanetine aldırılması talebi gerek sanıklar gerekse da dosya avukatları tarafından mahkeme safahatında defalarca dile getirilmiş, bu husus duruşma tutanaklarına yazılmış, İstanbul Emniyet Müdürlüğüne defalarca müzekkere yazılmış, belgelerin İstihbarat Daire başkanlığına gönderilmiş olduğunun bildirilmesi üzerine oraya da müzekkere yazılmış ancak sonuç alınamamıştır.

Bu hususu Av. İshak Sağlam 25.09.2003 tarihli celsede şu şekilde dile getirmektedir:

"Biz davanın başından beri davaya esas teşkil eden Beykoz dokümanlarının dosyaya getirtilip mahkeme emanetine alınmasını talep etmiştik. Bu talebimiz zabıtlara da geçtiği halde bugüne kadar bu emanetler dosyaya intikal etmemiştir. Biz bunun sebebini, kolluk güçlerinin bilinçli olarak yargılamayı savsaklama amacına bağlıyoruz. Bu dokümanların bir an evvel dosyaya ve mahkeme emanetine alınmasının talep ediyoruz. Görevini ihmal eden kişiler hakkında da suç duyurusunda bulunulmasını talep ediyoruz"

Bunun üzerine mahkeme 11 nolu ara kararı uyarınca bir kez daha müzekkere yazılmasına karar vermiştir.

24.11.2005 tarihli celsede Av. İshak Sağlam;

"Dava dosyası 6. yılına girdiği halde halen yargılamaya başlanmadığı kanaatindeyiz. Dosyadaki deliller halen dosyaya getirtilmemiştir"

demekte, yargılama aşamasının hal-i pür melalini kayda düşmektedir.

Mahkeme 24.11.2005 tarihli celsede müzekkerelerini tekrar ve tekid eder. 16.02.2006 tarihli celsenin duruşma tutanağına baktığımızda ise şu ifadelere rastlarız:

"Ankara eski DGM (11. Ağır Ceza Mahkemesine) emanette bulunan CD, harddisk, disket… çözümleri amacıyla yazılan talimatın bu mahkemece yerine getirilmediğine ilişkin 09.02.2004 tarihinde mahkememize yazılan müzekkere örneğinin mahkememize yazı ekinde gönderildiği TRT'de Kürtçe bilen bilirkişinin bulunmaması ve yine mini teyp kasetleri ile video kasetlerinin çözümlerinin yapılması için özel cihazların bulunmadığından çözümlerin yapılamadığı anlaşıldı."

25.01.2007 tarihli duruşmada ise 7 nolu ara karar uyarınca;

"Daha önceki celselerde emanette bulunan CD, Harddisk ve diğer bilgisayar kayıtlarının tarafsız kayıtlarının tekrar bilirkişi tarafından çözümü konusunda karar verilmiş ise de, daha önce yazılan tüm talimatlara rağmen bu husus yerine getirilemediğinden… daha önceki alınan ara karardan dönülmesine"

denilerek çözdürülmesi gereken delil kaynağının üstü örtülmüş ve bu haliyle yerel mahkemedeki yargılama bilahare sona erdirilmiştir.

Av. İshak Sağlam 14.06.2007 tarihli duruşmada;

"Beykoz operasyonunda ele geçirildiği iddia edilen 14 adet harddiskin yapılan çözümünden binlerce kişi hakkında dava açılmış ve bir kısmı da dava sonucunda cezalandırılmıştır. Ancak söz konusu harddisk ve benzeri nesnelerin adli emanete aldırılmadığından ve hâkim huzurunda gerekli çözümünün yaptırılmadığından… Bu harddisklerin emanete alınmaması halinde savunma yapamayacağımızı düşünüyoruz."

diyerek taleplerini yinelemiştir.

Bilahare bu talepler her duruşmada tekrar edilmesine rağmen ne yazık ki ele geçirildiği iddia olunan Hizbullah arşivi emniyetin insafına terk edilmiş ve delil kaynağı olarak

mahkeme huzurunda taraflarca lehe ve aleyhe olan boyutlarıyla tartışılması gerekirken bu gerçekleştirilmemiş ve yerel mahkemede bu haliyle dosyada karar verilmiştir.

Oysa yasal düzenlemeler ve doktrinde ifade edilen görüşler farklıdır.

Bilindiği gibi olayı temsil eden ve çözüme kavuşturulmasını sağlayan ispat gereçlerine "**delil**" denir.

Delile ulaşmanın yolu "**delil kaynağı**"nı tespitten ve buna ulaşmaktan geçer. Delil Kaynağı muhakeme makamlarının algılamasının malzemesini oluşturan veya konusunu teşkil eden veya bu makamlara incelenecek malzeme ya da bilgi sunan, dış dünyaya ait bir gerçeklik olan varlıktır. Ancak delil olarak kabul edilebilmesi için delil kaynağının daha başka aşamalardan geçmesi gerekecektir. Bir delil kaynağının, muhakeme makamlarının inceleme ve algılamasına sunulması, onu bir "delil aracı" haline getirir. Bir makamın, ispat gerecinden haberdar olmasının sağlanmasıyla delil kaynağı, delil aracı niteliğini kazanır. Bu muvaceheden meseleye bakıldığında ele geçen Hizbullah arşivinin mahkemelerin adli emanetine aldırılmamış olmasını en iyi ihtimalle "Delil aracı" olarak kabul edip kişilerin mahkûm edilmesi için "Delil" değerinde kabul edilmemesi gerekirken ne yazık ki kaynağına vakıf olunmadan ve bir bütün olarak tüm arşivin tetkiki yapılamadan kolluğun gönderdiği, sadece bilgisayar çıktısı bir özgeçmiş raporuyla ve başkaca delil bulunmaksızın binlerce insan mahkûm edilmiştir.[1]

İspata ulaşmak, bir muhakeme faaliyeti ürünüdür. Muhakeme faaliyeti sonunda şüphe yenilerek, maddi gerçeğe

[1] Bknz: Dr. Pervin AKSOY İPEKÇİOĞLU, Gözaltında Alınan İfadenin Önemi Ve Delil Değeri, AÜHFD 80 Yıl 2008

ulaşılır. Bu faaliyet; iddia, savunma ve yargılama makamlarının ortak bir faaliyetidir. Dikkat ediniz! İddia, savunma ve yargılama makamının ortak faaliyeti…

Yine;

"Delillerin vasıtasızlığı ilkesi gereği hâkim, delillerle bizzat temas etmelidir." [1]

denilmiştir.

Ancak Hizbullah ana dosyasında emniyetin ağırdan alması ve müzekkerelere olumlu cevap vermemesi neticesinde hâkimlerin delillerle bizzat teması gerçekleşmemiştir.

[1] Tosun, Öztekin, Türk Suç Muhakemesi Hukuku Dersleri, C. I, Genel Kısım, İstanbul 1984, s. 761

HİZBULLAH ANA DAVASININ GEREKÇELİ KARARI VE HİZBULLAH

Gerekçeli Kararın Temelsizliği Ve Somut Vakayla Uyumsuzluğu

Hizbullah ana dosyasının 2009/727 karar sayılı gerekçeli kararının ilk (Giriş başlıklı) bölümü ne yazık ki somut vaka bakımından sağlıklı değerlendirmelerden yoksundur. Terör ve terörizm kavramlarının merkeze konularak değerlendirmelerin yapıldığı bu bölümde yer alan değerlendirmelerin bir kısmı DHKP/C, DEV–SOL ya da PKK gibi sol ve Marksist–Leninist örgütler için söz konusu olabilirken, aynı tespitlerin gerek teorik bağlamda gerekse de pratikte Hizbullah gerçeğiyle uyumlu olmadığı, herkesin rahatlıkla bilebileceği bir gerçektir. Sözgelimi;

> *"Teröristler, eylemlerinde kendilerini sınırlayan ahlâkî veya insani çok fazla engel tanımadıklarından dolayı..."*[1]

gibisinden bir yargının Hizbullah vakasında yansıması yoktur. Zira mahkemelerin de ifade ettiği ve pratikte müşahede edildiği üzere Hizbullah kendisini İslami ilke ve prensip-

1 Diyarbakır Özel Yetkili 6 Nolu Ağır Ceza mahkemesinin 2000/171 esas ve 2009/727 karar sayılı gerekçeli kararından

lerle bağlı görmekte ve İslami olarak temellendiremediği herhangi bir faaliyet ya da eylem tarzını tasvip etmemektedir. Nitekim İstanbul'da gerçekleşen ve bazı sivillerin de hayatını kaybettiği bombalı saldırılar sonrası mahkemenin 04.12.2003 Tarihli celsesinde Hizbullah adına açıklama yapan Cemal Tutar, bu tür saldırıları tasvip etmediklerini ifade etmiştir.

Yine;

"Terörist; ihtilâlci (terörist) sadece bir bilim bilir; yok etme bilimi… Terörün başarısı, gece ve gündüz bir düşünce, bir gayesi olmalıdır: Acımasız yok etmek"1

gibisinden tespitlerin de Hizbullah pratiği bakımından temelsizliği ortadadır. Zira Hizbullah dosyalarının % 95'i "Camide örgütsel amaçlı Kur'an, siyer, ahlaki dersler ve sohbetler" nedeniyle açılmış ve mahkûmiyetler verilmiştir. Bu durum mahkeme kararında geçen yukarıdaki tespitin ve tanımın temelsizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Gerekçeli kararda yer alan ve Hizbullah'ın İstanbul Beykoz'daki merkezinde ele geçirildiği söylenen şu doküman listesi de üstteki yargının yanlışlığına delildir:

"Tüm disklerden kurtarılan dosyaların türlerine göre dağılımı;
Microsoft Exel dosyası 484 adet (Cami raporları, fihristler, mali tablolar, ziyaretçi listeleri, şahıs değerlendirme vb.),
Microsoft Word dokümanları 3.824 adet (sorgulama çözümleri, cami takip raporları, cemaat değerlendirme raporları, cemaat özgeçmiş vb.),
DBF (Database file) dokümanları 47 adet (aylık cami mukayeseleri, Cuma hutbeleri, ilgilenme formları, şehit tutuklu aileleri, askere giden örgüt mensupları, gurbete giden örgüt mensupları, örgüt men -

1 Diyarbakır Özel Yetkili 6 Nolu Ağır Ceza mahkemesinin 2000/171 esas ve 2009/727 karar sayılı gerekçeli kararından

suplarının sempatizan kazanma amacıyla yaptıkları ziyaretlerle ilgili değerlendirme raporları.), …
Arapça veya Farsça yazılı taranmış dokümanlar…
şeklinde olduğunun tespit edildiği anlaşılmıştır."[1]

Mahkeme kararında yer alan

"*Terör örgütleri kamuoyuna seslerini duyurabilmek için propaganda (reklam) peşindedirler"*[2]

yargısı da Hizbullah vakası bakımından gerçeklikten uzak yüzeysel ve anlamsız bir değerlendirmedir. Zira Hizbullah'ın PKK ve devletin istihbarat örgütleriyle çatıştığı süreçte tüm eylemlerini tam bir gizlilik içerisinde yaptığı ve hiçbir eylemi üstlenmediği tüm kesimlerce açık ve net olarak bilinmektedir. Buna rağmen kararın bu tür cümlelerle gerekçelendirilmiş olması kolaycılığa kaçıldığına ve Hizbullah'tan önce sol vb. bir kısım örgütler için aceleyle hazırlanmış gerekçe ve tespitlerin bu kapsamda da kullanıldığına işaret etmektedir. Bakıldığı zaman gerekçeli kararda karmaşık, tekrarcı, dağınık ve intihalci bir üslup hemen göze çarpacaktır.

Mahkemenin Gerekçeli Kararında Cemal Tutar'ın Savunmasına Atıf ve Hizbullah'ın Varlığına Zemin Hazırlayan Sebepler

"Mahkememizin dava dosyasında yargılanan ve Örgüt lideri Hüseyin Velioğlu'nun ölü olarak ele geçirildiği operasyonda yakalanan Cemal Tutar mahkememizdeki esas hakkındaki savunmasında örgütlerinin ortaya çıkış sebepleri başlığı altında tarihi sebepler olarak halifeliğin

1 Diyarbakır Özel Yetkili 6 Nolu Ağır Ceza mahkemesinin 2000/171 esas ve 2009/727 karar sayılı gerekçeli kararından

2 Diyarbakır Özel Yetkili 6 Nolu Ağır Ceza mahkemesinin 2000/171 esas ve 2009/727 karar sayılı gerekçeli kararından

kaldırılışı, şapka kanununun ihdası, Tevhidi tedrisat kanununun yürürlüğe girişi ve mevcut rejimin Müslümanlara yapmış olduğu baskılar olarak özetlemiş ayrıca İslami yükümlülüklerin gereği olarak;

*"**...İşte bütün bunlardan dolayı her Müslüman ferdin kendisini ve ailesini zamanın fitnelerinden kötülüklerinden şerlerinden gayri İslami yaşantısından koruyabilmesi için Kur'an ve Sünneti esas alan ve Allah'ın emirleri doğrultusunda faaliyet yürüten böyle bir cemaate tabii olması zorunludur. Aynı zamanda bir Müslüman'ın İslami bir hayat yaşarken karşılaşacağı zorluk ve engellerden horlanma ve hakaretlerden baskı ve zulümlerden korunması ve izzetini, şerefini, onurunu muhafaza etmesi için yukarıda vasıfları verilen cemaate tabi olması gereklidir."***

şeklinde örgütün ortaya çıkış sebebini belirtmiştir."1

Hizbullah, Kendisini "Cemaat" Olarak Nitelendirmektedir

Gerekçeli kararında 1-2 yerde Cemal Tutar'ın savunmasına atıfta bulunan mahkeme, Hizbullah için;

"Kendisini Cemal Tutar'ın ifadesinde de belirttiği gibi cemaat olarak nitelendirmiştir" [2]

demektedir.

1 Diyarbakır Özel Yetkili 6 Nolu Ağır Ceza mahkemesinin 2000/171 esas ve 2009/727 karar sayılı gerekçeli kararından

2 Diyarbakır Özel Yetkili 6 Nolu Ağır Ceza mahkemesinin 2000/171 esas ve 2009/727 karar sayılı gerekçeli kararından

BU KİTABIN AMACI

Avukatlar olarak bizler, yıllarca Hizbullah'tan yargılanan insanların dosyalarına **"Savunma"** tarafı olarak şahid olduk. Farklı zaman dilimlerinde birçok ilde binlerce insanın dosyasına ve özel dünyasına vakıf olduk.

Bu çerçevede toplumu bilgilendirmek ve bir vakıayı doğru tanımlamak noktasında yazılan ve artık toplumsal bir vakıa olan "Hizbullah" ile ilgili bilinenlerin, şahit olunanların paylaşılması gerektiğine ilişkin inancımıza binaen bu kitab vücuda gelmiş olsa gerek.

Nasıl namaz dini ayakta tutan direk ise hiç şüphesiz adalet de sosyal hayatın en mühim teminatı ve denge unsurudur. Adalet mülkün temelidir. Devletin teşekkülü toplumsal mutabakatın neticesi olduğundan toplumsal dengenin temelinin de, toplumsal adalet olduğunu söyleyebiliriz.

Bu yüzden adaletin toplum vicdanında ve tarih önünde tecellisi için "Hizbullah" vakıasına tanıklık etmiş kimseler olarak gerek bu toplumun fertleri, gerekse de mensubu olduğumuz dinin;

"Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutan, adaletle şahitlik eden kimseler olun."[1]

şeklindeki emirleriyle bu kitabın hazırlanıp toplum vicdanına ve tarihe bir belge olarak sunulduğu bir hakikattır.

Elbette **"Hizbullah Gerçeği"**ne onlarca avukat "Savunma" cenahında tanıklık etmiştir. Bu tanıklığı hazırlayanlar nasıl böyle bir paylaşımı kendileri için "görev" ve "toplumsal sorumluluk" addediyorsa, zamanı gelince aynı sorumluluk bilinciyle adil bir şahitlikte bulunacaklarına kanaatim tamdır. Zira **"Adil bir ülke ve adil bir dünya"** özleminin tüm topluma dalga dalga yayıldığını ve geçmişte yaşanan "İstiklal Mahkemeleri" ve "12 Eylül" uygulamaları gibi onlarca "Hak ihlali ve hukuksuzluğun" toplum nezdinde mahkûm edildiğini müşahede etmekte ve umutlanmaktayız.

Şüphesiz "Hizbullah" dosyalarında da çok ciddi haksızlık ve hukuksuzluklar yaşanmıştır. Gerek Diyarbakır'da görev yapmakta olan bir ağır ceza hâkiminin bir celse arasında bizlere söylediği

"Neden bu hukuksuzluklar (işkence, resmi görevlilerin sahte belge düzenlemeleri vs.) sadece mahkemelerde dile getiriliyor? Bunları medya vasıtasıyla halka duyursanıza "

şeklindeki cümlesi, gerekse de Hizbullah ana davasında müebbet hapse mahkûm olan bir müvekkilimizin ***"Şayet Hizbullah dosyalarında yaşanan hukuksuzluklar ve kanunsuz, eşitlikten uzak, keyfi kararlar incelenip kitap konusu yapılabilirse ciltlerle kitap çıkar"*** şeklindeki tespiti "Hizbullah" vakıasının çok yönlülüğü ve yapılabilecekler hakkında fikir vermektedir.

---

1 Maide Suresi: 8

Netice itibariyle gerek toplum gerekse de toplumsal otoriteler ve devlet bakımından **"Hizbullah Gerçeği"** önümüzde durmaktadır. Geçmiş yıllarda binlercesi tutuklanan, halen yüzlerce mensubu tutuklu ve hükümlü olan, yüzlerce mensubu müebbet hapis cezasına mahkûm edilmiş olup 15 seneyi aşkın süredir cezaevlerinde bulunan, yüzlerce mensubu katledilen, yüzlerce firarisi ve binlere varan mültecisi ve sabıkasız taraftarlarıyla kitleselleşen ve binlerce insanı sürükleyen bir harekete en kolaycı ve yanıltıcı mantık olan "terör" algısıyla bakmak ve değerlendirmeye kalkışmak "adil" bir değerlendirme olamayacağı gibi "göz kapamak" hükmüne geçecek, bu coğrafyaya ve insanına herhangi bir fayda sağlamayacaktır. Gündüz ortasında göz kapamakla gece olmayacağı, gözünü kapayanın yalnızca kendisini karanlığa mahkûm edeceği ve realiteden uzaklaşacağı aşikârdır. Yıllarca **"Kürd halkının en temel insani haklarının gasp edilmesine"** gözünü kapamakta diretenlerin, çok büyük bedeller ödendikten, tarifi mümkün olmayan acılar yaşandıktan sonra daha fazla gözlerini kapamayacakları, bu inat yüzünden gözlerinin çıkmak üzere olduğunu gördükleri artık herkes tarafından dillendirilmektedir.

Evet, gerek toplum gerekse de otoriteler (Devlet, STK'lar, Düşünce gurupları ve cemaatler) olarak göz kapamaya devam eder, toplumda realite haline gelmiş ve toplumun geniş kitlelerince benimsenmiş oluşumları anlamak yerine, önyargılarla ve ideolojik reflekslerle mahkûm etmeye devam edersek, nice kıyımlar, acılar, hukuksuzluklar yaşanmaya devam edecek, toplumun barış, mutluluk, huzur ve birlikte yaşama arzusu bir ütopya olarak konferans salonlarında, ekranlardaki tartışma platformlarında ve kitap sayfalarında sessiz yankısını sürdürecektir.

Bu Kitabın Mahiyet Ve Muhtevası

Bu kitapta yer verilen belgeler (3 adet savunma belgesi) bir yönüyle denizde damla mesabesindedir. Dolayısıyla değerli okuyucu bu cüziliğin farkında olmalı ve kitap bu şekilde değerlendirilip okunmalıdır.

Yine "Hizbullah" mensuplarının mahkeme safahatında ve mevcut koşullar içerisinde bu savunmaları hazırladıkları ve bu savunmaların bir mahkemeye sunulmuş olduğu hususu da göz ardı edilmemelidir.

Yine bu kitap, anılar ya da hatıralardan müteşekkil değildir. İkisi, Hizbullah mensuplarının mahkemeye "son savunma" kapsamında vermiş oldukları "Savunma belgeleri" olup biri de Av. M. Hüseyin YILMAZ Bey'in müvekkilleri namına mahkemeye sunmuş olduğu "Esas Hakkındaki Son Savunma"sıdır. Dolayısıyla bu kitabın toplumsal hafızaya ve adil şahitliklere katkı sunması bakımından bir **"Hatıralar, İzlenimler ve Belgeler"** serisine kapı aralayacağı düşünülebilir.

Netice

Fiili olarak varlığına kast eden odakların yanı sıra, yukarıda izah etmeye çalıştığımız cephelerden de amansız bir saldırıyla karşı karşıya kalan Hizbullah mensuplarına hiçbir zaman söz hakkı verilmedi, çıkarılan gürültüler ve kaldırılan toz bulutları arasında kendisini ifade etme zemini bulamadı, böylece en tabii hakları olan savunma hakları ellerinden alındı.

Bu kitap, gecikmiş olsa da, Hizbullah mensuplarının savunma haklarını kullanmalarına ve geniş kitlelerin, Hizbul-

lah'ı **kendi dilinden** anlamalarına zemin hazırlamaya aracılık etmesi açısından önemlidir.

Dolayısıyla bu kitap, "Hizbullah Gerçeği"ne dair yazılanlar kategorisinde ayrı bir kategori olarak yerini alacak ve gerek toplumsal algıya, gerek tarihin misyonuna, gerekse de "Adil" yaklaşımlara katkı sunacaktır.

Son birkaç yıldır ülkemizde nisbeten de olsa ezberlerin bozulduğunu, tabuların kırıldığını görmek ümit vericidir. **"Kendi Dilinden"** olması bakımından bu kitap ezberlerin bozulup, tabuların kırılmasına katkı sağlayacak ve **"Hizbullah"** gerçeğini birçok yönüyle ortaya koyacaktır.

Kanaatimce bu kitap araştırmacıların, sosyologların, farklı cemaat mensuplarının ve toplumun ilgisini çekecek mahiyettedir.

"İki taraftan biri bir gözü çıkmış halde sana gelirse hemen kararını verme. Zira diğer tarafın iki gözü çıkmış olabilir"

prensibi,[1] bizlere ani-fevri ve duygusal davranmamamız gerektiğini, her iki tarafı görüp dinlemeden; yani hadiseye bir bütün olarak vakıf olmadan karar vermememiz gerektiğini veciz bir şekilde ders vermektedir.

Bugüne kadar Hizbullah ile ilgili hemen her kesim yazdı, çizdi, konuştu. Bu kitap, iddiaların yöneltildiği Hiz-

---

[1] Hz. Ömer b. Abdülaziz (rha) bir kadı'ya davasının mücerred iddiasına dayanana hüküm vermemesini tavsiye ederken: "Sana gözünün çıkartıldığı iddiasıyla gelen davacı hakkında "Ona işkence edilerek göz çıkarılmış" diye hüküm verme. Belki diğer şahsın iki gözü birden çıkarılmıştır" diyerek, gâib hakkında hüküm verilmemesini belirtmiştir.

Hanefi fûkahası; gâib hakkında hüküm verilemeyeceğini esas almıştır. *(İmam-ı Kasani-El Bedaiü's Senai-Beyrut: 1974 C: 7 Sh: 8, Ayrıca İmam-ı Serahsi- El Mebsut-Beyrut C: 17 Sh: 39)*

bullah mensuplarının kendilerini savunduğu, kendilerini anlattığı ve iddialara cevap verdiği, **kendi dilinden** kitaptır.

Bu vesileyle ifade etmek isterim ki birbirimizi dinleyebilmeli, konuşabilmeli ve en önemlisi de yakınlaşmanın ve dayanışma içerisinde yaşamanın yollarını aramalı, müspet hareketi esas almalıyız.

Toplum olarak her zamankinden daha ziyade farklılıklarımızı görüp kabullenmeye, birbirimizi tanımaya muhtacız.

Bu kitabı takdim eden olarak "Adil Şahitlik"te bulunarak toplumsal yargılamada ihmal edilen bir kurucu unsuru, yani savunmayı nazarlarınıza arz ediyor, faydalı ve hayırlı olmasını temenni ediyorum.

Av. Necat ÖZDEMİR
İstanbul/Kasım 2010

AV. M. HÜSEYİN YILMAZ'IN

SAVUNMASI

6. AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

DİYARBAKIR

DOSYA ESAS NO : 2000/171

ESAS HAKKINDA SAVUNMASINI

SUNAN SANIKLAR: 1- . . . . . .

2- . . . . . .

3- . . . . . .

4- . . . . . .

5- . . . . . .

6- . . . . . .

7- . . . . . .

8- . . . . . .

9- . . . . . .

10- . . . . . .

11- . . . . . .

VEKİLLERİ : Av. M. Hüseyin YILMAZ

Adres:.....

Yenişehir/DİYARBAKIR

A Ç I K L A M A L A R

Hizbullah ana davası ve sanıklar

Hizbullah ana dava dosyası olarak kabul edilen bu dosyada yargılanan müvekkiller 17 Ocak 2000 tarihinde ve sonrasında yakalanmışlardır.

Sağlıklı bir yargılama için kimlerin ana davada yargılanması gerekeceği konusunda hukuki bir kriter belirlenebilirdi. Dosyaya dahil edilecek sanıkların konumu ve niteliği ne olacak, bu davada hangi sanıklar yargılanırsa örgütün yapısı ve amacı gerçek şekliyle ortaya çıkar diye bir değerlendirme yapılması gerekirdi. Kolluk ve savcılık Hizbullah'ı, fikri yapısı olmayan sıradan bir terör örgütü gibi gösterme gayreti ile hareket etmiştir. Eylem ve sanık sayısının kabarık olmasını sağlamak için ilgili ilgisiz sanıklar davaya dahil edilmiştir. Ayrı açılan bazı dosyalar karar aşamasında olmasına bakılmadan bu dosya ile birleştirilmiştir.

Adı kurucular arasında geçen, örgütün meşhur sorgucu ve infazcısı olan, yıllarca arşivde görev yapan Abdülaziz TUNÇ'un dosyası yangından mal kaçırırcasına alelacele karara çıkartıldı. Silahlı eylemleri görmezden gelinerek,

hakkında CTYO kararı verildi. İtirafçı Abdülaziz TUNÇ ile aynı dosyada yargılanan ve örgüt içinde özel bir konumu olmayan Gazi KAVAN'ın dosyası ise tefrik edilip ana dava ile birleştirildi. Evini örgüte kullandıran İsmail KINAY, dedesinden babasına miras kalan bir evden dolayı Mehmet EZME gibi sıradan üyeler veya yardım yatakçılar bu dosyada yargılanıyor. Normalde bu dosyada bulunması gereken, Hacı İNAN, Abdülaziz TUNÇ, Mithat YILMAZ vb. bazı şahısların davaları ise ayrı ayrı görülmüştür.

Kimin nerede, kiminle ve hangi şehirde yargılanacağını dönemin yetkilileri belirlemiştir. Sanıkların birçoğu batı illerinde yakalanmasına ve faaliyetlerinin yoğunluğu oralarda olmasına rağmen, davaları Diyarbakır'da açılmıştır. Yine aynı dönemde yakalanan ve dosyamız sanıkları ile ortak eylemleri olduğu iddia edilen şahısların dosyaları ise İstanbul'da açılmıştır. Böylece İstanbul'da ve Diyarbakır'da olmak üzere iki ana dava açılmıştır. Bu ayrım hukuki gerekçelerle değil siyasi nedenlerle yapılmıştır.

Yasalara göre bu tür davalarda yetkili mahkemeyi tayinde iki usul vardır. Ya faaliyetlerin nerede yoğunlaştığına bakılır ya da yakalandığı yere yani son faaliyet yerine bakılır. Siyasi saiklerle hareket ederek usulün dışına çıkılmış, doğal hakim ilkesi çiğnenmiştir.

Gözaltı Sürecindeki Hukuk Dışı Uygulamalar

2000'li yılların başında Hizbullah'ı bitirme adına başlatılan topyekûn savaş çerçevesinde hukuk rafa kaldırılmıştı. Basın yayın organları da bu sürece katkı sunmuş, kolluk tarafından kendilerine servis edilen haberlerin doğruluğunu sorgulamadan olduğu gibi yayınlamışlardı. Operasyonlar sı-

rasında gördükleri hukuk dışı uygulamaları yazma cesareti gösterememişlerdi. Yıllar sonra özel sohbetlerde ancak bunları dile getirmişlerdir. Teslim olmasına fırsat verilmeden öldürülen Abdulhakim TAN operasyonunda bir muhabir, banyoya sıkıştırılıp öldürülen bu şahsın yanında bulunan küçük çaplı bir tabanca dışında silah olmadığını görüp yetkiliye durumu soruyor, verilen cevap keyfiliğin boyutlarını ortaya koymaktadır. 'Silahlarımızın pasını giderdik, arkadaşlara da canlı bir tatbikat yaptırdık. Fena mı oldu'. diyor. Bu infaz olayı basına 'güvenlik güçleri ile çatışmaya giren Hizbullah militanı ölü ele geçti.'şeklinde yansıtılmıştı.

O dönemde bölge dışında yakalanan bazı sanıklar, sorgulama bahanesiyle şehir şehir gezdirilip, gözaltı sürelerinin ve işkenceli sorgu seanslarının uzatılması sağlandı. Nihayetinde bir kısmı olağanüstü hal bölgesi olması nedeniyle Diyarbakır'da alıkondu. Sanıkların bir kısmı, zaten gözaltı süresi uzun olan bölgede, ek gözaltı süreleri de alınarak altı ayı aşan zaman içinde cezaevine konmadan emniyet müdürlüklerinin sorgu merkezlerinde tutulmuşlardır. Cemal TUTAR ve Edip GÜMÜŞ'ün gözaltı süreci buna bir örnektir. Bu dosyadaki sanıklardan bir aydan aşağı gözaltında kalan yoktur. Yine her biri cezaevine girdikten sonra tekrar gözaltına alınmıştır. Buralarda zanlıların dirençlerini kırmak ve suçlamaları kabul etmelerini sağlamak için insanlık dışı, hukuk dışı her türlü muameleye maruz bırakılmışlardır. O dönemde cezaevine konmadan aylarca gözaltında tutulmak veya cezaevinde bulunan sanıkların cezaevlerinden çıkarılarak gözaltına götürülmeleri sıradanlaşmıştı. Cezaevlerinde bulunanlar cezaevi idaresinin de yardımıyla hile ile koğuştan çıkarılıyor ve gelen TEM'cilere teslim ediliyordu. (Tamer GEZER) Öyle ki cezaevinde bulunanlar hasta olmalarına rağmen revire çıkmı-

yor, hastaneye gidemiyor, koğuş sorunları için idare ile görüşmeye gidemiyor. Hatta mahkemeye bile gidemeyecek hale gelmişlerdi. Bazıları için koğuştan dışarı çıkmak TEM'cilere teslim edilme riski taşıyordu.

Bölgedeki gözaltı ve ek gözaltı hukuksuzluğunu duyan yakalanmamış bazı kişiler yakalanmaktansa ölümü göze almışlardır. Bazıları silahsız oldukları halde öldürülmüşlerdir. Operasyona giden polisler minibüs içinde kazaen bir arkadaşlarını yaralıyorlar. Bunun müsebbibi olarak gördükleri Hatip DAĞ ve arkadaşını öldürüyorlar. Bazıları da yakalanıp işkence görmektense, öldürüleceklerini bile bile tek tabanca ile ateş edip kaçmaya çalışmış ve nihayetinde öldürülmüşlerdir. (Mahmut KAYA gibi). Bu münferit çatışma olayları nedeniyle kolluk güçleri militan olduğundan şüphelendiği bazı şahısların teslim olmasına fırsat vermemiş, tek tabanca ile çatışmaya girdiğini iddia ettiği şüphelileri sığındıkları banyo vb yerlerde öldürmüştür. (Abdulhakim TAN).

Kayıt Dışı Gözaltılar ve Adam Kaçırmalar

Kolluk güçleri, 1990'ın sonları ile 2000'in başlarında bazı Hizbullah idarecilerini, militanlarını ve üyelerini kaçırmak suretiyle gözaltına almışlardır. Yüzlerce kişi bu uygulamadan nasibini aldı. Cemal UÇAR, M. Salih KÖLGE, Kazım UYSAL, Sabri AKTAŞ…

Böylece bu gayri resmi gözaltı sürecinde işkencede sakatlanma, işkence ağırlığı karşısında ölme hadiseleri vuku bulsa bile sorumlu tutulmayacaklardı. Risksiz bu yöntem 2000 öncesi ve sonrasında sık başvurulan bir yöntem halini almıştı. Bu şekilde kaçırılan kişilerden elde edilen bilgileri, mahkemeler samimi ikrar olarak kabul etmeye devam

etmektedirler. Kaçırılan bu insanlar örgütün sağlam elemanları olduklarından, verdikleri bilgilerin çoğu kolluğu yanıltma amacına yönelik yanıltıcı ve oyalayıcı bilgiler olmuştur. Cemal UÇAR'ın verdiği bilgiler gibi.

Kolluk tarafından kaçırılan bu şahsa, verdiği bilgilerin eksik ve yanlış olduğunun ortaya çıkması halinde, cezaevinden alınıp tekrar sorgulanacağı söylenmiştir. Cezaevinde görüştüğü avukata, kolluğun kendisini cezaevinden alıp gözaltına götürme yetkisi olup olmadığını soruyor. Götürülebileceğini öğreniyor. Bundan sonra koğuşunda şüpheli bir şekilde ölü bulunuyor. Yetkililerce intihar ettiği söylendi. (Bunu doğru kabul edersek) örgüt idarecisi olduğu söylenen bir kişiye intiharı düşündürecek kadar ağır işkenceler neydi? diye sormak gerekmez mi? Gözaltına alınıp, yeniden ölümden beter işkencelere maruz kalmaktansa ölümü tercih etmek gördüğü işkencelerin ağırlığını göstermez mi? **Kaldı ki ele geçen bazı dokümanlara göre bunun intihar süsü verilmiş cinayet olduğu kuvvetle muhtemeldir. İntihar denerek dosya kapatıldı**.

Kaçırılan bazı militanlar, işkenceli sorgulamalardan sonra, kendilerini kurtarmak için kolluk ile anlaşmış, muhbir olmayı kabul etmiştir. Bunlardan bazıları ilk etapta anlaşmaya uymayıp serbest kalınca, sorumlularına durumu bildirmiş ve anlaşmaya uymamışlar.(Mehmet ARICA) Tekrar yakalandıklarında ise kabarık bir dosya ile mahkemeye çıkarılmışlardır.

Kolluk bunlardan elde ettiği gayri resmi bilgileri, resmiyete geçirmek için o sırada gözaltında bulunan sıradan bazı üyelerin dosyasına eklemiştir. (Sabri AKTAŞ).

Bazıları da kendilerini kurtarmak için anlaşmayı kabul etmiş, hatta samimiyetini ispatlaması için arkadaşlarına karşı

eylem düzenlemesi istenmiştir. Kolluğa çalışan bu kişiler eski arkadaşlarından kimilerini öldürmüş, kimilerini de yaralamıştır. (Murat KURTBOĞAN, Adnan BAYANTEMUR). Bu şahıslar yakalandıklarında, eski eylemleri olmasına rağmen, kolluk tarafından kendilerine hazırlanan ifadeler ile tutuksuz yargılanmaları sağlanmıştır. (Adnan BAYANTEMUR).

Hizbullah'a Yönelik Operasyonlar ve Çatışmalar

Güvenlik güçleri tarafından öldürülen Hizbullah mensuplarının birçoğunda sadece bir tabanca ele geçmiştir. Örneğin Abdulhakim TAN, evin banyosunda öldürülmüştür. Çatışmaya giren şahsın pencere önünde veya kapıdan ateş ederken vurulması gerekir. Elinde bulunan tabancada kaç tane mermi olacak ki?

En fazla 15–16 mermisi vardır. Mermileri bitince gidip sorunsuzca yakalanabilirdi. Madem çatışmaya girmiş idi bu şahıs, peki neden banyoya saklanmıştı. Evi tarumar eden kurşunlardan korunmak için değil mi? Bu nasıl çatışma diye sorulmadı. Demek ki sahipsiz ve kimsesiz biri olunca canlı tatbikat konusu olunabiliyormuş.

Bazı Hizbullah militanlarının evlerinin tespit edilip, gözetlendiği, eve gelişlerinin beklendiği, evlerine geldiklerinde, gerekli tertibat alınıp gece yarısından sonra eve operasyon yapıldığı yazılmaktadır. Çıkan çatışmada kaldığı ev, Hizbullah militanı olan şahıs ile birlikte delik deşik ediliyor. (Hasan SARIAĞAÇ) Bazı operasyonlarda, evde bulunan kadın ve çocuklar da kurşunlardan nasibini almışlardır. (Hüseyin SARIAĞAÇ). Kolluk isteseydi bu şahısları sokakta yakalayabilirdi. Tutanaklarda, silahını elindeki torba içinde taşıdığı, eve bu şekilde girdiğinin görüldüğü yazılıdır.

Bu iki kardeş, polis müdürü A. Gaffar OKAN'ın faili olmakla suçlanıyordu. Eylemden sonra Diyarbakır polisi birçok kişinin ev ve işyerlerini aramıştı. Bu vesileyle büromuzu arayan polislere, aramanın nedenini sorduğumuzda, olayın faillerini aradıklarını, saldırıyı gerçekleştirenleri tespit ettiklerini söylemişlerdi. Kimler yapmış, dediğimizde Hizbullah dediler.'Yakalarsanız bize de iş çıkar' dediğimizde, 'Size iş çıkarmayacağız, temiz iş yapacağız'. demiştiler. 'Yani infaz mı edeceksiniz'? dediğimizde de lafını kıvırıp 'Öyle demek istemedim, bunlar zaten teslim olmazlar. Çatışmaya girerler. Çatışmaya girerlerse neticesi belidir zaten. Bunu demek istemiştim'. demişti polisin biri. O gün, polis intikam duygusu ile konuşuyordu. Bu da bende "acaba bu şahıslar canlı ele geçirilmek istenmedi mi?" sorusunu akla getirmektedir.

Çatışmalarda Öldürülenlerin Eş ve Çocuklarından Tazminat İstenmesi

2000 sonrası meydana gelen bazı çatışma olaylarında kimi görevliler hayatını kaybetmiş, kimi de yaralanmıştır. Bu çatışmalarda örgüt üyeleri de öldürülmüştür. Bu olaylarda ölen ve yaralanan güvenlik güçlerine devlet tarafından yapılan masraflar hazinece, çatışmada öldürülen örgüt üyelerinin eş ve çocukları ile anne ve babasından istenmektedir.

Hazine tarafından açılan davalarda iddianamelerde adları bulunan tüm şahıslara dava açılmaktadır. Sadece aynı dosyada yer alma dışında eylemle ve eylemci ile alakası olmayan kişiler hakkında da dava açılmıştır. Davalılar hukuku ve usulu bilmediklerinden "ilgim yok" deyip davayı takip etmiyor. Hukuk mahkemeleri de yüzeysel bir yargılama yapıp adı geçenlerin hepsini tazminata mahkûm ediyor. Yetim çocukların evleri haciz edilip satılıyor. Sağ yakalanma imkânı ve ihtimali

bulunan zanlılar hem öldürülüyor hem de eş ve çocuklarından tazminat isteniyor. Bu uygulama tek parti dönemini ve istiklal mahkemelerinin hukuk dışı uygulamalarını akla getirmektedir. O dönemde çatışmada öldürülenlerin ailelerinden kurşun parası istenmekteydi. Öldürülen şahsın vücudunda kaç tane mermi deliği varsa o kadar mermi harcanmış demekti. Harcanan kurşunun parası alınmadan cenaze aileye teslim edilmiyordu. Hangi hukukta babaların cezası çocuklara kesiliyor?

Terör ve Devlet

Klasik tanımı ile terör, hukukun dışına çıkarak, şiddet eylemleri ile kaos, anarşi ve korku ortamı oluşturup toplumu sindirme, böylece amaca ulaşma yöntemidir. Bu yönteme başvuranlar hedef gözetmeden rasgele yerlere patlayıcı yerleştirir, kalabalık yerleri bombalar veya silahlı tarama eylemleri yaparlar. Hizbullah'ın eylemlerine bakıldığında genellikle tabanca ile sadece hedef şahsa karşı eylem düzenlenmiştir. Cemal TUTAR'ın savunmasına göre silahlı tarama ve bombalama eylemlerini tasvip etmedikleri ve bu tip eylemleri gerçekleştirmedikleri belirtilmiştir. Devlet, rejimle problem yaşayan ve sistemi değiştirmek isteyen yapıları ve örgütleri, terör örgütü olarak adlandırılmaktadır. Toplumu sindirme amaçlı gerçekleştirdikleri eylemleri de terör eylemi diye adlandırmaktadır.

Tek parti döneminin hukuk dışı uygulamaları ortadadır. Dersim katliamı, Zilan katliamı, sürgünler, 12 Eylül dönemi uygulamaları, 1990'lı yıllarda bölgede uygulanan sindirme yöntemleri ortadadır. Devlet zihniyetini halka kabul ettirmek için hukuk dışına çıkmak, bir nevi devlet geleneği haline getirilmiştir. Hukuk kurallarının devlet organları ve yetkililer tarafından ihlal edilmesi, yasaların keyfi olarak uygulanmaması veya aleyhe yorumlanması, devlet adına ha-

reket edenlerin gerektiğinde rutin dışına çıkması devletin örgüt mantığıyla hareket etmesi anlamına gelir. Halkını hukuk kurallarına davet eden devlet, başta kendisi bu kurallara uymak zorundadır. Devlet, acıktığında ibadet ettiği helvadan putunu yiyen kişi konumuna düşmemelidir. Hukuk kuralları devletin helvadan putları değildir.

Devlet adına hareket eden kişi ve kurumların aynı yol ve yöntemlerle hukuk dışına çıkarak toplumu sindirme amaçlı eylemlerde bulunması yasal mıdır? Bu yapılana devlet terörü demek gerekmez mi?

Yargısız infazlar, adam kaçırmalar, kayıt dışı gözaltılar, aranan zanlının tüm aile fertlerinin suçlu muamelesi görmesi, hukuka uygun davranan yargı mensuplarını ve bazı devlet yetkililerini hizaya sokmak için sağı solu bombalamaların hukukta yeri var mıdır?

Devlet terörü mü yoksa örgüt terörü mü daha tehlikelidir?

Halk örgüt terörüne karşı devlete, devletin kurumlarına sığınabilir. Peki devlet terörüne karşı kime ve nereye sığınacak?

Fezleke ve İddianamelerde Hizbullah

Bu güne kadar hazırlanan fezlekelerde, iddianamelerde, yapılan yargılama neticesinde verilen kararlarda Hizbullah hakkında doğru bir teşhis yapılamamıştır.

3 Aralık 1991 tarihinde Şırnak ili idil ilçesinde Mihail BAYRU adlı Süryani asıllı PKK'lı şahıs öldürülüyor. Olay sonrasında güvenlik güçleri kaçan eylemcilerden M. Ata ZENGİN'i öldürüyor, Menaf BİLGİÇ adlı şahsı ise yaralı olarak ele geçiriyor. Bu eylem Şırnak ili İdil ilçesinde PKK tarafından öldürülen KARAASLAN ailesinin intikamını al-

mak amacıyla Hizbullah tarafından PKK'ya karşı yapılan ilk eylem olarak kabul edilmektedir. Menaf BİLGİÇ'in kolluk ifadesinde eylemi gerçekleştirme amacının KARAASLAN ailesine ve diğer Müslüman şahsiyetlere yönelik PKK tarafından yapılan silahlı saldırıların intikamı amacıyla gerçekleştirdiğini beyan etmişti. Hiçbir örgüte mensup olmadığını, Müslümanların kardeş olduğunu zorda kalan saldırıya maruz kalan Müslümanlara yardım etmenin inancı gereği olduğunu İdil'de PKK'nın Müslümanlara zulmettiğini ve onları öldürdüğünü duyduğunu bu nedenle eylemi gerçekleştirdiklerini belirtmişti. Şahsın okuduğu kitaplara ve taşıdığı düşünceye bakılarak **MÜSLÜMAN KARDEŞLER** adlı yeni bir yapılanmaya mensup olabileceği şeklinde fezleke ve iddianame hazırlanmıştı. O zamanki mevcut örgütlerle irtibatı kurulamadı. Buna rağmen 2 Nolu DGM'nin 1992/327 esas nolu dava dosyasında yargılandı. Mahkeme siyasi nedenlerle kasten adam öldürmekten dolayı şahsı cezalandırdı. ***İşte bu dönemlerde basın ve kamuoyunda 'PKK'nın tahakkümünü kabul etmeyen mütedeyyin insanlar PKK'ya direniyor' lafzı dolaşmaya başladı.***

1992 yılında Diyarbakır ilinde bir eve yapılan baskında evde birkaç tabanca ve bazı dokümanlar bulundu. Bu şahısların örgüt üyeleri olabilecekleri değerlendirilerek sorgulandılar. Sorgulamada örgüt suçlamasını red eden şahıslar tutuklandılar. Hazırlanan fezlekede ve iddianamede o günlerde basın ve yayında zaman zaman adı geçen ve popülaritesi olan PİK adlı örgüt üyesi oldukları yazıldı. 2 Nolu DGM'nin 1992/512 esas sayılı dava dosyasında yargılanan Abdulhalim TÜRE ve arkadaşlarının o dönemde Kuzey Irakta ve Avrupa'da yoğun faaliyet yürüten **PİK (PARTİYA İSLAMİYA KÜRDİSTAN)** adlı örgüte üye oldukları,

amaçlarının bağımsız bir **Kürt-İslam devleti** kurmak olduğu, belirtilmişti.

1992 yılının sonlarında, kamuoyunda ve basında PKK ile mücadele edenin **HİZBULLAH** adlı yeni bir örgüt olduğu yer aldı. Bundan sonra fezlekelere, iddianamelere Hizbullah adı yazılmaya başlandı. Hizbullah'ın amacı konusunda kolluğun ve savcılığın net bir bilgisi yoktu. Hazırlanan iddianamelerde Hizbullah'ın amacının **bağımsız bir Kürt-İslam devleti kurmak** olduğu belirtilerek TCK 125. maddeden davalar açıldı. Bu kanaat yaklaşık olarak 1994'ün sonlarına kadar sürdü.

Bu tarihten sonra hazırlanan iddianamelerde **Hizbullah'ın amacının Türkiye'ye İslam şeriatını hakim kılmak** olduğundan, bahisle eylemlerinin **TCK 146** kapsamında olduğu kabul edilmiştir.

Hizbullah ve Diğer Radikal İslami Gruplar

Emniyet Genel Müdürlüğünün raporlarında Hizbullah yapılanması yanlış değerlendirmelerle doludur. Bu raporlarda Hizbullah'ın ortaya çıkışı, gelişimi, Hizbullah sanıklarının açıklamaları ile çelişmektedir.

Gerek Vahdet ve Menzil grubu çerçevesinde yapılan spekülasyonlar, gerekse diğer yapıların Hizbullahi düşünceye bakışı konusunda ciddi yanlışlıklar içermektedir raporlar. Devletin güvenlik ve istihbarat birimleri bu yapıları tanımıyor mu? Yoksa tanıyor da yargıyı ve kamuoyunu yanıltmak için mi, ya da İslamcı tehlikenin varlığını ispatlamak için mi yapıyordu?

EGM'nin bu şemasına göre Hizbullah birçok alt gruba ayrılmış şekilde gösterilmektedir. Hizbullah İlim, Hizbullah

Menzil, Hizbullah Vahdet, Hizbullah Davet, Hizbullah Vasat, Hizbullah Selam, vs. dergi, gazete ve kitapevi çevrelerini örgüt diye şematize etmiştir. Pratikte cemaatlerin ve örgütlerin yapamadığı, oluşturamadığı birlikteliği EGM masa başında gerçekleştirmiş görünüyordu. Birbirlerine taban taban zıt düşünceleri bile Hizbullah çatısı altında birleşmiş gösteriyordu. Vahdet kitap evi çevresini, Vahdet Örgütü olarak fişlemişlerdi. Selam gazetesi çevresini Selam Örgütü olarak fişlemişlerdi. Davet dergisi çevresini Davet Örgütü olarak fişlemişler, Vasat dergisi çevresini Vasat Örgütü olarak fişlemişlerdi.

"Hizbullah faaliyetleri ve 765 sayılı TCK'nin 146. maddesi karşılaştırması

BİRİNCİ BAB: DEVLETİN ŞAHSİYETİNE KARŞI CÜRÜMLER

İKİNCİ FASIL: DEVLET KUVVETLERİ ALEYHİNDE CÜRÜMLER

Madde 146 - ***Türkiye Cumhuriyeti Teşkilatı Esasiye Kanununun tamamını veya bir kısmını tağyir ve tebdil veya ilgaya ve bu kanun ile teşekkül etmiş olan Büyük Millet Meclisini iskata veya vazifesini yapmaktan men'e cebren teşebbüs edenler,*** ağırlaştırılmış müebbet ağır hapis cezasına mahkûm olur."

Görüldüğü gibi TCK 146. maddenin bulunduğu fasılın adı 'devlet kuvvetleri aleyhine cürümler" başlığını taşımaktadır. Yani 'devletin anayasasının tamamını veya bir kısmını bozma, değiştirme veya ortadan kaldırmaya veya TBMM'yi susturmaya veya vazifesini yapmasını engellemeye zorla teşebbüs edenler' demektedir.

TCK 146. maddenin gerekçesinden, bu maddenin devlet idaresini zorla ele geçirmek isteyen TSK içindeki darbecilere karşı konduğu anlaşılmaktadır. Maddenin açıklamasında bu maddenin ihlal edilebilmesi için devletin yasama, yürütme ve yargılama yetkilerinden birisine veya hepsine yönelik bir saldırının olması gerekir. Bu maddenin uygulanabilmesi için örgütün nihai hedefinin siyasal sistemi ele geçirmek veya değiştirmek olması yetmez, amacını gerçekleştirmeye yönelik icrai bir faaliyet içinde olması gerekir. Yasa metni açıkça teşebbüsten söz ediyor. Teşebbüs için de ortada amacı gerçekleştirmeye elverişli bir silah olması gerekiyor.

Maddenin açıklamasında geçen şekliyle maddeyi ihlal eden, doğrudan hedef alan bir faaliyet olmamasına rağmen, zorlama bir yorum ile Hizbullah eylemleri bu madde kapsamına alınmıştır. Muhalif örgütlerin birbirleri ile çatışmasını devlete ve anayasasına karşı çıkış olarak kabul etmek büyük bir çelişkidir.

Hizbullah'ın eylemleri incelendiğinde, PKK'nın silahlı saldırılarına karşı kendisini ve tabanını korumak amaçlı olduğu görülecektir. Hizbullah, bu misillemeleri nefsi müdafaa olarak değerlendirmektedir. Cemal TUTAR'ın beyanlarından anlaşıldığı kadarı ile süreç içinde PKK saldırılardan vazgeçtiği için, Hizbullah da misillemede bulunmamıştır. Böylece Hizbullah ve PKK arasındaki çatışmalar fiilen sona ermiştir.

(*PKK ve Hizbullah arasındaki çatışmaların başlama ve bitiş nedenlerini, Doğu PERİNÇEK ve Yalçın KÜÇÜK'ün, Abdullah ÖCALAN ile dostluğunda aramak gerekir. 1989 yılından sonra PERİNÇEK ve ÖCALAN Bekaa vadisinde birlerine gül ikram ettikleri dönemde başlayan gerginlik, 1990'lı yılların başında dindarları öldürmeye vardırılmıştır. PKK bu süreçten beklediğinin aksine zararlı çıkmıştır. Bu dö -*

nemde ÖCALAN ile PERİNÇEK'in dostluğu bozulmuş ve PKK'nin İslami kesime yönelik saldırıları da bitmiştir. Bu ayrıntı bilerek veya bilmeyerek göz ardı edildi ve edilmeye devam ediliyor.)

Hizbullah'ın 2000 yılına kadarki tüm eylemleri bu şekildedir. Dolayısıyla TCK 146 kapsamında bir eylemi olmamıştır. Örgütler arası çatışmaları, devletin anayasal düzenine saldırı olarak kabul edip, TCK 146 kapsamında değerlendirmenin hukuken izahı olamaz. Bu ancak 'ben yaptım oldu' mantığı ile izah edilebilecek bir davranıştır.

"Örgütlerin kendi aralarında siyasi ve sosyal nedenlerle işledikleri cürümler ve TCK 313 maddesinin karşılaştırması:

BEŞİNCİ BAB: AMMENİN NİZAMI ALEYHİNE İŞLENEN CÜRÜMLER

İKİNCİ FASIL: CÜRÜM İŞLEMEK İÇİN TEŞEKKÜL MEYDANA GETİRENLER

Madde 313 - Her ne suretle olursa olsun cürüm işlemek için teşekkül oluşturanlara veya bu teşekküllere katılanlara bir yıldan iki yıla kadar ağır hapis cezası verilir.

Bu teşekkül halk arasında korku, endişe veya panik yaratmak veya siyasi veya sosyal bir görüşten kaynaklanan amaçla veya ammenin selameti aleyhine cürümlerle kasten adam öldürmek veya yağma ve yol kesmek ve adam kaldırmak cürümlerini işlemek için meydana getirilmişse, verilecek ceza bir yıldan üç yıla kadar ağır hapistir."

Hizbullah ve PKK sanıklarının eylemleri **siyasi ve sosyal görüş** farklılığından kaynaklanan eylemlerdi. Örgütlerin birbirlerine karşı yaptıkları eylemler bu madde kapsamında değerlendirilebilirdi. Bu madde kapsamında suç işleyenlere,

maddede belirtilen örgüt üyeliği cezası ve işlediği fiilin cezası verilir. Yapılan eylemlerde haksız tahrik vb indirim nedenleri ile tamamlanmayan eylemlerde teşebbüs hükümleri uygulanır. O dönemde bu maddenin uygulanması daha lehe olacağı için mahkemelerce uygulanmadı. Yüksek yargı da TCK'da bu madde yokmuş gibi uygulama yaptı. Önüne gelen dosyaları ise aleyhe olacak şekilde yorumladı. Halende bu durum devam ediyor. Hizbullah'ın eylemlerinin, TCK 146. madde kapsamında değerlendirilmesi gerekir şeklinde içtihatta bulunulduğundan yerel mahkemelerde itirazsız buna uymuştur.

Bıçaklı Eylemler

Hizbullah'ın bazı eylemleri bıçaklı eylemlerdir. Bölgemizde karşıt görüşlü öğrenciler ve gençlerin kavgalarında bıçaklar kullanılmakta idi. Önceleri siyasi düşüncedeki şahıslar arasında, adli nedenlerle meydana gelen bıçaklama olayları neticesi ölüm vuku bulduğunda 765 sayılı TCK'nin 448. maddesi uygulanmaktaydı. Ölüm dışındaki yaralanmalarda eylemin türüne göre yaralama cezası verilmekteydi. Yargıtay'ın eski içtihatları bu şekilde idi.

Hizbullah sanıklarının bu şekildeki kavgalarına verilen cezalar yetersiz görülerek, bilahare bu tür bıçaklı ölüm hadiseleri dahi TCK 146 kapsamında değerlendirildi. Nasıl olur da bıçak ve bıçaklı eylemler anayasal düzeni yıkmak için uygun silah ve eylem olarak kabul ediliyor?

Süreç içinde örgüt talimatıyla olmayan ve örgütsel bir sebebe dayanmayan bıçaklı kavga olayları da buna dahil edildi.

Mukaddesata küfür eden sarhoşlarla kavga eden çocukların camiye gittikleri tespit edildiği için bu gibi olaylar da TCK 146 kapsamında değerlendirilmiştir. Ve kavgaya so-

pa ile katılan şahıslara dahi TCK 146'dan ceza verilmiştir. 1. DGM'nin 1998/297 esas nolu dava dosyasında yargılanan Mustafa OZAN ve arkadaşlarının dosyası gibi.

Molotoflu Eylemler

Hizbullah'ın eylem tarzı olmamasına rağmen, mahalle aralarında fuhuş yapanları korkutmak için, fuhuş yapılan bazı randevuevlerine molotof atılmıştır. Mahallelerinde fuhuş yapılmasından rahatsız olan bazı gençlerin, gerek kendi başlarına ve gerekse Hizbullah adına yaptıkları molotoflu eylemler neticesinde hiç kimse ölmediği ve yaralanmadığı halde eylem TCK 146 kapsamında değerlendirilip cezalandırıldılar. 4 Nolu DGM'nin 1996/217 esas sayılı dava dosyasında yargılanan Turgay BİLGE ve arkadaşlarının dosyası gibi.

Hizbullah sanıkları dışındaki diğer örgütlere mensup kişilerin molotoflu eylemleri TCK 146 veya TCK 125. madde kapsamında değerlendirildiği vaki değildir. Demek ki Hizbullah sanıklarına özel uygulama yapılmaktadır.

Hizbullah'ta molotof ile kundaklama yapana, bıçaklı eylem yapana, silahlı eylem yapana TCK 146 den dava açılılırken diğer örgütler içinse her fiilin maddesi ve cezası farklıdır.

Camii Faaliyetleri ve TCK 168. Madde Uygulaması

İslam'ı bir hayat nizamı olarak kabul eden kişi ve cemaatler İslam'ın öğrenilmesine ve yaşanmasına önem vermişlerdir. İslam'ın öğrenilmesinin temeli, Kur'an-ı Kerim'in okumasının öğrenilmesidir. İslam'ın öğrenileceği ve pratize edileceği yerler camiler kabul edilmiştir. Bu nedenle İslam alimleri çocukları, gençleri, yaşlıları camiye yönlendirmişlerdir. Aileler de çocuklarını seve seve camiye göndermişlerdir.

Bu uygulama yüzyıllardır bölgemizde süre gelmektedir. Bu uygulama Milli Şef döneminde kesintiye uğramıştır. Bu dönemde kuranı kerim eğitimi yasaklanmış, ders verenlere ve alanlara ağır cezalar verilmişti. Maalesef 1990'lı yıllarda örgütsel faaliyetler yapılıyor bahanesiyle ağır cezalar verilerek kesintiye uğratılmak istendi. 28 şubat sürecinde çocukların kuran kurslarına gitmesi yasaklanarak çocukların ve gençlerin dini açıdan cahil kalması sağlanmaya çalışıldı.

1990'lı yılların başında ve 1990 öncesinde camilerdeki İslami faaliyetler, camii imamı dışındaki şahıslar tarafından verildiğinde bu şahıslara para cezası verilmekte idi.

1990 sonrası camilerde İslami eğitim alıp vermeler artınca güvenlik güçleri camileri basmaya başladı. Bu faaliyetlerin Hizbullah tarafından organize edildiği gerekçesiyle çocukları ve gençleri DGM'lere sevk etmeye başladılar. TEM şubeleri tarafından sorgulanan çocukların ifadelerinde, örgütsel bir faaliyet tespit edilmemesine rağmen, İslami eğitim ve öğrenim faaliyetleri örgütsel faaliyetler kapsamında değerlendirildi. Büyük bir çoğunluğu **örgüt üyeliği**nden cezalandırıldılar.

Gerek sanıkların ifadelerinde ve gerekse ele geçen dokümanlarda camilerdeki derslerin mahiyeti ortaya konmuştur. Camilerdeki faaliyetlerin içeriği şudur:

- Kur'an-ı Kerim **elifbasının öğrenilmesi,**
- Kur'an-ı Kerim okunması yani **Kur'an-ı Kerim tilaveti,**
- Kur'an-ı Kerim'in güzel okunması için **tecvid dersleri**,
- Nasıl abdest alınacağının, nasıl namaz kılınacağının, nasıl oruç tutulacağının öğrenilmesi gibi konularda bilgi sahibi olmak için **fıkıh dersleri,**
- Hz. Muhammed'in(s.a.v) hayatı ve diğer peygamberlerin hayatının öğrenilmesi için **siyer dersleri,** gibi derslerdir.

Konularından da anlaşılacağı üzere bu derslerin hiçbirinde örgütsel bir içerik mevcut değildir. Bunlar İslam'ın öğrenilmesi ve öğretilmesi faaliyetlerdir. Kimin bu dersleri hangi amaçla verdiği önemli değildir. Nihayetinde içeriğinde suç teşkil eden hiçbir konu yoktur. Buna rağmen hazırlanan fezlekelerde, iddianamelerde ve verilen kararlarda bu faaliyetler örgütsel faaliyetler olarak kabul edildi. Camilerdeki İslami dersleri engellemek için başlatılan topyekûn mücadele çerçevesinde, çoğunluğu çocuk olmak üzere binlerce kişiye İslam'ı öğrendiği ve öğrettiği için örgüt üyeliğinden ceza verildi.

Hapis cezalarının yanında birçok kişi çalıştığı kurumdan atıldı. Diyanet gibi bazı kurumlardan atılmak için gözaltına alınmak yeterli görülmüştür. İslam ahkâmının hâkimiyetini istiyor diye gözaltına alınan *bu imamların akidelerinin bozulduğundan bahisle görevlerine son verilmiştir.* Ceza verilenlerin çoğunluğunu oluşturan öğrenciler ise müebbeden kamu hizmetlerinden yasaklandılar.

Şayet Hizbullah, İslami dersler değilde matematik, fizik, Türkçe vb. dersler verilmesini teşvik veya organize etmiş olsaydı, yine aynı cezalar verilecek miydi?

Faaliyetler örgüt üyeliği olarak kabul edilecek miydi?

Şayet sol bir örgüt olsaydı ve sol ideolojinin mesela Komünizm'in fikri eğitimini bazı yerlerde verse idi, bu faaliyet örgütsel eğitim olarak kabul edilecek miydi?

Bu güne kadar sol örgütlerin bu tür eğitim faaliyetlerinin örgütsel faaliyet olarak kabul edilmediği ve bu eğitimi verenlere örgüt üyeliğinden ceza verilmediği ortadadır. Bu çifte standart kamuoyunda, rejimin İslam'ın öğrenilmesinden ve öğretilmesinden rahatsızlık duyması ve düşmanlık beslemesi şeklinde algılanmaktadır.

Hizbullah zanlılarının hemen hepsi hakkında örgüt üyeliği suçlaması yapılmış bu şekilde fezlekeler düzenlenmiş, iddianameler hazırlanmıştır.

Evinde, işyerinde içinde Hizbullah kelimesi geçen **ilahi kasetleri** yakalanan örgüt üyesi,

Ali Şeriati, İmam Humeyni, Seyyid Kutup, Hasan Elbenna, Hüseyin Fadlallah vb. kişilerin yazdığı **dini kitaplar** yakalanan şahıslar örgüt üyesi,

Camilerde **elifba** ve **Kur'an dersi alan** örgüt üyesi, **ders veren** örgüt üyesi,

Camilere **elifba** ve **Kur'an** alınması için **yardım eden** örgüt üyesi,

Hizbullah'a **zekâtını veren** örgüt üyesi, **zekât alan** örgüt üyesi,

Hizbullah'a **özgeçmiş veren** örgüt üyesi, **toplayan** örgüt üyesi,

Hizbullah'ı **övücü konuşma yapan** örgüt üyesi,

Doküman **kuryeliği yapan** örgüt üyesi, **dokümanı yazan** örgüt üyesi,

Pikniğe giden ve götüren örgüt üyesi,

İslami usullere göre **düğün yapmak** örgüt üyeliği, vs. vs. bunları çoğaltabiliriz.

Kolluk yakaladıklarının hemen hepsini örgüt üyesi diye savcılığa sevk ediyordu.

Savcılarda aynı şekilde dava açıyorlardı. Hizbullah suçlamasında;

yardım, yataklık suçu yok,

sempatizanlık yok,

suç ve suçluyu övme suçu yok,

propaganda yapma suçu yok,

yasak yayın bulundurmak suçu yok,

izinsiz gösteri vs. suçu yok, yok da yok.

Söz konusu Hizbullah yargılamasında ise herkes örgüt üyesidir. Çünkü top yekûn mücadele bunu gerektiriyordu.

Solcu ve ulusalcı örgütlere bakıldığında her bir fiil farklı şekillerde cezalandırılmış. Kolluk, Yerel mahkemeler ve Yargıtay bu hareketleri ve yaptıkları fiilleri sistematize etmiştir. Propaganda yapana ayrı ceza, yasak kaset ve kitap bulundurana ayrı ceza, yardım edene ayrı ceza, izinsiz gösteri yapana ayrı ceza, molotof atana ayrı ceza veriliyor olup Hizbullah davalarında ceza öngörülen bazı fiillere ise ceza verilmiyor.

Camilerde Düzen ve İntizam Olması,
Camii Cemaatine Hizmet İçin Yapılan
İşler Dahi Örgütsel Faaliyet Olarak Kabul Edildi.

Camiye gelenlerin ayakkabılarını ve ayakkabılığı düzeltmek için görevlendirilen çocuklar **'ayakkabı sorumlusu',**

Camide kötü koku oluşmamasını sağlamak için namazdan sonra camii cemaatine esans vb güzel koku servisi yapan çocuklar **'koku sorumlusu',**

Namazdan sonra namaz kılanların ortalıkta bıraktığı takke ve tespihleri toplamak ve onları yerlerine yerleştiren çocuklar **'takke ve tespih sorumlusu'**,

Cemaat namazda iken ayakkabılar çalınmasın diye ayakkabılığın nöbetini tutan çocuklar **'ayakkabılık sorumlusu',**

Caminin temizliği ile ilgilenen, halıları süpüren, etraftaki çerçöpleri toplayan çocuklar da **'temizlik sorumlusu'** olarak adlandırılmışlardır.

Kolluk ve yargı örgütsel hiçbir niteliği olmayan bu faaliyetleri örgüt içinde sorumluluk almak olarak değerlendirmişlerdir. Camilerde çocuklar için elifba cüzlerinin alınması ve Kur'an-ı Kerimi okumayı öğrenenler için mevlit okutulup, lokum ve bisküvi alınıp dağıtılması için toplanan paralara '**infak** 'adı verilmekteydi. Toplanan bu paralar öncelikle elifba cüzü ve mevlit olmak üzere camii ihtiyaçları için harcanırdı. Bu amaçla yapılan parasal yardımlar örgüte yardım olarak değerlendirildi.

Çoğu çocuk yaşta olan binlerce kişi, camilerde dini eğitim alıp verdiği için örgüt üyeliğinden cezalandırıldı. İlkokul önlüklü özgeçmiş raporları bulunan çocuklar dahi soruşturmalardan ve cezalardan kurtulmadı.

Yakın zamanda PAMER ve UTSAM tarafından 'Dini Örgütler ve Hizbullah' adıyla bir Çalıştay düzenlendi. Burada sunulan verilere ***göre Hizbullah'tan cezalandırılanların % 12'si 14 yaşından küçük çocuklar, % 42'si 14-17 yaşları arasında olan çocuklardan oluştuğu tespit edilmiştir. Toplamda % 54'ü çocuk yaştakilerdir.***

Malumunuz eski TCK'da örgüt üyeliğinin cezası 15 yıl idi. Dolayısıyla 2005 yılına kadar suçu camide ders alıp ders vermek olan çocuklara verilen ceza 15 yıl idi. Hiçbir vicdan sahibi çıkıp ta 'bunlar çocuk, bu fiile bu ceza çok' demedi. 'Bu ceza ile çocukların, gençlerin geleceklerini karartmayalım!' demedi. 'Camide Kur'an dersine 15 yıl çok ağır bir ceza demedi. Çocuktan örgüt üyesi olur mu?' denmedi.

Bu çocuklar için yasa değişikliği yapılmasını teklif eden olmadı. Ulusal ve uluslararası insan hakları kuruluşları, kendisine demokratım diyen yazar ve çizerler, dindar geçinen devlet yetkilileri, vicdan sahibi hakimler, savcılar,

vs. kimse bu zulmü görmedi. Görmek istemedi. Meclis 'bu çocuklar için bir yasa çıkaralım' demedi. Herkes kör ve sağır kesilmişti. Çocukları savunan birkaç avukatın sesi kimseye ulaşmadı. Ulaştırılmadı. Oysaki bu çocuklar örgüt talimatıyla sokaklara dökülmemiş, aktif olarak hiçbir eylem içine girmemişlerdi. Vatandaşın canına ve malına zarar vermemişlerdi. Kimseyi taşlamamışlardı, kimseyi molotoflamamışlardı. Suçlama ise örgüt talimatıyla camide İslamı öğrenip öğretmek... Devlet yetkililerinin camilere gitmeyin uyarını dinlememek...

Görünen o ki, rejim, elinde elifba bulunan çocuğu, elinde taş ve molotof bulunandan daha tehlikeli görmektedir. Çocuk çocuktur düşüncesi ne olursa olsun, hangi örgüt adına hareket ediyorsa etsin fark etmez.

Aynı hukuk dışı muamele bugün de devam ediyor. Daha önce Hizbullah'tan yargılanan bazı şahısların üye oldukları sivil toplum kuruluşları basılıp çalışanları örgüt üyeliği suçlamasıyla soruşturmalardan geçmektedir. Legal faaliyetler, illegal kabul edilerek tutuklanmaktadırlar. 1990'lı yıllarda yapılan İslami bilinçlendirme faaliyetleri çerçevesinde camilerde verilen elifba, Kur'an-ı Kerim, siyer, fıkıh vb. derslerini örgütsel faaliyet olarak değerlendirip çoğunluğu çocuk olmak üzere binlerce kişi cezalandırılmıştı. Bugün de derneklerin yaptıkları yardım faaliyetleri, kültürel faaliyet ve etkinlikler, İslami konulardaki bilgilendirme ve bilinçlendirme faaliyetleri örgüt üyeliğinin delili sayılmaktadır. Yeni iddianamelerde sanıkların, 2000 öncesinde camilerde verdikleri İslami dersleri ve faaliyetleri derneklerde verdiklerinden bahisle örgüt üyeleri olduklarının sabit olduğu şeklinde yazılmaktadır. Dernek başkanları örgüt yöneticisi, dernek üyeleri ise örgüt üyeleri alarak yargılanmakta ve cezalandırılmaları istenmektedir.

Mahkemelerde Verilen Kararlarda Objektif Olunmaması ve Subjektif Değerlendirme Yapılması Konusu

Sanıkların Hizbullah'ın yapısı ve faaliyetleri ile ilgili yaptıkları savunmalar özellikle de **Cemal Tutar'ın genele ilişkin yaptığı savunma ve değerlendirmeleri karara ne ölçüde yansıyacak** ya da yansıyacak mı? Yoksa bu güne kadar adet olduğu üzere Hizbullah muhaliflerinin karalama amaçlı ithamları ile Emniyet Genel Müdürlüğünün, MİT'in, JİTEM'in Hizbullah ile mücadele amaçlı, toplumu ve yargıyı yönlendirmeye yönelik raporları esas alınmaya devam mı edecek?

Sanıkların kendilerini ve örgütlerini ne şekilde tanımladıklarının hiç mi önemi yok. Maalesef yazılan kararlarda tarafsız bir üslup ve değerlendirme yoktur. Münferit birkaç olayı genelleştirmekten tutun, gerçeklerle alakası olmayan soyut çıkarımlara kadar, varsayımların hepsi kararlara geçirilmiştir. Kararı yazan hakim sahip olduğu siyasi düşünceye paralel olarak, kişisel duygu ve düşüncelerini dahi karara geçirmekten çekinmemişlerdir. *Hizbullah-PKK çatışmasının faturasını Hizbullah'a kesmişlerdir.*

Bazı hakimler bu çatışmalar neticesinde, **bölgedeki dindarların devletle barışık yapısının bozulduğundan** dem vurmaktadır. Bölge insanları hiçbir zaman devletle barışık olmadı ki. Tek parti döneminde halkı sindirmek için uygulanan hukuka aykırı zalimane uygulamalar neticesinde bütün muhalifler asılmış, geriye kalanlar sürgünlere maruz kalmış, açlık ve sefalet içinde ya ölmüş ya da ölümden beter hale getirilmişlerdir. İnancına savaş açılmış, camileri ahırlara çevrilmiş, kutsal kitabı ve eğitimi yasaklanmış, dili inkâr edilmiş bu halk nasıl oluyor da devletle barışık kabul ediliyor. Büyüklerinden zulmü duyarak büyüyen, asker geliyor denerek, askerin zulmü ile

korkutularak uyutulan bu insanların devletle barışık yapısından nasıl söz edilebilir?

Müslüman Müslümana bunu etmez, kardeş kardeşe bunu yapmaz, yapamaz. Bölgedeki 'klam' ve 'stranlarda' Türk askerinden 'Leşkeré Rum' yani 'Rum Askeri' diye söz edilmesinin nedeni nedir sizce?

Bu süreçte kişiliği elinden alınmış, kimliği ve inancı red edilmiş, sindirilmiş bir toplum ortaya çıkarılmıştır. Sadece sindirilmişliğin getirdiği bir teslimiyet ve bağlılık söz konusudur. Buna devletle barışık yapı denemez. Günümüz dünyasında korkularını aşan insanlar geçmişlerini araştırmakta, yaşadıkları devletin uygulamalarını sorgulamakta ve haksızlıklara karşı çıkmaktadırlar.

Yine kararlarda **Hizbullah'ın camileri eylem merkezleri** haline getirdikleri, buralarda silahlı eğitim aldıkları, eylem sonrası silahlarını buralara sakladıkları vs. şeklinde yazılmaktadır. Hizbullah arşivi elinizdedir. Buna ilişkin Hizbullah'ın tek bir talimatı yoktur. Bir iki şahıs kendi başına camilerin avlusuna bıçak saklamış olabilir. Dosyalara yansıyan dokümanlara bakıldığında, Camilerin kutsiyetine zarar verecek hareketlerden özellikle kaçınılmıştır. Bu iddia güvenlik güçleri ve istihbarat birimleri tarafından camilerdeki İslami çalışmaları engellemek için camileri basma gerekçesi olarak ortaya atılmıştır. Hücre evi basar gibi camileri basanların, halkın tepkisini çekmemek için bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Nitekim bazı sanıkların gözaltı ifadelerine bu türden şeyler yazılarak ve basına haber yaptırılarak oluşabilecek tepkiler bertaraf edilmiştir. Ele geçen dokümanlarda ve sanıkların ifadelerinde camilerdeki faaliyetin İslam'ın öğrenilmesi ve öğretilmesi olduğu açıkça anlaşılmaktadır.

Hizbullah'ın amacına ulaşmak için dini kullandığı iddia edilmektedir. Bir şeyi kullanmak nasıl olur. Bir düşünceyi, bir ideolojiyi, bir kişiyi vs. kullanmak nedir, nasıl olur?

Önce bunun araştırılması ve açıklığa kavuşturulması gerekir. Bir şeye inanılmadığı halde, inanmış gibi görünerek, bir şahsı ve düşünceyi sevmediği, tasvip etmediği halde seviyor veya tasvip ediyor görünerek, amacını elde etmeye çalışması kullanmadır.

Bir şeye inanılıyor, can, mal ve değer verilen her şey bu uğurda feda ediliyorsa, buna kullanma denemez. İnandığı ve savunduğu değerler uğruna ölümü veya gençliğinin zindanlarda çürütülmesini göze alıyorsa bu dini kullanma mı oluyor?

Yoksa kendisini dine kullandırma, dine feda etme mi oluyor?

Dinin en küçük emrini dahi yerine getirmede, yaşamada hassasiyet gösteren kişi veya cemaat nasıl oluyor da dini kullanıyor sayılabilir.

Camilerdeki eğitimi anlamak için camilerde yetişen çocukların yaşantılarına, kişiliklerine bakmak gerekiyor. Camilerde imanlı, dürüst, ahlaklı, namuslu, helal ve harama dikkat eden kişiler mi yetişmiş?

Yoksa tersi mi olmuş?

Ele geçen bazı dokümanlarda yazılı olan şu olay bir fikir verir sanırım:

> Camiye giden bir şahıs, yerde bulduğu jetonu alıp kullanıyor, kullandığı jetonun parasını camide infak toplayan şahsa veriyor. Jetonu bulduğunu gören yok, bilen yok. Buna rağmen 'yerde bir jeton buldum; alın parasını' diyor.

Yetkililer ve Mahkemeler Tarafından Suç İşleyen Görevliler Hakkında Hiçbir İşlem Yapılmaması

Gerek dokümanlarda ve gerekse ele geçen sorgu kasetlerinde, Hizbullah ile mücadele adı altında hukuk dışına çıkan,

cinayet işleyen veya itirafçılara cinayet işleten, kamu görevlileri hakkında hiçbir işlem yapılmamıştır. Buna mukabil bu doküman ve sorgu kasetlerinde sanıklar aleyhine bir bilgi ve ifadeye rastlandığında bu, delil olarak kabul edilmiş ve edilmektedir. Birçok kişi bu şekilde cezalandırılmıştır. Ele geçen gözaltı raporlarında, jandarmada ve TEM şubesinde gerçekleştirilen insanlık dışı işkenceler, açıkça yazıldığı halde ilgililer hakkında hiçbir işlem yapılmadı. Halen de yapılmıyor. Aynı dokümanda, sanıklar aleyhine değerlendirilebilecek bir ibareye rastlandığında, bu samimi beyan kabul edilerek şahıslar cezalandırılmışlardır. *Aynı belgede şahsın lehine olan husus - lar delil değil, aleyhe olanlar ise delil kabul edilmektedir.* **Hizbullah arşivinde ele geçen sorgu kasetlerinde sorgulanan muhbirlerin ifadelerinde yetkililerin hukuk dışı faaliyetleri deşifre edilmiştir.**

Cinayet emri veren İşkenceci memurlar için delil değil, sanık ve arkadaşları için ise delil. Sormak lazım, Hukukun üstünlüğü ve yargının tarafsızlığı bunun neresinde. Kim buna adil ve tarafsız yargılama diyebilir?

Pişmanlık Yasaları, Pişman Olma, İtirafçılık ve İftiracılık

Devlet tarafından siyasi muhaliflerinin gücünü kırmak ve tasfiye etmek için bugüne kadar birçok pişmanlık yasası çıkarıldı. Fakat hiçbiri devletin istediği etkiyi yaratmadı, beklenen ilgiyi görmedi. Bu yasaların ismi dahi siyasi düşünce sahiplerine itici gelmektedir. Son çıkarılan pişmanlık yasalarında 'Eve dönüş' vb. isimler verilerek bu iticilik giderilmeye çalışılmıştır. Fakat içeriği aynı kalmıştır. Bu yasalarda, pişman olma ve itirafta bulunma şartı aranmıştır. Bu da yasadan faydalanmak isteyen şahısları daha çok bilgi verme adına yalan yanlış bilgilerle ifadelerini kapsamlı tutmaya it-

miştir. Sadece bildiklerini değil tahminlerini dahi gerçekmiş gibi ifadelerine eklemişlerdir. Cezadan kurtulmak için, başkalarını yakmaktan çekinmemişlerdir.

Genellikle bu yasalara, mensup olduğu örgütle veya örgüt içindeki bazı şahıslarla ilişkileri bozulan ve küskünlük yaşayan bazı kişiler başvurmuşlardır. Bu küskünlük neticesinde kolluğun da yönlendirmesiyle işi iftiracılığa vardırmışlardır.

Devlet, çıkardığı pişmanlık yasaları ile kendini suçtan kurtarmak için başkalarına iftira etmeyi ve yalan söylemeyi normal gören, haklarında olumlu rapor hazırlanması için kişiliğini ve onurunu bir tarafa bırakan, gerekirse devlet adına hukuk dışına çıkmayı ve cinayet işlemeyi mubah gören psikolojisi ve kişiliği bozuk şahıslar yetiştirmiştir. Bu şahısların bir kısmı yasadan faydalanıp çıktıktan sonra topluma uyum sağlayamamış,bir kısmı çete kurup yasadışı işlere bulaşmıştır.

İtirafçıların beyanlarının mahkemelerde değerlendirilme şekli hukuki olmamıştır.

Bir diğer konu, Kolluk ve yargı tarafından itirafçı şahısların sanıklar aleyhindeki beyanları, kuvvetli delil kabul edilerek sanıklar cezalandırılmaktadır. Oysaki bu itirafçıların sanıklar lehine beyanda bulunmaları şüpheyle karşılanmakta ve genelliklede delil olarak kabul edilmemektedir. İtirafçı şahısların mahkemeye çağrılıp dinlenmesi talebi sanıktan gelmiş ise mahkemeler ya itirafçıyı çağırmamakta, çağırdığında da lehe verdiği beyanlara itibar etmemektedir.

İtirafçıların sonraki aşamalarda beyanlarını geri almaları veya değiştirmeleri yasadan faydalandırılmama nedeni yapılmıştır. Böylece cezadan kurtulmak isteyen itirafçının sanıkların aleyhine beyanlarda bulunmaya devam etmesi sağlanmak istenmiştir. Ayrıca itiraflarında samimi olduğunun anlaşılma-

sı için örgütü çökertici bilgi vermesi şartı getirilmiştir. Böylece pişmanlığının ispatı için alakalı alakasız birçok kişi aleyhine beyanda bulunmak zorunda bırakılmışlardır.

Hatta bazı yerlerde kolluk güçleri samimiyetlerine inandıkları bu tip itirafçılardan illegal ekipler oluşturmuş, onları eski arkadaşlarına karşı eylemlerde kullanmışlardır. (Murat KURTBOĞAN)

Devlet pişmanlık yasaları ile bu insanların kişiliğini bozup kirli bazı işlerde kullanacağına, muhaliflerinin haklı taleplerine kulak vermelidir. Legal platformlarda kendilerini ifade etme ve hak arama mücadelesi vermelerinin önünü açmalıdır. Muhaliflerinin onurlarını incitmeyecek bir düzenleme yapmalıdır.

Devlet kendisine ve suç işleyen kişilere karşı hasmane davranmaktadır. Kendisine karşı işlenen suçlara çok ağır cezalar vermektedir. Bu suçları işleyenleri, af ve benzeri düzenlemeler dışında tutmaktadır. Adli suç işleyenlere karşı defalarca af çıkarılmıştır. Vatandaşların birbirlerine karşı olan suçlarını af etmektedir. Bu tip suçlarda ancak muhatap olan suçtan zarar gören suçluyu af edebilir. Devletin bunları af yetkisinin olmaması gerekir. Devlet af edecekse öncellikle kendisine karşı işlenen suçları af etmelidir.

Koruma ve Talimat Kuryeliği

Hizbullah davalarında eylemler ile ilgili talimat kuryeliği eylem talimatı vermek olarak değerlendiriliyor. Kolluk, savcılık ve mahkemelerin uygulaması bu şekilde olmuştur. Kapalı veya açık not şeklinde gelen eylem talimatlarını iletme ile eylem kararı alıp yerine getirme aynı kefeye konmaktadır. Tetiği çeken ile eylem kararını veren şahıs arasında

beş-on kişi varsa bile hepsi TCK 146'dan yargılanıyor. Diğer örgütlerde hukuk kuralları işletilerek eylem kararı alan ile tetiği çekene eylem cezası veriliyor.

Eylem yapılacak şahsı hangi amaçla olduğu bilinmeden tetikçiye göstermek, TCK 146 kapsamında, silahsız bir şekilde eylemi uzaktan seyretmek eylem koruması olmak olarak kabul edilmiş, bu şekildeki eylem korumasına da TCK 146 uygulanmaktadır. (Şükrü YALÇIN- 2 nolu DGM) Eylemde silah kullanana da kullanmayana da TCK 146 uygulanmaktadır.

Okullarda Fikir Ayrılığı Nedeniyle Meydana Gelen Kavgalar

Karşıt düşüncelerdeki guruplar arasında meydana gelen okul kavgaları genellikle örgüt sempatizanları arasındaki kavga olarak değerlendirilmektedir. Hizbullah sempatizanı öğrenciler kavgada varsa değerlendirme değişiyor. Çıplak el ve yumruklarla kavgaya karıştıkları iddia edilen öğrencilere TCK 146'dan dava açılmış ve uzun süre tutuklu bırakılmış ve bir kısmı cezalandırılmışlardır. Hizbullah söz konusu ise sempatizanlık olamaz herkes ya üyedir ya da militandır. (2 Nolu DGM-1994/138 esas nolu dava dosyası)

Hizbullah Davalarına Konu Olan Dokümanların Değerlendirmesi

Bunlar, **1999 yılında Mardin'deki** terk edilmiş bir evde ele geçtiği söylenilen dokümanlardır. Bilahare itirafçı Abdulaziz Tunç burayı kendisinin gösterdiğini söylemiştir. Burada ele geçen 3 adet hard diskin polis tarafından çözümü yapılmış ve yaklaşık bir yıl sonra 2 tanesi emanete teslim

edilmiş, bir tanesi ise halen polisin elinde olup teslim edilmemiştir. Akıbeti bilinmiyor.

Bu hard disk neden yargıdan ve savunmadan gizlendi. Üzerinde oynamalar yapıldıktan sonra Beykoz'da ele geçen tahrip edilen hard disk yerine incelemeye gönderilmiş olamaz mı? Aksini kim ispatlayabilir? Bu dokümanların orijinalini ne mahkemeler, nede biz savunma makamı bu güne kadar göremedik. Bu nedenle, usul açısından bu dokümanların delil olarak kullanılması hukuki değildir. Çünkü mevcut yasalara göre değiştirilmesi ve üzerinde oynanması mümkün olan bu tür delillerin derhal emanete aldırılması ve tarafsız yeminli bilirkişilere çözümünün yaptırılması gerekirdi. Kime ve ne şekilde çözüm yaptırıldığı ve çözümü yapan şahıslara yemin verdirilip verdirilmediği dahi bilinmeyen bu tür dokümanların hukuki delil olma niteliği bulunmamaktadır. Mahkemeye sunulan çözümler, kolluk tarafından aslı gibidir diye kaşelenmektedir. Bunlar mahkemelerin aslını görmediği belgelerin fotokopileriymiş.

1999 yılında Batmanda Tahir Çiçek adlı bir şahsa ait olduğu iddia edilen evde, bilgisayar ve disketlerin ele geçirildiği belirtilmiştir. 1 nolu DGM'nin 1999/246 esas no'lu dava dosyasında yapılan yargılamada; konu ile alakalı olarak ev arama ve zaptetme tutanağında hazirun olarak ifadesi alınan mahalle muhtarı Mehmet Sertkaya mahkemece tanık sıfatıyla dinlenmiştir. Şahıs, alınan yeminli ifadesinde; polislerin bir hırsızlık vakası var diye kendisini çağırdıklarını, eve gittiklerinde evin kapısının kırık olduğunu, evde bilgisayar ve malzemesi görmediğini beyan etmiştir. Bu beyandan da anlaşılacağı üzere bu dokümanların burada ele geçirildiği konusu şüphelidir. Nerede, ne şekilde ele geçirildiği ve yahut ele geçirilip geçirilmediği dahi tartışma konusudur. Aynı şekilde

Mardin dokümanları için belirttiğimiz hukuki usuli işlemler burada da çiğnenmiştir. Hukuki prosedür yerine getirilmemiş, disketler ve çözümleri emanete aldırılmamıştır. Tarafsız yeminli bilirkişilere çözüm yaptırılmamıştır.

17 0cak 2000 tarihinde, Beykoz'da ele geçtiği belirtilen hard disklerin çözümü sonucu, birçok insana ait özgeçmiş raporları tespit edilmiştir. Hatta İslami yaşantısı olmayan insanlara ait özgeçmişlere bile rastlanmıştır. Bu hard diskler emanete teslim edilmeyip kolluğun elinde kalmıştır. Her türlü müdahaleye açık bu deliller koruma altına alınmamıştır. Öncelikle bu hard disklerin derhal mahkeme emanetine alınması ondan sonra tespit edilecek tarafsız bilirkişilere yemin verdirilerek çözümün yaptırılması gerekirdi. Deliller kolluğun insafına bırakılmıştır. **Kim tarafından nasıl ve nerede çözüldüğü, çözümü yapanlara yemin verdirilip verdirilmediği beli olmayan dokümanlara** dayanarak insanlara yıllardır cezalar verilmektedir. **Bu belgelerin asılları adli emanete aldırılmamıştır. Mahkemeler asıllarını görmeden çıktılarla iktifa etmektedirler. Mahkemeye ve savunma makamına bu çözümlerin bir örneği teslim edilmemiştir.** Sadece yurtdışına çözüm için gönderildiği belirtilen bir adet hard disk, 2006 yılı içinde emanete aldırılmıştır. Görüldüğü gibi halen polisin elinde olan ve üzerinde değişiklik yapılıp, yapılmadığını kontrol imkânımız olmayan bir durumla karşı karşıyayız. Elimizde her türlü kuşkudan uzak güvenilir bir delil yok. Bu tür olaylarda kolluk tarafsız olmayıp, taraftır. Ceza almasını istediği şahıs hakkındaki aleyhe dokümanları dosyaya koymakta, lehe olan dokümanları koymamaktadır. Kurtarmak istediği şahıs hakkındaki bilgileri de mahkemeye ibraz etmemekte, gizlemektedir. Zaman zaman farklı dosyalarda bu türden vakalara tesadüf edilmek-

tedir. Tüm bu nedenlerden dolayı ele geçtiği belirtilen hard disk çözümü dokümanlar, delil olma vasfını kaybetmiştir. Delil olarak kullanılması hukuk dışıdır. Bu belgeleri yüzde yüz doğru kabul etmek ve orijinalini görmeden bunlara dayanarak hüküm kurmak, kolluğu yargıya dahil etmektir. Yargılamayı kolluğun insafına teslim etmek demektir.

Özgeçmiş raporları sosyal bir araştırma olup üyelik formu değildir. Ele geçen dokümanlar incelendiğinde görülecektir ki hemen herkes hakkında bilgi toplanmıştır. Örgüt arşivinde şüpheli, sempatizan ve avam (halk) olan herkes hakkında aile ve şahsi bilgiler toplanmasına ilişkin talimatlar mevcuttur. İtirafçı Abdulaziz Tunç'un ifadelerinde de "bilgisi dışında birçok kişi hakkında bilgi toplandığı ve özgeçmiş olarak tanzim edildiği" hususu vardır. Kaldı ki geçmiş dönemde Türk soluna ait bir örgütün arşivinde ele geçen özgeçmiş raporları örgüt üyeliği olarak değerlendirilmemişti. Örgüte yardım ve yataklık kapsamında değerlendirilmişti. Hizbullah dosyalarında 2000 öncesinde ele geçen bazı el yazmalı orijinal özgeçmiş raporları yakalanan bazı şahıslar yardım ve yataklıktan cezalandırılmıştı. 2000'den sonra Yargıtay bilgisayar çıktısı özgeçmiş raporlarını örgüt üyeliği ile eşdeğer görmüştür.

Doküman Çözümlerinin Hukuka Uygun Olmaması

Ceza usul yasasına göre, bilgisayar hard disklerinin bir kopyasının alınması gerekiyor. Kopyasının alınma imkânı yoksa aslı alıkonacaksa bir örneği sanığa veya vekiline verilmesi gerekiyor. Çözüm için tayin edilecek bilirkişiye yemin verdirilmesi gerekiyor. El konulan malzemenin mahkeme emanetine aldırılması, bilirkişi tarafından imzalanmış çözüm raporunun mahkeme dosyasına bağlanması gereki-

yor. Hizbullah davalarında ele geçtiği iddia edilen hard diskler hakkında hiçbir hukuki prosedür uygulanmamıştır.

Bilgisayar çıktısı fotokopiler hakkında Yargıtay sadece 1999 yılındaki bir kararında usule uyulmadığı nedeniyle verilen ceza kararını bozmuştu. Hatice Oğuz ve Remziye Rüzgâr'ın yargılandığı 2 Nolu DGM'nin 2000/84 esas ile ilgili bozma kararı gibi.

Yargıtay bozma ilamında ele geçen disketlerin;

Nerede ve kim tarafından çözüldüğü,

Çözümü yapan bilirkişiye yemin verdirilip verdirilmediği,

Fotokopi belgenin aslının bulunup bulunmadığı ve

Dosyadaki fotokopi belgenin onaysız oluşu nedeniyle bozma kararı vermişti.

Aynı Yargıtay daha sonra hukuki prosedürü bir tarafa bırakmış, Hizbullah dosyalarında bu kriterleri aramamıştır. Daha sonraki kararlarında önüne gelen fotokopi belgelerin asıllarını sormadığı gibi hard disklerin kim tarafından nerede ve ne zaman çözüldüğünün bilinmemesini, çözümü yapan şahsa yemin verdirilip verdirilmediğini sormamıştır. Fotokopileri asıl kabul ederek binlerce kişiye ceza verilmesini sağlamıştı.

Bu günlerde görülen Ergenekon davası nedeniyle bilgisayar hard disklerine el konması, bilgisayar çıktısı fotokopilerin delil olarak kabul edilip edilmeyeceği konusu gündeme gelmiştir. Fotokopi belgenin delil olamayacağı gündeme geldiğinden, bu belgenin aslı olduğu belirtilen imzalı belge ortaya çıkarılmıştır. Bazı hukukçular tarafından bunun dahi delil olamayacağı ortaya atılmıştır. Orijinal olması muhtemel bir belge ıslak imza makinesi denilen bir aletle elde edilebilme ihtimali olduğu gerekçesiyle kâğıt parçası olarak vasıflandırılmıştır...

Darbe yapmakla, cinayet işlemek ve işletmekle yargılan bazı etkili ve yetkili kişiler aldırılan hastalık raporları ile mahkemelerden tahliye edilmektedir. Oysaki bu dava dosyasında yargılanan iki kişi (Turan ARI ve Musa ÖZER) hastalık nedeniyle cezaevinde hayatlarını kaybetmişlerdir.

Hukuki kurallar herkese eşit olarak uygulanmamaktadır. Suçlanan kişinin konumuna, kurumuna, rütbesine yani adamına göre farklı uygulanmaktadır.

Kriminal ve Balistik İncelemelerdeki Yanlışlıklar

Remzi KAÇAR ve arkadaşlarının dosyasında el svap incelemesi raporu, olay yerinde tek bir tabanca ile iki adet boş kovan bulunmasına ve tek bir şahısın bu tabancayı kullanmasına rağmen tüm sanıkların el svaplarında atış artıklarının tespit edildiği bildirilmiştir. Hatta yakalanmayan Sadık ASLAN adlı şahsın dahi el svaplarında atış artıklarının tespit edildiği yazılmıştır. Bu durum, Hizbullah sanıkları söz konusu olunca devlet kurumlarının ne kadar tarafsız(!) çalıştığının belgesidir. Güvenlik güçleri Hizbullah'tan aranan şahısların kaldıkları evi tespit ediyor eve baskın düzenleniyor. Baskında evin bahçesinde aranan şahıslardan biri vuruluyor. Belki de öldürdükleri şahsın hesabının sorulmaması için çatışma çıktı diye tutanak tutulması gerekiyordu. Elde tek bir tabanca olsa bile evdeki tüm şahısların sırayla bu tabancayı kullandıkları gibi mantıkdışı bir varsayımla hepsinin TCK 146'dan ceza alması amaçlanmıştır.

Bu olayda tabancayı kullanan şahıs, evde bulunan delilleri imha etmek için havaya ateş etmiştir. Kimsenin yaralanmadığı bir olayda sadece kaçmaya çalışmak için havaya ateş etmek veya delilleri yok etmek için kolluğun eve gir-

mesini geciktirmeye yönelik dışarıya yapılan atışı çatışmaya girmiş olarak kabul etmek yanlıştır. Teslim olmamak için veya kaçmayı kolaylaştırmak için kolluğa silahlı mukavemet diye bir suç var. Hizbullah dosyalarında bu madde hiç uygulanmadı.

Muhafazakâr veya Dindar Savcı ve Hakimlarin Tutumu

Hizbullah dosyalarında yargılanan sanıkların anlatımlarında, dindar ve muhafazakar görünen görevlilerin kendilerine daha fazla kötü muamelede bulundukları anlaşılmaktadır. Mahkemelerde görülen dava dosyalarında buna zaman zaman şahit olmuşuzdur.

1990'lı yıllarda 2 Nolu DGM'de duruşmaya çıkan bir savcı hazırlamış olduğu iddianamede üniversite öğrencileri arasında meydana gelen kavgaya çıplak el ve yumruk ile katılan şahıslara da TCK 146'dan dava açmıştı. Kavgada ölüm yok yaralama yok. Buna rağmen 2 yıla yakın tutuklu kaldılar. Savcı bey her duruşmada tutuk halinin devamını talep ediyordu. Başka fikirdeki sanıklar ve avukatları bu savcıdan oldukça memnundular. Sanıklara en fazla tahliye isteyen savcı diye biliniyordu. Sonradan öğrendik ki kendisi dindar, sanıklar da İslamcı örgüt üyesi olunca birileri onu Müslümanları kayırıyor demesinler diye en ağır maddeden dava açmış ve tahliye istemiyormuş. Kendi makamını sağlama almak için müvekkillerimin tutuklu kalmasını talep ediyormuş.

4 nolu DGM de görev yapan ve çevresinde muhafazakar olarak bilinen bir hakim, Hizbullah dosyalarında tutuk halinin devamı yönündeki kararları ve muhalefet şerhleriyle maruf olmuştu.

Son zamanlarda Hizbullah dosyalarında TCK 146'dan en fazla ceza verenler muhafazakar veya dindar olarak bilinen hakimlerdir. Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verdikleri sanıklara iyi halden indirim yapılmasını da lütuf olarak algılamaktadırlar.

İyi Halden İndirim Konusu

Bazı uygulamalara bakıldığında, bazı sanıklara keyfi olarak iyi halden indirim yapılmayacağı ve ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verileceğinden endişe ediyoruz. Daha önce mahkemenizde ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılan Mithat YILMAZ'ın mahkemenize hiçbir saygısızlığı ve hakareti, yargılamayı engellemeye yönelik bir davranışı olmamasına rağmen verilen cezadan iyi hal indirimi yapılmadı. Her ne kadar yasa bunu mahkemenin takdirine bırakmışsa da bu keyfilik olarak algılanmaktadır.

İstiklal mahkemeleri, devlet güvenlik mahkemeleri (özel yetkili mahkemeler) ve değişmeyen devlet politikası

Yargı organları dahil herkes hukuk kurallarına bağlı kalmak ve uymak zorundadır. **Maalesef görülen odur ki yasalar yere, zamana ve zemine göre farklı uygulanmaktadır.** Bir ülkede hukukun uygulayıcısı olan yargı, tuz mesabesindedir. Bir şey kokarsa tuzlanır. Ya tuz kokarsa, işte o zaman yapacak bir şey kalmamış demektir. Yargı makamları hukukun dışına çıkarak bazı uygulamalar yaparsa tuz kokmuş demektir. Hukuk kuralları hiçe sayılarak yasaların lehe olan hükümlerinin kapsamı yorumlar ile daraltılmaktadır. Yerel mahkemeler özellikle DGM'ler (yeni düzenleme ile TCK 250 md ile yetkili ağır ceza mahkemeleri) devletin gü-

venliği ile ilgili suçlara bakan mahkemeler, karşılaştıkları olayların devleti tehdit etme gücüne göre farklı uygulamalar yapabilmektedir.

Tehlikeyi bertaraf etme adına yasaları sanıklar aleyhine yorumlayarak uygulamaktadırlar. Yüksek yargı da bu tür mahkeme kararlarını onayarak bir nevi yeni bir yasal düzenleme yani kanun ihdas etmektedir. Uygulamadaki bu içtihatlar ile parlamentonun yaptığı hukuki düzenlemeler ve yasalar çelişmektedir. Yerel mahkemeler de yasaları uygulamasında bu içtihatları esas almaktadır. Yasa koyucunun iradesinin dışına çıkarak hukukun üstünlüğü ilkesi katledilmektedir. Yerel mahkemelerin kararlarındaki bu yasalara aykırılık dile getirildiğinde, benzer dosyaların bu aykırılığa rağmen yargıtayın onayından geçtiği belirtilmektedir. Yargıtay onamışsa bu hukukidir denmektedir. Yargıtay'ın bu tür dosyaları eksikliğine ve aykırılığına rağmen onaması karşısında yasa koyucunun yaptığı yasal düzenlemenin hiçbir önemi kalmamaktadır. Bu uygulamalar kamu vicdanında derin yaralar oluşturmaktadır. Toplumda yargıya ve hukuk düzenine olan güveni zedelemektedir. Bu nedenle halk arasında "devletin kanunu lastik gibidir, istenilen yere çekilir" şeklinde bir tabirin yerleşmesine neden olmuştur. Zer ve zor kimde ise kurallar onun lehine ve emrindedir, denmektedir.

Nitekim eski Yargıtay başkanı Sami SELÇUK bir konuşmasında hakimlerin vicdan ile cüzdan arasında sıkıştıklarını söylemekteydi. Buna Zor'u (Güç) da eklemek gerekir sanırım. Bu nedenle yasalar eşek arılarının delip geçtiği bal arılarının takılıp kaldığı örümcek ağlarına dönmüş durumdadır. Eski TCK'ya göre 146'lık suç işleyen Ergenekon sanıkları hastalık yaşlılık vb. sebeplerle salıverilmektedir. Oysaki bu dosyada iki sanık hastalık, sebebiyle ceza evinde vefat

etmiştir. Diğerlerini söylemeye gerek yok. Bu tür keyfi ve hukuk dışı uygulamalar nedeniyle kamuoyunda; hukuk egemenlerin ve sistemin sahiplerinin, idarecilerinin kendi aralarındaki ihtilafları için vardır. Sıradan halk ve muhalifler için hukuka uymaya gerek yoktur. Vakaya ve duruma uygun bir karar verilir, şeklinde bir kanaat oluşmuştur.

Şeyh Said ve dersim isyanlarından sonra kurulan istiklal mahkemelerinde yapılan yargılama ile DGM'lerde yapılan yargılama şeklen farklılık arz etmekle beraber içerik ve öz olarak aynıdır. Aynı tavır söz konusudur. Dersim'de Seyyid Rıza devlet yetkililerinin çağrısı üzerine ceza verilmeyeceği güvencesiyle gelip teslim oluyor. Özellikle de idam edilmeyecekleri garantisi veriliyor. Böylece yargılanmayı kabul etmesi ve mahkemede sorun çıkmaması sağlanmış oldu. İdam edilmesi önceden kararlaştırıldığı için alelacele yapılan yargılamada kendisinin yaşı küçültülmüş, küçük yaştaki çocuğunun da yaşı büyütülmüştü. Böylece her ikisinin de idam edilmesinin yasal kılıfı hazırlanmıştı.

Şeyh Said ve arkadaşlarının da yargılanması sırasında aynı şekilde taleplerinin haklılığı dile getiriliyor. Devletin yanlış uygulamaları nedeniyle bu yola başvurmak zorunda kaldıkları belirtilmiştir. O dönemde sanıkların akrabaları tarafından dönemin yöneticilerine ve hakimlerine tenekelerle altın verildiği ve sanıkların asılmayacakları sözü alındığı belirtilmektedir. Sanıklar da bu beklenti ile yargılanmayı kabul ediyorlar. Savunma yapıyorlar. Sonuç Şeyh Said dahil 47 kişi idam ediliyor. Mezarları dahi halktan gizleniyor. **'Bahté Rumé tuneye'** lafı bu olaylardan sonra bölge halkının diline yerleşmiştir. İdam edilenlerden Şeyh Şerafettin ailesi yüklü miktarda altın karşılığı cenazesini alıp köylerine götürüyorlar. O dönemin mahkeme tutanakları ile devlet

arşivi gizli tutularak gerçeklerin ortaya çıkması engellenmektedir. Okullarda öğretilen 'resmi tarih' ile halkın yaşadığı ve inandığı tarih çok farklıdır.

Kısacası devlet kendisine muhalefet eden kişi ve kurumları düşman bellemiş ve susturmak için hukukun dışına çıkmayı mubah görmüştür. Muhaliflerini yargılarken yargılama sırasında sorun çıkmasın diye kadife eldiven içindeki demir el taktiğini uygulamıştır.

İstiklal mahkemelerinde savunma avukatı yoktu. Hakimler hukuk formasyonu almamış kişilerdi. Direk olarak siyasal iktidara bağlı ve onun menfaatlerini gözeten kişilerdi. Deliller toplanmadan birçok sanığın idamına karar verilmişti. Sanığın idamına delillerin bilahare toplanmasına karar veren kişi ve mahkemelerdi.

Bu günde fazla değişen bir şey yok. Savunma makamı var; ama etkisi yok gibi. 10 yıldır birkaç hard diski mahkeme emanetine aldıramadık. Binlerce insanın mağdur olmasına yol açan bu hard disklerin bırakın aslını, kopyasını bile kolluğun elinden alamadık. Kolluğun şahsında devlete hakim olan kişi ve kurumlara hukukun gücü işlemiyor. Mahkemeler aslını görmedikleri fotokopi belgelerle binlerce insanı cezalandırdılar. Hizbullah arşivi bu bölgenin bu ülkenin 10 yıllık tarihidir. Tarihin doğru anlaşılması, için bunun gizli kalmaması gerekiyor. Kolluğun yargı sürecini nasıl yönlendirdiği, delillerle nasıl oynandığının ortaya çıkabilmesi için arşivin adli emanete aldırılması ve savunma avukatlarına da verilmesi gerekiyor. Arşiv elimizde olsa idi bu dosyada TCK 146'dan yargılanan bazı sanıkların bu madde kapsamında olmadığını ispatlama imkânımız olacaktı.

Savunma makamının, kendisine verilmeyen ve orijinaline ulaşamadığı fotokopilere göre savunma yapması isteniyor. Savunmanın bu durumu kabullenip savunma yapması hukuksuzluğun kabulü demektir. Hukuk dışılığın doğal bir hal almasına araç olmaktır.

Bu nedenle sanıklar ile ilgili ayrı ayrı savunma yapmayı gereksiz görüyoruz.

SONUÇ VE İSTEM:

Müvekkillerin hukuki durumları ile ilgili savunma yapabilmemiz için öncellikle tarafımıza ve yargıya teslim edilmeyen hard disklerin tarafımıza verilmesi,

bu hard disk çözümleri usulüne uygun yapılmadığından delil olarak kullanılmaması,

gözaltı ifade tutanaklarındaki beyanlar baskıya ve işkenceye dayalı olduğundan hükme esas alınmaması,

örgüt üyesi olduklarını kabul eden müvekkiller dışındakilerin beraatına

ve tüm müvekkillerimin tahliyesine karar verilmesini vekâleten arz ve talep ederim.

30.12.2009

CEMAL TUTAR'IN SAVUNMASI

6 NOLU AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

DİYARBAKIR

Dosya No: 2000/171 Esas No

Konu: Esas Hakkındaki Son Savunma

Savunmayı Veren: Cemal TUTAR, Mahmut oğlu, 1972 Çınar–Ovabağ doğumlu. Halen Diyarbakır D Tipi Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nde tutuklu.

GİRİŞ

17 Ocak 2000'de yakalandım. Altı ay boyunca gayrı insani ve gayrı hukuki şartlarda gözaltında kaldım. Bu süre zarfında Hizbullah Cemaati'ne yönelik muazzam boyutlarda antipropaganda ve dezenformasyon hücumu yaşandı. Eli kalem tutan, ağzı laf yapan herkes bu hücum furyasında rol aldı. Tarihte eşine az rastlanır bir infaz ve karalama hareketiydi bu. Adeta memleket işgal edilmiş, işgale karşı seferberlik ilan edilmiş ve her türlü düşünceye sahip insanlar, gruplar bu işgale karşı yekvücut olmuş gibi bir hava estirilmişti. Sağcısı, solcusu, liberali, faşisti, komünisti bu seferberliğe can–ı gönülden iştirak etmişti. Esasen bu hücum ve düşmanlık Hizbullah Cemaati'nin şahsında aziz İslam'a yapılan bir saldırıydı. Hizbullah bahane edilerek İslam'ın mukaddes değerlerine büyük bir kinle saldırılmış ve ne yazık ki bu saldırılara bizimle fikri akrabalığı olan İslamî kesim de alet olmuş ve karşı saflardaki yerini almıştı.

Cenab–ı Allah'a şükürler olsun ki, gözaltı sürecini tamamlayıp cezaevine konulduk. Cezaevine konulduktan kısa bir süre sonra ilk savunmamı hazırlayıp mahkemeye tak-

dim ettim. Bu, 7–8 sayfadan ibaret kısa sayılabilecek bir savunmaydı ve iddianamenin belli başlı bölümlerine bir cevap niteliği taşıyordu. Buna rağmen, bazı yönleriyle hakkımızdaki iftira ve yalan kampanyalarına mücmel bir reddiye olarak da düşünülüp değerlendirebilir.

O günden sonra tekrar suskunluğa büründük ve gelişmeleri sabırla izledik. Yine her fırsatta düşmanlarımız ileri–geri konuşup yazmaya, yalan ve iftira yüklü ithamlarda bulunmaya devam ettiler. İddia, itham, iftira ve karalamalarına cevap veren olmadığı için, üzerimize daha çok geldiler. Bize saldıranlardan, fikri yönden akrabamız grubuna girenlerin, gafletten uyanmaları ve hakikati görmeleri için dua ederken, diğerlerini Allah'a havale ettik.

Tarihin tekerrür etmemesi iki şarta bağlıdır. Birincisi tarihin doğru yazılması, ikincisi de doğru yazılan tarihten ders alınmasıdır. Bu iki şarttan biri eksik olduğunda, ne yazık ki aradan geçen yıllar, gelecek nesillerin aynı acıları yaşamasını engelleyemeyecek ve bir süre sonra aynı şeylerin yaşanması kaçınılmaz olacaktır. Hizbullah Cemaati, Türkiye'nin son 30 yılına damgasını vurmuş bir cemaattir. Hizbullah Cemaati, bir vakıa ve bir realitedir... Hizbullah Cemaatini yalan ve iftiralarla, mesnetsiz ve asılsız iddialarla karalamak ve olduğundan farklı göstermek, belki kısa vadede düşmanlarımızın işine gelebilir. Ancak tam da bundan dolayı bu vakıa ve realite, bilerek ve isteyerek tarihe yanlış yazılmış olacağından, tarih aldatılmış olur. Doğal olarak bu durum, benzer acıların gelecek nesillerde de yaşanması sonucunu doğuracaktır.

Hizbullah Cemaatini akademik diyebileceğimiz düzeyde ele alıp inceleyerek ortaya ciddi anlamda çalışma koyabilecek durumda olanların başında, savcı ve hâkimlerin gelme-

si gerekirdi. Çünkü Devletin Hizbullah Cemaati hakkında elinde bulundurduğu bilgi ve dokümanlar, azımsanmayacak miktardadır. Bugüne kadar binlerce mensubumuz yakalanıp tutuklandı, on binlerce sayfa doküman ele geçirildi; bununla beraber bir miktar itirafçı da bildiği veya bilmediği halde tahmin ettiği her şeyi söyledi. Kısacası devlet, dolayısıyla mahkeme heyeti ve savcılar ***"Hizbullah nedir?"*** sorusunun cevabı için yeteri kadar materyale sahipti. Buna rağmen savcıların sunduğu iddianame ve mütalaalar ile mahkeme heyetlerinin hazırladığı gerekçeli kararlar, *"Hizbullah nedir?"* sorusuna cevap vermekten uzaktır. Aynı durumun şu an yargılandığımız 'Hizbullah Ana Davası'nda da geçerli olacağını düşünüyoruz. Takdir edersiniz ki 50 yıl sonra biri Hizbullah hakkında bir araştırma yapmak istediğinde, ilk başvuracağı kaynak, ana dava ile ilgili savcı ve hâkimlerin ortaya koyduğu çalışmalar olacaktır.

Ne var ki gerek ana dava iddianame ve mütalaasında, gerek **1994/636** esas nolu dava, gerek **2000/182** ve gerekse **2007/53** esas nolu büyük hacimli davaların gerekçeli kararlarında Hizbullah Cemaati ile ilgili aydınlatıcı bir bilgiye rastlayamıyoruz. Bunca bilgi ve belge karşısında akla gelen tüm sorulara cevap bulunabilmeliyken, söz konusu gerekçeli kararlarda karşılaştığımız durum; bilgisayar başında, kopyala–yapıştır aceleciğiyle yapılan bir hazıra konma bedavacılığını gözler önüne sermektedir. Çünkü 1990'ların başında yakalanan bazı mensuplarımız hakkında, savcıların hazırladıkları ve aslı–astarı olmayan, sözüm ona ***"Hizbullah Cemaatinin kuruluşu, amacı ve stratejisi"***ni analiz ettikleri, hayali ve afakî birtakım çarpık bilgiler, mahkemelere 'iddianame' diye sunulmuş; sonrakiler de hiçbir ekleme ve çıkarma gereği duymadan, bu çarpık bilgileri baktıkları

Hizbullah dosyalarında, iddianamelerinin giriş kısmına almışlardır. Sanki bu ilk iddianameler yüzde yüz doğruymuş, değiştirilmesi mümkün olmayan matematiksel bir formül ya da bilimsel bir kanunmuş gibi, sonradan gelen savcılar da buldukları bu hazır şablonu olduğu gibi kendi iddianamelerinin başına yerleştirmişlerdir. İş bununla da kalsa yine iyi... Aynı hayali ve afakî şablon, maalesef bizim aleyhimizde karar vermek için bir araya gelen, plan yapan, strateji geliştiren her makamda ve isimlerini saymayı lüzumsuz gördüğüm yüksek yerlerde brifinglerin ana malzemesi olmuştur. Böyle olunca da herkesin kafasında yalan, yanlış, çarpık, gulyabani tipli bir Hizbullah tanımlaması canlanmaktadır.

Şurası bir gerçektir ki, her mahkeme, kılı kırk yararcasına elindeki dosyada; "***Nasıl daha fazla mahkûmiyet çıkarabilirim"*** güdüsüyle hareket etmiştir. Mesela; ***"Şüpheden sanık yararlanır"*** şeklindeki en basit ve en temel hukuk ilkesi zir–u zeber edilerek maalesef ***"Şüphe, sanığın aleyhinde değerlendirilir"*** ya da ***"Şüpheden savcı ve hâkimler yararlanır"*** şeklindeki bir pratiğe dönüşmüştür. Bu doğrultuda Cemaat mensuplarına en yüksek cezalar verilirken, verilen cezaların haklı gösterilmesi için fertlerin şahsında Hizbullah Cemaati, hayal mahsulü iddialarla alabildiğine zalim, gaddar ve her şeyiyle menfi bir terör örgütü olarak tanıtılmaya çalışılmıştır. Örneğin ana dava mütalaasının giriş bölümünde, Hizbullah hakkında verilen bilgiler topu topu beş sayfa iken, şahsım hakkında 118 sayfalık yer ayrılması, benim üzerimden Cemaati karalama gayreti için en bariz misaldir.

Günü kurtarma güdüsüyle hareket eden mahkemeler, ***"Ne kadar çok kişiyi cezaevine gönderirsek, Hizbullah o kadar çabuk biter"*** gibi beyhude bir çaba içine girmişler, uzun vadede bunun bizim açımızdan ne büyük faydalar do-

ğurabileceğini hesaplayamamışlardır. Çünkü tarihte ve günümüzde, dünyanın değişik coğrafyalarında İslamî sorumluluklarını yerine getirdikleri için zindana atılan Müslümanların; mutlak tecrit koşullarında dahi zindanı gülistana çevirdikleri, her bir zindanı Medrese–i Yusufiye durumuna getirdikleri bilinen ve görülen bir gerçektir.

Terör konusuyla yakından ilgilenen gazetecilerle, "Terör uzmanı" sıfatını kendilerine yakıştıran akademisyenlerin, Hizbullah konusundaki cehaletleri, insanı hayrette bırakacak düzeydedir. Oysa biraz okusalar, araştırsalar ve tabii ki biraz insaflı olsalar, bu hakikatlere ve gerçeklere kolaylıkla ulaşabilirlerdi. Bu sorun, söz konusu kişilerin zekâlarıyla alakalı bir durum değildir. Böyle davranmalarının nedeni, Hizbullah Cemaatini alabildiğine kötülemek, hırpalamak, gözden düşürmek, olduğundan çok daha farklı göstermek, böylece Cemaati Müslüman Kürd ve Türk halkının gönlünden ve kalbinden koparmak istemelerinden başka bir şey değildir.

Her türden karalama kampanyası, gerçeklerin saptırılması, iftira furyası ve hakikatlerin tersyüz edilmesiyle ilgili yapılan faaliyetlerin büyük kısmı bilinçli, az bir kısmı da bilinçsizce yapılmıştır. Bu faaliyetlerin en büyük amacı, Müslüman halkımızın gönlündeki Hizbullah sempatisini düşmanlığa dönüştürmektir.

Bir insana ya da bir topluluğa yapılabilecek en büyük zulümlerden biri, ona savunma hakkı tanımadan yargılamaktır. Oysa bir hadisenin anlaşılması, tarafların tümünü eşit ve adil bir şekilde dinlemekle, söz hakkı vermekle mümkün olur. Mesela 10 yıldır yargılandığımız bu ana davada hiçbir hâkim veya savcı çıkıp da merak için bile olsa; "***Niçin ve***

nasıl kuruldunuz, amacınız ve hedefiniz neydi, ne derdi - niz vardı ki PKK ile vuruştunuz, size bu çatışmada yardım eden oldu mu?" türünden hiçbir soru sormadı. Acaba propaganda yapmamızdan mı endişe edildi, soranları tersleyeceğimizden mi korkuldu, bilemiyoruz. Ama görünen ve bilinen o ki, üzerimize vurulan damga ile yargısız infaza kurban edildik.

Bu savunmanın temel amacı; Hizbullah Cemaatini, içinde yaşadığım ve görebildiğim kadarıyla ortaya koymak, kafalarda bulunan pek çok soruya somut örneklerle cevap vermek, doğru bilinen ancak hakikatte yanlış olan kimi bilgileri düzelterek merak edilen bazı soruların yanıtlarını gerçek haliyle ortaya koymak, bu vesileyle tarihi sorumluğumuzu yerine getirmektir.

HİZBULLAH CEMAATİ'NİN KURULUŞU

Bir yapının, teşkilatın veya organizasyonun ortada hiçbir sebep yokken kurulması, aklen mümkün değildir. Elbette Hizbullah Cemaati de durup dururken kurulmamıştır. Hizbullah Cemaati'nin kuruluşuna ve ortaya çıkmasına neden olan çok önemli ve haklı sayısız sebepler sıralayabiliriz. Ancak hepsini ayrı ayrı ele almak yerine, tüm bu sebepleri; tarihi nedenler ve İslamî yükümlülükler olmak üzere iki ana temelde toplayabiliriz. Bunlara daha yakından baktığımızda, Hizbullah Cemaati'nin niçin kurulduğu, böyle bir Cemaat'in varlığına niçin ihtiyaç duyulduğu ve Hizbullah Cemaati gibi bir yapılanmanın zarureti daha iyi anlaşılacaktır.

1–Tarihi Sebepler

Cumhuriyetin kurulduğu günden bu yana, bilhassa ilk yıllarında neredeyse yapılan her icraat; İslam ve Müslümanlar'ın aleyhine yapılıyordu. İlk yıllardan beri İslam ve dindar Müslümanlar; yeni kurulan cumhuriyet rejimi ve bu yeni rejimin bekası için çok ciddi bir tehlike olarak görülmüş, yapılan her devrimde söz konusu bu tehlikenin bertaraf edil-

mesi amaçlanmıştır. Vicdanlı ve tarafsız bakabilen herkesin rahatlıkla kabul edeceği gibi o yıllardan ta günümüze kadar yapılan bütün devrimler, inkılâplar, kanun ve anayasa değişikliklerinin neredeyse tamamı; toplumu köklerinden uzaklaştırıp halkın dini inançlarını yaşamasına yasak getirmeyi veya inançlı bir şekilde yaşamayı olabildiğince zorlaştırmayı hedeflemiştir. Tek Parti rejiminin ceberrut uygulamalarına bakıldığında, bu durum çok açık bir şekilde görülecektir. Tek Parti rejiminden sonra gelen iktidarlar da uygulamalarına birtakım kılıf ve ambalajlar geçirerek halkı uyutma ve aldatma yoluyla aynı hedef ve maksada ulaşma yoluna girmişlerdir. Yani iktidarlar değişmiş, ancak halkı dinden soğutma, dini değerleri yozlaştırma, İslam'ı toplum hayatından tamamen çıkarma, özetle İslam'a düşmanlık noktasında değişen bir şey olmamıştır.

Böylesi bir durum karşısında halkın refleks göstermemesi düşünülemezdi. Dini yaşama yapılan saldırıların, hiçbir toplumda tepkisiz karşılanmadığı tarihi bir gerçektir. Yüzyıllardır İslam'ı yaşamış, İslam'ı özümsemiş, bütün yaşam biçimleri İslam'a göre düzenlenmiş, gelenek ve görenekleri İslam'a göre şekillenmiş Müslüman halkların da dinlerine yapılan saldırılara tepkisiz kalması elbette düşünülemezdi.

Nitekim öyle de oldu. Halk; canını, malını, evladını vererek kurtardığı toprakların üzerinde kurulan yeni rejimin kendi inançlarına yaptığı düşmanlığa Anadolu'nun her yerinde direnç göstermeye başladı. Ancak İslam düşmanlığı temelleri üzerinde yükselmeyi hedefleyen Cumhuriyet rejimi, halka rağmen değişim–dönüşüm devrimlerini hayata geçirmeye kararlıydı. Bu hedefe ulaşma konusunda hiçbir muhalefete tahammülü olmayan ve en küçük bir

muhalefeti bile en acımasız yöntemlerle bertaraf etmeyi prensip edinen Cumhuriyet kurucuları, halkın devrimlere gösterdiği direnci, benzeri görülmemiş zulüm ve katliamlarla bertaraf etti. Memleketin her tarafında darağaçları kuruldu. İstiklal mahkemelerinde; ***"Sanığın idamına, tanıkların bilahare dinlenmesine!"*** şeklinde söylenmiş söz, o dönemdeki adaletsizliği ve zulmün geldiği noktayı göstermesi açısından manidardır.

Yapılan devrimler adım adım ilerlemiş, halkın devrimlere karşı vereceği olası direncin ve tepkinin büyüklüğü veya küçüklüğü, yöneticilerin kararlarında belirleyici olmamıştır. Ve aslında ta en başından nihai hedef düşünülmüş, her icraat belli bir plan ve program dâhilinde hesaplı bir şekilde hayata geçirilmiştir. Esasen yapılan devrimlerin büyük çoğunluğu, Cumhuriyetin kurucu kadrolarına has fikirler de değildi. Cumhuriyetin kuruluşundan önce, sırtını İslam'a, yüzünü Batıya dönüp Batıcı bir hayat tarzını şiddetle savunan Jöntürkler ile bunların devamı niteliğinde olan İttihat ve Terakki de böylesi devrimleri savunmuşlardı. Ayrıca halifeliğin kaldırılması gibi uygulamalar, tamamen İngiliz ve Avrupa baskısıyla gerçekleşmiştir.

1 Kasım 1922'de saltanat kaldırılırken, aslında halifeliğin kaldırılması için de uygun zemin hazırlanmış oluyordu. Nitekim 3 Mart 1924'te hilafet de kaldırıldı. Tüm İslam ülkelerinin sembolik de olsa bağlı olduğu bir kurumu ortadan kaldırmak, Atatürk'ün ifadesiyle "Akıl kârı" değildi aslında.

Nitekim meclisin Rumi 25 Eylül 1336 Cumartesi tarihli 72. oturumunda Atatürk aynen şu sözleri sarf etmiştir:

"Bu İslam dünyasının istinatgâhı olan rabıta–ı hakikisiyle tesise birinci derecede medar olan bu makamı ihmal etmek hiçbir vakitte ***akıl kârı*** *değildir. Ve bunu bizden zorla almak mümkün değildir."*

Ancak aynı Atatürk'ün çok değil, bir buçuk yıl sonra *"Bu makamı ihmal etmek hiçbir vakitte akıl kârı değildir ve bunu bizden zorla almak mümkün değildir"* dediği hilafet makamını ilga etmesi, İslam ümmeti açısından çok hazin ve dramatik sonuçlar doğurmuştur. Hilafet kurumunun kaldırılması, imamesi kopan tespihin tanelerinin dağılması gibi İslam ümmetini parçalamış, geriletmiş, emperyalistlerin oyuncağı haline getirmiş; bitmeyen ihtilaf, çekişme ve kargaşalara zemin hazırlamış; böylece Müslümanları teknoloji, sanayi, askeri, politik, ekonomik açılardan dünyanın diğer milletlerine karşı geri bıraktırmıştır.

25 Kasım 1928'te şapka kanunu ile işgal devletlerinin halkına benzeme yolunda önemli, bir o kadar da yapay bir adım atıldı. Anlatıldığına göre Rus Çarı Deli Petro, Avrupa'da bir süre eğitim alıp ülkesine döndükten sonra, halkının Avrupa'dan niçin geri kaldığı konusunda kafa yormaya başlar. Sonunda vardığı netice şudur: Ruslar sakal bıraktıkları için geri kalmıştır. Oysa Avrupalılar gibi sakallarını tıraş etselerdi, hiç kuşkusuz medeniyette öncü olacaklardı... Bunun üzerine bir ferman çıkararak herkesin sakalını kesmesini emreder. Emir yerine getirilir, ancak Ruslar bununla medeni olamazlar.

Buna benzer bir şekilcilik, dayatma ve zorbalık, insanımıza **şapka kanunuyla** yapıldı. Anadolu erkeklerinin kullanageldiği fes, sarık, puşu, kefiye vb. başlıkların hepsi yasaklanıp Avrupa insanının kullandığı şapka silah ve süngü zoruyla yeni başlık olarak dayatıldı. Büyük bir savaşın yıkımı karşısında ekonomik olarak çok zor günler geçiren halk ekmek alacak para bulamazken, şapka almak zorunda bırakıldı. Bazı köylerde ortaklaşa alınan bir–iki şapka, jandarmanın hışmına uğramamak, onur kırıcı ve rencide edici dayak-

larından korunmak için şehre gelenler tarafından sırayla kullanılıyordu.

Şapka takmadığı için sayısız insan zindanlara atıldı, idamlar gerçekleşti. İskilipli Atıf Hoca, şapka devriminden iki yıl önce yazdığı birkaç sayfalık *"Frenk Mukallitliği ve Şapka"* isimli risalesi nedeniyle idam edilmiştir. İnsanların başlarına neyi takacağının kanunlarla belirlenip dayatılması, devletin kuruluşunda böylesi dayatmaların ilke haline getirilmesi, dahası halen bu ilkel dayatmanın kanun maddelerinde korunuyor olması, Türkiye'de yaşayan aydın sıfatlı insanlar açısından bir sorun teşkil etmiyor ve buna karşı çıkılmıyorsa, hele de bazıları tarafından koca koca sözlerle savunuluyorsa, utanç olarak başka şey aramaya gerek yoktur.

El insaf deyip soralım: İnsanların kılık–kıyafetiyle uğraşıp başına neyi takacağına dair kanunların çıkarılmasının savunulacak, hoş görülecek, mantıki kılıf uydurulacak bir tarafı var mıdır?

Ve yine soralım: Böylesi bir zorbalığın benzeri başka bir yerde, hatta en ilkel kabilelerde bile yaşanmış mıdır?

Akılları önyargı ve ideolojilerin karanlığında körelmemiş, vicdanları halen ölmemiş, sağduyu ile düşünebilen her insanın buna vereceği yanıt, elbette *'Hayır!'* olacaktır.

Buna rağmen ne yazık ki aynı zihniyetten günümüze yadigâr kalanlar, yine kafalarla uğraşmaya devam ediyorlar. Ama artık erkeklerin değil bayanların kafalarıyla, başlarına taktıkları örtülerle ilgileniyorlar. Kimin, başını hangi şekil bağlayacağı onların üzerine vazifeymiş gibi, kalkıp medeni bir insanı utandıran yasak ve dayatmalarda bulunuyorlar. "Bu taktığı türban mı, **başörtüsü** mü!" gibi saçma sapan gündemlerle insanlar meşgul edilirken, dindar insanlar ren-

cide edilmekte ve halkın kahir çoğunluğu, bir avuç azgın azınlığın tahakküm ve baskısı altında mağdur edilmektedir.

Amerika'da, siyah beyaz ayırımının yoğun olarak yapıldığı zamanlarda, bazı lokanta ve alışveriş yerlerinin kapısına, *"Zenciler ve köpekler giremez!"* şeklinde afişler asılırdı. Bizde ise laikçiler işi daha da ileri götürdüler. Turistler veya ziyaretçiler yanlarında getirdikleri köpeklerle üniversitelere girebiliyor, ancak başörtülüler giremiyor. Zihniyet aynı zihniyet, insanın sakalıyla uğraşan, zorla kestiren Deli Petro ile halkının kafasına zorla şapka giydiren, bayanların başlarını zorla açtıran zihniyet arasında hiçbir fark göremezsiniz. İroniye bakın ki, bugün en katı Kemalistler bile şapka kullanmıyorlar. Bu konuda çıkarılan kanun yürürlükte olmasına rağmen kimse şapka takmıyor, bunu artık laikçiler bile savunmuyorlar ve kendileri de uygulamıyorlar.

Şapka kanunundan 5 gün sonra tekke, zaviye ve türbelerin kapatılmasıyla ilgili kanun çıkarılır. Bir ay sonra takvimler de batıya uydurulur.

3 Kasım 1928'de ise tarihte benzerine tanık olmadığımız bir devrim olan **harf devrim**i yapılır. Bir tek devrimle bir anda okuma yazma oranını sıfıra düşüren devlet, bununla geçmişin tüm kültür mirasını hoyratça raflara kaldırmıştır. Eskiden kullanılan Arap harflerinin öğrenilmesindeki zorluk ileri sürülerek okuma–yazma oranının düşük olduğunu, sırf bu nedenle medeni milletlerden geri kaldığımızı söyleyerek harf devrimini büyük bir medeniyet projesi olarak görüp alkış tutanlar, aradan geçen 80 yıla rağmen geride olmamızdan utanıyorlar mıdır, bilemeyiz. Dünyanın en zor alfabelerine sahip olan Japon ve Çinlilerin buna rağmen niçin Cumhuriyet kurucuları kadar akıllı ve zeki olup alfabelerini Latin alfabelerine çevirmediklerini araştırmak

lazım. Bir araştırma konusu da, *"Çin ve Japonya'nın, yaklaşık iki bin karakterlik alfabelerine rağmen, neden sanayi, teknoloji ve ekonomide bizden ileridirler"* sorusuna cevap bulmak için olsun.

Tevhid–i tedrisat kanunu, Romen rakamlarına geçiş, tatilin Cuma'dan Pazar gününe alınması ve 3 Aralık 1934'te *"Bazı kisvelerin giyilemeyeceğine dair kanun"* gibi daha pek çok irili ufaklı icraat, sadece ve sadece İslam'ın bu topraklardan tamamen silinmesini amaçlamıştır. Zaten o dönemlerde İsmet İnönü dâhil, Cumhuriyetin kurucuları arasında olan pek çok kişi, İslam'dan vazgeçip Hıristiyanlığı kabul etmeyi ciddi ciddi düşünüp tartışmışlardır.

Bütün bu devrimlerin en can yakıcı olanı, 1924 Teşkilat–ı Esasiye Kanunu yani Anayasa'nın 2. Maddesinde yer alan, ***"Devletin dini, Din–i İslam'dır"*** şeklinde İslam'a atıf yapan ilkesinin, 5 Şubat 1937 Tarihinde ***"Türkiye Devleti cumhuriyetçi, milliyetçi, halkçı, devletçi, laik ve inkılâpçıdır"*** şeklindeki anayasa maddesiyle değiştirilmesidir. Laikliğin anayasaya girmesi, dünyada benzeri belki de bir daha görülmeyecek olan bir "kendini inkâr, geçmişi ret ve dine düşmanlık" girişimidir. Türkiye'de halen de yaşanan bütün sıkıntıların temelinde, bu laiklik ilkesi yatmaktadır. Fransa'dan ithal edilen bu ilke, maalesef Türkiye'de "Din düşmanlığı" ve fakat sadece "İslam Düşmanlığı" gibi algılandı ve pratikte bu algı tavizsiz bir şekilde uygulandı. Adeta İslam bir suçmuş, Müslümanlar potansiyel suçluymuş, dini vecibelerini yerine getirenler büyük bir kabahat işliyorlarmış gibi lanse edilmeye başlandı. İnanca göre yaşamak; her yerde takibata uğrama, devlet dairelerinden atılma, devlet zulmüne maruz kalma nedenine dönüştü. Halen yaşadığımız ve her gün görsel ve yazılı medyada onlarca benzerine

şahit olduğumuz saldırı, itham, karalama, iftira, tahkir vb. iğrenç ve alçakça hareketlerin tamamı, laikliğin ve laikçilerin İslam düşmanlığı temelinde şekillenen düşüncelerinin militanlığa dönüşmesi sebebiyledir.

Hâsılı yeni rejimin temellerini sağlamlaştırmak için yapılan devrimler beraberinde pek çok zulüm ve dayatmayı da getiriyordu. İslam binasını yıkmayı hedefleyen cumhuriyet kurucuları, yeni rejimlerini Müslümanların ceset ve kanları üzerine bina etmekten çekinmediler. Laikliğin fiili olarak uygulandığı 1928'li yıllardan, 1950 yılına kadar **hac farizasını eda etmek yasaklanmıştı.** Çünkü Tek Parti zihniyetinin dayattığı Türk faşizminin bir yansıması olarak, Türklerin bir Arap ülkesinde bulunan kutsal beldelere gitmesi küçük düşürücü bir hadise olarak görülüyordu. Zaten Türk'ün Kâbe'si Çankaya olarak gösterilmemiş miydi bazı kendini bilmez soysuzlar tarafından? Buradaki temel *amaç ise, Türkiye'de yaşayan Müslümanların hac yoluyla diğer Müslümanlarla bir araya gelmesinin önünü kapatmak ve Müslüman halka dinlerini tamamen unutturmaktı.* Ne yazık ki aradan geçen zamana rağmen Tek Parti rejiminin devamı ve aslında ta kendisi olan CHP yöneticilerinin zihniyetinde pek de bir değişiklik olmadığını esefle ve ibretle görmekteyiz.

Önder Sav'ın, hacca gitmek için kendisinden yardımcı olmasını isteyen bir vatandaşa; *"Hacca gidip ne yapacaksın? Paranı Araplara mı yedireceksin? Sonra Muhammed seni bırakmaz"* şeklindeki terbiyesizliği herkesin zihnindeki yerini korurken, Müslüman halkımızın yüreğindeki nefreti daha da artırmaktadır.

İslam'ın şiarlarına yapılan saldırılardan, belki de Müslüman halkı en çok üzen, rencide ve tahkir eden uygulamalardan biri de **Türkçe ezan** uygulamasıdır. 3 Şubat

1932'den 16 Haziran 1950'ye kadar süren bu uygulama, İslam şiarlarına karşı yapılan saldırıların yanı sıra Arapçaya düşmanlığı da içermesi açısından, Türk faşistliğinin en somutlaşmış olaylarından biridir. 14 asır boyunca Arap olmayan Müslümanlardan hiçbir ülkenin yapmadığı, yapmayı aklından bile geçirmediği, ümmete bağlılığın sembolü olan ve Arapça olması kimse için sorun teşkil etmeyen Ezan–ı Muhammedi, zorla Türkçe okutuldu. Ancak o zamanki Hizbullahi Müslümanlar her türlü çile ve eziyete katlanarak ezanı orijinal şekliyle Arapça olarak okudular.

Bu süreçte yaşanan en ilginç olaylardan biri, mecliste okunan ezandır. 4 Şubat 1949 Cuma günü **Hacı Muhyiddin Ertuğrul ve Osman Yoz** tarafından mecliste okunan ezan olayının ardından bu iki muhterem direnişçi, yakalanıp karakola götürüldüler. Hacı Muhyiddin Ertuğrul, kendisine yapılanları şu sözlerle dile getirmiştir:

> *"Tıpkı İsrailli vahşi askerlerin Filistinli mücahidlerin kol ve bacakları - nı hunharca taşlarla ve sopalarla kırdıkları gibi benim de sağ kolumu kırdılar!"*

Dokuz ay hapis yatan bu iki münevver insana her türlü işkence yapılmış, ancak onlar her namaz için ezan okumaya devam etmişlerdir. Bunlar gibi memleketin her tarafında tüm eziyetleri göze alarak ezan okumaya devam eden müminler çıkmıştır. Hatta o zamanlarda *"Ezan Delisi"* diye bir kavram ortaya çıkmış, ısrarla ezan okumaya devam edenler tımarhanelere atılmışlardır.

Aslında Türkçeleştirilen tek şey ezan değildi. Kur'an–ı Kerim, salâ, hutbeler gibi Arapça olan her şey Türkçeleştirilmeye çalışıldı. Özellikle Kur'an–ı Kerim üzerinde özel mesai harcanıyordu. Saadettin Kaynak gibi usta müzisyen-

ler, Kur'an–ı Kerim'in Türkçe mealini en uygun makamda okumak üzere Atatürk'ün gözetiminde çalışıyorlardı. Ancak bir türlü Arapça'nın yerini tutabilecek düzeyde bir çalışma ortaya koyamadılar. Bu çalışmaların tümü akim kaldı. Kur'an–ı Kerim Türkçeleştirilip Arapça'sı her yerde yasaklandı, Kur'an–ı Kerim'i Arapça aslından öğrenmek veya öğretmek suç sayıldı ve buna teşebbüs edenlere ağır cezalar verildi. Çalışmalar neticesinde Arapça'ya benzer şekilde Türkçe meali okunduysa da hiçbir zaman Müslüman halk tarafından benimsenmedi ve kalıcı hale getirilemedi. Bu beyhude uğraşların hiçbir işe yaramadığı, 16 Haziran 1950 tarihinde yasaklar kalktığında iyice anlaşıldı. Yasakların kalkmasının hemen ardından Arapça asli ezana susayan Müslüman halka, müezzinler Arapça ezan okumaya başladılar. O tarihten bu güne kadar hiçbir zaman, hiçbir camide Türkçe ezan okunduğuna dair kayıtlara geçen tek bir hadise yoktur. Bu bile tek başına zulüm ve dayatma ile hiçbir şeyin yaptırılamayacağı konusunda yeterince delil teşkil etmektedir.

Görünüşte öğretmen yetiştiren ve 1940'lı yıllardan 1952 yılına kadar **'Köy Enstitüleri'** adıyla faaliyet gösteren kurumlar da Tek Parti zihniyetinin ürünüdür. Bir iddiaya göre Amerikalıların Kızılderilileri asimile etme uygulamalarından birinin kopyası olan Köy Enstitüleri, birer fesat yuvası işlevini görerek ahlaksızlığı, fuhşu, açık–saçıklığı, İslam dışı hayatı ta köylere kadar yayıp dinsiz bir yeni nesil yetiştirilmesine ön ayak olma amacını icra etmiştir. Nitekim buralarda karma eğitim yapılmakta ve yatakhanelerde dahi bu karma durum devam etmekteydi.

Böylesine karma bir eğitim bu gün bile dünyanın en ahlaksız ve hayâdan uzak yaşam modelini uygulayan ülkeler-

de görülmediği gibi, en ilkel toplumlarda dahi benzeri bir uygulamaya rastlanılmamaktadır. Böylesi bir eğitim modelini akıl ve mantık kabul etmediği gibi, vahiy kaynaklı dinler, toplumların yerleşik ahlaki kuralları, insandaki fıtri duygular, edep ve hayâ gibi insana has yüksek değerler de bunu kökten reddetmektedir.

Aslında Onuncu Yıl Nutku'nda söylendiği gibi; *"Az zamanda çok iş"* yapılmıştı. Farz–ı muhal, işgale karşı bir kurtuluş hareketi olmasaydı ve işgal bu günlere kadar devam etseydi, muhtemelen işgal devletleri de sultaları altındaki Müslüman halkı asimile etmek, dininden uzaklaştırmak için bu veya buna benzer devrimler yapacaklardı. Fakat onların bu işleri *"Az zamanda"* yapmaları mümkün değildi. Büyük ölçüde İslamî duygularla işgale karşı direniş gösteren Müslümanlar; kendi yöneticileri tarafından işgal devletlerinin halklarına benzetilme girişimlerini, en kutsal değerlerinin yasaklanmasını, ibadethanelerinin ahırlara dönüştürülmesini ve daha birçok insanlık dışı uygulamaya maruz bırakılmasını hayal dahi edemezdi. İnsanın düşünemeyeceği ve aslında eşyanın tabiatına aykırı olan bu durum, maalesef halkın kendilerinden bildikleri kişiler tarafından, halka rağmen ve büyük zulüm, katliam, baskı, dayatma ve zora dayalı yöntemlerle çok kısa sürede, bir 'oldu–bitti' göz açıklığı içinde yapıldı. Bunun nasıllığını ve sebep–sonuç ilişkilerini, dönemin politikacılarının Cumhuriyet öncesi ile sonrası dönemde farklı kişilikler sergilemelerini ve politik çizgilerinin yorumunu, *"Arife tarif gerekmez"* ilkesi gereğince açıklamaya gerek görmüyoruz.

İslam'ı ve dindarları tehlike olarak görüp bunlarla ilgili her türlü tedbiri alma paranoyası halen devam etmektedir. Bu doğrultuda bütün köşe başlarını tutmak suretiyle medya

gücünü elinde bulunduran azgın laikçiler, birer hafiye gibi çalışmaktadırlar. Örneğin; bir lisede üç beş öğrenci namaz kılarken görüntülense, sanki uyuşturucu partisi düzenleniyormuş veya aleni fuhuş yapılıyormuş gibi TV spikerleri gözlerinden şimşek, ağızlarından tükürük saçarak bu korkunç (!) haberleri verirler. Bir başörtülü hanımdan bahsedilirken adeta bir cüzamlıdan söz ediliyormuş izlenimine kapılırsınız. Hatta haber bültenlerinde geçen 'türbanlı' kelimesinin yerine 'cüzamlı' ifadesini koyarsanız, mananın bozulmayacağını ibretle görürsünüz. Oysa bu uygulamalara maruz kalan Anadolu'nun Müslüman Türk ve Kürdleri; sırf ezanlar susmasın, mabedlerinin göğsüne namahrem eli değmesin, İslam bu topraklarda baki kalsın, İslamî yaşama dokunulmasın, şehit kanlarıyla sulanan bu topraklar kâfirlerin çizmesi altında ezilmesin, Müslüman kadınların ırzları çiğnenmesin, namuslar heder edilmesin, iffet ve namus sembolü olan başörtüsüne dokunulmasın ve kutsallığı ayaklar altına alınmasın diye canıyla, malıyla, dişiyle tırnağıyla, kazmasıyla, küreğiyle işgalcilere karşı cihad etmiş ve onları yurtlarından söküp atmıştı. Müslüman halk din, vatan, namus endişesiyle cihad bayrağını yükseltirken, muhtemelen bugün Müslümanlara saldıran, Müslümanları birer suçlu gibi afişe eden, örtü ve tesettür düşmanlığı yapan, kamusal alanlar ihdas edip laikliğin kutsal mabedlerini inşa edenlerin babaları ve dedeleri, işgalcilerle birlikte kadeh tokuşturup onların başarılı olmaları için dilekte bulunuyorlardı. Sözün burasında Necip Fazıl'ın; *"Öz yurdunda garipsin, öz vatanında parya"* dizelerini hatırlamamak elde değil.

Türkiye'de laik Kemalistler, irtica kavramını adeta bir parola olarak kullanırlar. Hiç kuşkusuz onların "İrtica" kelimesinden kasıtları, İslam'dır. Telaffuz ederken adeta kin

kustukları, yüzlerinin renkten renge girdiği, mimiklerinin korkunç bir hal aldığı "İrtica" kelimesinden kastettikleri, mukaddes İslam dininden başka bir şey değildir.

Herhangi bir kurumda, mesela orduda, yargıda, YÖK'te, hatta laik odaklardan icaze alma beklentisi içinde olan ve laiklik ile Atatürkçülüğü, mel'anetleri için bir kalkan olarak gören dernek, vakıf, işveren örgütleri ve sendikalarda dahi göreve yeni atanan veya devir–teslim yapan her memur veya her yönetici Kemalizm'e ve laikliğe iman tazelercesine, irtica adı altında, aziz İslam dinine küfretmektedir. Onlara göre Türkiye'de laiklik her zaman tehlikededir, halk başıboş bırakılmaya gelmez, hemen raydan çıkar. Aslında böyle düşünmelerine hak vermemek de mümkün değil... Zira laikçi militanlar yıllardır her şeyi halka zorla, baskıyla ve zulmederek yaptırdıklarının pekâlâ farkındadırlar. Halkın özgür bırakılması durumunda, yeniden aslına dönüp kendisine dayatılan bütün ithal ve suni uygulamaları, kanun ve yasaları paçavra gibi atacaklarının ve neticede İslam'ın çağlar üstü yaşam modeline gönül hoşluğuyla teslim olacağının bilincinde olduklarından, onların deyimiyle her zaman irtica tehlikesi vardır ve olacaktır.

Aslında birkaç gerçek laikçi dışında; laiklik ve Atatürkçülüğü amaçları için kalkan yapanlar, laiklik ve Atatürkçülüğün ne olduğu konusunda da fikir sahibi değillerdir. Bu kişilerin tek derdinin koltuk ve menfaat meselesi olduğunu, laiklik ve Atatürkçülüğü menfaatlerine kılıf yaptıklarını da vurgulamak gerekir. Yani işin aslı kişisel menfaatlerdir. Tartışma programlarında, laiklik ve Atatürkçülüğü savunan kişilerin görüş itibariyle ne kadar sığ, fikir kabızlığı çeken, dünyaya kapalı, birkaç sloganik cümleden başka söyleyecek sözü olmayan ve bu yüzden de agresif bir portre çizip

saldırganlaşan, savunduğu düşüncenin haklılığını nesnel bağlamda ispat edemeyen, bundan dolayı da karşıt fikir savunucularını rejim düşmanlığıyla niteleyip bir yerlere mesaj veren kişiler olduklarını ibretle görüyoruz. Üniversite öğrencilerinden tutun da koca koca akademisyenlere kadar laikliği savunup Atatürkçü geçinen herkesin durumu üç aşağı, beş yukarı bundan ibarettir.

Tüm bunlardan dolayı; ***"Cumhuriyet kurulduğu günden beri laikçi zümre, İslam ve Müslümanlarla savaş halinde olmuştur"*** diyoruz. Onlar, her fırsatta bu savaşın ilelebet devam edeceğini deklare etmekten usanmazlar. Neredeyse çocuklarına öğretecekleri ilk kelime *"Anne, baba"* yerine laiklik olacak. *"Laiklik şöyle, laiklik böyle"* diye diye topluma bıkkınlık vermekten başka bir işleri yokmuş gibi, sabah akşam hop oturup hop kalkarak laiklik şamatası yaparlar.

Laiklik; İslam'a karşı başlatılan savaşta bir silah olarak kullanılırken, düşmanlık listesinin ikinci sırasına Müslüman Kürd halkı yerleştirilmiştir. Kürdlere ve Kürdlerin diline, gelenek ve göreneklerine düşmanlıkta sınır tanınmamış, toplu katliamlarla, sürgünlerle, mecburi iskânlarla, ana dilin yasaklanmasıyla, asimilasyon politikalarıyla Müslüman Kürd halkı hem Müslüman ve hem de Kürd olduğu için katmerli bir zulme uğramıştır.

Müslümanlara ve İslam'a savaş açan zihniyet karşısında münferit bir mücadelenin hiçbir şansı yoktur. Mutlak surette örgütlenme, teşkilatlanma yani İslamî terminolojide cemaatleşme şarttır. İşte çok kısa olarak özetlemeye çalıştığımız bu tarihi nedenlerden dolayı, Hizbullah Cemaatin kuruluşu gerekli görülüp kurulmuştur.

2– İslamî Yükümlülükler

İslam; iyilik ve takvada yardımlaşma dinidir. Her Müslüman, diğer Müslüman kardeşine zalim de olsa, mazlum da olsa yardım etmekle mükellef kılınmıştır. "Zalime nasıl yardım edileceği" konusunda soru soran sahabeye, Resulullah Aleyhisselat û Vesselam'ın verdiği cevap; **"Onu zulümden alıkoyarsan, bu da ona yardımdır"** şeklinde olmuştur. Dolayısıyla İslam toplumu, nemelazımcı bir toplum olmayıp kendi içinde otokontrole sahip, bütün fertleriyle iyiliğin yapılmasını teşvik ederek kötülüğün yapılmasını engellemeye çalışan dinamik bir yapıya sahiptir.

İslam, ferdi olarak yaşanılan bir din de değildir. Bütün uygulamalarıyla, toplumsal kurallarıyla, ibadet şekilleriyle topluca yaşanılması gereken bir dindir. Çünkü bir insan ne kadar muttaki olursa olsun, kendi şahsında ve ailesinde İslam'ın kurallarını ne kadar uygularsa uygulasın, çevresinde İslamî bir yaşantı yoksa; komşuları, arkadaşları, akrabaları, çevresi ve içinde yaşadığı toplum İslam'a göre şekillenmemişse, bundan olumsuz yönden etkilenmesi kaçınılmazdır. Bu nedenle bir insanın tek başına İslam'ı yaşaması yeterli değildir. Kendisini her zaman kontrol edecek, yanlış yaptığında uyaracak, onu Allah katında daha iyi bir kul olmaya teşvik edecek birilerinin, bir topluluğun, bir cemaatin olması şarttır.

Günümüzde, İslam'ı fert düzeyinde yaşayan insanların bir araya gelip cemaatleşmeleri kaçınılmaz bir zorunluluk olmuştur. Çünkü bütün kurum, kuruluş, kanun, yasa, yazılı ve görsel medya vs. her şey gayri İslamî bir yaşantıyı dayatmakta, kötülüğü meşrulaştırıp teşvik etmektedir. Buna

mukabil, iyilik ve iyilik yapanlar horlanıp küçük düşürülmekte, İslam'a bağlılık bir suç gibi lanse edilmekte, İslamî şiarlar yozlaştırılmakta, İslamî kılık–kıyafet çağdışı olarak görülmekte, İslam'ın gereği olan ferdi ibadetleri yapanlar, adeta cani birer terörist gibi ihbar edilmektedirler. Böylesi bir zamanda ve bu şartlar altında bir insanın tek başına hayatını İslam'a göre tanzim etmesi ve Allah tarafından kendisine yüklenilmiş olan kulluk görevlerini yerine getirmesi neredeyse imkânsız hale gelmiştir.

Yaşadığımız zaman diliminde; bir Müslüman'ın kimliğini koruması, İslamî şahsiyet ve ahlakını muhafaza edebilmesi, kendisini ve ailesini zamanın çirkefliklerinden ve dayatılan gayri İslamî yaşam biçimine karşı koruyabilmesi, Allah'a ve diğer Müslümanlara karşı görevlerini layıkıyla yapabilmesi için, Kur'an ve Sünnet çerçevesi içinde hareket eden Müslümanların oluşturduğu bir cemaate dâhil olması şarttır. Toplumsal gerekliliğinin yanı sıra cemaatleşme, aynı zamanda Allah'ın Müslümanlara yüklediği bir farziyettir. Bu farziyet, kutsal kitabımız Kur'an–ı Kerim'de şu şekilde dile getirilmiştir:

> **"Sizden; hayra çağıran, iyiliği (marufu) emreden ve kötülükten (münkerden) sakındıran bir topluluk bulunsun. Kurtuluşa erenler işte bunlardır."[1]**

Bu ayetin işaretiyle; Müslüman bir toplumun madden ve manen sağlıklı kalabilmesi için hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü nehyeden otoriter bir cemaatin bulunması zorunlu kılınmıştır. Bilindiği gibi davet, otorite olmadan da yerine getirilebildiği halde, emir ve nehiy ancak bir otorite ile mümkün olabilmektedir.

---

[1] Al–i İmran: 104

İslam; toplumun sıhhati için, emreden ve nehyeden bir otoritenin bulunmasına kaçınılmaz bir vazife olarak bakmaktadır.

Bu otoritenin çerçevesi kısaca şöyle olmalıdır:

1– Müslümanların güçlerini bir araya getirmeli ve Müslümanları Allah'ın emirleri, yasakları, haram ve helalleri doğrultusunda ve O'nun rızası yolunda kardeşlik bağlarıyla birbirine bağlama özelliklerine sahip olmalıdır.

2– Hayra davet eden ve şerden sakındıran bir ilke üzerine hareket etmelidir.

3– İnsan hayatında Allah'ın insanlar arasında tatbik olunmasını istediği adaletin gerçekleşmesi için Kur'an ve Sünneti esas almalıdır.

Evet, yeryüzünde Allah'ın hayat nizamı için indirdiği dinin gerçekleşmesi ve bu dinin insanlar tarafından tam olarak bilinmesi için, hayra davet eden, iyiliği emredip kötülüğü nehyeden ve kendisine itaat edilen bir otoriteye ihtiyaç vardır. Bu ise ancak Cemaat olmak ile mümkündür.

Allah'ın yeryüzünde uygulanmasını istediği dinin yalnız vaaz, irşad ve tebliğden ibaret olmadığı bilinen bir gerçektir. Vaaz, irşad ve tebliğ meselenin sadece bir yönüdür. Diğer yönü ise; insan hayatında iyiliği hâkim kılıp kötülüğe karşı mücadele edecek, toplumun iyi adetlerini heva, heves, şehvet ve menfaatlerine göre hareket edenlerin oyuncağı olmaktan koruyacak, herkesin kendi görüş ve düşüncesini hayır, iyi ve doğru zannetmemesi için bu iyi adetleri koruyacak emir ve nehiy yetkisine sahip bir otoritenin kurulmasıdır.

Bu açıdan baktığımızda, tabiatı gereği bazı insanların şehvetleri ve ihtirasları, bazılarının maslahat ve çıkarları, ba-

zılarının gurur ve kibirleriyle çarpışacağından hayra davet etmenin, iyiliği emredip kötülüğü nehyetmenin o kadar kolay ve rahat olmayacağını çok iyi biliyoruz. Çünkü insanlar arasında zorba yönetimler, baskıcı egemenler, yükselmekten hoşlanmayan adi ruhlu insanlar, sıkıntıya gelemeyen zenginler, ciddiyetten uzak laubaliler, adaleti sevmeyen zalimler, doğruluktan hoşlanmayan sapıklar ve iyiliği reddedip kötülükten hoşlanan insanlar her zaman vardır ve olacaktır. Bu yüzden hayır şerre galip gelmedikçe; iyilik, iyilik olarak ve kötülük de kötülük olarak bilinmedikçe, ne içinde yaşadığımız toplum, ne de insanlık kurtulacaktır. İşte bütün bunlar için iyiliği emredip kötülükten nehyeden ve kendisine itaat edilen bir otoritenin yani Cemaatin varlığı gerekmektedir.

Bu sebepten Allah'a inanan ve Allah için kardeşlik desteğine dayanan, bu sıkıntılı ve zor işe iman ve Allah'tan korkma kuvvetiyle, sonra sevgi ve dostluk güçleriyle göğüs geren bir cemaatin bulunması, elbette zorunludur. Yüce Allah, bu görevi yerine getirenler için şöyle buyuruyor:

"İşte onlar kurtuluşa erenlerdir."

Şüphesiz ki böyle bir cemaatin varlığı bizzat ilahî emrin gereğidir. Çünkü bu ilkeler üzerine kurulu bir cemaat, ilahî metodun teneffüs edildiği, pratik olarak uygulandığı, hayra davet edenlerin yardımlaştığı ve sorumlulukları paylaşma içinde oldukları en iyi ortamdır. Orada iyilik; hayır, erdem, hak ve adalettir. Kötülük ise şer, aşağılık, batıl ve zulümdür. Böylesi bir cemaat içerisinde hayır işlemek, şerri yapmaktan çok daha kolaydır. Hak, batıldan daha güçlü ve adalet, zulümden daha üstündür. İyilik yapmak isteyen, kendisine birçok yardımcı bulur. Kötülüğe meyleden ise direniş ve horlanma ile karşılaşır. Allah'ın emirleri doğrultusunda şekille-

nen böyle bir Cemaatin değeri, büyük çaba sarf etmeden hakkın ve hayrın gelişeceği ortam olmasındandır. Çünkü orada herkes hayır ve hakta yardımlaşır. Çevresindeki her şey direnip itiraz ettiği için şer ve batıl büyük zorluklar ve meşakkatlerle karşılaşır, bu yüzden de gelişip kök salamaz.

İşte bütün bunlardan dolayı, her Müslüman ferdin kendisini ve ailesini zamanın fitnelerinden, kötülüklerinden, şerlerinden, gayri İslamî yaşantısından koruyabilmesi için Kur'an ve Sünneti esas alan ve Allah'ın emirleri doğrultusunda faaliyet yürüten böyle bir cemaate tabi olması zorunludur. Aynı zamanda bir Müslüman'ın İslamî bir hayat yaşarken karşılaşacağı zorluk ve engellerden, horlanma ve hakaretlerden, baskı ve zulümlerden korunması ve izzetini, şerefini ve onurunu muhafaza etmesi için de yukarıda vasıfları verilen bir Cemaate tabi olması gereklidir.

Günümüzde bir Müslüman'ın yalnız başına İslamî düşüncesini hayata geçirmesi, İslam'a göre yaşaması veya İslamî şahsiyetini koruması neredeyse imkânsızdır. Gayri İslamî bir hayatın hüküm sürdüğü, ahlaksızlığın ayyuka çıktığı, çirkefliğin, hayâsızlığın, açık–saçıklığın sıradan bir hal aldığı günümüzde, bir Müslüman'ın imanını ve İslamî ahlakını tek başına muhafaza etmesi çok zordur. Her Müslüman için günümüzün bütün ahlaksızlık ve çirkefliğine karşı otokontrolünü sağlayacağı, imanını muhafaza edeceği, İslamî yaşantısını rahatlıkla yerine getirebileceği, kendisini geliştirip eksiklerini tamamlayabileceği, kendisini koruyup kollayacağı, içinde bulunmaktan dolayı güven duyabileceği, gerek duyduğunda yardım alabileceği bir yapıya ihtiyacı vardır. Bu yapı, bir Müslüman için elbette Kur'an ve Sünneti esas alan, İslam kardeşliği çerçevesinde şekillenen İslamî bir cemaat olmalıdır.

Özellikle Türkiye gibi irtica adı altında İslam'a her türlü saldırının yapıldığı bir ülkede yaşayan Müslümanların bir araya gelerek kaynaşması ve cemaatleşmesi, yukarıda delilleriyle izah edildiği gibi, dini bir zorunluluktur. İslam'a ve Müslümanlara hizmet maksadıyla teşkilatlanmak her Müslüman için günümüzde bir zaruret halini almıştır.

Aksi halde hiçbir Müslüman, kendi başına Allah'ın kendisine biçtiği rolü hakkıyla yerine getiremeyecek ve O'nun dinini rahat bir şekilde yaşayamayacaktır. Bu durum, onun dünyada gayri İslamî bir hayatın ağırlığı altında ezilip mutsuzluğa düşmesine, ahirette ise hüsrana uğramasına neden olacaktır. Bütün Müslümanların kendilerini böylesi bir sonuçtan korumaları, hem dünyada ve hem de ahirette mutlu, mesut ve Allah'ın rızasına erişmiş bir şekilde yaşamaları için bir cemaate tabi olmaları gerekmektedir. *Hizbullah Cemaati, Müslümanların ihtiyaç ve taleplerine cevap vermek için ve cemaatleşmenin dini bir yükümlülük olduğu gerçeğinin kendisine yüklediği sorumluluktan dolayı kurulmuş, Kur'an ve Sünneti esas alan, İslamî bir cemaattir.*

TEORİK YÖNÜYLE HİZBULLAH

İslamî Cemaat veya diğer gayri İslamî örgütleri tanımanın en iyi yollarından birisi, lider veya lidere yakın isimlerin yazdığı kitapları incelemekten geçer. İhvanı Müslimin teşkilatı; Hasan el–Benna, Abdulkadir Udeh ve Seyyid Kutub'un kitaplarıyla anlaşılabilir. Lübnan Hizbullah'ı; Abbas Musavi, Allame Seyid Hüseyin Fadlallah veya Hasan Nasrallah'ın hayatlarıyla beraber kitaplarıyla anlaşılır. Aynı şekilde İran İslam Devrimini tanımak için de İmam Humeyni, Mutahhari ve Ali Şeriati'nin yazdıkları incelenebilir. Yine sosyalizmi tanımak için Karl Marks'ın ünlü 'Das Kapital'i, Nazi Faşizmini anlamak için de Adolph Hitler'in 'Kavgam' adlı kitabı yeteri kadar fikir verebilir. Bu örnekleri her ideoloji, her hareket, her devrim, her fikir akımı için çoğaltmak mümkündür.

Hizbullah Cemaati'nin bu şekilde tanınması ve öğrenilmesi ne yazık ki mümkün olamamıştır. Çünkü Şehid Rehberimizin yayımlanmış hiçbir eseri yoktur. Şüphesiz onun birçok

çalışması, İslam Ümmetinin içinde bulunduğu tıkanıklığı açacak çözüm önerileri ve hareketin dayanak ve dinamiklerine ilişkin paha biçilmez çalışmaları vardı. Ancak zaman ve zeminin merhametsizliği yüzünden bunlar gün yüzüne çıkamamış, çözüm bekleyen Müslümanlarla buluşamamıştır.

Dolayısıyla Hizbullah cemaatinin tanınması ve bilinmesi, ancak kısmen ortaya çıkan pratiğiyle olmuştur. Çoğu zaman pratikten yola çıkarak teori anlaşılamaz. Hele meseleler çarpıtılarak aktarılıyorsa, durum daha anlaşılmaz hale gelir. Yaşadığımız ülkede, basının büyük çoğunluğunun Siyonistlerin güdümünde olması, laik sistemin İslamî söylemle yola çıkanlara karşı tahammülsüzlüğü gibi nedenlerden dolayı, Hizbullah Cemaati hakkında *"Vurun abalıya"* politikası güdülmüştür. Hatta legal platformda, radikal söylem ve eylemlerde bulunmayan, her türlü icraatı kanunlar çerçevesinde cereyan eden en ılımlı İslami Cemaatler dahi, her fırsatta yerden yere vurulmaktadır. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de bunun örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Bu nedenle, bu bölümde Hizbullah'ın düşünsel yapısını ve güncel meselelere bakış açısını, kendi gördüklerim ve yaşadıklarımla izaha çalışacağım.

Çünkü Hizbullah Cemaati'ni bir savunmanın konusu yapmak ve en ince ayrıntısıyla, bütün yönleriyle ortaya koymak mümkün değildir. İnşaallah bu aşamadan sonra, hem Rehberimiz Hüseyin Velioğlu'nun ve hem de Hizbullah Cemaati'nin tanınması ve Müslümanların onların tecrübelerinden istifade etmeleri için Cemaat'in tüm safhalarında mücadele etmiş ağabeylerimiz ve kardeşlerimiz, yaşadıklarını ve gördüklerini, kendi pencerelerinden anlatarak, 'Kendi Dilinden Hizbullah' serisini oluşturacak ve ümmetin istifadesine sunacaklardır.

1– Akidevi Olarak Hizbullah

Her ne kadar malumu ilam etmek olsa da, Hizbullah'ın akidesini net bir şekilde hatırlatmakta fayda vardır. Bu sayede ileri geri konuşup bizi tekfir eden, Harici yaftasıyla gözden düşürmeye çalışan veya değişik tanımlamalarda bulunan fikri akrabalarımız ya da düşmanlarımız, Mahkeme–i Kübra'da *"Bilmiyordum"* bahanesine sarılmasınlar.

Hizbullah Cemaati; Rabb olarak Cenab–ı Allah'ı, Peygamber olarak Hatemü'n–Nebiyyin olan iki cihan güneşi Hazreti Muhammed Mustafa Aleyhisselatu Vesselam'ı, Kitap olarak son ve değişmez, kıyamete kadar baki kalacak, her çağda insanlığın hastalıklarına şifa kaynağı olan Kur'an–ı Kerim'i ve bütün bunların tabii sonucu olarak da Kur'an ve Sünnet çerçevesinde hareket etmeyi şiar edinen İslamî bir cemaattir. Cemaatimiz; Ashabın çizgisini takip eden, selef–i salihini öncü olarak kabul eden, İslam tarihi boyunca, etnik ve bölgesel farklılıklarına bakmaksızın İslam için mücadele etmiş İslam Âlimleri ve Önderlerinin görüşlerinden ve hareket metodlarından istifade eden, dolayısıyla sorunlara ve bunların çözümlerine geniş bir perspektifle bakabilen örnek bir cemaattir.

Cemaat mensuplarının büyük çoğunluğu Ehl–i Sünnet ve'l Cemaat mezheplerinden birisi olan Şafii, geriye kalanın neredeyse tamamı da Hanefi Müslümanlardan oluşmaktadır. Bundan anlaşılması gereken şey, Hizbullah Cemaatinin mezhebi bir milliyetçilik ya da mezhep taassubu içinde olmadığı, bu tür anlayışları şiddetle reddettiğidir. Bize göre Şafii, Hanefi, Maliki ve Hanbelîler arasında hiçbir fark yoktur.

Şia Mezhebine bağlı olanları da Müslüman olarak kabul ediyor ve onları İslam'ın iman ve kardeşlik prensipleri gereği **'kardeş'** olarak görüyoruz. Söz konusu mezhep ile Ehl–i Sünnet mezhepleri arasında birtakım ihtilaflar olsa da İslam düşmanları ve emperyalistlerin kullanımına ve istismarına kapı açmamak için, Cemaat olarak bunlara takılıp kalmıyoruz.

Biz; ***"Müslüman olduğunu beyan eden herkes Müslüman'dır"*** ilkesini benimsiyoruz. Kişinin beyanında samimi olup olmadığı Allah'ın bileceği bir iştir. İşlediği günahların vebali ve sevapların hayrı kendisine aittir. Ahirette kim zerre kadar iyilik yapmışsa onun mükâfatını, kim de zerre kadar kötülük yapmışsa, onun karşılığını muhakkak bulacaktır. Bununla birlikte biz, İslam'ın en önemli prensibi ve farziyeti olan *"İyiliği emredip kötülükten sakındırma"* ilkesi gereği insanlara doğruyu gösterip yanlıştan sakındırmayı kendimize vazife bilmekte ve bunu Cemaat olarak üzerimize bir farziyet olarak görmekteyiz.

Zira Yüce Rabbimiz; daha önce de okuduğumuz gibi, Kutsal Kitabımız olan Kur'an–ı Kerim'in Al–i İmran Suresinin 104. ayet–i kerimesinde şöyle buyurmuştur:

"Sizden; hayra çağıran, iyiliği (marufu) emreden ve kötülükten (münkerden) sakındıran bir topluluk bulunsun. Kurtuluşa erenler işte bunlardır."

2– Hizbullah ve Hizbuşşeytan Kavramları

Bizi değerlendirenler; *"Güya insanları 'Hizbullah' ve 'Hizbuşşeytan' diye toptan iki fırkaya ayırıyormuşuz ya da kendi dışımızda kalan tüm insanları 'Hizbuşşeytan' diye itham ediyormuşuz"* şeklinde bir yanılgıya düşmektedirler.

Hizbullah kavramı yeni bir kavram değildir. 1400 yıldır yüce kitabımız Kur'an–ı Kerim'de yer alan kadim bir kavramdır. Bu kavram, herkesin az–çok bildiği gibi, "Allah'ın fırkası", "Allah'ın taraftarları", **"Allah'ın partisi"** ya da **"Allah'tan yana olanlar"** anlamında, Kur'anî bir terimdir.

Bu kavram Maide suresinin 56. ayetinde;

"Kim Allah'ı, Resûlü'nü ve iman edenleri dost (veli) edinirse, hiç şüphe yok, galip gelecek olanlar, Hizbullah'tır." şeklinde geçmekte ve Mücadele suresinin 22. ayetinde de; **"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiç bir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun. Onlar, öyle kimselerdir ki, (Allah) kalplerine imanı yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir. Onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır; orda süresiz olarak kalacaklardır. Allah, onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte onlar, HİZBULLAH'tır. Dikkat edin; şüphesiz HİZBULLAH olanlar, felah (umutlarını gerçekleştirip kurtuluş) bulanların ta kendileridir"**

şeklinde geçmektedir.

Görüldüğü gibi Hizbullah kavramı, Müslümanlar içinde, belirli bazı meziyetleri olanlar için kullanılan hususi bir kavramdır. Bu ayetlerden, "Hizbullah olmayan, Hizbuşşeytan'dır" anlamı çıkarılamaz. Ancak tüm Müslümanlardan beklenen, yukarıdaki ayetlerde belirtilen niteliklere sahip olmalarıdır. Fakat bazı Müslümanların; İslam dışında kalan farklı ideolojileri benimseyen, ancak Allah'a, Resulüne ve

İslam'a düşmanlık etmeyen kardeşlerine, babalarına veya oğullarına sevgi beslemeye devam etmeleri, onları dinden çıkarmaz. Onlar yine Müslüman'dırlar. Ancak ilgili ayetlerde belirtilen niteliklere sahip olmamış olurlar.

Cemaat olarak Hizbullah ise bundan biraz daha farklı bir kavramdır. Biz isim olarak Hizbullah Cemaati'yiz. Nitelik olarak da Hizbullah olma azminde olan Müslümanlarız. Hizbullah Cemaati'ne mensup olan herkes, ilgili ayetlerde belirtilen niteliklere ve vasıflara sahip olmayabilir. Ancak Hizbullah Cemaati'ne mensup olan Müslümanlardan, Kur'an–ı Kerim'de vasıfları verilen Hizbullahî özelliklere sahip olmak için gayret göstermeleri istenir, bu konuda onlara yardımcı olunur, Allah'a ve Müslümanlara karşı sorumluluklarını hakkıyla yerine getirebilmeleri için ilmi, ahlaki, ameli ve imani konularda eksiklerinin tamamlanmasına çalışılır. Bütün bunlara rağmen gerçek manada Hizbullahî olamayan elemanlarımız olabilmekte ve bunu onlar için dışlayıcı bir durum olarak görmemekteyiz. Cemaatimizin **Hizbullah** adıyla müsemma olması, Hizbullah kavramını tekelleştirdiğimiz anlamına asla gelmemektedir. Bize göre, Hizbullah cemaatine mensup olmayan Müslümanlar da bizden daha fazla Hizbullahî olabilir. Biz, hiçbir zaman Hizbullahî olmayı, Hizbullah Cemaatine mensup olmayla eşdeğer görmedik ve görmeyeceğiz.

3– Etnik Milliyetçilik ve Hizbullah Cemaati'nin Kürd Sorununa Yaklaşımı

Hizbullah cemaatinin çok büyük bir çoğunluğu, Kürd Müslümanlardan oluşmuştur. Bunun nedeni, hareketin çıkış yerinin Kürdlerin yoğun olarak yaşadığı Kürdistan böl-

gesi oluşudur. Belki hareket ilk olarak batı illerinde, Türklerin yoğun olarak yaşadığı Anadolu'da ortaya çıkmış olsaydı, bu kez çoğunluğu, Müslüman Türk kardeşlerimiz teşkil etmiş olacaklardı.

Cemaat içinde, Kürdlerden sonra en fazla çoğunluğu teşkil eden Zaza kardeşlerimiz, sonrasında Türk, Arap ve Çeçen kardeşlerimiz gibi çok farklı milletlerden Müslümanlar bulunmaktadır. Bu farklılık ve çeşitlilikten çıkarılacak ilk ve en önemli sonuç, *Hizbullah Cemaatinin etnik milliyetçilik yapmadığıdır. Hakikaten Hizbullah Cemaati'ni Kürdçü ya da Kürd milliyetçisi olarak tanımlayabilmek mümkün değildir.* Bize göre Müslüman bir Türk, Müslüman olmayan bütün Kürdlerden; Müslüman bir Kürd de Müslüman olmayan bütün Türklerden daha değerlidir.

Bizim kavimlere, ırklara ve etnik yapılara bakışımız, Rabbimizin bizlere öğrettikleri doğrultusundadır. Yüce Rabbimiz; Hucurat Suresinin 13. ayet–i kerimesinde mealen şöyle buyurmaktadır:

"Ey insanlar, gerçekten biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır."

Yine aynı konuda Rabbimiz, Rum Suresi'nin 22. ayet–i kerimesinde şu hususlara dikkat çekmiştir:

"Göklerin ve yerin yaratılması ile dillerinizin ve renklerinizin ayrı olması, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, bilenler için gerçekten ayetler vardır."

Hiç kimsenin ait olduğu ırkı seçme şansı olmadığı gibi, doğarken konuştuğu dili veya ten rengini de seçme şansı yoktur. Bunlar, Allah'ın takdiridir ve her birisi Allah'ın ayetlerinden bir ayettir. Hatta son okuduğum ayete dikkat edilirse, insanların dillerinin ve renklerinin ayrı olmasını Yüce Allah 'ayet' olarak tanımlamış ve göklerin ve yerin yaratılmasıyla birlikte zikretmiştir. Yine bu ayet–i kerimede, insanların farklı kabilelerden oluşu, tanışmak amacına matuf olarak verilmiş, bunun bir üstünlük sebebi olamayacağı vurgulanmış, esasen herkesin aynı ana babadan olma yönüyle kardeş olduğu hatırlatılmış ve üstünlüğü kavmiyetçilikte arayanlara çağlar öncesinden şu cevabı vermiştir:

"Şüphesiz, Allah katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır."

Takva; Allah'tan sakınma, O'ndan hakkıyla korkma, O'nun korkusuyla günahlardan kaçınma, O'nun emir ve yasaklarına uymakta titizlik göstermek anlamındadır. Böyle davranan kişilere ise 'Muttaki' denilir. Dolayısıyla İslam, üstünlüğü soy, sop, kavim, zenginlik, şeref, asalet, güç–kuvvet, çokluk gibi dünyevi özelliklere değil, Allah'a karşı görevlerini en iyi yapanlara bağlamıştır. Yani muttaki bir köle, Allah katında muttaki olmayan bütün efendilerden, krallardan, zenginlerden, kabilesi en çok olanlardan daha üstündür. Bundan anlayacağımız şudur ki; İslam, *"Bir Türk dünyaya bedeldir", "Türk öğün, çalış, güven", "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur"* veya *"Ne mutlu Türküm diyene!"* gibi faşizmi çağrıştıran sloganları çağlar öncesinden ayaklar altına almış, insanlardan mutluluğu İslam'a teslimiyette aramalarını istemiştir.

Hizbullah Cemaati de farklı etnik kimliklere, dillere, renklere sahip insanlara, Allah'ın bakmamızı istediği gibi bakmakta, bunları Allah'ın bir ayeti olarak görmekte ve üstünlüğü ırka değil, takvaya yani Allah'tan hakkıyla sakınmaya vermektedir. İslam'ın hüküm sürdüğü zamanlarda dilleri ve renkleri farklı, değişik milletlere mensup insanların hiçbir sorun yaşamadan, adil ve özgürce bir hayat sürmeleri, kendi dillerini ve kimliklerini diledikleri gibi kullanıp geliştirme imkânlarına sahip olmaları, İslam'ın insanlığa sunduğu evrensel çözümlerin değişmezliğini göstermesi açısından akıllara hitap etmektedir. İslam'ın ve dolayısıyla İslamî bir yapılanma olan Hizbullah Cemaati'nin etnisiteye, etnik milliyetçiliğe, ırki farklılıklara bakışı budur. Bütün pratiğimizle bunu ortaya koymuş, bunu savunmuş ve bunun aksine hareket edenlerin şiddetle karşısında durmuşuz.

Hizbullah cemaatinin *Kürd milliyetçiliği*ni veya *Kürdçülük* yapmaması, Kürdlerin ezilmesine seyirci kaldığı anlamına gelmemelidir. Evet, biz Kürdçü değiliz; ama mazlum Kürd halkının laik, Kemalist Cumhuriyet rejimi tarafından yok sayıldığını, ezildiğini, mahrum ve mazlum bırakıldığını gözardı edemeyiz. Hizbullah Cemaati olarak laik ve Kemalist rejimin yaptığı zulümleri en iyi biz biliyoruz ve bunun faturasını da Müslüman Türk halkına hiçbir zaman çıkarmadık, çıkarmıyoruz ve inşaallah çıkarmayacağız. Bu hususta tüm kabahatin laikçi, Kemalist düzene ait olduğunu Türk halkı da Kürd halkı da gayet iyi biliyor. Zaten bunca zamandır devlet, derin devlet, derin devletin gayri meşru çocuğu hükmündeki örgütlerin, Müslüman Türk ve Kürd halkı arasında gerginlik ve çatışma çıkarmak için var güçleriyle çalıştıkları halde hiçbir şey elde edemeyişleri, tamamen iki halkın da Müslüman olmalarıyla alakalıdır.

Kürdlerin yaşadığı bölgelerin ayırımcılığa maruz kaldığı; Kürd halkının, İttihat ve Terakkiyle başlayıp ta günümüze kadar süren yanlış politikalar yüzünden büyük zulümler gördüğü, tarifi imkânsız acılar yaşadığı inkâr edilemez bir gerçektir. Geçmişte İran'da, günümüzde de Irak, Suriye ve Türkiye'de Kürd halkı, hem Kürd oluşundan, hem de İslam'a sıkı sıkıya bağlı oluşlarından dolayı iki kez zulme uğramışlardır.

Bu bağlamda Türkiye'de yaşayan Kürdlerin yaşadığı zulüm ve soykırımı şu başlıklar altında özetlemek mümkündür:

1– Katliamlar: Şeyh Said Kıyamı ve sonrasında yaşanan katliamlar, vahşet nitelemesini dahi aşacak boyutlardadır.

2– Sürgünler ve tehcirler: Kürd bölgelerinde yapılan haksızlıklara muhalefet edenler, sürgünlere uğramakla **"terbiye"** edilmişlerdir. Bunun yanı sıra, en küçük bir başkaldırı veya muhalif bir hareket bahane edilerek Kürd halkı, neredeyse bütün bir halk olarak zorunlu göçlere tabi tutulmuştur. Bu zorunlu göçlerde inanılmaz zulümler yapılmış, aileler parçalanmış, aşiret yapıları yıkılmış, Kürd halkı yaşadığı topraklardan koparılıp vatansız, topraksız, aşsız–işsiz bir şekilde sefalete mahkûm edilmiştir.

3– Köy boşaltmalar: İnsanın yaşadığı topraklardan güvenlik bahanesiyle zorla çıkarılması büyük bir zulümdür. Bunun ne büyük bir zulüm olduğu, izaha ihtiyaç bırakmayacak kadar açıktır. Bunun sonuçları çok ağır olmuş ve sorunlara çözüm olarak geliştirilen köy boşaltmalar, zaman içinde devletin sırtına ayrı bir sorun olarak binmiştir.

4– Ekonomik geri bırakılmışlık

5– Alt yapı ve sanayileşmeye önem verilmemesi

6– Kürd bölgelerinin sürekli sıkıyönetim ve OHAL al-

tında kalması: Bundan dolayı yaşanan hukuksuzluk, çifte standart, ev basmalar, adam kaçırmalar, yargısız infazlar, köy yakmalar, gözaltına almalar vs.

7– Asimilasyon: Cumhuriyetin kurulmasıyla beraber, "Tek devlet, tek bayrak, tek millet" olarak formüle edilen ve bütün kimlikleri Türkleştirip tek bir ulus oluşturma çabaları, Kürdlerin asimilasyona tabi tutulmasına neden olmuştur. Bu doğrultuda Kürd halkına reva görülen zulümleri şu şekilde sıralamak mümkündür:

a) Türklüğü zorla kabul ettirme çabaları

b) Kürd kavmini yok kabul etme

c) Kürdçeyi yasaklama

d) Türkçe konuşmasını bilmeyen Kürd çocuklarına Türkçe eğitim verilmesi, böylece Kürd çocuklarının yeteri derecede eğitim alamaması yüzünden geride kalması

e) Çocuklara Kürdçe isim koyma yasağı

f) Kürdçe coğrafik isimlerin değiştirilmesi vs. vs…

Kürdlere yapılan zulümler, anlatmakla bitirilemez. İster Türk, ister başka bir milletten; hatta başka bir dinden olsun, yukarıda yazdıklarımı vicdan sahibi hiçbir insan inkâr edemez. Kürdlere yapılan zulümler aleni olarak yapılmakta ve çoğu zaman saklama gereği duyulmamaktadır. Bu nedenle Hizbullah Cemaati, İslam'ın adalet prensibinin uygulayıcısı olarak, Kürdlerin gasp edilmiş olan bütün haklarını da sahiplenmekte, kimden gelirse gelsin ve kime yapılırsa yapılsın bütün zulümlerin karşısında durmaktadır.

Bize göre; *"Bir Türk dünyaya bedeldir"*, *"Ne mutlu Türküm diyene"* gibi ifade ve düşünceler, değişik milletlerden

meydana gelmiş olan bu toplumda kin ve nefret duygularını körükleyip düşmanlığa sebebiyet vermekten başka bir işe yaramamıştır. Bir ırkı başka bir ırktan, bir milleti başka bir milletten üstün görmek, ilkel bir duruştur.

Her sabah **"Türküm, doğruyum, çalışkanım..."** şeklinde başlayıp da devam eden **"Andımız"** hiçbir Kürdü Türkleştiremediği gibi, daha konuşmaya yeni yeni başlayan ilköğretim öğrencisini temelden yalana alıştırmaktan başka bir işe yaramamıştır. Çünkü bu okullara Türklerin dışında Kürdler, Zazalar, Araplar, Ermeniler ve daha değişik millet-lerden insanların çocukları da gelmekte ve bu çocuklara **"Türküm"** dedirtilerek yalan söylemeleri dayatılmaktadır. Bu denli basit ve ilkel bir asimile yöntemiyle ancak düşmanlık duyguları kuvvetlenir. Yine dağlarımızda koca hurufatla yazılan **"Ne mutlu Türküm diyene"** türünden yazılar, haklı olarak Kürd halkının zihninde, Türklerin işgalci olduğu algısına yol açmıştır. Kürdler şöyle düşünmektedirler: *"Daha Türkler bu bölgeye gelmeden önce biz buradaydık. Bu dağlar bizim dağlarımız. Kardeşçe birlikte yaşamaya varız, ama işgalci bir mantıkla yaklaşılıp asimile olmaya yokuz. Çünkü böyle yapmakla bize Türklerin üstün bir ırk olduğu, bizim ise itaat etmeleri gereken ikinci sınıf bir ırk olduğumuz mesajı veriliyor."*

Aslında Kürdlerin zihninde canlanan algı yanlış da değildir. Çünkü tek parti zihniyetinin ceberut anlayışı kendisini açıkça ortaya koyduğunda, dönemin adalet bakanı olan **Mahmut Esat Bozkurt,** yaptığı bir konuşmasında aynen şu ifadeleri kullanmıştır:

> *"Bu memlekette Türk olmayanların bir tek hakkı vardır; Türklere hizmetçi olmak, Türklere köle olma hakkı..."*

Demek ki Kürdistan Dağlarına koca koca harflerle *"Ne Mutlu Türküm Diyene"* yazısının altında yatan gerçek, Kürdlerin köle olduğu gerçeğidir ve Kürdlerin bu gerçeği algılayış biçimi doğrudur. Şimdi sormak lazım, şayet Kürdler de bu ilkelliğe aynı ilkellikle karşı koyup *"Ne mutlu Kürdüm diyene"* demiş olsalardı, acaba şu an ne halde olacaktık? Eğer Kürdler bu ana kadar böyle bir ilkelliği sergilememişlerse, bunu Kürd halkının İslamî yapısında ve bu yapının milliyetçiliği reddedip tardeden anlayışında aramak lazımdır. Ancak üzülerek söylememiz gerekir ki, eğer laik ve Kemalist rejim bu faşist yaklaşımlarını sürdürür, Kürdleri köle ve ikinci sınıf vatandaş statüsünde görür, Kürdlere tepeden bakıp sopa politikasına devam eder, Kürdlerin ırki ve dini yapısına karşı adı konmamış savaşını sona erdirmezse, bu sağduyu ilelebet devam etmeyecektir.

4– Hizbullah'ın Devlete Bakışı

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, devlet olarak dinsiz bir devlettir. Yani herhangi bir dine mensup değildir. 80 yıldır Laiklik adı verilen uyduruk bir din icat edilmiş ve halka da bu uyduruk din empoze edilmeye çalışılmıştır. İşin bu kısmında tam bir hezimet yaşanmış ve bu hezimet hali inşaallah ilelebet devam edecektir.

Laiklik, devlet yapılanmasının dine bağlı olmamasını ve bütün dinlere eşit mesafede olmasını öngörüyor olsa da, pratik uygulamasında bunun şahıslara dayatılması hedeflenmiştir. Dinsizlik dini olan Laiklik, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na 1937'de girdi. 1937'den bu yana zaman içinde gittikçe artan bir dozda bu yeni dine bağlılık yeminleri, bu dinsizlik dinini payidar kılmak için kararlılık duruşları sergilenmiştir.

Fransız devriminden sonra dünyaya ihraç edilen laiklik, Hıristiyan ülkeler için belki anlaşılabilir, ancak halkı Müslüman olan ülkelerde, yönetimin laik olması anlaşılır bir durum değildir. Çünkü İslam dini, bir yaşam biçimidir. Sadece ibadet, güzel ahlak, sosyal ilişkiler vs. bağlamında ele alınacak bir din değildir. İslam; ferdi ve içtimai kurallar getiren, ibadet ve muamelatı düzenleyen, birey ile toplum, birey ile devlet ve toplum ile devlet arasındaki ilişkileri esaslara bağlayan, devlet yönetiminin nasıllığını belirleyen bir hayat biçimi, bir devlet rejimi, bir ahlak ve ibadet dinidir. İslam'ı bir yönüyle ele alıp diğer yönlerini kırpmak, Allah'ın dinine yapılan bir zulümdür ve Allah'a savaş açmaktır. Dolayısıyla laikliğin, halkı Müslüman olan ülkelerde uygulanması, her açıdan zulüm doğurmaktadır.

İcat edilen bu din her ne kadar Fransa'dan alınmış ise de, Türkiye'deki uygulaması nev–i şahsına münhasırdır. Aslında İslam ile alakası olmayan ülkelerde laiklik gayet iyi işliyor. Çünkü diğer dinlerin devlet yönetimine ilişkin diyecek bir şeyleri yoktur. Dolayısıyla bu tip ülkelerde, laiklik sayesinde devlet ve devleti oluşturan kurumlar yapı olarak dinsizleştiriliyor. Bu yapının dinsizleştirilmesi; tüm dinlere eşit ve adil şekilde yaklaşmasını amaçlıyor, ancak uygulanan ülkelerde, İslam'a ve Müslümanlara karşı bir önyargı olduğundan söz konusu eşit mesafe ve adalet olayını göremiyoruz. Buna rağmen, bu sistem Avrupa'da büyük ölçüde başarılı bir şekilde uygulanıyor. Türkiye'de ise laiklik, İslam'ı ve İslamî yaşantıyı her yerden silme gibi bir amaç için kullanılıyor. Seksen küsur yıldır bunun için çalışıldığını zaten savunmanın başında belirtmiştik.

Türkiye'de bir Genelkurmay Başkanının Cuma namazı kıldığını gören var mı? Genelkurmay başkanı ve kuvvet ko-

mutanlarının bildikleri tek namaz cenaze namazıdır. Onu da sadece şeklen biliyorlar. Muhtemelen cenaze namazında ne okunduğunu bile bilmiyorlardır. Yine söz konusu bu zevatın hacca gittiğini, oruç tuttuğunu gören, bilen, duyan olmuş mudur? Peygamber ocağı olarak takdim edilen askeriyede namaz kılan, oruç tutan, eşi örtülü olan, dine ve dindarlara saygısı olan hiç kimse yükselemez. Bırakın dindar olmayı, içki içmeyen, balolarda eşinin başkasıyla dans etmesinden rahatsız olan, kadınlarla tokalaşmayan, gümüş yüzük takan subay ve astsubayların dahi YAŞ toplantılarında, "irticai faaliyetlere katıldığı" gerekçesiyle, yargı yolu kapalı olmak üzere ordu ile ilişikleri kesilmektedir. Mason localarına, Lions kulüplerine ve kökü dışarıda olan organizasyonlara üye olanlar yükselirken, Cuma namazına yahut bayram namazına gidenler, ilk YAŞ toplantısında derhal ihraç edilmektedirler.

Aynı durum, bazı istisnalar dışında yargıda da söz konusudur. Laikliğin korunması adı altında kendi özel ve genel yaşamlarında dine dair hiçbir şey bulamıyoruz. Bırakın dine dair en küçük bir uygulamayı, dine ters davranışları sergilemeyi laikliğin gereği olarak yaptıklarına şahit olabiliyoruz. Ramazan ayında tüm halkın karşısında açıktan su veya içki içmeleri gibi...

Oysa laiklik denilen dinsizlik dini; devletin işleyişine özgüdür. Bunu bireye indirgemek çatışma doğurur. Yeni bir dinin icat edilmesi demek olur. Böyle bir dinin başarı şansı sıfırdır. Bireye indirgemek adına yapılan her uygulama zulüm doğurur. Üstelik İslam dini ile hiçbir ortak noktası olmayan, taban tabana zıt bir sistemin Türkiye gibi halkın kahir ekseriyeti Müslüman olan bir ülkede dayatılması, söz konusu zulmü katmerli hale getirir.

Devletin laiklik konusundaki bu yanlışını ve açmazını ortaya koyduktan sonra, *Hizbullah Cemaati'nin devlet sistemine ve laikliğe bakışını ortaya koyabiliriz.* İslamî bir cemaat olarak biz, laikliğe ve devletin gayri İslamî kurallara göre yönetilmesine karşıyız. Bize göre Müslümanların yaşadığı bir toplumda, devlet yönetimi İslam'ın emirlerine göre şekillenmeli; anayasa, yasa ve kanunların tamamı İslam ile uyum içinde olmalı, İslam'a zıt ve kaynağını İslam'dan almayan hiçbir kanun, yasa, organizasyon veya yapılanma olmamalıdır. Hukuk sistemi de hakeza Yüce İslam Şeriatının evrensel, çağlar üstü, eskimeyen ve kıyamete kadar geçerli olan normlarına göre olmalıdır. Dünyada geçerli olan tek adalet, Yüce Allah'ın İslam Şeriatı içine derc ettiği adalettir. Bunun dışında kalan bütün hukuk sistemleri, bütün yönetimler, bütün rejimler, adına ne denilirse denilsin, bu ister sosyalizm, isterse demokrasi olsun; ister ırki temele dayanan Nazizm, faşizm ve Kemalizm gibi ideolojiler, isterse totaliter sistemler olsun, bütün ideolojiler ve sistemler insan yapımı olmak bakımından zulüm doğurmaktadır. Zira insanın ihtiyacını en iyi bilen, onun yaratıcısı olan Yüce Allah'tır. İslam hukuk sistemi 1400 yıllık sürekli yenilenen ve güçlenen bir bilgi ve tecrübeye sahipken günümüzün beşeri sistemlerinin tarihi tecrübeleri, bir insanın ömür süresi kadardır. Örneğin; Türkiye Cumhuriyetinin kurulduğu 1923'ten günümüze 85 yıl gibi kısa sayılacak bir zaman geçmişken, anayasa defalarca ya kökten değiştirilmiş, ya da yamalarla eksiklikleri giderilmek zorunda kalınmıştır.

Laik Kemalist Cumhuriyet rejimine karşı oluşumuzun en temel nedeni, gayri İslamî oluşudur. Çünkü bu sistem Allah'ın haram kıldıklarını helal, helal kıldıklarını da haram kılmaktadır. Haram olması gerekip de devlet eliyle

helalleştirilen; bunun tam tersi, helal olması gerekip de yine devlet eli ve zulmüyle haramlaştırılan şeyler o kadar çoktur ki, bunların örneğini vermek sayfalar alacağından, bunun tartışması ayrı bir zaman, zemin ve platformda yapılmalıdır. İşte tüm bunlardan dolayı devlet rejimi, gayri İslamî bir rejimdir.

Cemaatimizin devlete, devletin laik yapısına ve laikliğe bakışı bu şekildedir. Bize göre bu sistem, zulüm sistemidir. Bir Müslüman'a laikliğin gayri İslamî kurallarını dayatmak, zulümden başka hiçbir şeyle ifade edilemez ve hiçbir haklı gerekçe öne sürülemez. Bu nedenle Hizbullah cemaati bu zulmü mümkünse bertaraf etmek ya da an azından asgari seviyeye düşürmek için Müslüman halkın bilinçlendirilmesi gerektiğine inanır.

5– Hizbullah Cemaati Mu'tedildir

Asrı Saadetten kısa bir süre sonra, gerek İslam'ın değişik şekillerde yorumlanması, gerekse bazı fıkhi meselelere farklı açılardan bakılması sebebiyle mezhepler doğmuştur. Sonrasında ise büyük ölçüde belli başlı mezheplerin dairesi içinde, yine farklı yorumlardan dolayı birçok cemaat, fırka, grup ve tarikatlar ortaya çıkmış, bu durum günümüze kadar artarak devam etmiştir. Yaşadığımız bu çağda da benzer sebeplerden dolayı birbirinden farklı çok sayıda İslamî anlayış varlığını sürdürmektedir.

Hizbullah cemaati olarak tüm farklılıkları İslam'ın temel esaslarına ve nasslarına aykırı düşmedikçe, yüce dinimizin bir zenginliği olarak kabul ediyor ve bu durumun Müslümanlar için dinin yaşanması yolundaki kolaylıklar olduğunu düşünüyoruz.

Günümüzde İslam'ın farklı yorumlanması sonucu ortaya çok sayıda anlayış ve bu anlayışa bağlı çok sayıda cemaat ve tarikat çıkmışsa da, aslında çok belirgin iki kutup da doğmuştur. Tüm cemaatler bu iki kutuptan birine bir şekilde meyleder.

Bu kutuplardan biri, İslam'ın kılıç dini olduğunu ön plana çıkarıp rahmet yönünü sönük bırakırken; bir diğeri de, İslam'ın rahmet dini olduğunu ön plana çıkarıp kılıç dini olduğu yönünü ya hiç göstermez ya da yok denecek kadar sönük bırakır. İşte İslamî cemaat ve oluşumlar arasındaki ayrılık da bu minval üzere olur.

Tüm cemaatleri bu iki kutuptan birine dağmedip suçlamak ve yermek gibi bir niyetimiz yoktur. Elbette her iki ucun arasında durup İslam'ın **'vasat din'** yani orta yolu benimseyen bir din olduğunu kabul eden ve uçlarda bulunan grupları birbirine yakınlaştıranlar da vardır.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir defasında

"Ben kılıç peygamberiyim"

demiş, bir defasında da

"Ben rahmet peygamberiyim"

diye buyurmuştur.

Hz. Peygamber'i sadece kılıç peygamberi olarak görüp diğer yönlerini göz ardı etmek, ortaya Hz. Peygamber'in tebliğ ettiği dinden çok farklı bir din anlayışı çıkaracaktır. Aynı durum Hz. Peygamber aleyhissalatu vesselamın tüm özellikleri için geçerlidir. Yani Hz. Muhammed aleyhissalatu vesselamın sadece bir yönünü rehber edinip "Din işte budur" şeklinde bir iddiada bulunulursa, birçok sıkıntı meydana gelir.

Günümüzde ne yazık ki bütün İslam coğrafyası ya direkt ya da dolaylı olarak emperyalistlerin işgali altındadır. İşgal altında bulunan İslam topraklarında namuslar heder edilmekte, ırzlar çiğnenmekte, kutsal mekânlar kirletilmekte, toplu katliamlar yapılmakta, yer altı ve yer üstü zenginlikleri talan edilmekte, Müslümanlar horlanıp izzet, şeref ve onurları ayaklar altına alınmaktadır. Bu işgale karşı koymak ve işgali sona erdirmek için yapılan cihada gücü ve durumuna göre fiili, mali ya da sözlü olarak katkıda bulunmak bütün Müslümanların üzerine bir farziyettir. Bu yükümlülük, eğer vazifeyi icra eden yeteri kadar Müslüman yoksa farz–ı ayn, görevi yerine getiren yeteri kadar Müslüman bulunduğu takdirde ise farz–ı kifaye olmaktadır. Bu, fıkhi bir meseledir ve detayları bu savunmanın konusu değildir. İşte bazı Müslümanlar, bu fiili mücadeleyi ve cihadı çeşitli yol ve yöntemlerle yapıp İslam düşmanlarına ve emperyalistlere maddi ve manevi anlamda olabildiğince zarar vermeye çalışmaktadırlar. Bunu yaparken, bazen usul hatası yapabilmekte ve faydalı olmaya çalışırken, İslam düşmanlarının eline, İslam'a ve Müslümanlara karşı karalama amacıyla kullanabilecekleri türden malzeme verebilmektedirler. Örneğin; İslam düşmanlarının bir antipropaganda yöntemi olarak dillerine doladıkları **"İslamî terör"** ya da **"Dinci terör"** gibi kavramlara, ne yazık ki samimiyetlerinden şüphe etmediğimiz Müslümanların benimsedikleri usul ve yol yanlışlığından kaynaklanan icraatların da dolaylı olarak katkısı olmuştur. Elbette bu kavramları ortaya atan İslam düşmanları ortada hiçbir sebep olmasa bile, İslam'a ve Müslümanlara zarar vermek için ellerinden geleni yapacaklardı. Biz, İslam düşmanlarının amaçlarını gerçekleştirmede dolaylı olarak

katkıda bulunan tüm Müslümanların niyetlerinin halis olduğuna inanıyoruz.

İşte detaylı izahını lüzumsuz gördüğümüz bu kutup karşısında bazı kesimler "**İslamî terör"** kavramının yanlışlığını göstermek adına, İslam'ın hoşgörü ve barış dini olduğunu savunmuşlardır. Elbette İslam hoşgörü ve barış dinidir. Ama söz konusu Müslümanlar, **"hoşgörü"** ve **"barış"**a getirdikleri yorumla ve İslam'a yapılan birçok çirkin saldırıya bu kavramlara dayanarak gösterdikleri duyarsızlıkla, çoğu zaman İslam'a haksızlık etmektedirler. Oysa Peygamberimiz, savaşlar yapmış ve savaşlarda çeşitli yaralar almış bir peygamberdir. Bunun yanı sıra hoşgörüsü, yumuşaklığı ve güzel ahlakıyla en azılı İslam düşmanlarının dahi gönlünü fethedebilmiştir.

Hizbullah cemaati İslam'ı bir bütün olarak kabul eder. İslam'ın belli yönlerini alıp da diğer yönlerini görmezden gelen, örtbas etmeye çalışan bir cemaat değildir. Hizbullah'a göre İslam ancak topyekûn bir kabul ve yaşantı ile hakiki hüviyetine kavuşur.

Dolayısıyla Hizbullah Cemaatine göre İslam, ne sadece kılıç dini, ne de sadece merhamet dinidir. İslam yeri geldiğinde kılıç, yeri geldiğinde de merhamet dinidir. Bunu Resulullah Aleyhisselatu Vesselam'ın pratik hayatında görmek mümkündür. Cemaat de Resulullah Aleyhisselatu Vesselam'ın mübarek siretini yani onun hayatını kendisine örnek almış, yeri geldiğinde şefkat ve merhametin en güzel örneklerini sergileyerek affedici olmuş, yeri geldiğinde de, İslam düşmanlarına karşı hak ettikleri şiddetle karşılık vermiştir.

6– Terör ve Cihad'a Bakışımız

Terör kavramı tıpkı Laiklik kavramı gibi sağa, sola çekilmeye müsait, esnek bir kavramdır. Büyük ölçüde uluslararası çıkar hesaplarının gözetilmesi nedeniyle *"benim teröristim iyi , senin teröristin kötü "* şeklinde sığ yaklaşımlar terör kavramını daha karmaşık hale getirmiştir. Yıllarca özgürlük fedaileri olarak takdim edilen bazı örgütler, çıkarlar gerektirdiğinde teröriste dönüşüyor ya da benzer nedenlerle terörist kabul edilenler bir anda özgürlük fedailerine dönüşebiliyor. Örneğin PKK birçok ülke tarafından "Kürd direnişçiler" olarak kabul edilmişti yıllarca… Onları yine bu ülkelerce terörist yapan tek şey uluslararası çıkar hesaplarıdır. Yoksa PKK dün ne idiyse bugün de aynıdır. Değişen hiçbir şey yok. Türkiye tarafından terörist olarak kabul edilmeyen Çeçen mücahidler, Türkiye'nin Rusya ile yakınlaşması sonucunda terörist oluverdiler. Bu örnekler yaşadığımız dünyada hayli fazladır.

Hizbullah cemaatine terör örgütü, mensuplarına da terörist deniliyor. Bunu, bize yapılabilecek en ağır hakaret olarak kabul ediyor ve söz konusu hakareti müddeilere aynen iade ediyoruz.

Genel olarak terörü üç başlık altında toplamak mümkündür. Bunlar;

a) Bireysel Terör: Amaç her ne olursa olsun, bir bireyin şiddet içeren her türlü fiili terördür. Hiçbir bireyin tek başına adaleti sağlama amacıyla bile olsa şiddet uygulamasını dinimiz kabul etmez. *"Bana haksızlık yapıldı"* diye herkes hakkını şiddet yoluyla almaya kalkışırsa kaos ve anarşinin önüne kimse geçemez. Ancak can, mal, ırz, namus gibi değerlerin savunulmasını bu kapsamdan ayrı tutuyoruz.

b) Örgütsel Terör: Amaçları, hedefleri ve hedefe gidecek yolu aynı olan insanların belli bir hiyerarşi doğrultusunda bir araya gelerek oluşturdukları yapıya örgüt diyoruz. Bir örgütün ideolojisi, yapısı, ismi, amacı, hedefi her ne olursa olsun, **ideolojisini kabul ettirmek için** şiddete başvuruyorsa, biz buna da terör örgütü diyoruz. Ancak şiddeti, zorunlu bazı nedenlerden dolayı son çare olarak uygulayan istisnai teşkilatlar da vardır ve biz de bu istisnalardan biriyiz. Niçin şiddete başvurduğumuz halde terörist değiliz? Bunun ayrıntılı izahını *PKK ile mücadelemiz* bahsinde yer vereceğiz. Burada ayrıca açıklamaya gerek görmüyoruz.

c) Devlet Terörü: En vahim olanı da devlet terörüdür. Ne yazık ki bu terörün bol miktarda örneği de vardır. İsrail ve Amerika'nın yaptıkları bir yana, bizzat kendileri birer terör devletidir. Her ikisi de terör faaliyetleri neticesinde kurulmuştur. Dolayısıyla bu devletlerin varlıklarını sürdürebilmek adına yaptıkları her faaliyet doğal olarak terördür. Amerika'nın Afganistan, Irak ve daha pek çok ülkeye yaptığı mütecaviz saldırı ve işgalleri, İsrail'in Filistin halkına karşı uyguladığı sistematik zulmü, Çin'in Doğu Türkistan'a, Rusya'nın Afganlara, sonrasında Çeçenlere ve daha birçok mazlum halka yaptığı mezalimi devlet teröründen başka neyle izah edebiliriz? Bir devletin sahip olduğu kudret, zulüm için kullanıldığında insan dışındaki diğer yaratıkların hiçbirinde görmediğimiz bir şiddet ve acımasızlık ortaya çıkmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin uyguladığı politikayı da **'Devlet Terörü'** kapsamında ele almak mümkündür. Genel olarak tüm Müslümanlara, özelde de Müslüman Kürd Halkına karşı İstiklal mahkemelerinden ta bugünkü mahkemelere kadar hak ve adaletten yoksun kararları, mazlumca ve masumca idam edilenleri, gözaltı işkencelerini, kontrgerilla fa-

aliyetleriyle yapılan hunharca katliamları, Müslümanların dinlerini yaşama haklarının baltalanmasını, Müslüman Kürd halkının yok sayılması ve asimilasyon faaliyetlerini terörden başka hangi kavramla isimlendirebiliriz?

Doğu ve Güneydoğuda yaşanan gayri insani uygulamalar, herkesin hafızasında canlı olarak durmaktadır. Özellikle kırsal kesimde mazlum Müslüman köylülerin başlarına getirilenler, İsrail'in Filistinlilere uyguladığı terörü aratacak boyutlara ulaşmıştır. Buna rağmen yapılan bu terör faaliyetleri, ferdi ve kontrol dışı uygulamalar olarak gösterilip üzeri örtülmeye çalışılmıştır. Devletin üniformalı görevlileri tarafından yapılmış olan terör çok daha yıkıcıdır, çünkü arkasında koca bir devlet vardır ve kanunlar tarafından korunmaktadır. Hele bu üniformalılar yaptıkları terörü, devletin gizli bir politikası neticesinde yapıyorlarsa, bunun salt bir terör kavramı ile açıklanması yetersiz kalacak, bu zulmün tanımı için belki **'jenosit'** kavramı çok daha uygun düşecektir.

Günümüzde kullanılmakta olan terör, terörist, terörizm gibi birbirinden türetilmiş kavramları İslamî terminolojide bulamayız. İslamî terminolojide tüm bu kavramları kapsayan fitne, fesad ve zulüm kavramları yer alır. Fesad–fasid, zulüm–zalim gibi birbirinden türetilmiş veya birbirleriyle yakından ilgili olan kavramların izahı, bu fiillere getirilen cezai müeyyideler, bunlardan Müslümanları menetmeye yönelik ikaz ve şiddetli uyarılar yüce dinimizde o kadar çoktur ki, İslam hukuk sisteminin büyük bölümünü teşkil etmektedir. Çünkü İslam bir adalet, sulh ve emniyet dinidir. İslam'da aslolan barıştır, sulhtur. Savaş ise istisnadır. Tersi olsaydı, o zaman dinimizin ismi İslam değil belki kıtal olacaktı. İstisna olarak değerlendirdiğimiz savaş veya daha

kapsamlı bir ifadeyle cihad, esas itibariyle zulmün ortadan kaldırılması gibi yüce bir amacın gerçekleşmesi için yapılır. İslam'a göre cihadın farziyeti, cihada yapılan teşvik, İslam'da savaş hukuku gibi kapsamlı konular hakkında burada yeterli bir izahat getirmek imkân haricidir. Hizbullah cemaatinin bu konulara olan yaklaşımı ve düşüncesini merak edenler, muteber fıkıh kitaplarına müracaat edebilirler. Genel olarak tüm Müslümanların muteber kabul ettiği eserlerde bu konular nasıl anlatılıyorsa, bizim düşüncemiz de bundan farklı değildir.

Konumuzla alakalı olması hasebiyle çok kısa olarak cihadın hangi durumlarda caiz olduğunu belirtmekte fayda görüyoruz. Buna göre cihad ancak şu iki halde caiz olur

1– Canın, malın, ırzın ve düşmanlara karşı vatanın müdafaası

2– Allah'ın dinine yapılan davetin önündeki engellerin kaldırılması.

Bu iki durumdan herhangi biri ortaya çıktığında buna karşı şiddete başvurmak yani cihad yapmak, gücü yeten her Müslüman'a farzdır. Bunu yapmak –haşa– zulüm olamaz, bilakis zulmü ortadan kaldırmak olur. Yani günümüz kavramlarıyla bunu şöyle formüle edebiliriz: Cana, mala, ırza, vatana yapılan her türlü tecavüz ile Allah dinine yapılan daveti engelleme terörizmdir. Bu teröristlerle mücadele ise cihattır ve Müslümanlar bu teröristlerle mücadele ile emrolunmuşlardır. Nitekim bir hadis–i şerifte Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Malını savunurken ölen şehittir."[1]

---

[1] Ebu Davut, Tirmizi, Nesei

Bakara suresi 199. ayette de Cenab–ı Allah (cc) şöyle buyurmuştur:

"Sizinle savaşanlarla Allah yolunda savaşın. Haddi aşmayın, Allah haddi aşanları sevmez."

Hizbullah Cemaati ancak bu iki durumdan dolayı şiddete başvurmuştur. Biz buna da ancak cihad diyoruz ve yaptıklarımızla iftihar ediyoruz. Bilhassa PKK ile mücadelemiz bahsinde bu konuya örnekleriyle açıklık getireceğiz inşaallah.

7–Örnek Aldığımız Şahsiyetler ve Hareketler

Genelde hakkımızda yapılan resmi ya da gayri resmi değerlendirmelerde fikri anlamda İhvan–ı Müslimin ve İran İslam Devriminden etkilendiğimiz ve beslendiğimiz iddia edilir. Bu iddia, bir yönüyle doğru olsa da, son derece eksik ve yetersiz bir değerlendirmedir.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki Hizbullah Cemaati özgün bir cemaattir. Hiçbir İslamî hareketin devamı, uzantısı ya da taklitçisi değildir. Gerek günümüzde gerekse önceki dönemlerde ortaya çıkmış, mücadele vermiş tüm İslamî hareketler ve yine çeşitli dönemlerde yaşamış, kıymetli eserler vermiş olan İslam büyükleri konusunda hiç kimseye nasip olmayacak derecede muazzam bir kültürel ve tecrübî mirasımız vardır. Bu muazzam mirastan günümüzde uygulanmasında fayda gördüğümüz, İslam'ın temel esaslarına ve nasslarına aykırı düşmeyen her şeyi sahibine bakmaksızın alır, inceler ve herhangi bir taassuba kapılmadan da uygularız.

Hizbullah Cemaati, çok uzaklara gitmeden, evvela kendi toprakları üzerinde mücadele vermiş olan iki Said'i örnek almış ve kendilerinden çokça istifade etmiştir. Bu iki Said'ten biri; 47 arkadaşıyla Diyarbakır Ulu Cami-

i önünde darağacında asılarak şehid edilen Şehid Şeyh Said Hazretleridir. Bütün mücadelesinin Şeriat–i Muhammedi için olduğunu şehid edilmeden birkaç dakika önce son sözü olarak şöyle ifade etmiştir:

"Ölümüm din ve İslam içinse,
idam sehpalarından perva etmem."

Ne yazık ki Şeyh Said hazretlerinin mukaddes ve mutahhar mücadelesi, Türkiye'de İslamî kesim tarafından sahiplenilmediği için ortaya çıkan boşluktan Kürd faşistler istifade ettiler ve bu mücadeleyi Kürd Milliyetçiliği orijinli bir isyan olarak takdim ettiler. Bu hususta devlet de bu uyduruk iddia için Kürd faşistlere uygun ortam ve zemin sağlamış, ortaya danışıklı dövüş neticesi bir "Kürd isyanı" çıkmıştır. Devlet; Şeyh Said Hazretlerinin temiz mücadelesi ve İslamî kıyamını, kendi dezenformasyon araçlarını kullanıp olabilecek en kötü isimle karalayarak sonradan gelen Müslümanların kalbinde ve gönlünde yer etmesini engellemeye çalıştı. Devlet, bu kutsal mücadeleyi, uyduruk tarih kitaplarına, İngilizlerin güdümünde hareket eden ve bağımsız bir Kürd Devletinin kurulmasını amaçlayan bir isyan olarak yansıtmıştı. Buna göre İngilizler, Türkiye Cumhuriyetinin Musul ve Kerkük üzerindeki emellerinden vazgeçmesi ve olası bir istilasının önüne geçmesi için Türkiye Cumhuriyetini kendi içinde zayıflatmak amacıyla bu isyanı tertiplemişti. Güya İngilizler, bölgenin saygın ismi Şeyh Said Hazretleriyle irtibata geçerek onu bağımsız bir Kürd devleti kurma konusunda ikna etmişler ve bu doğrultuda isyan etmesini teşvik etmişlerdi. Bu çürük, mesnetsiz ve hiçbir delili olmayan iddia, yıllar boyunca tarih kitaplarında okutulmuş ve halkın hafızasına bu şekilde işlenmesi sağlanmıştır. Ancak ne denilirse denilsin; Şeyh Said Hazretleri, bölge halkının gönlünde hep kahra-

man olarak kalmış, ona duyulan saygınlık her zaman tazeliğini korumuş ve mücadelesi, Müslüman torunları için sahiplenilmesi gereken kutsal bir miras olarak algılanagelmiştir.

Kıyamın sonunda Şeyh hazretleri ve 47 arkadaşı şehid edildi. Birçok köy yakıldı–yıkıldı ve bu köylerde sayısız idamlar, katliamlar ve ırza geçme hadiseleri yaşandı. Binlerce Müslüman Kürd, korkunç eziyetlerle zorunlu göçe tabi tutuldu.

Şeyh Said kıyamı tam anlamıyla bir devlet sansürüne maruz kalmıştır. Kıyamın tam olarak ne şekilde düşünüldüğü, nasıl başladığı, olayların gidişatı, meydana gelen hadiseler ve daha birçok ayrıntı, devletin bilinçli sansürüne maruz kaldığı için istifadeyi de imkânsız kılıyor. Bu konuda TBMM arşivindeki ilgili bilgi ve belgeler "Tasnif Dışı" tutulmuş, Genelkurmay arşivine ulaşmak ise zaten mümkün olamamıştır. Buna rağmen Hizbullah Cemaati, günümüze kadar ulaşmayı başarabilen kıt kaynaklarla Şeyh hazretlerinin kişiliğini, İslam'a olan sarsılmaz bağlılığını, cesaretini ve kendine olan güvenini örnek alır.

Şeyh Said bizim için bir mücadele ve direniş örneğidir. Haksızlık ve zulme başkaldırının sembolüdür. Geri dönüşün zillet olduğunu, bizlere canı pahasına öğreten ihtiyar bir yiğittir. Mağlubiyetin emareleri belirdiği sıralarda verdiği bir Cuma hutbesinde;

"Allah için, halkımızı zulümden kurtarmak üzere ayağa kalktık. Niyetimizin sonunu getiremedik, iyi sonuç alamadık. Ama Allah nezdinde müsterihim. Eğer kıyamet günü Allah–u Teâlâ bana; 'Niye kıyam ettin?' diye sorarsa, O'na; 'Sorumluluğum vardı, halkıma karşı sorumluluğumu yerine getirmek için kıyam ettim' diyeceğim. Eğer zulüm karşısında kıyam etmeseydim, Allah nezdinde bu halkın hakkı nedeniyle sorumlu olurdum. (...) Biz kaybettik ve zafere ulaşamadık. Fakat bu, haksız olduğumuz anlamına gelmez. Şimdilik başaramadık, ama mazlum ve haklıydık"

şeklinde tarihe not düşecek bir beyanda bulunan, güçsüzlüğü yerinde oturmanın mazereti olarak görmeyen, mağlubiyeti haksız oluşuna mesned kılmayan kahraman bir mücahiddir. Meseleye bu bilinçle yaklaştığımızda mücadelesinin ayrıntılarını bilmenin çok da bir önemi kalmıyor aslında. O, gelecek nesillere öğretmek istediğini öğretti, vermek istediği mesajı verdi, ruhu şad olsun.

İkinci Said ise, zamanın Bedii Üstad Said Nursi Hazretleridir. Uzun ve çileli yaşamı boyunca İslam'ı müdafaa etmekten bir an bile geri durmamıştır. Vasat ve mutedil bir çizgiyi benimseyen Üstad, iman hakikatlerini izah ve ispat yolunda hayatının neredeyse tamamını sürgünlerde ve zindanlarda geçirmiş, bin bir çeşit çile ve eziyete maruz bırakılmış ve tüm bunlara rağmen hiçbir yılgınlık, bitkinlik, yorgunluk göstermemiştir. Acı bir gerçektir ki, yaşarken rahat yüzü görmeyen Üstad Bediüzzaman Said–i Nursi Hazretleri, vefat ettikten ve defnedildikten sonra da laikçi Kemalist rejim tarafından rahat bırakılmadı. Şanlıurfa'da defnedildiği kabirden çıkarılarak bilinmeyen bir yere nakledildi. Bu bilinmeyen yer hakkında bu güne kadar da hiçbir resmi açıklama yapılmadı. Laikçi zihniyetin zalim yöneticileri, alınlarındaki bu kapkara utanç lekesiyle bu güne kadar geldiler. Cenab–ı Allah; Üstad'a bu zulmü reva gören, na'şından korkup yerini değiştiren, dirisine her türlü zulmü reva gördükleri yetmezmiş gibi, mübarek na'şına da zulmedenlere tövbeyi nasip etmesin.

Hizbullah Cemaati bir İslam dâhisi, yüzyılın müceddidi, zamanın bedii olan Said–i Nursi Hazretlerinden çokça istifade etmiş ve edecektir. Üstad'ın çileli hayatının meyvesi olan Risale–i Nur Külliyatı, Hizbullah Cemaati için paha biçilmez bir eser niteliğindedir. Fikri anlamda beslendiğimiz bir şeyler aranıyorsa, Risalelerin ilk sırada yer aldığını söyleyebiliriz. Üstadın iman hakikatleri, Allah'ın varlık ve birli-

ğinin ispatı, ahiretin varlığına dair ortaya koyduğu deliller ve temel İslamî esaslar hakkındaki tüm görüşlerinden istifade ediyoruz. Özellikle Müslümanların birlik ve beraberliği, vahdete dair getirdiği çözümler, tefrika, nifak ve şikaktan uzak durulmasına yönelik uyarıları, İslam'ın tek bir hakikati uğruna binler başın verilmeye değer olduğu gibi İslam'ı ve Müslümanları bir bütün olarak ele alan ve Müslümanların sorunlarına İslam'ın en önemli iki kaynağı olan Kur'an ve Sünnetten çözüm getirilmesine dair ortaya koyduğu görüşler istifade ettiğimiz zengin maden cevherleri ve tükenmez hazineler hükmündedirler. İnanıyoruz ki Üstad Bediüzzaman'ın bu görüşleri, her çağda birer merhem gibi yaralı gönüllere şifa dağıtacak ve yüzyıllar geçse de tazeliğinden bir şey kaybetmeyecektir. Bu saydığımız konular Risalelerin kahir ekseriyetini oluşturuyor. Diğer bölümlerden de günümüzde tatbiki mümkün olan kısımları alır ve istifade ederiz.

Bunlar dışında Hizbullah Cemaati, gerek çağdaşımız olan ve gerekse bizden önce mücadele etmiş olan tüm İslamî hareketleri mercek altına almış, incelemiş, tatbiki mümkün ve faydalı olan yönlerini almıştır. *Mısır'da İhvan–ı Müslimin*, *İran'da İslam İnkılabı* öncesinde ortaya konan mücadele yöntemleri, *Pakistan'ın* kuruluşunda büyük emekleri geçen *Ebu'l Ala El–Mevdudi* ve *Muhammed İkbal* gibi kendi ülkelerinde İslam'ı hâkim kılmayı ve evrensel İslam adaletini yaymayı hedefleyen bütün mücadele sahibi Müslüman önder ve âlimlerin mücadeleleri, Cemaat için esin kaynağı olmuştur. Bunların mücadele yöntemleri, İslam'ı yorumlama tarzları ve zamanın meselelerine getirdikleri çözümler incelenmiş lüzumlu görülen tüm yönleri, zaman ve zemin gözetilerek örnek alınmıştır.

GEREKÇELİ KARARLARA KISA CEVAPLAR

Yakın zamanda Hizbullah dosyaları içinde en önemli ve en büyük üç dosya neticelendi. **1994/636** ve **2000/182** esas nolu dosyalar 5. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından, **2007/54** esas nolu dosya ise 6. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından neticelendi. Sadece bu üç dosyadan toplam elli üç müebbet hapis cezası çıktı. Tümü incelendiğinde görülecektir ki, bu insanlara müebbet hapis cezası verilirken, faydalanılan en büyük ve belki de tek delil; işkence zoruyla alınan kolluk ifadeleridir. Tabii ki burada değinmek istediğimiz konu, verilen kararın hukuksuzluğu ile ilgili değildir. Bu nokta belki başka vesilelerle çok daha teferruatlı olarak eleştirilebilir. Burada konumuzla alakalı olan kısım; elli üç kişiye müebbet hapis cezası veren hâkimlerin, Hizbullah hakkında ne derece bilgi sahibi olduklarıdır. Bu nokta hayati önem taşımaktadır. Çünkü üst üste konulduğunda neredeyse 1600 yıllık, yani on altı asırlık bir cezadan söz ediyoruz.

Söz konusu üç dosyanın gerekçeli kararları incelendiğinde, giriş bölümünün noktası virgülüne kadar birbirlerinin tıpkısı olduğu görülür. Oysa iki tanesi 5. Ağır Ceza Mahkeme-

si, bir tanesi de 6. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından hazırlanmış. Yani heyetler farklı. Nasıl oluyor da iki farklı heyet birbirinin tıpkısı gerekçeli karar hazırlayabilir?

Acaba hangisi diğerinden intihal yapmış?

Yoksa bu kısımlar başka güçler tarafından hazırlanıp mahkeme heyetlerine servis mi edilmiş?

Birbirlerinin aynısı olduğu görülen bu gerekçeli kararlar, bizim dosyanın hazırlanmakta olan, hatta belki de bitirilmiş olan gerekçeli kararı hakkında da bir fikir veriyor. Büyük ihtimalle giriş bölümü söz konusu dosyalarla aynı olacaktır. Bu yargılandığımız dosyanın gerekçeli kararı çıktığında, inşaallah çok kapsamlı bir **"Reddiye"** yazacağız. Ancak söz hâlâ bizdeyken, gerekçelerdeki bazı yanlışları belirtmek, bu sayede hem yanlışları düzeltmek, hem de hakkımızda çıkacak olan gerekçeli kararın daha doğru ve isabetli olmasını sağlamak gerekiyor. Tabii ki burada en çok göze çarpan, belli başlı bazı yanlışlıkları düzeltmeye çalışacağız. Ayrıca hepsi aynı oldukları için sadece **2000/182** esas nolu Diyarbakır dosyasına ait gerekçeli kararı ele alacağız.

Bu gerekçeli kararda yapılan hataları şöyle sıralamak mümkündür:

1– Gerekçenin 19. sayfasında amacımızın;

"Anayasal düzeni silah zoruyla yıkmak, şeriata dayalı bir rejim getirmek"

olduğu söyleniyor. Evvela herkes şunu gayet iyi bilmeli ki; evet, biz şeriatçıyız. İnsanlık tarihinde uygulanmış tüm rejimler içerisinde en mükemmel, en adil, en akli rejimin şeriat olduğuna inanıyoruz. Bu nedenle şeriatçı olmakla iftihar ediyoruz. Ancak iddianamelere girmiş olan "şeriatı silah, baskı, anarşi vb. yöntemlerle getirmek" şeklindeki itha-

mı kabul etmiyoruz. Bu, şeriatın ruhuna aykırıdır. Hem şeriatçı olup hem de şeriatın en temel kuralına riayet etmemek, düşünce ve pratiğimizin birbirini tutmadığı anlamına gelir ki, bu bize atılmış büyük bir iftiradır, buhtandır, ağır bir hakarettir. *"Anayasal düzeni silah zoruyla yıkmak, şeriata dayalı bir rejim getirmek"* cümlesi kendi içinde çelişki taşıyan bir cümle... Yani iddia aslında kendi kendini çürüten bir iddia... Belli ki bu gerekçeli kararı hazırlayanların şeriat hakkında pek bir bilgisi olmadığından, kulaktan dolma bilgilerle kendi kendisiyle çelişen bir iddiada bulunmuşlar. Oysa Hizbullah gibi şeriatçı bir cemaatin en büyük üç dosyasına bakan hâkimlerin bu hususta tatminkâr bir bilgiye sahip olmaları beklenirdi.

Hizbullah Cemaati elbette şeriatçı bir cemaattir. Ancak inandığı ve savunduğu düşüncelerini baskı, dayatma ve şiddetle kabul ettirme gibi bir yöntemi asla benimsememiştir. Cemaat, fertlerin akıllarına, gönüllerine ve kalplerine hitap ederek Allah'ın dinini benimsemelerini yöntem olarak seçmiştir. Allah'ın dini, baskılardan ve önyargıların köreltici etkilerinden kurtulmuş bir şekilde fertlere ulaştıktan sonra kabul ve reddi, kişinin anlayışına bırakır. Kabul etmek ve reddetmek, tamamen bilgiye dayanmalıdır. Cemaate göre –ki bu aslında İslam'ın istediği bir şeydir– bir insan İslam'ı yani Allah'ın en son ve O'nun katında tek geçerli dinini kendi isteği ve beğenisiyle kabul etmişse, bu çok daha değerlidir. Nitekim zorlamaya dayalı uygulamalarla insanlara İslam'ı götürmeye çalışanlar, kendi elleriyle bir münafık zümresi oluşturmuş olurlar. Bu da İslam'a verilebilecek en büyük zarardır.

Durum bu iken, dinimizce yapmaktan men edildiğimiz bir yasağı, yani zorlama ve şiddetle dini kabul ettirme fiilini yapmakla itham edilmemiz, şaşılacak bir durumdur. Ayrıca

tüm bu izahlardan sonra söz konusu iddiayı kanıtlayacak tek bir delilin bile olmadığı çok açık bir biçimde ortadadır.

2– Sayfa 12–16 arasında terörizmin nedenleri anlatılmış. Bununla ilgili açıklamalara geçmeden önce, şunu en kuvvetli vurgularla ifade etmek isterim ki, Cemaat olarak asla terör örgütü tanımlamasını kabul etmiyoruz. Teröre bakışımızı; **'Terör ve Cihada Bakışımız'** başlığı altında izah etmiştik. Terör örgütleri, amaçlarına ulaşmak için terörü araç olarak kullanırlar. Bu amaçla toplumun 'Akıl, din, nesil, mal ve can emniyeti' gibi İslam'ın emniyet altına alınmasını istediği hususiyetlere kast ederek toplumda fitne ve fesadın yayılmasına neden olurlar. Buna göre Cemaat, Allah'ın emniyet altına alınmasını istediği bu beş mefhumu değil ifsat etmek, bilakis korumak üzere yola çıktığından bize yöneltilen hiçbir 'Terör', 'Terörizm' veya 'Terörist' tanımlamasını kabul etmiyoruz. Bu tanımlamaları en güçlü ifadelerle reddettiğimizi buradan bütün dünyaya ilan ediyoruz.

Bu kısa açıklamadan sonra tekrar iddianamenin ilgili sayfalarındaki terörizmin nedenleri diye sıralanan tespitlere dönecek olursak, burada; ekonomik nedenler, sosyo–kültürel nedenler, eğitim ve psikolojik nedenler sıralanmış. Bu bölümden anlaşılan şey; eğer şahıs fakir, kültürsüz, eğitimsiz ve hele bir de psikolojisi de bozuksa, terörist oluyormuş. Biz öyle insanlardan terörist olmayan çok kişi gördüğümüz gibi; tam tersine zengin, eğitimli, kültürlü ve psikolojisi sağlam çok terörist gördük. Ama buradaki asıl mesele, devletin yaşanan acılar konusunda suçsuz, günahsız, masum, kabahatsiz ve tertemiz görüldüğüdür. Yani iddianamelere konu olan terörizmin nedenlerine yönelik tespitleri doğru kabul etsek bile, o zaman karşımıza; ***"Devletin hiç mi suçu yok?"*** sorusu çıkacaktır. Anlaşılan bu soru üzerinde hiç dü-

şünülmemiş ya da kendilerine öyle bir soru yöneltilebileceği hiç hesaplanmamış. Şunu hiç unutmamak gerekir:

Bir ülkede terör sorunu varsa, o ülkenin sisteminde, rejiminde, yönetim biçiminde, hukuk düzeninde, ekonomik dağılımında ve insanına verilen değerinde bu soruna zemin hazırlayan nedenler vardır. İddianamelerdeki tespitlerde yer alan ekonomik nedenler, sosyo–kültürel nedenler, eğitim ve psikolojik nedenler vs. hangi neden olursa olsun, var olan nedenlerin hepsini ortadan kaldırma görevi devletindir. Eğer devlet bilinçli olarak bu nedenlerin varlığının sürmesini arzuluyorsa, o halde "Terörizmin anası devlettir" yargısına ulaşmamız hiç de zor olmayacaktır. Dolayısıyla terörizmin nedenleri konusunda devletin katkısını birinci sıraya koymak çok daha mantıklıdır, çok daha doğrudur ve hakkaniyete çok daha yakındır. Aklı başında olan hiç kimse, rahatı bırakıp sonu ölüm, işkence, zindan vb. olan bir yaşamı durup dururken, heyecan olsun diye ya da macera-perestlik hevesiyle seçmez. Hayat, refah, özgürlük terk edilip yerine ölüm, işkence, esaret seçiliyorsa, bunun izahını ekonomik, eğitim, kültür veya psikolojik gibi eften püften sebeplere bağlamak; sorunu hasıraltı etmek demektir.

Bir insanın niye böylesi yolları seçtiğini, bu ülkenin niçin şiddet sarmalından 80 küsur yıldır kurtulamadığını aslında en iyi bilecek olan devlettir. Devlet kurumlarından da bu sorunu en iyi tahlil edebilecek, sorunu tüm nedenleri ve niçinleriyle ortaya koyabilecek kurumlar mahkemelerdir. Ama ortaya çıkarılan nedenler–niçinler, yapılan tespitler, ortaya konan görüşler maalesef insanın zekâsıyla alay eden bir sevide kalıyor.

Bununla beraber iddianamelerde yer yer gayr–i ihtiyari itiraflara da rastlanmaktadır. Örneğin sayfa 15'te, **'Eğitim Sistemi'** başlığı altında;

"Zorluklarla büyümüş, doğru düzgün bir eğitim görmemiş, kaybede - cek bir şeyi olmayan birisinin, eline geçen ilk fırsatta içinde yıllarca birikmiş olan hıncı topluma yöneltmesi çok normaldir"

denilmektedir. Yani sıralanan özelliklere sahip birisinin terörist olmasının çok normal olduğu tespitine yer veriliyor. Bu yargıya göre çok normal görülen teröristliğe, çok anormal cezalar verilerek ayrı bir zulüm yapıldığını bahis konusu bile yapmıyoruz. Şimdi sormak lazım; kişiyi teröristliğe götüren sebepler olarak verilen zorluklarla büyüme, doğru düzgün eğitim almamış olma, kaybedecek bir şeyinin olmaması gibi hallerin asıl müsebbibi kimdir?

Herkese adil bir hayat standardı getiremeyen, eşit eğitim imkânı sağlamayan, vatandaşları arasındaki ekonomik uçurumu gideremeyen, vatandaşlarının tümünü aynı değerde görmeyen, ayırımcılık yapan, etnik kimlikleri yok sayan, ülkedeki etnik zenginliğe rağmen tek bir ırkı kutsallaştıran bir devlet içinde terör örgütleri zemin bulamayacak da nerede bulacak?

Hiç kimse kusura bakmasın, ama kuruluşundan bu yana her zaman terörle birlikte yaşamış ve terörsüz bir anı bile geçmemiş olan bu devlet, suçu kendisinde aramalıdır. Hem insanların terörist olması için bütün şartları oluşturup buna zemin hazırlayacaksınız, hem de terörden şikâyet edeceksiniz. Bu, bir çelişkidir. Terör örgütlerinin ortaya çıkmasında da, insanların teröre bulaşmasında da tek suçlu, teröre götüren sebepleri ortadan kaldıramayan devlettir.

3– Sayfa 15 ve 16'da, **'Psikolojik sebepler'** başlığı altında her çeşit örgüt mensubuna ağır hakaretler içeren ifadelere rastlıyoruz. Savcı ve Hâkim gibi hukuk adamlarına yakıştıramadığımız ifadeler arasında şunlar yer alıyor:

"Sosyopat, psikopat, madde bağımlısı, ahlak duygusundan mahrum olma, zihni dengesizlik, vücut ve ruh bakımından hastalık..."

Başka örgütleri bilemeyiz; ama Hizbullah Cemaatine mensup kardeşlerimizin hiçbiri bu ağır hakaretleri hak etmemiştir. Hatta en ağır işkencelere maruz kalarak işlemediği suçlardan dolayı ceza alan ve 15 yılı aşkın bir süredir haksız, hukuksuz yere zindanlarda çile çeken Müslüman kardeşlerimizin tamamının akıl, ruh ve beden sağlığı, normal bir insandan daha aşağı değildir. Zaten 2000/182 Nolu dosyanın gerekçeli kararında bu tekzip edilmiş ve sayfa 34–35'te yer alan **"Askeri Kanat Birimlerinin Eylem Türleri"** başlığı altında verilen bilgilerin son paragrafında, aynen şunlar söylenmiştir:

> "*Askerî kanattaki şahıslar yaptıkları her eylemden sonra şükür namazı kılarak kendilerini daha bağlayıcı hale getirirler, eylemi Allah rızası için yaptıklarına inanırlar. Örgüt evinde nöbet tutarlar, dinî vecibeleri eksiksiz yerine getirirler, kendilerini geliştirmek amacıyla bol kitap okurlar, evde haremlik selamlık uygulanır.*"

Takdir edilir ki, dini vecibeleri eksiksiz yerine getiren, kendilerini geliştirmek amacıyla bol kitap okuyan, bulundukları yerde ve evlerde İslamî kurallara karşı son derece hassas olup haremlik–selamlık uygulayan kişilerin "*Sosyopat, psikopat, madde bağımlısı, ahlak duygusundan mahrum olma, zihni dengesizlik, vücut ve ruh bakımından hastalık…*" halini taşımaları düşünülemez.

4– 17. sayfaya kadar olan kısım okunduğunda, adeta PKK için hazırlanmış bir gerekçeli karar görüyoruz. Tamamen teorik bilgilerle PKK ya da benzeri bir beşeri ideolojiyi güden örgüt düşünülerek yazılan bu bilgiler, Hizbullah gibi nev–i şahsına münhasır bir cemaati tanımlamaktan çok uzaktır.

5– 17. sayfada **"Terör odaklarının uyguladığı safhalar"** kısmında hazırlık aşaması için;

"Toplantı, gösteri yürüyüşü, miting, grev ve sendikal faaliyetler"

zikredilmiş. Bu demokratik hakları, terör odaklarının uyguladığı safhalar içerisinde zikretmek talihsizliktir. Bu ifadeler; "Agresif, asabi ve şüpheci" bir devlet mantığının tezahürüdür. Hem bu hakları vereceksiniz, hem de bu haklardan istifade edenleri şüphe altında tutacak ifadelerde bulunacaksınız. Demek ki devlet, bu hakları kullanan herkese şüpheyle bakıyor.

6– 18. sayfada; **"Dördüncü Aşama (İç Savaş)"** bölümünde yine paranoyak devlet mantığı sergilenerek şu ifadelere yer verilmiştir:

"Bu safhanın hedefi yönetimi ele geçirmektir. İçten çökertme tekniğinin son adımı olan bu aşamada, artık çeşitli bölge, yerleşim yeri ve hatta büyük şehirler ele geçirilerek üsler kurulur. Devlet güçleri ile açıkça silahlı mücadeleye girilir, kurtarılmış bölgeler kendi teşkilatlarını birleştirerek düzenli illegal birlikler tesis edilir. Bu esnada dış güçlerin para, malzeme, personel ve teknik yardımları ile iç savaş başlatılarak içten çökertme işlemi tamamlanır."

Yukarıdaki ifadelere bakıldığında, tam bir paranoyak ruh hali içinde yazıldığını söylemek mümkündür. Eminim ki, bu satırları yazanlar dahi ne dediklerini ya anlamamışlar ya da acemi komplo teorisyenlerinin cılız teorilerinden esinlenerek mantık örgüsü kurulmasa da bir şeyler yazma gereği duymuşlardır. Çünkü yukarıdaki cümleler, kendi içinde dahi çelişkiler barındırmaktadır. Mesela; bölge, yerleşim yeri ve hatta büyük şehirler ele geçirilip üsler kurulmadan önce devlet ile hiç açıktan silahlı mücadeleye girişilmeyecek mi ki, ancak üsler kurulduktan sonra böyle bir mücadeleye girişileceği yönünde bir iddiada bulunuluyor? Acemi komplo teorisyenleri ya da masa başında 'Terör uzmanı' kesilen şarlatanlar belki üzüleceklerdir, ancak bu uy-

duruk iddia, bizim için hiçbir zaman geçerli olmamıştır. İşte ortaya konan bu anlayış ve ortada hiçbir şey yokken olabilecek en menfi düşünceler içerisine girilmesi devletin, milletine zulmetmesi sonucunu doğuran en büyük etkenlerden birisidir.

7– 19. sayfada **"Hizbullah'ın Amacı"** kısmında;

"Terör örgütünün mensuplarına verdiği talimatta;

–TC'nin yönetim biçiminin İslamiyet'e uygun olmadığı,

–Türkiye'ye ancak Hizbullah örgütünün İslamî esaslara dayanan İran modeli bir rejim getirebileceği vurgulanmaktadır"

iddiası yer alıyor. Bu iddia cümlesinin neresini düzeltebiliriz ki? Bir defa bizim böyle bir şey söylememize ihtiyaç yok. Faraza ihtiyaç hissetsek bile, bunun ismi talimat olmaz, olsa olsa bilgilendirme, bilinçlendirme faaliyeti olabilir. Çünkü talimat; *"Bir işin görülmesi hakkında üst makamın verdiği yazılı veya sözlü emir, direktif, önerge"* anlamındadır. Oysa yukarıda söylediğimiz iddia edilen şeyler, herhangi bir emir kapsamına girmeyen ve ancak bilgilendirme olarak değerlendirilebilecek şeylerdir. Tekrar iddiaya dönecek olursak, yani biz mensuplarımıza anlaşılan ikide bir TC'nin gayri İslamî olduğunu ve ancak bizim bu sistemi değiştirebileceğimizi söylüyor ya da bu doğrultuda talimat veriyormuşuz.

Aklen ve mantıken yönetim biçiminin İslamiyet'e uygun olmadığı doğrultusunda mensuplarımıza nasıl talimat verebiliriz, niye vereceğiz ve bununla neyi amaçlayacağız?

Muhtemelen bu talimatı alan orta zekâlı bir mensubumuz; *"Tamam kardeşim bunu biliyoruz, bunu bildiğimiz için zaten Hizbullah Cemaatine girdik. Ne diye bu talimatı veriyorsunuz?"* demez mi?

Bu iddiayı ortaya atanlar, muhtemelen masa başında *"Başka ne yazabilirim, başka ne yazabilirim?"* diye düşüne düşüne ancak böyle bir şey bulabilmişler. Tabi bulabildiklerini de, yanlış kelimelerle ifade ettiklerini söylemeden geçmek olmaz. Doğrusu akla daha yatkın ve mantıklı şeyler bulmalarını, bulduklarını da doğru kelimelerle izah etmelerini beklerdik.

8– 24. sayfada;

"Allah egemenliğinin ve şeriatın yürürlükte olmadığı böyle bir ülke - de 'dar-ül harp' ilkeleri uygulanmalıdır. Sözgelimi devlete ait camiler - de namaz kılınmaz, dinî faaliyette bulunmak ise günahtır"

şeklinde bir düşüncemiz olduğu iddia edilmiş.

Camilerde namaz kılınmaz şeklindeki bir düşünceye sahip olduğumuz iddiasını, pratiğimiz zaten yalanlıyor. Bu konuda bir şey söylemeyi fuzuli buluyoruz. Dini faaliyette bulunmanın ise günah olduğu ifade edilmiş. Dini faaliyette bulunmanın günah olduğunu düşünüyorsak, yaptıklarımızı hangi dinin gereği olarak görüyorlar acaba? Yani demek oluyor ki namaz kılmak, oruç tutmak, hacca gitmek, Kur'an öğretmek ve öğrenmek, insanlara dinden–imandan bahsetmek günah oluyormuş. Pekiyi o zaman üyelik alanlar içki içtikleri, zina yaptıkları, kumar oynadıkları veya benzeri mel'anetler yüzünden mi ceza aldılar?

Bu ne biçim mantık, ne biçim karalama?

Bu iddialarda bulunanların ne İslam'dan haberi var, ne Dar'ul–Harp'ten, ne de Hizbullah'tan…

Dar'ul–Harb ve Dar'ul–İslam'ın ne olduğuna dair İslam âlimlerinin yorum ve ihtilaflarına burada yer vermek, savunmanın konusu olmadığından girmiyoruz.

9– 39. sayfada 'İfade–Sorgu' yan başlığı altında şu ilginç tespite rastlıyoruz:

> *"Hizbullah terör örgütüne ilişkin bilgilere, yakalanan militanların ifadelerinden çok, ele geçirilen belge ve dokümanlardan yola çıkılarak ulaşmaya çalışılmaktadır. Çünkü yakalanan militanları sorguda konuşturmak oldukça zor olmaktadır. Militanlar her türlü şiddete karşı direnç gösterebilecek şekilde eğitilmişlerdir."*

Burada Mahkeme Heyetinin, zımnen diyemeyeceğimiz kadar açıkça, polisin gözaltında her türlü şiddeti uyguladığını kabul ettiğini anlıyoruz. Eğer militanlar her türlü şiddete karşı direnç gösterebilecek şekilde eğitilmişlerse ve buna rağmen onları sorguda konuşturmak oldukça zor ise, demek ki gözaltında her türlü şiddet uygulanmaktadır. Buradaki ifadeyi Türkçe'den biraz haberdar olan herkes bu şekilde anlayacaktır. Bu sözler, Türkiye'deki sistematik işkencenin kabulüdür, itirafıdır, tarihe düşülmüş önemli bir nottur.

Bu ifadede yer alan; *"...yakalanan militanların ifadelerinden çok, ele geçirilen belge ve dokümanlardan yola çıkılarak ulaşmaya çalışılmaktadır"* cümlesi, ne yazık ki doğru değildir. Tahlilini yaptığımız ve yukarıda esas numaralarıyla verdiğimiz üç büyük dosyadan müebbet hapis cezası alan 53 arkadaşımız, sadece işkenceli sorgulama sonucunda kendilerine dayatılan ifadelere imza attıkları için ceza almışlardır. Yoksa onların Hizbullah militanı olduklarını gösteren tek bir doküman veya belge yakalanmamıştır. Bu ifade, sadece işkence yapan polisleri temize çıkarmak ve kolluk kuvvetlerinin *"Sanıktan delile"* değil de, *"Delilden sanığa"* ulaştığını ispatlamak için söylenilmiş temelsiz bir ifadedir.

10– 2000/182 esas nolu dosyanın gerekçeli kararının 20. sayfasında;

"Her ne kadar örgüt yasadışı silahlı PKK/KONGRA–GEL terör örgütünün eylemlerine karşı kurulmuş ve birçok PKK terör örgütü sempatizanı veya militanını öldürmüşse de bu örgütün faaliyetleri en sonunda yine PKK terör örgütüne yaramıştır. Bu bölgedeki gelenesel ve devletle barışık dinî yapıyı zedeleyerek kendine taban bulmak isterken kendi tasfiye sürecinde yapmış olduğu bu faaliyet uzun dönemde tahrip olan bu ilişkiler nedeniyle PKK terör örgütünün ideolojik taban kazanmasına hizmet etmiştir"

şeklinde çok da anlaşılmayan bir iddia ortaya atılmıştır. Bu iddianın tercümesi; güya Hizbullah'ın PKK'ye yönelik yaptığı eylemler PKK'ye yaramış ve bundan dolayı PKK taban kazanıp güçlenmiştir. Gerekçeli kararlara yansıyan ve kargaların bile güleceği bu iddia; devletin bölge halkına yaptığı gayri meşru zulüm ve baskının PKK'yi güçlendirdiği ve ideolojik taban kazandırdığı gerçeğini örtbas etmek ve bunu bize mal etmek amacıyla ortaya atılmış olabilir.

Devletin Kürd Halkına yaptığı zulümler PKK'ye ideolojik taban oluşturmayacak da, Cemaat'in kendisini korumuş olması mı ideolojik taban oluşturacak? Siz devlet olarak Kürd Halkını şiddetli bir asimilasyona tabi tuttunuz. Şeyh Said kıyamı esnasında ve sonrasında zaman zaman soykırıma varan uygulamalarda bulundunuz. Köyleri yaktınız, insanları köylerinden zorla çıkarıp aç biilaç batıya gitmeye zorladınız. Yargısız infazları adet haline getirdiniz. Zavallı mazlum köylülere dışkı yedirdiniz.

Türkçe bilmeyen yaşlı kadınlara; *"Git televizyon izle, Türkçe öğren, ondan sonra sorunlarını söyle!"* diyerek Türkçe bilmeyenleri insan yerine koymadınız. Korumak zorunda olduğunuz halde insanların can, mal, namus ve ırzına kastettiniz. Yerli–yersiz ev basıp bütün ev halkına olmadık zulüm, hakaret, aşağılama, horlamada bulunarak evleri darmadağın ettiniz. Yeşil–kırmızı–sarı renkleri gördüğünüz-

de, kırmızı görmüş boğalar gibi çıldırdınız ve bunu tutuklama sebebi saydınız. Yıllarca nevrozu yasaklayıp en gaddarca yöntemlerle kutlamaları engellemeye çalıştınız; bu yüzden sayısız insan öldürüp kan döktünüz ve cezaevlerini nevroz suçlularıyla doldurdunuz. İroniye bakın ki, en gaddarca yöntemlerle yasaklamaya çalıştığınız nevrozu, birdenbire Türk bayramı olarak kutlayacak kadar basitleştiniz.

İşte bunun gibi burada saymayı gereksiz gördüğümüz envai çeşit uygulamalar PKK'ye ideolojik taban kazandırmadı da, Hizbullah Cemaatinin sırf nefs–i müdafaa için PKK'ye yönelik eylemlerde bulunmuş olması mı PKK'yi güçlendirip ona ideolojik taban oluşturdu?

Devlet, yaptığı zulüm ve vahşeti böyle mi örtmeye çalışıyor?

Devlet; Müslüman mazlum Kürd halkına o kadar zulüm yapmış ki, adeta insanların genlerine işleyen nesilden nesle aktarılan bir korku kalıtımına neden olmuştur. Bu halk, devlet tarafından köşeye kıstırılan kedi durumuna düşürülmüştür. Böyle bir durumda, devletin ırkçılığına karşı başka bir ırkçılık hareketine psikolojik ortam, fikri alt yapı ve ideolojik taban oluşması kadar daha tabii bir olay var mıdır?

Hiç kimse kusura bakmasın, ama PKK'yi Müslüman Kürd halkının başına bela eden birisi aranıyorsa, o kişi devletin ta kendisidir. PKK'yi güçlendiren bir sebep aranıyorsa, o sebep bütün kurum ve kuruluşları, bütün yönetici ve idarecileriyle devletin ta kendisidir. PKK terörünü Kürd ve Türk halkının başına bela eden bir sebep aranıyorsa; bütün güç, kuvvet, imkân ve öldürücü silahlarına rağmen 30 yıldır PKK'ye karşı hiçbir başarı gösteremeyen beceriksiz devletten başka birisi değildir. İşi sağa sola çekmenin, devletin suçunu başkalarının boynuna atmanın bir faydası yoktur. Mızrak, çuvala sığmayacak kadar büyüktür. Bölge halkı

devleti de, bizi de, PKK'yi da çok iyi tanımaktadır. Bu nedenle, PKK ile çatışmalarımızda onları güçlendirdiğimizi iddia etmek kadar saçma bir iddia olamaz. Resmi ideolojinin Kürdler için geliştirdiği; *"Yüksek dağlarda yaşayan Türkler, buzlaşmış kar üstünde yürürken çıkardıkları 'kart–kurt' sesinden dolayı 'Kürd' olarak adlandırılmışlardır"* şeklindeki saçma–sapan iddiası gibi, bu iddiayla da bir süre kendinizi avutup kandırabilirsiniz, ama sadece kendiniz kanarsınız. Bölge halkından tek bir insanı inandıramazsınız. Tıpkı kendilerinin *'Dağ Türkleri'* olduklarına inanmadıkları gibi…

11– Sayfa 21'de **"İlim ve Menzil Gruplarının oluşumu"** başlığı altında şöyle denilmiştir:

> *"1979–1980 yıllarında çeşitli illerimizde dinî yayınların satıldığı kitapevlerinde, radikal dinî görüşlere sahip kesimlerin bir araya geldikleri ve fikir alışverişlerinde bulundukları gözlenmiştir. Bu çerçevede Diyarbakır İlindeki ilk toparlanma, Vahdet Kitapevi çevresinde olmuştur. Abdulvahap EKİNCİ'ye ait bu kitapevindeki faaliyetlere sonradan kendi kitapevleri ve gruplarını kuracak olan Fidan GÜNGÖR ve Hüseyin VELİOĞLU da katılmıştır.*
>
> *Zaman içerisinde Vahdet Kitapevi çevresindeki oluşumdan kopmalar başlamıştır. İlk olarak 1981 yılında Fidan GÜNGÖR, Menzil Kitapevi'ni kurmuştur. Menzil Kitapevi'nin kuruluşu ile birlikte Vahdet Kitapevi çevresindeki kopmalar hızlanmıştır. Fidan GÜNGÖR'ün bu yapılanmadan ayrılarak neden kendi kitapevini kurduğuna ilişkin ayrıntılı bilgi bulunmamakla birlikte, meselenin düşünce farklılıklarına dayandırılan liderlik meselesinden kaynaklandığı tahmin edilmektedir.*
>
> *1982 yılında Hüseyin VELİOĞLU da Vahdet Kitapevi çevresindeki yapılanmadan ayrılarak İlim Kitapevi'ni kurmuştur. Bir iddiaya göre, Hüseyin VELİOĞLU'nun Vahdet Kitapevi'nden ayrılma nedeni olarak, Abdulvahap EKİNCİ'nin, Müslüman Kardeşler Teşkilatı'nın belli dönem liderliğini yapan Seyyid Kutup'un kaleme aldığı ''Fî Zilali'l–Kur'an'' (Kur'anın Gölgesinde) isimli esere saygısızlık etmesi gösterilmektedir."*

Hizbullah davalarının iddia, mütalaa ve gerekçeli kararlarına yansıyan ifadelerin tümü, masa başında, ezbere bilgi-

lerle hazırlanan yalan ve yanlışlarla dolu metinlerdir. Cafcaflı kelimeler ve büyük laflarla hazırlanan, ancak içerik açısından çok sığ, bakış açısı dar, ideolojik arka plana dayalı bu metinler, olduğu gibi her dosyanın iddianame ve gerekçeli kararlarına kopyalanıp yapıştırılmıştır. Yukarıda alıntıladığım bu iddia da kopyalanıp yapıştırılan şablon iddialardan bir tanesidir. Bu iddiaya birkaç yanlışlık ve çelişki demiyorum, bilakis baştan sona yanlış ve yalandır diyorum. Bunun yalan ve yanlış olduğu, çok küçük bir araştırmayla bile ortaya çıkacak kadar belirgin iken, Hizbullah davalarına bakan savcı ve hakimler ile sözüm ona bazı terör uzmanı ve stratejistler aynı kaynağa dayanıp yanlışı devam ettiriyorlar. Hatta TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu da bu bilgileri aynen kendi raporlarına ekleyerek yanlışlıklar silsilesine katkıda bulunmuşlardır. Mademki hiçbir araştırma yapılmadan aynı yanlışa devam ediliyor, o halde biz bu iddianın yanlışlığını, mantıksızlığını, olanaksızlığını akıl sahiplerine göstermek ve araştırmacı ruha sahip olanların kafalarına soru işareti takarak gerçeği araştırmaya sevk etmek için yukarıdaki iddiayı irdeleyelim.

Şöyle ki;

– İlim ve Menzil Kitapevlerinin Abdulvahap Ekinci'ye ait Vahdet Kitapevinden koptuğu söyleniyor. Bu iddiayı ortaya atanlar, zahmet edip de kitapevlerinin kurulduğu yıllara bakmış olsalardı, kendi yalanlarına kendileri de güleceklerdi. Çünkü Vahdet Kitapevi 1986'da kurulmuş. İlim Kitapevi 1982'de, Menzil Kitapevi ise 1980 öncesinde açılmıştır.

Bunun ispatı gayet kolaydır. Eğer Maliye'nin kayıtlarına girilip vergi tarihleri incelenirse, bu durum net bir şekilde ortaya çıkacaktır. Dolayısıyla arada dört yıllık bir kuruluş önceliği bulunan bir kitapevinin, dört yıl sonrasında açılmış

olan bir kitapevi çevresinden kopma sonucuna bağlanamayacağı açıktır.

– Kitapevleri çevresinde toparlanmanın olduğu iddia edilen tarihlerde, Rehberimiz Hüseyin Velioğlu 28 yaşlarında, Abdulvahap Ekinci ise 18–19 yaşlarında bulunmakta idi. 28 yaşlarındaki bir insanın, daha lise çağlarında bulunan bir gence tabi olup ondan etkilenmesi, aklen sakat bir iddiadır.

– Yukarıda gerekçeli kararlara yansıyan Abdulvahap Ekinci ve Vahdet Kitapeviyle ilgili iddialar, bizzat Abdulvahap Ekinci tarafından da yalanlanmıştır. Abdulvahap Ekinci adlı şahıs, 20.05.2009 tarihinde **"Newsweek Türkiye"** adlı dergiye verdiği demeçte;

> "Kesinlikle Hizbullah'ın kurucularından olmadığını, İlim Kitapevinin kendisinin 1986'larda açtığı kitapevinden çok önceleri açılmış olduğunu, İlim ya da başka kitapevlerinin Vahdet Kitapevinden doğmadığını, Vahdet Kitapevinin ilim Kitapevinden sonra açıldığını, bunu öğrenmenin zor olmadığını, Maliye'nin kayıtlarına bakmanın yeterli olacağını, yaş itibariyle Hüseyin Velioğlu'nun kendisinden büyük olduğunu, istihbarat birimlerinin bu yanlış tespitlerde bulunarak görevlerini layıkıyla yapmamış olduğunu"

ifade etmiştir.

Bu kadar açık olan bir konuda dahi ezber bilgilerle hareket edilmesi ve bu ezberlerin kesin bilgiler gibi değiştirilmeden, olduğu gibi kopyalanıp başka başka iddianame, mütalaa ve gerekçeli kararlara yapıştırılması, hakkımızda verilen hiçbir kararın kesin bilgiye dayalı olmadığını ve bize karşı önyargılarla hareket edildiğini ispatlamaktadır.

İddia makamları için getirilecek bir eleştiri de, kendilerinden önceki savcıların mütalaalarında hiçbir değişikliğe gitmeme konusunda gizli bir yemin etmiş gibi olmalarıdır.

Bugüne kadar yargılanmış arkadaşlarımız için hazırlanan mütalaalar esnasında savcıların değiştiğine sıklıkla şahit olduğumuz halde, sonradan gelen savcıların hiçbirisinin dosyayı inceleyip tek bir kelime ve cümle değiştirdiğine şahit olmadık. Bunun tipik örneğini bizim dosyada da görebiliriz. Nitekim şu andaki iddia makamının verdiği mütalaa, bir önceki savcının verdiğinin tıpatıp aynısıdır.

Sormak gerekiyor; acaba bütün savcıların olaylara bakışı, düşünce perspektifi, akli yetileri, olayları tahlil etmedeki kabiliyetleri tıpatıp aynı mıdır ki, bir önceki savcının hazırladığı bir mütalaaya bir diğer savcı tek bir kelime dahi ekleyip çıkaramıyor?

Yoksa bütün bunlar gizli bir el tarafından yürütülüyor da, savcılar sadece görüntüyü kurtarmaya yarayan konu mankenleri görevini mi icra etmektedirler?

Bu durum dahi tek başına mahkemelerin taraflı olup olmadığı, yargılamaların hukuka uygun olup olmadığı hakkında bir fikir vermek için yeterlidir.

Aslında mahkemelerin tarafsız olmalarını beklemek de fazla iyimser bir yaklaşım olacaktır. Bu ülkede **Altay Tokat denen General;**

> *"İşin vahametini anlasınlar ve hizaya girsinler diye savcı ve hâkim lojmanlarının yakınlarına bomba attırdım"*

diyerek durumu özetlemiştir. Yani savcı ve hâkimler çizilen çizgi üzerinde, askeri bir disiplin içinde ve dirsek temasında durmak zorundadırlar. Kararları, hizanın gerektirdiği doğrultuda ve izin verdiği ölçüde olmalıdır. Hizayı bozanlar, Van Savcısı Ferhat Sarıkaya'nın akıbetine uğrama tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktadırlar. Altay Tokat kaç kez, kaçar bomba attırtmıştır, Altay Tokat gibi kaç kişi var-

dır, bilemiyoruz ancak bunun sayısının hiç de az olmadığını tahmin etmek güç değildir. Şimdi sormanın tam yeri ve zamanıdır:

Altay Tokat gibi Generallerin hizaya soktuğu bir yargı sisteminin adalet dağıtabileceğine kim inanır?

Böyle bir ortamda hizaya sokulmuş savcıların hazırladığı iddianame ya da mütalaalardan insafa sığan, vicdanlarda yerini bulan isnatlarda bulunmasını kim bekleyebilir?

Elbette bu yargı sistemiyle ve hizaya sokulmuş savcı ve yargıçlarla ne adaletin gerçek manada tahakkuk edeceğine, ne de yargılamanın adil ve hukuki olduğuna inanmamızı hiç kimse beklememelidir.

CEMAATİN FAALİYET ALANLARI

1— Cami Çalışmalarımız

İslam, mescid merkezli bir dindir. Hicretten önce baskı, işkence ve zulüm altında yaşayan Müslümanların, dünyanın en eski ve ilk mescidi olan Ka'be'yi merkez edinerek ibadetlerini yapmaları mümkün değildi. Çünkü hicretten önceki Mekke döneminde, müşriklerin hışmından, işkence, zulüm ve baskılarından korunmak için, Müslümanlar imanlarını gizlemek zorunda kalıyorlardı. İmanlarını açığa vuranlar da Ka'be'ye giremiyor, tavaf etmek isteyenler bundan men ediliyorlardı. Bu nedenle ilk Müslümanlar; dinlerini öğrenecekleri, Resulullah Aleyhisselatu Vesselam'ın sohbetlerinde bulunacakları, sorun ve sıkıntılarına çözüm bulabilecekleri, her gittiklerinde Peygamber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam'ı görebilecekleri mescid gibi bir merkezden yoksun kalmışlar, ancak bu ihtiyaçlarını gizliliğe riayet edilmesi koşuluyla, Safa Tepesindeki Erkam b. Ebi'l Erkam'ın evinde toplanarak gidermişlerdir.

Resulullah Aleyhisselatu Vesselamın, Medine'ye hicretindeki ilk konak yerinde, yani Kuba adlı küçük köyde kaldığı bir-

kaç günlük dinlenme molasında, yaptığı ilk icraatı mescid inşası olmuştur. Bu, İslam Dini'nin mescid merkezli bir din oluşunun ve İslam'da mescide olan ihtiyacın ne denli büyük oluşunun en büyük ispatıdır.

Yine Peygamber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam'ın; Kuba'daki kısa konaklamanın ardından Medine'ye varır varmaz, kendisi için ikamet edeceği yerin tespitinden önce, Mescidin yerini tespit etmesi ve vakit geçirmeden inşasına başlamış olması da, mescidin İslam'daki önemini anlamamız açısından, üzerinde çokça tefekkür edilmesi gereken bir konudur.

İslam'da cami ve mescidlerin kutsallığı ve mescidlerin "Allah'ın evleri" diye anılması, hem Kur'an–ı Kerim'in ayetleriyle, hem de Peygamber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam'ın hadisleriyle sabittir.

Bununla ilgili Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

"Allah'ın mescidlerinde O'nun isminin anılmasını engelleyen ve bunların yıkılmasına çaba harcayandan daha zalim kim olabilir? Onların (durumu) içlerine korkarak girmekten başkası değildir. Onlar için dünyada bir aşağılanma, ahirette büyük bir azab vardır."[1]

"Şüphesiz mescidler, (yalnızca) Allah'a aittir. Öyleyse, Allah ile beraber başka hiç bir şeye (ve kimseye) kulluk etmeyin (dua etmeyin, tapmayın)."[2]

Peygamber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam ise şöyle buyurmuşlardır:

---

[1] Bakara Suresi: 114

[2] Cin Suresi: 18

"Kim içerisinde Allah(ın adı) zikredilsin diye bir mescid bina ederse, Allah da (ona) cennette bir ev bina eder."[1]

İşte İslam'da böylesine önemli bir yere sahip olan mescid; Resulullah Aleyhisselatu Vesselam döneminde çok fonksiyonlu olarak kullanılmıştır. Bu fonksiyonları; ibadet mekânı, yönetim ve idare merkezi, ilim ve kültür merkezi olarak üç ana grupta toplamak mümkündür.

Resulullah Aleyhisselatu Vesselam ve sonrasında gelen Raşid Halifeler döneminde, camilerin bu üç fonksiyonu etkin bir şekilde kullanılmıştır. Camilerin esas inşa edilme sebebi, bu mekânlarda Allah'a ibadet edilmesi içindir. Bu nedenle camiler kutsal görülmüş ve Allah'ın evi olarak adlandırılmışlardır. Nitekim camilerde cemaatle kılınan namazların, tek başına kılınan namazlardan 25 ila 27 derece daha faziletli olması da, camilerin bu kutsallığından kaynaklanmaktadır.

Mescidlerin ibadet mekânları olmasının yanı sıra, bizzat Resulullah Aleyhisselatu Vesselam tarafından başka amaçlar için de kullanılmıştır. Çünkü Resulullah Aleyhisselatu Vesselam'ın, hem peygamber ve hem de İslam Devletinin başkanı olması itibariyle, dini önderliğin dışında siyasi liderlik, hâkimlik, komutanlık gibi görevleri de vardı. Medine'deki Mescid–i Nebevî O'nun bu görevlerine uygun olarak devletin idare merkezi özelliği taşımakta idi. Elçiler orada karşılanır, bazen orada misafir edilir; ordu orada teçhiz edilip sefere gönderilir; davalara orada bakılır, devletin hazinesi orada muhafaza edilir ve sarf edilmesi gereken yerlere oradan sarf edilirdi. Camilerin bu görevleri vilâyetler düzeyin-

---

1 Nesâî

de de aynı idi. Camiler halkın birbirleriyle ve devletle kaynaştığı bir yer durumundaydı.

Bunun yanı sıra mescidler, ilim merkezleri konumunda idiler. Hiçbir din, İslam kadar ilme önem vermemiştir. Bu yüzden İslam'ın ilk yıllarında, mescide bitişik olarak sadece ilim öğrenmek maksadıyla gelenlerin kalabilecekleri 'Suffa' denilen bir yer yapılmıştı. Bunu, ilk üniversitelerin temeli olarak saymak mümkündür. Suffada yatılı olarak kalan sahabeler, sürekli olarak Peygamber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam'ın yanında ve sohbetlerinde bulunur, Onun ilim okyanusundan istifade ederlerdi. Resul–i Ekrem Aleyhisselatu Vesselam ile başlayan ders halkaları, değişik ilim dallarını da içine alarak yüzyıllarca, mescidlerde devam etmiştir. Resulullah Aleyhisselatu Vesselam zamanında değişik sosyal amaçlar için de kullanılan mescid (cami) birçok müessesenin temelini oluşturur. Camilere sığamaz hale gelen bu müesseseler, daha sonraki yıllarda mescidlerin etrafında inşa edilen külliyeler ile kurumsal hale getirilmiştir.

Bu durum, Cumhuriyet dönemine kadar böyle devam etmiştir. Bu savunma, Cumhuriyetin karanlık, istibdat ve baskıya dayalı dönemini anlatma platformu değildir, ancak camileri anlatırken, yeni kurulan Kemalist rejimin camilere yönelik politikasına birkaç cümle ile değinmek gerekiyor. Bu rejimin İslam'a, İslamî değerlere ve İslam'ın kutsal mekânlarına bakış açısını ve mantığını ortaya koyabilmek için bu, bir gerekliliktir.

Ne kadar inkâr edilirse edilsin, cumhuriyetin ilk dönemlerinde ve sonrasında İslam'a karşı açık bir savaş yürütülmüştür. Resmi tarih söylemlerinin tozpembe safsatalarının inandırıcılık değeri olmayan tezlerinin aksine, gayrı resmi tarih verilerinin ve halen yaşayan canlı tanıkların ortaya

koydukları gerçeklere bakıldığında; İslam'a, İslam'ı yaşamakta ısrar eden Müslümanlara, İslamî değerlere, İslam'ın kutsal mekânlarına yönelik hoyratça bir baskı ve saldırının yapıldığını görmek mümkün olacaktır. Bu baskı ve saldırılar öylesine bir hal almıştır ki, sıradan Müslüman halk, "Elhamdulillah Müslümanım" demeye korkar bir hale getirilmiştir. Evlere yapılan baskınlarda ele geçirilen Kur'an–ı Kerim'ler yerlere atılmış ve ayaklar altında çiğnenerek hem Allah'ın kitabına karşı bir cürüm işlenilmiş, hem de Müslüman halkın onuru ve inancı beraberinde ayaklar altına alınmıştır. Allah bunu yapanlara kıyamete kadar lanet etsin!

Zulüm, baskı ve saldırılar öyle bir hal aldı ve insanlar dinden öylesine uzaklaştırıldılar ki, cenaze namazı kıldıracak imam bulmakta güçlük çekilir hale gelindi.

Yeni kurulan rejimin İslamî sembollere saldırısının en büyük mağduru, hiç şüphesiz camiler olmuştur. İstanbul'un İslamlaşmasının bir alameti ve İslam'ın Hıristiyan âlemine muzafferiyetinin bir sembolü olan Ayasofya'nın 24 Ekim 1934'te sanki 480 yıldır Müslümanların ibadet ettiği bir mekân değilmiş gibi müzeye çevrilmesi, Müslümanlara ve İstanbul'u fetheden İslam askerlerine yapılabilecek en büyük saygısızlık örneğidir. Ayasofya'dan önce ve sonra, İslam'ın kutsal mekânları olan camilerin bir kısmı satıldı, bir kısmı bakımsızlıktan dolayı harabeye dönüştü. Bir kısmı askerlere kışla yapıldı. Hatta bir kısmı, Diyarbakır Ulu Cami ve Behrampaşa camilerinde olduğu gibi birçok yerde asker atları için ahır olarak kullanıldı. Kalan diğer mescid ve camiler de, bina olarak varlıklarını sürdürmelerine karşın, jandarmanın hışmına uğrama korkusu yüzünden kimsenin gitmediği ve birkaç yaşlıdan başka cemaatin kalmadığı mekânlar haline geldi. Şimdi bu manzarayı yaşayanlar ve du-

yanlar için Kemalist rejimin İslam'a, Müslümanlara, İslamî değerlere, kutsal mekânlara saygılı olduğunu söylemek mümkün mü?

Böyle bir söylemin inandırıcılık değerinin olmayacağı gayet açıktır.

Laik, Kemalist rejimin uzun yıllar boyunca İslam'a yaptığı düşmanlık, yeni yetişen nesil üzerinde etkisini gösterip semerelerini verdiği için dine lakayt bir toplum oluştu. Cemaatin mücadele alanına çıkıp camilere el attığı yıllara kadar, camiler Allah'a ibadet edildiği için huzura kavuşulan mekânlar olmaktan çıkmış, korkunun hâkim olduğu mekânlar haline gelmişti. İmamların birer devlet memuru olduğu camiler, sadece ezan vakitlerinden yarım saat önce açılıp, ezandan bir saat sonra kapanan, kapılarına asma kilit vurulan devlet daireleri haline getirilmişti. Böyle olmasına rağmen, bazı camilerin imamları, namaz kıldırma görevini bir yaşlıya devrederek camiye bile uğramıyordu. Cuma namazlarında kısmen dolan, bunun dışındaki vakitlerde bir safı bile dolduramayan camilerin cemaatleri, yaşları geçkin birkaç kişiden oluşmaktaydı. Cemaat arasında yaşı kırkın altında birisini bulmak, bir gence, hele hele bir çocuğa rastlamak mümkün değildi.

Diyarbakır'da bulunan Ali Paşa, Behram Paşa, İskender Paşa gibi eski tarihi camilerin büyük avluları, mahalle serserileri ve berduşlarının top oynadığı ve diğer zamanlarda buluşup yeni mel'anetlerini planladıkları bir toplanma merkezi haline gelmişti. Uzak yerlerden ilim öğrenmek amacıyla gelen öğrencilerin kalabilecekleri yerler olarak inşa edilen cami hücreleri, esrarkeş ve içkicilerin âlem yaptığı izbe yerler halini almış, cami tuvaletleri madde bağımlılarının, kendilerine uyuşturucu enjekte ettikleri mekânlara dönüşmüştü. Bu yüzden camiler huzur duyulan ibadethaneler ol-

maktan çıkmış, insanların korkuyla yanlarından geçtiği mekânlar halini almıştı. Bütün bunların bir sonucu olarak camiler bakımsızlıktan harap olmaya başlamıştı.

İşte böyle bir ortamda, Hizbullah Cemaati, camilere el atıp tekrar İslam'ın kutsal mekânları haline getirmek için canla–başla çalıştı. İslam'ın camilere verdiği, ama birilerinin icraatlarıyla çiğnenmiş olan kudsiyetini yeniden kazandırmak için camilere yönelik özel bir program uyguladı. Bu programı uygularken, yegâne amacımız; bakımsızlıktan harap, cemaatsizlikten virane düşmüş bu kutsal mekânları yeniden ihya edip huzur ve sükûnetin elde edildiği Allah'ın evleri fonksiyonunu yeniden kazandırmaktı. Allah'ın izni ve Hizbullah Cemaatinin özverili çalışmalarıyla camilerimiz, yeniden ibadet edilen nezih mekânlara dönüştü. Cami cemaatlerinin profili, yaşı geçmiş birkaç kişi ile sınırlı iken, Allah'ın dilemesi ve Hizbullah Cemaatinin de vesile olmasıyla, insanlar yeniden dinlerine dönerek, çoğunluğunu çocuk ve gençlerin oluşturduğu büyük kalabalıklar, vakit namazlarında imamın arkasında saf tutmaya başladı. Şunu açıkça söylüyoruz ki, biz camilerimizi, birilerinin deyimiyle 'Arka bahçemiz' olarak görmedik ve bu kutsal mekânları, Cemaat'e eleman kazandırma şubeleri olarak kullanmadık. Buna gerek de, ihtiyaç da duymadık.

Cemaat'in camilere yönelik hizmetlerine bakılacak olursa, ne denli büyük ve hayırlı işlere vesile olduğumuz görülecektir. Çünkü Cemaat, gençlerin gönüllerini haramlardan, gayrı meşru bir yaşamdan, tiksindirici işler yapmaktan, kendilerine bile faydaları olmayan bir hale düşmüşlükten kurtarıp caminin mukaddes ve her hastalığı tedavi eden kudsiyetine bağlama yolunda büyük mesafeler kat etti. Fitnenin her yeri kapladığı bir dönemde; camilerin huzur, sükûnet ve se-

lamet mekânı haline gelmesi için büyük fedakârlıklar gösterildi. Küçük olsun, büyük olsun, merkezi olsun, mahalle arasında olsun, istisnasız bütün cami ve mescidlerde Kur'an–ı Kerim derslerinin yanı sıra, Peygamber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam'ın hayatını, İslam fıkhını, Sünnet–i Seniye'yi konu edinen derslerin yapılması sağlandı. Bunun sonucu olarak gençler ve çocuklar boş şeylerin peşinden koşmakta iken camilere yönlendirildi ve camiler cennet bahçeleri gibi Kur'an ve zikir sesleriyle çınlamaya başladı.

Zaman ve imkân bulan herkesin camiye gidip farz namazlarını cemaatle kılmaları gerektiği anlayışı, halkta benimsenmeye başlandı ve özellikle cami çevresinde yaşayan halk buna riayet etmeyi vazife bildi. Bunun yanı sıra Kur'an–ı Kerim dersi, siyer ve fıkıh derslerine katılıp katkıda bulunma, çocuk ve genç yaştakileri aşarak her yaştan insanlarımıza yayıldı. Cemaat safları, yaşlılara has olmaktan çıkıp çocuklardan, gençlerden, orta yaştakilerden oluşan bir mozaiğe dönüşerek yediden yetmişe her yaştaki insanımız, namazda birlikte saf tutar hale geldi.

Yine bakımsız camilerin tamir edilmeleri için hem cemaat imkânları kullanıldı, hem de halkın bu işe katılıp camileri sahiplenme bilincinin oturması için bakım ve onarımlarda ön ayak olundu. Düzenli temizlikler yapılmaz durumda iken, cemaat mensupları tarafından her hafta düzenli bir şekilde temizlenip cami cemaatinin rahat edeceği ortamlar oluşturuldu.

Elbette camiye gelip Kur'an–ı Kerim öğrenen, fıkıh, siyer ve diğer İslamî dersleri alan çocuk, genç ve diğer insanların tamamının Cemaat'le organik bir bağları yoktu. Buna rağmen insanlar arasında camiye bağlılık bilinci, cemaatle namazın mükâfatını elde etme şuuru ve vaktini

başka yerlerde boş geçirerek değil, camide değerlendirme alışkanlığı oluştu.

Onun içindir ki, zaman zaman Türkiye'nin değişik bölgelerinde, bölgeden olup İslamî duyarlılıklarından dolayı gözaltına alınanlar için basında çıkan haberlerde, Hizbullah mensuplarının yakalandığı söylenir. Bölge genelinde camiye giden insanların sayısı on binlerce olduğu için, camiye gidenler bilerek ya da bilmeyerek Hizbullah'ın cami programlarının içine girmişlerdir. Bu nedenle Cemaat ile organik bağı olsun ya da olmasın, aldıkları ve gördükleri İslamî sorumluluk sayesinde, nerede olursa olsunlar, kendilerine ve çocuklarına faydalı durumda olacaklardır.

Her yaştan insanın camiye gitmesinden dolayı İslam'a ve Müslümanlara düşmanlığın zirvede olduğu 2000 sürecinde, yüzlerce hatta binlerce insan yakalandı. Bunlardan 15 yaşın altındaki çocuklardan tutun 50 yaşın üzerindeki yaşlılara kadar her yaştan insan gözaltı sürecinden geçti. Kimisi tutuklanıp yıllarca cezaevlerinde kaldı. Bunlar için öne sürülen tek suç, ya camide Kur'an–ı Kerim dersi vermeleri, ya da almalarıydı. Halkı Müslüman olan bir ülkede, böylesine bir suçlama ile insanların gözaltına alınıp cezalandırılmalarının utanç verici bir durum olduğuna değinmeyeceğim. Bununla beraber anlaşılması açısından, ders vermenin aslını bir cümle ile izah etmek istiyorum:

Kürdistan medreselerinde; ders olarak ileride olan bir öğrencinin, kendisinden daha alt seviyede bulunan öğrencilere ders vermesini sağlayan bir sistem bulunmaktadır. Böylece söz konusu öğrenci, hem kendi derslerini tekrarlayarak öğrendiklerini pekiştirmekle, hem de daha öğrenci iken öğretmenlik stajını yapma fırsatını elde etmektedir.

Kürdistan Medreselerinde, okuma düzeyi en üst olan öğrenciye **"Mir"** unvanı verilirdi. Arapça Gramer kitaplarında **"Molla Cami"** adlı kitaptan sonra gelen kitapları okuyanlara ise **"Molla"** denilirdi. Medreselerde, Mir'in kontrolünde Mollalarla yapılan istişare ile öğrenciler durumlarına göre Mollalar arasında taksim edilirdi. Dolayısıyla medreseye yeni başlayan öğrenciler, Molla durumuna gelmiş olan öğrencilerden ders alırlardı. Aynı sistem, Cemaatin cami programlarında da uygulandı. Derslerde önde olan öğrencilerin, kendilerinden daha alt seviyede olan öğrencilere ders vermeleri için fırsat ve imkân tanındı. Tabi bu durumdaki gençler; polis, istihbarat, ajan ve muhbirler tarafından Cemaat üyesi ve cami sorumlusu olarak kayıtlara geçti. Bundan dolayı bu çocuklar, gençler ya da diğer insanlar, sadece ders verdikleri için işkencelerden geçirilip binlerce insan Cemaat üyesi olma suçlamasıyla yargılandı.

Bu iddiamızı destekleyen yığınla örnek bulunmasına rağmen, konunun anlaşılmasını sağlamak amacıyla, daha önce savunmasını yapan M. Said Varol kardeşimizin verdiği örneği tekrarlayarak somutlaştırmak istiyorum:

Siirt'te bir camide ders veren **M. Emin Tetik** adlı genç bir kardeşimiz, Cemaat mensubu olma iddiasıyla, örgüt üyeliğinden ceza aldı. Bu cezayı almasına neden olacak ne bir özgeçmişi, ne de üzerine verilmiş bir ifade bulunmaktaydı. Sadece camide öğrencilere ders vermesi, onun Cemaat mensubu olması için yeterli görülmüş ve eski kanuna göre 9,5 yıl ceza alması için dayanak yapılmıştı. M. Emin Tetik; bazı kitaplarını okuduğum, kendisini demokrat olarak tanıtıp biraz da İslamî duyarlılığı olduğunu ima eden eski savcı **Gültekin Avcı** tarafından tutuklanma isteğiyle nöbetçi mahkemeye sevk edilmiş ve sonuçta tutuklanmıştı. Kendisi, Si-

irt'te görev yaptığı sırada Cezaevi savcısı olarak Başsavcı ile birlikte cezaevini ziyaret ettiğinde, Cemaat üyesi oldukları gerekçesiyle tutuklanmış olan kardeşlerimizin bulunduğu koğuşa da uğramıştı. Bu sırada koğuşta bulunanlar, Başsavcıya devletin yapmış olduğu hukuksuzluklardan bahsederek sadece camide ders alıp verdikleri için tutuklandıklarını söylemişler, Başsavcı buna inanmayıp *"Olur mu öyle şey?"* dediğinde de M. Emin Tetik'i göstererek;

> *"İşte bu arkadaşın ne özgeçmişi, ne de üzerine verilen bir ifade olduğu halde, sırf camiye gidip ders verdiği için tutuklanmıştır. Kendisini tutuklama isteğiyle mahkemeye sevk eden ve sonuçta tutuklanmasına sebep olan da, işte yanınızda bulunan Gültekin Avcı Bey'dir. Tutuklayan ve tutuklanan karşı karşıya…"*

diyerek işin vahametini ortaya koymuşlardır.

Yargılama sonucunda, sırf camiye giderek Kur'an–ı Kerim dersi alıp verdikleri için ceza alan yüzlerce kardeşimiz mevcuttur.

Şu sıralarda gündemde olan Ergenekon davasının sanığı ve çeşitli darbe planlarıyla tanınan Şener Eruygur'a gönderilen raporlar, neredeyse bütün insanlara "Bu kadar da olmaz" dedirtiyor. Buna göre, bir camide hutbe veren imamın sık sık "Estağfirullah" dediği ve cemaatin de tekrarladığı şeklinde bir fişleme yapılıp Şener Eruygur'a rapor halinde sunulduğu belirtiliyor. Bu duruma hayret edenlerin, acaba sadece camiye gidip Kur'an–ı Kerim dersi alıp verdiği için cezalandırılıp yıllarca cezaevlerinde çile çekmelerine nasıl bir tepki vereceklerini ya da bundan haberdar olup olmadıklarını merak etmemek elde değil doğrusu…

Cemaatin cami programlarının özveriyle uygulanması esnasında büyük zorluklarla karşılaşıldığı da bir gerçektir. Özellikle devletin baskılarını her an üzerimizde gördük. Camilerin

imajını bozmak için ajanlar kullanıldı, serserilerin bizden görünmesi sağlanıp camilerde halkın nefretini çekecek davranışlarda bulunması istendi. Polis camileri basıp ayakkabılarıyla halıları çiğnedi ve çocukları dışarı çıkararak tehditle camiyi terk etmelerini istedi. Neredeyse her akşam değişik bir cami, ders saatlerinde polisin baskınlarına uğradı. Para karşılığı kandırılan çocukların hırsızlık yapmaları sağlanıp böylece Kur'an–ı Kerim derslerine gelen çocuklara ve hocalarına duyulan teveccühün kırılmasına çalışıldı. İmamlara baskı yapılıp meslekten atılma tehditleriyle, çocukları camiye almamaları istendi.

Bunun yanı sıra mürted örgüt PKK'nin halka yönelik baskıları da cami çalışmalarımızda engelleyici bir diğer unsur oldu. Sanki mürted örgüt ile devlet, İslamî çalışmalara karşıtlık noktasında gizli bir ittifak içindeydiler. Bu, bir iddia olmaktan ziyade, pratiği olan bir gerçekliktir. Çünkü devlet, camiye gitmenin önünü kapatmak için binlerce insanı örgüt üyesi diye gözaltına alıp bunların büyük kısmını zindanlara atarak haksız yere cezalandırdı. PKK ise, camiye gidenleri ve ailelerini tehdit etti. Bununla da kalmayarak camide, cami yolunda, ya da camide görev yapan ve İslamî tedrisat alan yirmiden fazla Müslüman kardeşimizi şehid etti. Buna rağmen Allah'ın yardımıyla cami programlarımız düzenli bir şekilde yerine getirildi ve Allah camileri, Müslüman halkımızın uyanışı için bir hidayet pınarına çevirdi.

Bozulmuş olan toplum, bu sayede dini bir ıslahat içine girdi. Unutulan değerler yeniden hatırlandı ve İslamî kimlik eskisi gibi saygı görmeye başladı. Dine sarılanlar toplumda sevilip sayılarak baş tacı edildi. İslamî kimlik ve İslamî şahsiyet yeniden hayat buldu ve bu sayede Müslümanların toplum içinde bozulan imajları, hak ettikleri saygın konuma yükseldi. Bu, kolay olmadı elbette. Fedakârlık, özveri, gay-

ret, emek, uğraş gerektiren bu gelişme, salt bizim kişisel becerimizle olmadı. Bilakis bu, Allah'ın yardımıyla ve O'nun bizi vesile kılmasıyla gerçekleşti. Bu nedenle O'na hamd ediyor ve bizi başka hayırlara yönlendirip yardımını hiçbir zaman esirgememesini diliyoruz.

2– Okul Çalışmalarımız

Cumhuriyet rejiminin, okulları rejimin emniyet sübabı olarak görüp burada yetişen çocukları cumhuriyetin yılmaz bekçileri (!) yapma anlayışı, tevhid–i tedrisatla başladı. 3 Mart 1924'te kabul edilen Tevhid–i Tedrisat kanunuyla beraber medreseler kapatılıp okullarda karma eğitim sistemine geçildi.

Yeni rejime bağlı olan Kemalist öğretmenler; çocukları dinden uzak, laik bir eğitim sistemiyle, İslamî endişelerden soyutlanmış, dini ve ahlaki değerleri dumura uğramış bir nesil yetiştirmek için bütün devlet imkânlarını seferber ettiler. Sonuçta geçmişine sırt dönen, batı değerlerini en üst değer kabul eden, gelenek ve göreneklerini küçümseyen, dini vecibelerini yerine getirenleri horlayan, İslamî kılık ve kıyafete karşı alerjik reaksiyon gösteren, aile içindeki karı–koca bağlılık ve sadakatini çağdışı gören, ahlaktan nasipsiz; onlara göre çağdaş, bize göre ilkel bir nesil yetişti. Bu nesil, maalesef bütün köşe başlarını tutup Müslüman halka karşı bir kale vazifesini gördü.

Okullar, bu anlayış yüzünden eğitim ve öğretim yapılan, ilim–irfan elde edilen, cehaletten aydınlığa geçişin mekânları olmaktan çıkıp fuhuş ve ahlaksızlığın yapılıp öğrenildiği mekânlar haline getirildi. Yapılan araştırmalar, uyuşturucu yaşının 11'ler seviyesine indiği ve ilköğretim okullarının önünde rahatça uyuşturucu satışının yapıldığını göstermek-

tedir. Aynı şekilde içki ve sigara kullanım yaşı daha alt seviyelerde ve yine ilköğretim düzeyinde kullanım alanı bulabilmektedir. Flört denen kız–erkek arkadaşlığı ve ardında gelişen cinsi sapıklıklar, maalesef ilköğretim 6. sınıflardan itibaren başlamaktadır.

Bütün bu saydıklarımız, herkes tarafından bilinen, ancak herhangi bir çare için kılların kıpırdatılmadığı dehşet kareleridir. Oysa yaşanan bu manzaralar, öğretmenlerden başlayarak ta Milli Eğitim Bakanı'na, oradan da Başbakan ve Cumhurbaşkanı'na uzanıncaya kadar uykuları kaçıracak kadar mühim ve çare buluncaya kadar kafa yorulması gereken milli bir mesele kadar önemli bir sorun olarak algılanmalıydı.

Cemaat, her konuda olduğu gibi bu konuda da üzerine düşen görevi yapmış ve işi başkalarına havale etmeyip, elini çekinmeden taşın altına koymuştur. Çünkü Cemaat'e göre okullar, bir toplumun şekillenmesine öncülük eden kurumlardı. Toplumun nasıl şekillenmesi isteniyorsa, okullardaki öğrencilerin o doğrultuda şekillenmesi gerekmektedir. İşte bu anlayışla Cemaat, öğrenci çalışmalarına büyük önem ve ağırlık verdi.

Elbette çalışmalarımız, saf dimağlara yanlışların yanlış yönlerini gösterip doğrulara yönelmelerini sağlama üzerine odaklanmıştı. Yanlışın yanlış olduğunu, doğruların da doğru olduğunu bilen her temiz fıtratlı çocuk, yanlışa düşmekten kaçınıp doğruya koşacaktı. İşte okullardaki çalışmalarımızın özeti budur.

Allah'a hamd olsun ki, programlı olarak ve bilerek İslam'a düşmanlık yapan öğretmenlerin düşmanlıklarına, yöneticilerin engel çıkarmalarına, dışarıdan değişik unsurların

ve mürted örgütün çalışmaları sekteye uğratma girişimlerine ve kötü yollara çekenlerin gayretlerine rağmen faydalı ve güzel gelişmeler yaşandı.

Çalışmaların olduğu okullarda, çok geçmeden semere alınmaya başlandı. Okullarda kızlı–erkekli ahlaksızca buluşma ve toplantılar yok denecek kadar azaldı. Okul önlerinde uyuşturucu, sigara ve diğer maddeleri satanlar uzaklaştırıldı. Mürted örgütün ikide bir yaptığı boykotlar kırılarak eğitim ve öğretime vurulan darbeler sona erdirildi. Öğrencilere, öğretmenlere, okul yöneticilerine hatta öğrenci velilerine korku salan mürted örgütün tehditleri bertaraf edilerek rahat bir ortamda derslerin yapılması sağlandı. Sınıflarda karma eğitim olmasına rağmen, kız ve erkeklerin oturduğu sıralar kendiliğinden ayrılarak fıtri meyillerin önüne geçildi.

Cemaat, sadece kötülüğü bertaraf etmekle kalmadı. Bu ortamlarda, ulaşabildiği çocukların imanlarını kurtarmak için büyük gayretler içine girdi. Zaten asıl amaç da buydu. İmanların kurtarılması için birilerinin bedel ödemesi gerekiyordu. Bu zamanda, bunun bedelini Cemaat olarak ödemeyi seve seve kabul ettik.

Tıpkı Üstadımızın dediği gibi:

"Ben cemiyetin iman selâmeti yolunda ahiretimi de feda ettim. Gözümde ne cennet sevdası var, ne cehennem korkusu. Cemiyetin imanı namına bir Said değil, bin Said feda olsun. Kur'an'ımız yeryüzünde cemaatsiz kalırsa, cenneti de istemem; orası da bana zindan olur. Milletimizin imanını selâmette görürsem, cehennemin alevleri içinde yanmaya razıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gül–gülistan olur."

3– Cemaat'in Köyleri İhya Çalışmaları

Şurası bir gerçektir ki, bölge köylerinin istisnasız tamamı, maddi ve manevi bir geri kalmışlık içinde bulunuyordu.

Bu, devletin bölgeye yönelik politikalarının doğal, beklenen, hatta istenen bir sonucuydu. Cumhuriyet öncesinden başlayan İttihat ve Terakki politikaları, cumhuriyetle beraber aynen devem etmiş, Şeyh Said Kıyamı ve sonrasında da cezalandırma ve **"terbiye"** amaçlı olarak daha katı bir şekilde, tavizsizce uygulanmıştır.

Ekonomik ve kültürel gelişmişlik düzeyine bakıldığında, Kürdlerin yaşadığı bölgelerle diğer bölgeler arasındaki uçurumun ne denli derin olduğu gerçeğinin inkâr edilemez bir şekilde karşımızda durduğu görülecektir. Ekonomik geri kalmışlık, okullaşma oranındaki yetersizlik, sanayinin yok denecek kadar az olması, hayvancılık ve tarımın ilkel usullerle yerine getirilmeye çalışılması, sağlık ve enerji alanındaki geri bırakılmışlık vb. her alanda, ülkenin diğer bölgeleriyle kıyaslanamayacak derecede büyük farkların oluşu, bölge insanını sefalet ve cehaletin pençesinde ilkel bir yaşama mecbur bırakmıştır. Bunu, devletin imkânlarının yetersizliği ile izah etmeye çalışmak, bölge insanının zekâsıyla alay etmek olacağından kabul edilebilir bir mazeret değildir. Bu, devletin bilinçli ve planlı bir politikasıydı.

Bu politikaların bir sonucu olarak bölge halkı, ama özellikle köylerde yaşayanlar koyu bir geri kalmışlık ve cehalet içinde yaşamak zorunda bırakılmıştı. Köylerdeki cehalet iki yönlüydü: Biri, okul ve öğretmen yokluğundan kaynaklanan cehalet; diğeri de medreselerin kapatılıp dini eğitimin yasaklanmasıyla dini yönden yaşanan cehaletti. Bu da devletin bilinçli ve planlı politikalarının doğal sonucuydu. Çünkü daha kuruluş yıllarında yapılan harf devrimi ve Tevhid–i Tedrisat kanunları, medreselerin kapatılması vb. birçok icraatla hedeflenen aslında tam da buydu. Böylece halk cahil kalacaktı. Cahil bir halkı uyutup kandırmanın ve kontrol al-

tında tutmanın, bilgili ve bilinçli bir halkı kontrol etmekten çok daha kolay ve despot rejimlerin sıklıkla uyguladıkları bir yöntem olduğu inkâr edilmez ve tartışma götürmez bir gerçektir. Devletin bu politik hedefinin büyük oranda başarılı olduğu maalesef üzücü bir hakikattir. Elimizde bu konuda istatistikî bilgiler olmamasına rağmen, seksenli yıllara kadar Kürdlerin yaşadığı köylerde okur–yazarlık oranının en iyimser tahminle yüzde on beşler civarında olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Buna rağmen, gizliden de olsa özverili din adamlarının her türlü zorluğu göze alarak kendi medreselerini kurup eğitim vermeleri sayesinde öğrenciler yetiştirilmiş, ancak bu hiçbir şekilde sadra şifa olmamıştır. Böylece hem dini alanda hem de okur–yazarlık ve fen ilimlerini öğrenme alanında koyu bir cehalet yaşanmıştır. Bunun sonucunda;

– Halkın arasında hurafeler çoğalmıştır.

– İslam'dan olmayan batıl inançlar ve bid'atlar sanki dinin esasındanmış gibi kabul görmüş ve sahiplenilmiştir.

– Halkın gelenek ve göreneklerine batıl inançlar karışmış, örf ve adetlere İslam'dan olmayan birtakım kurallar girmiştir.

– Ahlaki değerlerde kısmen yozlaşmalar baş göstermiş, haremlik–selamlık uygulaması neredeyse unutulmuştur.

– Köyler, teknolojiden ve zamanın gelişmişliğinden bihaber kalmış, bu yüzden de ilkel bir yaşama rıza gösterilmiştir.

– Tarım ve hayvancılık alanındaki teknolojik gelişim ve iyileştirme tekniklerinden habersiz kalan köyler, açlık ve yoksulluğun pençesinde kıvranmıştır.

– Bilinçsizlik ve cehalet, insanları ağa ve beylerin ırgat ve köleleri durumuna düşürmüştür.

– Bazen onlarca insanın ölmesiyle sonuçlanan ve on yıllarca süren düşmanlığa sebebiyet veren kan davaları yaygın bir hale gelmiş, bu nedenle aşiretler arasında sevgi ve muhabbet yerine, kin ve düşmanlık tohumları ekilmişti.

– İhtilaflar, toprak kavgaları, namus davaları, suyun kullanımı gibi konularda köyler arasında sürekli gerginlik yaşanmış, can ve mal güvenliği kalmamış, böylece insanlar gerilim içinde bir yaşam sürmek zorunda kalmıştı.

– Bu gerilim, düşmanlık, ihtilaf ve gerginlikler nedeniyle günlük iaşesini bulmakta zorlanan aileler bile silah temin etmekte ve en küçük bir tartışma, sonu ölümle biten facialara neden olmaktaydı.

– Bunca geri bırakılmışlığa, bid'at ve batıl inanca rağmen halkın dine, din adamlarına ve şeyhlere olan saygısında azalma olmadığı için, bu yöndeki istismara kapı açılmış ve insanlar sahtekârların sömürülerine maruz kalmıştır.

Bunları çoğaltmak mümkün olsa da savunmanın konusu bu olmadığından, verilenlerle iktifa etmek yeterli olacaktır.

İşte böylesi bir ortamda Cemaat, köyleri ihya etmek ve insanları cehalet karanlığından ilim ve irfanın, bilinç ve şuurun aydınlığına çıkarmak için elini taşın altına koymakta ve bu zorlu görevin gömleğini giymekte bir an bile tereddüt etmedi. Çünkü Cemaat, halkın en büyük düşmanının cehalet olduğunun farkındaydı ve İslam'dan uzaklaşmanın ya da İslam'ı yanlış yaşamanın en büyük etkeninin de cehalet olduğunu çok iyi biliyordu. Bu nedenle Cemaat, köyleri ihya hareketi başlatmakta gecikmedi. Bu yapılırken, Üstad Bediüzzaman'ın;

> *"Bizim düşmanımız cehalet, zaruret, ihtilâftır. Bu üç düşmana karşı sanat, marifet, ittifak silâhıyla cihad edeceğiz"*

tespiti, kalkış noktamızı oluşturdu.

Cemaat bu çalışmalarını; birçok tehlikeyi göze alan, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayan, Allah rızasından başka hiçbir menfaat gözetmeyen; uzaklık, yolun olmaması, ulaşım güçlüğü, hava muhalefeti gibi zorluklara aldırmayan; Allah ve Resulü'ne çağırmak, insanlara İslam'ı götürmek için canlarını dişlerine takarak çalışan özverili kardeşler sayesinde, bölgenin birçok köyüne götürdü. Cemaat; köyleri ihya etme, bilinçlendirme, İslam'la yeniden tanıştırma faaliyetlerini özellikle kültürel alanda yoğunlaştırdı. Okuma–yazma öğrenme imkânı olan gençlere ve öğrenme yaşını geçmemiş olanlara okuma–yazma öğreterek kitap okumaları ve okuduklarını anlayabilmeleri sağlandı. Okuma–yazma öğrenme imkânı bulamayanlar ise, cemaat'in kültürel faaliyetleri dâhilinde olan derslere iştirak ederek ilmi yönden geliştiler. Öyle ki, o döneme kadar kadınların böylesi bir kültürel çalışmaya katılımı bir tabu olarak görülürken, kadınlar arasında etkin ve verimli kültürel faaliyetler yapılarak ailenin temel dinamiği olan kadınların bilinçlenmesi sağlandı.

Cemaat'in, bölge genelindeki köylerde yaptığı bu etkin kültürel faaliyetleriyle, İslamî eğitim ve bilinçlendirme çalışmaları yapıldığı gibi, o güne kadar TC'nin cahil bıraktığı çok sayıda insan yapılan bu çalışmalar neticesinde okuma–yazma öğrenip itikadi, ahlaki, siyasi, toplumsal ve kültürel konularda azımsanmayacak bir bilinç düzeyine ulaştı.

Cumhuriyetin kuruluşu ve ardından yaşanan gelişmeler, devrimler, inkılâplar, kanunlar ve yasaklamalarla büyük darbeler yiyen, asıl fonksiyonlarından uzaklaşan ve özverili âlimlerin ancak gizliden yürüttükleri klasik medreseler de Cemaat'in köyleri ihya projesi kapsamında ele alınan konular arasında yer aldı.

Bu bağlamda Cemaat, hem medreselerde ders veren ve 'Seyda' denilen müderrisler, hem de ders alan ve 'Faki' denilen öğrenciler üzerinde faaliyetlerini yoğunlaştırıp onlara da Cemaat'in başlattığı İslamî daveti götürerek yakın ilişki içine girdi. Bu kurumların tekrar asli fonksiyonlarını icra etmeleri, yeniden bir canlanış ve silkiniş içine girmeleri, genel İslamî uyanışa paralel olarak çağdaş İslamî akım ve düşüncelerle tanışmaları, yeniden bir düşünsel ve kültürel diriliş yaşamaları ve tekrar cazip hale gelebilmeleri için bunlara yönelik planlı ve programlı bir çalışma yürütüldü. Bunların eğitim müfredatları gözden geçirilip yenilendi. Klasik ders kitaplarına ilaveten birçok çağdaş İslam âliminin kitaplarının ders olarak okutulması sağlandı. Cemaatleşme, davet, tebliğ, çağdaş akım ve ideolojiler gibi birçok konudaki kültürel ihtiyaçlarını karşılayacak kitapların basılması veya temin edilmesi suretiyle, bu konulardaki eksiklik giderildi.

Bütün bu çalışmalar sayesinde medreseler değişim–dönüşüm geçirerek çok verimli bir program takip etmeye başladılar. Bunun neticesinde, medreseler yeniden rağbet görmeye, insanlar çocuklarını gönül rahatlığı içinde medreselere göndermeye, müderris ve talebeler hak ettikleri itibarı yeniden görmeye başladılar. Buradan yayılan ilim ve kültür aydınlığı, diğer insanları da kuşatınca, Peygamber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam'ın unutulan sünnetleri yeniden hayatın vazgeçilmezleri arasına girdi.

Köylerdeki birçok yanlış anlayış, bid'at, hurafe, batıl inanç ve ahlaki yozlaşma da Cemaat'in savaş açtığı konular arasındaydı. Ancak Cemaat bu konuda halkın hassasiyetlerini göz önünde bulundurup yıllar içinde oluşan anlayış ve yaşantılarını bir kerede değiştirme yanlışlığına düşmedi. Bunu yaparken, gerçek İslam'ı onlara sunmakta, Peygam-

ber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam'ın ve yüce sahabelerinin (Allah hepsinden razı olsun) yaşantısını anlatmak suretiyle yanlışlıklarını kendilerinin görmesini sağlıyordu. Bu metot incitici değil terbiye edici, baskıcı değil gönül alıcı, horlayıcı değil sevgi ve şefkate dayalı bir metot idi. İşte bu metot sayesinde, uzun yıllar içinde oluşmuş olan birçok batıl inanç, hurafe, bid'at ve ahlaki yozlaşma, yerini Kur'an ve Sünnet ışığında şekillenen halis İslam'a bıraktı.

Cemaat'in çalışmaları neticesinde yaşanan dönüşümü şu şekilde özetlemek mümkündür:

– Köylerde hırsızlık sıradan bir hal almışken, Cemaat'in köylere yönelik çalışmaları sayesinde bu kötü ahlak yok denecek seviyeye düştü.

– Kız kaçırma hadiseleri köyler arasında en çok duyulan haberler arasında idi. Bu nedenle düşmanlıklar yaşanıp aileler perişan bir duruma düşüyordu. Cemaat'in çalışmalarını götürdüğü köylerde bu durum tamamen ortadan kalktı. Evlilikler karşılıklı rıza ve İslamî usuller temelinde yapılmaya başlandı.

– Köylerde güçlüler zayıfları eziyor, zenginler fakirleri uşak niyetine kullanıyor, ağalar insanları kendi tapulu malı gibi görüyorken, cemaatin anlayışları değiştirmesi sayesinde insanlara hak ettikleri değer verildi.

– Köylülerin en hassas olduğu nokta namus mefhumu olmasına rağmen, maalesef bu da yozlaşmıştı. Çünkü eskisi gibi tesettüre dikkat edilmiyor, genç kızlar ve gelinler yalnız başlarına tarlaya, suya veya süt sağmaya gönderiliyordu. Bunun sonucunda sıklıkla nahoş hadiseler yaşanarak namuslar kirletiliyordu. Kirletilen namuslar, asılan veya boğdurulan kızlarla temizlenmeye çalışılıyordu. Cemaatin

köylere yönelik çalışmaları içinde en çok dikkat ettiği nokta tesettür, haremlik–selamlık ve harama götüren yolların kapatılması olduğu için, çalışmaların yürütüldüğü dönemler içinde bu türden nahoş hadiseler neredeyse bitme noktasına gelmiştir.

– Cemaat'in köy çalışmaları sayesinde köylerin su ve tuvalet gibi altyapı eksiklikleri büyük oranda giderilirken, yıkılmaya yüz tutmuş camiler onarılarak insanların rahat bir ortamda ibadetlerini yapmalarına yardımcı olundu. Uzun yıllar süren kan davaları, arazi anlaşmazlıkları, sulama konusundaki ihtilaflar gibi can ve mal kayıplarına sebep olan davalara adil ve kalıcı çözümler getirilerek husumetler sonlandırıldı.

Yukarıda kısaca izah etmeye çalıştığımız çalışmalar sayesinde Cemaatin çalışma yaptığı köylere huzur ve güven yeniden geldi. İslam'ın nuru yayıldıkça, insanlar geçmişte yaşadıkları gayri İslamî yaşayışa hayıflandılar. Kendilerine bu bilinci kazandıran, kendilerini yeniden uyandırıp gerçek İslam'la tanıştıran Cemaat'e büyük bir güven duyuldu ve bütün ihtilaflara, tartışmalara, kavgalara, davalara Cemaat müdahil edilmek suretiyle aracı olması istendi. Cemaat de kendisine duyulan güven ve itimadı; her hareketi, her icraatı, her kararı, her uygulaması ve her çözümüyle her geçen gün daha da pekiştirip halkın gönlündeki yerini korudu. Allah buna vesile olan Cemaat mensubu bütün kardeşlerimizden razı olsun ve onları cennetiyle mükâfatlandırsın.

4– Toplumsal Sorunlara Çözüm Çalışmaları

Cemaat'in İslamî alanda yaptığı çalışmalar; yeniden öze dönme, İslam'ı daha iyi anlama ve yaşama, İslam'a sonra-

dan girmiş olan yanlışları ayıklama, İslamî ahlakı oturtma, İslam'a ve Müslümanlara fiziki ve psikolojik tahribat üzerine kurulu saldırıları bertaraf etme gibi çok çeşitli dalları kapsamaktaydı. Cemaat'in, bu dalların tamamında ortaya koyduğu çalışmalar, getirdiği çözümler, fikri ve düşünsel alanda yaptığı inkılâplarla doğru perspektiflerin yakalandığı ve bu doğrultuda yeni açılımların sağlanmasına vesile olduğu, bölgede İslam'a dönüş ve İslam'ı yaşayış düzeyinde bir değişim ve dönüşüm yaşandığı, artık dost–düşman herkes tarafından kabul edilen gerçeklerdir.

Cemaat'in çalışmaları bunlarla sınırlı değildi elbette. Uzun yıllar içinde kangren olmuş toplumsal sorunlar da Cemaat'in ilgi alanı içindeydi. Gerek devletin hukuk sisteminin bölge halkı tarafından benimsenmemesi sebebiyle mahkemelere intikal etmemesi, gerek devletle barışık olunmamasından dolayı sorunların devlete götürülmemesi, gerek gelenek ve göreneklerden, gerekse de örf ve adetlerden kaynaklanan daha değişik sebeplerden dolayı yaşanan onlarca değişik sorun, Cemaat tarafından ortaya konan adil ve herkes tarafından gönül hoşluğuyla kabul edilen çözümler sayesinde ortadan kalkmış ve toplumun gündeminden çıkmıştır.

Cemaat'in el attığı ve çözümler getirerek ya tamamen ortadan kaldırdığı ya da en aza indirmeye vesile olduğu toplumsal sorunlardan bazıları şunlardır:

1– Kan Davaları: Cemaat, bu toplumsal sorunun İslam'ın yaşanmamasından ve yanlış geleneklerin İslam'a mal edilmesinden kaynaklandığını biliyordu. Sorunun kaynağına inilip insanlara dünya ve ahirete yönelik hak ve hakikatler anlatıldığında inatlar kendiliğinden kırılıyor, katılaşmış kalpler yumuşuyor, kin ve nefretten başka bir şey dü-

şünmeyen beyinler daha sağduyulu düşünüyor, ahiret korkusu dünyevi intikam hırsına galip geliyor, böylece bir sulh havası oluşup barış rüzgârları esiyordu.

Cemaat, aralarında husumet ve kan davası bulunan aile ve aşiretleri ayrı ayrı ele alıyordu. Kan davalarının İslamî çözümler dışındaki çözümlerle ortadan kalkmayacağını çok iyi bilen Cemaat, sıradan faaliyetleriyle her iki tarafa da gidiyor ve insanları İslam'a davet ediyordu. İslam'ın hakikatine susayan bölge halkı, İslam davetçilerinin davetlerine fazla kayıtsız kalamıyorlar ve kendilerini Cemaat'in programlarına teslim ediyorlardı. Bu programlarda İslam'ın özünü yakalayan ve aralarında husumet ve kan davası bulunan insanlar, aileler ve aşiretler yaşadıkları bu düşmanlığa pişman oluyorlar ve Cemaat'in arabulucu olmasını istiyorlardı. Arabuluculuk görevini kusursuz bir şekilde yerine getiren Cemaat, her iki tarafın da gönülden kabul edeceği İslamî çözümlerle sorunu ortadan kaldırıyordu. Bu şekilde çözülen kan davaları, azımsanmayacak kadar çoktur. Öyle ki, Cemaat'le hiçbir diyalogu olmayan, ancak Cemaat'in getirdiği adil ve İslamî çözümlerle sorunları hallettiğini duyan insanlar, kendi davalarını Cemaat'e havale ederek çözümü Cemaat'e bırakıyorlardı.

İslam Tarihinde, Medine dönemini okuduğumuzda, orada bulunan iki büyük kabile olan Evs ve Hazrec Kabilelerinin birbirlerine düşman olduklarını ve sürekli savaşlarla birbirlerinden birçok insan öldürdüklerini, ancak İslam'ın gelmesiyle, bu düşman kabilelerin İslam sancağı altında İslam'a hizmet yarışına girdiklerini görüyoruz. Tarihte okuduğumuz bu inanılması güç olay, bölgemizin birçok yerinde yaşandı. Yıllarca birbirlerine düşmanlık yapan ve karşılıklı olarak birçok kişinin ölmesine sebep olan taraflar, Cemaat çatısı altında, İslam'a hizmet yarışına girmişlerdir. Da-

ha önce kan davası nedeniyle düşman olanlar, Cemaat'in programları dahilinde el ele, omuz omuza vererek kardeşlik anlayışı içinde İslam'a hizmet etmişlerdir.

2– Arazi Anlaşmazlıkları: Özellikle kırsal kesimlerde yaşanan bir diğer sorun da, arazi anlaşmazlıklarıydı. Toprak reformunu adil ve hakkaniyete uygun yapmayan devlet, ardında birçok sorun ve anlaşmazlık bırakmıştı. Bu sorun ve anlaşmazlıklar çoğu kez ölüme kadar giden daha büyük sorunların başlamasına neden oluyordu. Mahkemelere intikal edenlerin devede kulak mesabesinde kaldığı arazi anlaşmazlıkları, bölgenin neredeyse her köyünde yaşanan, köydeki huzuru bozan, insanların hayatlarını tehdit eden ciddi sorunlar arasındaydı.

Cemaat, bu alanda da insanları rahatlatacak ve anlaşmazlıkları ortadan kaldıracak çözümler geliştirmişti. Elbette getirdiği bu çözümler de diğer çözümler gibi kaynağını İslam'dan almaktaydı. Mahkemelerde adil çözüm bulamayacaklarını, bulsalar bile ancak 30–40 yıl kadar süren uzun yargı sürecinin sonunda gerçekleşeceğini bilen insanlar, Cemaat'in pratik çözümleri sonucunda huzur ve can güvenliğini tehdit eden bu sorunlarından kurtuluyorlardı. Cemaat'in faaliyetlerini yürüttüğü zaman dilimi içinde, yüzlerce arazi anlaşmazlığı, adil ve bütün tarafların gönül hoşnutluğu içinde kabul edeceği çözümlerle ortadan kaldırılmıştır.

3– Suyun Kullanımıyla İlgili İhtilaflar: Suyun kullanımına ilişkin sorunlar da bölgede sıklıkla yaşanan sorunlar arasındaydı. Bu sorun da, aynen arazi anlaşmazlıklarında olduğu gibi insanları rahatsız eden, köylerde rahat ve huzuru kaçıran, insanları meşgul eden, sonu husumet ve daha büyük sorunlara kadar giden toplumsal bir rahatsızlık konusuydu. Sorunun olduğu ve bu sorunun Cemaat'e intikal et-

tirilerek çözüm getirmesi istenen bütün yerlerde, suyun kullanımıyla alakalı yaşanan anlaşmazlıklar adil ve hakkaniyete uygun çözümlerle ortadan kaldırılmıştır.

4– Namus Davaları: Namus davaları, bölge genelinde yaşanan temel sorunlardan bir diğeriydi. Elbette, diğer sorunlar gibi bu sorun da maalesef İslam'ın yaşanmamasından kaynaklanan bir sorundu. Zira İslam'ın yaşandığı yerlerde, bir Müslüman'ın namusu, diğer Müslüman kardeşleri tarafından korunması gereken bir emanet olarak görülürdü. Peygamber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam;

"Her Müslüman'ın malı, kanı ve ırzı diğer Müslüman'a haramdır"

diyerek ırzların güvenliğini sağlamıştır. Ancak İslam'dan uzaklaşan ve şehvetlerinin esiri olan insanlar, İslam'ın bu hükmünü sıklıkla çiğnemeye, kendi komşusunun ırzına dahi yan gözle bakmaya başladılar. İşte bu yüzden büyük sorunlar yaşanıyordu. Yaşanması da doğaldı, çünkü namusa halel gelmesi, insanların şeref ve haysiyetine vurulan en büyük darbelerden birisiydi.

Toplumda çok sık yaşanan bu sorunlara da çözümler getirip arabulucu olan Cemaat, insanları bu konuda da rahatlatmış ve onlarca sorunun ortadan kalkmasına vesile olmuştur. Ancak Cemaat'in bu konuda arabulucu olup çözümler getirmesinden ziyade, bu sorunu tamamen ortadan kaldırma yolunda çalışmalar yapmıştır. Harama gidecek yolları ortadan kaldırarak haramın işlenmesini en aza indirme yönünde önemli çalışmalar yapmıştır. Öncelikle tesettürün yaygınlaşması, haremlik–selamlık uygulaması, kırsal kesimde su getirmeye, süt sağmaya ve benzeri yerlere giden kadınların İslamî tesettüre riayet etmesi ve tek başları-

na gitmemesi gerektiği konusunda önemli mesafeler kaydedildi. Yaşı gelen kız ve erkeklerin evlendirilmesi için teşvik yapılıp bunun önündeki engellerin kaldırılması ve evliliğin kolaylaştırılması yönünde bilinçlendirmeler yapıldı. Aynı şekilde karşılıklı gönlü olan kız ve erkeklerin birbirleriyle evlendirilmeleri sağlandı. Cemaat'in çalışmalarını yürüttüğü yerlerde, getirdiği buna benzer daha değişik önlemler ve tedbirlerle, insanların şeref ve onuruna vurulan ve insanları toplum nezdinde küçük düşüren namusa yönelik saldırılar yok denecek kadar azaldı.

5– Kız Kaçırmalar: Kız kaçırmalar, bölge toplumunda çok yaygın yaşanan bir diğer olgu idi. Her toplumda yaygın olan bu olgu, bölgede yaşandığında daha değişik sorunlara neden oluyordu. Çünkü böylesi bir hadise, bölge halkı arasında; "Ne var canım, gençler birbirlerini sevmiş de kaçmışlar" şeklinde basit bir yaklaşımla algılanmıyordu. Bu durum, bir namus davasına dönüşüyor, düşmanlık, ölüm ve ardından kan davalarına kadar uzanan olaylara neden olabiliyordu.

Bu tür sorunları yaşamış olan ve bu yüzden de birbirlerine husumet güden aile ve aşiretler, Cemaat'in arabuluculuğunda barışıp husumetlerine son veriyorlardı.

Cemaat, bu tip sorunların daha başlamadan bitmesi için, evliliklerin karşılıklı rıza esasına göre yapılması esasının oturması için ön ayak oldu. Çünkü kız kaçırma olaylarının bir boyutu da, ailelerin kızlarını istemeği birisiyle evlendirmeye çalışmalarıyla alakalı bir durumdu. İstemediği birisiyle zorla evlendirilmek istenen, ancak buna razı olmayan genç kız, çözümü kaçmakta buluyordu. İşte bunların olmaması ve evliliklerin kız–erkek arasında, karşılıklı rızanın gözetilerek yapılması için yoğun çaba sarf eden Cemaat,

insanların bu konuda bilinçlenmesi, zihinlere ve geleneklere yerleşmiş olan kalıpların kırılması yönünde gerekli olan çalışmaları yapmakta geri kalmadı.

6– Aile İçi Anlaşmazlıklar: Cemaat'in arabulucu olduğu ve çözüm getirdiği bir sorun da, aile içi anlaşmazlıklar olmuştur. Her ne kadar ailevi sırların öğrenilmesi riskine karşı ailelerin tepkisel davranması ihtimali bulunsa da, Cemaat böylesi sorunları yaşayan ailelerin arasını düzeltmek ve onları barıştırmak için arabulucu olmaktan çekinmemiştir. Bu sorun için Cemaat'in arabulucu olduğu ve çözüm getirerek aile içi barış ve huzuru tesis ettiği vakaların sayısı pek çoktur.

CEMAATİN
KARŞI KARŞIYA KALDIĞI ÇATIŞMALAR

Hizbullah Cemaati; kurulduğu tarihten, 2000'li yıllara gelinceye kadar geçirmiş olduğu safhalar içinde kendisini savunup varlığını korumak zorunda kaldığı dönemler olmuştur. Bu dönemleri keskin çizgilerle birbirinden ayırmak zor olsa da, Cemaatin belli başlı üç cephede mücadele ederek varlığını korumaya çalıştığını söyleyebiliriz. Bu cepheler şunlardır:

1– PKK Örgütü

2– Menzil Grubu

3– Devletin güvenlik ve istihbarat güçleri

Herhalde sosyolojik bir incelemeye tabi tutulduğunda, dünyanın hiçbir yerinde, böylesine kısa zaman içinde üç ayrı ideoloji ve üç ayrı güçle birden mücadele etmek zorunda kalan, yok olmamak için direnen, varlığını ve hayatiyetini korumak için başarılı bir savunma stratejisi geliştiren, bütün bunlar olurken de yola çıktığı amaç doğrultusundaki faaliyet ve çalışmalarından ödün vermeden yoluna devam eden başka bir Cemaat, örgüt ve yapının olmadığı görülecektir.

Biz bunu salt kendi başarımız ya da Cemaat'in maddi gücünün büyüklüğü gibi sebeplere bağlamıyoruz. Bu, tamamen Allah'ın bize olan yardımları ve desteği sayesinde olmuş ve bizi bugünlere kadar getirmiştir.

Hizbullah Cemaati, çalışmalarına başladığı ilk yıllardan itibaren, olası bir çatışmanın tarafı olmaktan kaçınmak için büyük bir sorumluluk örneği sergileyen ender Cemaatlerden birisidir. İslamî bir hareket olan Cemaat, toplumda çatışmayı değil, uzlaşıyı; kavgayı değil, barışı; çekişmeyi değil, hoşgörüyü; ihtilafı değil, vahdeti; ayrılığı değil, birliği; düşmanlığı değil, dostluk ve kardeşliği hâkim kılmak için yola çıkmıştı. Böylesi ulvi ve büyük hedefler için yola çıkan Hizbullah Cemaati, büyük bir özveriyle yürüttüğü çalışmalarının, çatışmalar yüzünden sekteye uğramaması için her zaman sağduyulu düşünen, sükûnete davet eden, işlerin sühuletle hallolması için olanca çabayı sarf eden taraf olmuştur.

Ancak Cemaat'in olanca gayretiyle kaçınmaya çalıştığı ve olası çatışmaların tarafı olmamak için gösterdiği sağduyu, bazılarınca zafiyet olarak kabul edilince, üzerimize insafsızca saldırılarla gelindi ve bizi yok etme süreci başlatıldı.

90'lı yıllara gelindiğinde, Cemaat'in çalışmaları bölgede meyvelerini vermiş, insanlar yeniden özüne, yani İslam'a dönüş yapmaya başlamıştı. Yıllardır unutulan değerler yeniden sahiplenilmiş, camiler dolup taşmaya başlamış, bölgenin atmosferine İslam'ın gül kokan nefesi sinmişti. Bölge halkını İslam'dan koparmak için amansızca yürütülen politika işlevini yitirmiş, oynanan oyunlar akim bırakılmış, kurulan tuzaklar bir bir açığa çıkarılmıştı.

Elbette Cemaat'in bu gayretleri, çalışma ve faaliyetleri bölge ve bölge halkı üzerinde emelleri olan, bölge halkını

güdülmesi gereken bir sürü olarak gören, Kürdlerin yaşadığı topraklar üzerinde çıkar hesapları ve menfaat planları olan, burayı bir rant kapısı olarak gören bazılarını rahatsız etmişti. Çıkarları zedelenen bütün güç odakları rahatsız olmasına rağmen, bunu dışarı ilk vuran, kendisini bölgenin tek ve yegâne, karşı konulmaz ve karşı durulmaz gücü olarak gören PKK oldu.

Kendisini dev aynasında gören ve bizi de tek bir vuruşta devrilecek kadar güçsüz, lojistik destekten yoksun, silahsız, kendi istihzai deyimleriyle **"birkaç sofik"**ten ibaret görüp muhatap bile kabul etmeyen PKK, bütün iyi niyetli çabalarımıza karşın bizi istemediğimiz ve engel olmak için bütün yolları kullandığımız bir çatışmanın tarafı kıldı.

Savunmanın bundan sonraki bölümlerinde tarafı olmak zorunda bırakıldığımız çatışmalara değinmek istiyorum. Elbette ilk çatıştığımız gurup PKK olduğu için, başlangıcı onunla yapmak daha isabetli olacaktır.

1– PKK İLE YAŞADIĞIMIZ ÇATIŞMALAR

a) PKK'nin Bölgeyi İfsad Etme Hareketleri

Kürdler; tarihsel olarak her zaman dinlerine bağlı bir halk olarak göze çarpmıştır. Bütün töreleri, gelenek ve görenekleri, İslam'ın öğretileri doğrultusunda şekillenmiştir.

Kürdler; İslam'a olan bağlılıkları sebebiyle, kendisini ümmetin bir parçası olarak görmüş, bundan dolayı Osmanlı İmparatorluğu'ndan bağımsız yaşamayı düşünmemiştir. Kürdlerde ümmet bilinci ve İslam'a bağlılık öylesine yerleşmiştir ki, Osmanlı İmparatorluğunun yıkılış döneminde, Sevr Anlaşmasının imzalanıp her milletin kendi kaderini tayin etme hakkının konuşulduğu ve bundan dolayı bütün milletlerin Osmanlıdan koptuğu yıllarda dahi Kürdler, Osmanlı Devletine dolayısıyla halifeye ve İslam'a bağlılığını devam ettirmiş ve ayrılmayı düşünmemiştir.

Yine bu bağlılıktan dolayı, cumhuriyetin kuruluş yıllarındaki batılılaşma ve İslam'dan uzaklaşma hareketlerine ilk tepki gösterenler Kürdler olmuş, bu uğurda büyük bedeller ödemişlerdir.

Kürdlerin İslam'a olan bu bağlılıkları, yeni kurulan ve yüzünü İslam'dan çevirip batıya dönen cumhuriyetin kurucularını ürkütmüş, onların İslam'dan kopması için her yolun denenmesini meşru görmüş ve bunu bir devlet politikası haline getirmiştir. Kuruluşundan 90'lı yıllara gelinceye kadar geçen 70 yıllık zaman süreci içerisinde gerek eğitimle, gerek basın–yayınla ve sözüm ona sanatçılarla, gerek televizyon programları ve sinema filmleriyle ve gerekse de kültür etkinlikleriyle Kürdleri dinlerinden soyutlama politikası amansız bir şekilde uygulanmış, ancak Kürdleri bu bağlılıktan koparamamışlardır.

Laik devlet; Kürdleri dinlerinden, örf, adet, gelenek ve göreneklerinden koparmayı, namus mefhumunu yıkmayı bir politika haline getirmişti, ancak isteği neticeyi alamadı. Kürdler ne dinlerinden döndüler, ne gelenek, görenek ve törelerinden taviz verdiler, ne de Kürdlerin adeta DNA'larına yerleşen namus mefhumunda bir zayıflık oluşturdular. İslam'dan kaynaklanan namus mefhumu, hiçbir toplumda olmadığı kadar Kürdlerde kemikleşmiş bir halde bulunuyordu. Devlet bunu yıkmayı başaramadığı gibi, zayıflatamadı da…

Ancak devletin bütün gücüyle ve zaman zaman barbarca uygulamalarıyla yapamadığı şeyi, bu kez PKK yapmaya çalıştı. Adeta ifsad bayrağını devletten devralmış, devletin başarısız olduğu noktaları tespit etmiş ve "Sizin yapamadığınızı, bakın ben nasıl yapacağım" dercesine, bütün zalimliğiyle göreve atılmış gibiydi. PKK'nin oyun sahnesine çıktığı bu dönem, Müslüman Kürd halkı açısından çok daha zorlu bir dönem olmuştur. Çünkü bu dönemde, PKK'nin ortaya çıkmasıyla, devlet bu yöndeki faaliyetlerini durdurmuş değildir. Bilakis laik devlet eski uygulamalarını daha da artırarak devam ettirmiştir. Diğer yandan da PKK bütün

hoyratlığı ve kabalığıyla Müslüman halkın dini ve ahlaki değerlerinin üstüne gelmiştir. Maalesef Devlet ile PKK'nin aynı amaç doğrultusunda Müslüman Kürd halkının üzerine gelmesi, mesafe almalarına sebep olmuştur. Neticede Müslüman halk, bu dönemi çok daha büyük zayiatla geçirmek zorunda kalmıştır.

PKK; Marksist–Leninist bir düşünce üzerine kurulmuştu. Bu düşünce alt yapısında dinin yeri yoktu. Bütün ahlaki değerler, ilkellik emaresiydi ve insanın köleleşmesine neden oluyordu. Din, toplumları uyuşturan bir afyondu. Bu ve benzeri sapık fikirler üzerine kurulan PKK, yöneticilerinin büyük çoğunluğunun ateist, dinsiz, İslam düşmanı ve hatta gayr–i Müslim olmalarının da bir sonucu olarak, ilk savaşını Kürdlerin dini bağlılığına ve ahlaki değerlerine yönelik olarak gerçekleştirdi.

Onlara göre, Kürdlerin tarih boyunca devlet kuramamalarının en büyük sebebi, Kürdlerin Müslüman olmasında yatıyordu. Eğer Kürdler İslam'dan dönerlerse, daha iyi mücadele edecekler, kendilerini mücadeleden alıkoyan bağlardan azade olacaklar ve bağımsızlıklarını kazanacaklardı. Kendilerini güya engelleyen bir diğer unsur da, Kürdlerin başta namus mefhumu olmak üzere diğer ahlaki değerlere karşı olan hassasiyetleri ve bağlılıklarıydı. PKK, Müslüman Kürd halkını bu değerlerinden koparmak için hoyratça bir savaş sürdürdü.

PKK, etkin olduğu bütün bölgelerde, halkın dini bağlılığını kırmak ve ahlaki değerleri zayıflatmak için yapabileceği her şeyi yapmaktan çekinmedi. İslamî değerlere öylesine vahşiyane ve barbarca saldırdılar ki, komünist Rusya'yı, Siyonist Yahudileri ya da emperyalistlerce işgal edilmiş olan Müslüman ülkelerde yapılan zulümleri çok gerilerde bırak-

tılar. Dini ve ahlâki değerlere saldırırken halkın tepkilerinden çekinmemiş, halkı bir unsur olarak kabul etmemiş, zor ve güç kullanarak en vahşi yöntemlerle Müslüman Kürd halkını sindirme yolunu seçmiştir.

Kullandığı zor ve güçle halkın üzerinde korku hegemonyası kuran PKK, halkı ifsad etme faaliyetlerini etkin olduğu her bölgede acımasızca uyguladı. Şehirlerde, kentlerde ve büyük yerleşim yerlerinde; düğün, kültürel çalışmalar ve parti faaliyetleri gibi adlar altında kadınlı–erkekli toplantılar ve etkinlikler yapıyor; genç kız ve erkeklerin buralarda birlikte olmaları sağlanıyor, böylece hayâ perdesi yırtılıp ahlaki değerler çöpe atılıyordu.

Kırsalda ise gerillalarıyla etkin oldukları köylere inen PKK mensupları, geceledikleri evlerde, evin erkeklerini nöbet tutmaları için dışarı gönderirken, kendileri içeride kalıyorlardı. Buna itiraz etmek kabil değildi, çünkü itiraz edenler hemen ajanlık damgasıyla infaz edilirlerdi. Bu yüzden de etkin oldukları köylerde, ne ahlak kaldı, ne namus anlayışı kaldı, ne de dini değerlere bağlılık...

PKK; dağdaki kadın–erkek beraberliğinde yaşanan yoz ilişkilerle; şehirlerde, kentlerde ve büyük yerleşim yerlerinde ise fuarlar, düğünler, kültürel etkinlikler ve kadınlarla erkeklerin birbirlerine karışmasını sağlayan daha değişik organizasyonlarla Kürdistan bölgesini batıyı aratacak duruma getirdiler. Kürdlerin arasında ahlaksızlık olarak nitelenebilecek olan kadın–erkek karışık bir arada oturma ya da kadınların erkeklerle tokalaşmaları gibi İslam'ın hoş bakmadığı, Kürdlerin de örf ve adetlerinde bulunmayan ilişki türleri yaygınlaştırılarak Kürdlerdeki hayâ perdesinin dejenere olması sağlandı.

Kadınlar ve genç kızlar, PKK'nin eleman kazanmak için kullandığı en büyük unsurlardan birisiydi. Özellikle okullarda kullanılan kızların peşlerinden giden erkekler, kısa bir zaman içinde kendilerini PKK'nin bir elemanı olarak buluyorlardı. Eleman kazanmakta kullandığı bu ucuz ve etkili silahı kullanan PKK, gayri ahlâki ilişkileri sıradanlaştırmıştır. Bununla da kalmamış, böylesi işlerde görev yapan kızları överek ve onlara konumlar atfederek başka kızların da aynı amaç uğruna çalışmalarını sağlamıştır.

Dinden yoksun, ahlaki değerleri tanımayan, insanlığın erdem olarak bildiği hiçbir değeri benimsemeyen PKK örgütü; sadece dinin kutsallarına ve ahlaki değerlere saldırıp bozmakla kalmadı, aile yapısına da büyük bir darbe vurdu. Aileye vurduğu darbe çok daha korkunçtu, çünkü ailenin temeli olan evlilik, PKK yöneticisi tarafından 'Kadını köleleştiren bir bağ' gibi görülmüş ve kadınların kendilerini bu bağdan kurtarmaları gerektiği empoze edilmişti. Yani evlenmemiş olan kadınlar, kendilerini köleleştirecek olan nikâh akdi altına girmeyecekler, PKK'den önce köleleşmiş olan kadınlar da, kendilerini özgürleştirmenin yollarını bulacaklardı. Böylece aile içinde erkeğin etkinliği kırılmış, ailenin olmazsa olmaz şartlarından birisi olan 'Kadınların erkeğe bağlılık' ilkesi ortadan kaldırılmıştı. Öyle ki kocasından kızan kadın, kocasını dağa çıkmakla tehdit ediyor, evin kız çocukları dilediği zaman örgüt etkinliklerine gidiyor, buna karşı çıkan babalarını, ağabeylerini, kardeşlerini tehdit ediyordu. Boş fikirlerle, ipe sapa gelmez düşüncelerle, sapık anlayışlarla kandırılan genç kızların dağa çıktıkları da hepimizin bildiği gerçeklerdendir. Elbette dağlarda, aynı mağaralarda, yan yana yatan kız ve erkeklerin kardeşçe duygular beslemesi düşünülemez. Zaten böyle bir şeyi dü-

şünmek dahi insanın fıtratına aykırıdır. Bütün bunların bir sonucu olarak PKK, evlilik kurumunu tamamen ortadan kaldırıp kadının 'Komün' sistemi içinde ortak mal olarak kullanılması hedefinde önemli bir mesafe kat etmişti. Hal böyle iken, hiçbir ahlaki değerle bağı olmayan kız ve erkeklerin dağdaki mağaralarda kardeşçe yaşadıklarını söylemek, çok safça bir söylem olur.

b) PKK'nin Camilere Yönelik Baskıları ve Camilerin Fonksiyonunu Ortadan Kaldırma Çabaları

Cumhuriyetin kurulmasıyla bozulmaya başlayan Kürd Halkının gidişatı, PKK'nin ortaya çıkmasıyla daha da kötü bir hal aldı. Cumhuriyetin kurucu kadroları, dinsizlik ve batıcılık gibi Kürdlerin asla yanaşmayacakları iki yıkıcı etkiyle Kürdlerin üzerine gelmelerine rağmen, Müslüman Kürdler hiçbir şekilde özümsedikleri İslam'dan taviz vermeye yanaşmadılar. Bilakis canla–başla korumaya çalıştılar.

Cumhuriyetin kuruluş yılları ve sonrasında Müslümanlar'ın ibadet mekânları olan camilere yapılan muameleleri, savunmamın önceki bölümlerinde ayrıntısıyla anlatmıştım. Benzer bir muamele, İslam'ın ve Müslümanların mukaddes kitabı olan Kur'an–ı Kerim'e karşı da yapıldı ne yazık ki. Uzun yıllar boyunca Kur'an–ı Kerim dersi almak, Arapça öğrenmek, diğer İslamî ilimleri tedris etmek yasak olduğu gibi, bu yasağı ihlal edenler ağır cezalara çarptırıldı. Özellikle Kürdlerin tarihinde iftihar vesilesi olan Şeyh Said Hazretlerinin kıyamının ardından, Müslüman Kürd halkını dinlerinden döndürmek bir nevi resmi politika haline getirildi. Çünkü İslam'a böylesine bağlı ve aynı zamanda Türk olmayan bir unsurun bulunması, yüzünü batıya dönmüş olan, laikliği benimseyen, İslam'dan bağlarını kopardıklarını ilan

eden yeni cumhuriyetin politikaları için bir tehdit oluşturuyordu. Bu nedenle Kürdlerin yaşadıkları bölgelerde, özellikle de kırsal kesimlerde evler jandarma tarafından didik didik aranıyor, bulunan Kur'an–ı Kerim'ler ya yakılıyor, ya da köylülerin gözleri önünde üzerine basılıyor, ayaklar altında çiğneniyordu. (Bunu yapanlara ve bunun emrini verenlere Allah lanet etsin). Medreseler kapatıldığı için gizliden Arapça dersleri veren, Kur'an–ı Kerim öğreten hocalara karşı acımasızca davranılıyor, köy meydanına çıkarılıp hakaretlere maruz bırakılıyor, sakalları yolunuyordu.

Osmanlının külleri üzerine kurulan, ancak dünyada hiçbir örneği görülmeyecek bir redd–i miras ile Osmanlı İmparatorluğu ile bağlarını tamamen koparan laik Cumhuriyet, bütün ifsad edici resmi politikalarına rağmen Kürdleri İslam'dan koparamadıkları gibi, onları Arapça öğrenmekten, medreselere gitmekten, Kur'an–ı Kerim dersi almaktan vazgeçirememiştir. Bütün baskılara, zorba uygulamalara, köyleri basıp hakaret, horlama, onur kırıcı davranışlara rağmen Müslüman Kürdler; dağlarda, kırlarda, mağaralarda, ahırlarda dinlerini, diyanetlerini, kitaplarını ve kitaplarının dili olan Arapça'yı öğrenmekten geri kalmamışlardır. Halen bazı mağaralarda Kur'an–ı Kerim nüshalarının bulunması, o dönemlerin barbarca uygulamalarından arta kalan hazin tablolardır ve vicdan sahiplerine, yapılan zulmü bir kez daha hatırlatmaktadır.

Maalesef devletin başaramadığı şeyin ihalesini bu kez PKK almıştı. Kuruluşundan itibaren dine düşmanlığı esas alan PKK, örgütler tarihinin yüz karası olmayı hak edecek bir şekilde, içinden çıktığı halkın dini, ahlaki, örfi, manevi, hatta insani değerlerine karşı acımasız bir savaş başlattı. Dine savaş açmıştı, çünkü din, güya onları köleleştirmişti.

Kürd halkı esaret altındaydı ve bu esarete sebep olan asıl unsur, İslam'ın kendisiydi. Zaten esaret altında olan insanlar namaz da kılamazdı. Bu yüzden de esaretten kurtuluncaya kadar dinle alakalarını kesmeliydiler.

PKK'nin Kur'an–ı Kerim'e, Arapça'ya ve İslamî ilimlerin öğrenilmesine olan düşmanlığı, sadece zamanın konjonktürü gereği yapılan ya da fikri alt yapılarından kaynaklanan bir durum değildi. Onlar; dinini–diyanetini hakkıyla öğrenmiş olan bir Müslüman'ın kendilerine yandaş olmayacağını ve destek vermeyeceğini çok iyi biliyorlardı. Vasat bir şekilde İslamî yükümlülüklerini yerine getiren Müslümanların onlara mesafeli davrandıkları, mücadelelerine soğuk baktıkları, icraatlarını tasvip etmedikleri bilinen bir gerçekti. Daha da önemlisi, İslamî bilincin, PKK'nin dayatmaya çalıştığı ideolojinin ve ulaşmaya çalıştıkları hedefin önündeki en büyük engel olduğu gerçeği, PKK yöneticilerini ürkütüyor ve uykularını kaçırıyordu. Bu yüzden de PKK, İslam'ın bir bütün olarak Kürdistan bölgesinden çıkarılması ve Kürd halkının arasından tamamen kaldırılması için yapılabilecek ne varsa, yapmaktan çekinmedi.

Bu sapık ve dinsiz anlayış, onların, bütün dini kurumları ve dinin temsilcileri olan insanları hedef yapmalarına neden oldu. 90'lı yıllara gelindiğinde; Kur'an–ı Kerim dersleri, PKK'nin vahşi saldırıları yüzünden sekteye uğradı. PKK; köy köy dolaşarak çocukları Arapça okuyan, medreselere giden, İslamî ilimleri tedris eden aileleri tehdit etti. Sadece çocuklar ve aileleri değil, aynı zamanda ders veren Seydalar da bu tehditlerin kapsamı içindeydi. Baskı ve tehditlerin fayda vermediği kimi yerlerde medreseler basılarak ya öğrenciler ya da ders veren seydaları şehid ediyorlardı.

Dinsiz ve mürted örgüt PKK'nin İslam'a, kutsal kitabımız olan Kur'an–ı Kerim'e, İslam'ı yaşayan ve öğreten şahsiyetlere karşı düşmanlığı sınır tanımaz hale gelmişti. Bu sınır tanımazlığın en büyük mağduriyetini **köy imamları** yaşadı. Yapılan baskınlarda köy imamları, bütün köylülerin gözleri önünde en ağır hakaretlere, tahkir, taciz ve onur kırıcı davranışlara maruz bırakılıyorlardı. Aynı şekilde mürted örgüt PKK mensupları, daima göz önünde bulunan, kendilerini koruma güçleri olmayan köy imamlarını baskı altına alıp ya Kur'an–ı Kerim dersinden vazgeçmelerini, ya köyü terk etmelerini, bunu da yapmazlarsa öldürüleceklerini söylüyorlardı. Bu tehdit ve kıskaç altında kalan birçok köy imamı, durumuna uygun bir şekilde hareket etmek zorunda kalmıştır.

Köy imamlarına yapılan bu baskıların bir benzeri, İslam'ın tesettür emrini hakkıyla yerine getiren **Müslüman bayanlara** da yapıldı. Yapılan baskınlarda, köy meydanına çıkarılan kadınların içinde gördükleri çarşaflı kadınlara çarşaflarını çıkarmaları için baskı yapıp süre tanıyor, çıkarmayanların köyden çıkmalarını istiyor, bunu da kabul etmeyenleri ölümle tehdit ediyorlardı.

Şu yaşanmış örnek, PKK'nin din adamlarına karşı olan düşmanlığının ve onları her fırsatta rencide edip onurlarını kırdığının basit bir göstergesi olmasının yanı sıra, İslam'ın tesettür emrine karşı giriştiği küstahlığın boyutlarını da gözler önüne sermektedir:

Siirt'e bağlı Mıwêlê köyünde Molla Reşid adında bir imam yaşıyordu. Bu imam, bütün din adamları gibi, İslam'ın tesettür emrine karşı son derece hassas ve tavizsiz davranıyordu. Hanımı evin dışında çarşafını giyer ve yüzünün görülmemesi için peçesini takardı. PKK, bu durumu hazmedemediği için Molla Reşid'in tutumunu değiştirmesi

ve hanımının çarşaf ve peçesini çıkarması için değişik metotlarla tehditler sıraladı. PKK, bu tehditlerin hiçbirisine kulak asmayıp tutumunda taviz vermemekte kararlı olan Molla Reşid'e ne dinsiz Rusların, ne de Yahudilerin yapmayacağı şeyi yaptı. Köye baskın yapan PKK, bütün köylüleri bir meydanda topladı. Sonra Molla Reşid'in hanımının peçesini zorla açtırıp köylülerin hepsinin ona bakarak geçmesini istedi. Bölgede benzeri yaşanmış onlarca misalden sadece biri olan bu örnek, PKK'nin dine, din adamlarına, İslamî değerlere, İslam'ı hatırlatan bütün sembollere, ahlaki değerlere karşı düşmanlığının ve giriştiği savaşın boyutlarını gözler önüne sermektedir. PKK'nin kırsalda İslam'ın tesettür emrine karşı silahla yaptığı baskının bir benzerini üniversite profesörleri 'ikna odaları' metoduyla yapmışlardır. Dağdaki vahşi terörist ile şehirdeki ikna odaları mucidi, profesör vasıflı okumuş teröristlerin zihin yapılarının benzerliği, gerçekten de hayrete şayan bir durumdur.

PKK'nin etkin olduğu bölgelerde camiler adeta terk edilmiş bir hale gelmişti. Vakit namazları, birkaç ihtiyar sofiden müteşekkil bir şekilde ancak kılınabiliyordu. Gençler ve çocuklar, camiye uğramaz olmuşlardı. Camiye gidenler, namaz kılanlar, Kur'an–ı Kerim dersi alanlar alaya alınıyor, hor görülüyor, küçük düşürülüyordu.

PKK'nin camilere olan düşmanlığı ve camilerdeki Kur'an–ı Kerim derslerini engellemeye çalışmasıyla ilgili bölgenin her köşesinden sayısız örnek mevcuttur. Bunu örneklendirmek ve somut bir libas giydirmek için birkaç misal vermek yeterli olacaktır:

1991 yılının Ramazan ayında, Nusaybin Merkezinde bulunan bütün camilerde olduğu gibi Alika Camiinde de Hizbullah Cemaati'ne mensup gençler, teravih sonrası va-

azlar vererek halkı dini konularda aydınlatıyorlardı. PKK bunu hazmedemeyince başta imamları tehdit edip bu vaazları engellemelerini istedi. İmamlar, yapılanın Allah rızası için olduğunu ve bunun bir hayır hizmeti olduğunu bildikleri için tehdit ve korkutmaların etkisiyle cılız bir engelleme isteğinin dışında menfi bir tutum sergilemediler. İmamlardan umudunu kesen PKK, bu kez cami cemaatini arkadaşlarımıza karşı kışkırtmaya başladı. Bundan da istedikleri sonucu alamayınca, Alika Camiinin bulunduğu mahalle halkını provokasyona getirdi. Böylece her gece olduğu gibi teravihler sonrası vaaz ve irşadlarına başlayan Hizbullahi Müslümanlar, bir anda mahallenin bütün soytarıları, serserileri, berduşları, içkici, kumarbaz ve ne kadar meymenetsiz insanı varsa, hepsinin birleştiği bir saldırıya maruz kaldılar. Gerek PKK mensubu ve gerekse sempatizanı konumunda olan bu yaratıklar, camiye girip necis ayakkabılarıyla halılara basıp ellerindeki sopalar, zincirler, demir çubuklar, kürekler ve bulabildikleri diğer darp malzemeleriyle arkadaşlarımızı cami içinde dövmeye başladılar. Cami içi, arkadaşlarımızın kanlarıyla boyanmıştı. Bu linç girişimi, arkadaşlarımızın bayılmalarıyla sona erdi.

Diyarbakır'ın Silvan İlçesine bağlı **Susa (Yolaç) Köyü**nde dini bir bağlılık mevcuttu. İnsanlar, namazlarını camide cemaatle kılıyorlardı. Yatsıdan sonra kimisi camide kalıp İslamî sohbetlere katılarak Kur'an–ı Kerim dersi alıyordu. Bu durum, PKK'nin kabul edebileceği türden değildi. Belki de bütün bölgeye örnek olması için Susa'ya yönelik alçakça bir planı devreye koydular.

26 Haziran 1992 Cuma gecesi, yatsı namazı henüz kılınmış, namazlarını kılan cemaatin büyük bölümü dağılmış, sadece Kur'an–ı Kerim dersi alanlar kalmıştı. PKK militanları,

asker kılığında köye baskın yapıp camiyi abluka altına aldılar. Necis ayakkabılarıyla halılara basıp camidekileri dışarı çıkardılar. Mukaddesata alçakça dil uzatmalar eşliğinde Müslümanları caminin karşısındaki duvar dibine dizip otomatik silahlarla taradılar. Bu vahşi katliamda on Müslüman şehadet mertebesine kavuşurken, beş Müslüman da gazilik rütbesine ulaştı. PKK'nin bu zulmü yetmezmiş gibi bir de devlet, sonraki yıllarda şehidlerin mezarlarını iş makineleri ile yerle bir etti. Kabirlere yapılan bu muamele Susa köyü ile sınırlı kalmamış, Diyarbakır ve çevre illerde şehidlerimizin kabirleri benzer şekilde bir saygısızlığa maruz bırakılmıştır. Bunu yapanlara nebbaş demek, nebbaşlara bile hakaret olur.

Tarihin ve Müslüman halkımızın hafızasında kayıtlı olan bu ve benzeri mel'anetleri, bu düşmanlıkları ve bu kalleşlikleri yapanlara kıyamete değin lanet olsun! PKK'nin İslam'a olan düşmanlığı ve bu uğurda yürüttüğü savaşı bilindiğinden, daha fazla örnek vermeyi gereksiz görüyoruz.

PKK ile büyük bir ifsad ve irtidat hareketi başlamışken, Hizbullah cemaati tersine bir dönüşüm yaşanmasına vesile oldu. İnsanlar dinlerine yeniden dönüş yaptılar. Yitirilen ahlaki değerlerin ne kadar vazgeçilmez olduğunu ve insanlık onurundan ayrı düşünülemeyeceğini yeniden idrak ettiler. Kürd halkının yeniden idrak ettiği en önemli şey; insana şeref, onur, namus, ahlak ve özgürlük kazandıran tek ve biricik olgunun sadece ve sadece İslam olduğuydu. İslam olmadan bu değerlerin hiçbirisinin gerçekte bir anlamı olamazdı ve bu değerlerin hepsi, asıl itibariyle kaynağını İslam'dan alıyordu. Acı bir tecrübe oldu, ancak insanlar Hizbullah Cemaati sayesinde bir daha unutmamak üzere bunları öğrenme fırsatını yakaladı. Buna vesile olan bütün Hizbullahi Müslümanlardan, başta şehidler olmak üzere, gazilerinden, tutuklularından,

muhacirlerinden, bu uğurda bedel ödemiş olanlarından, kalbi Hizbullahi Müslümanlardan yana atan herkesten Allah razı olsun, ecirlerini kat kat artırsın.

c) Çatışmayı Başlatan Taraf

Bu başlık altında açıklayacağımız gerçeklerin, yaşanmış olayları değiştirmeyeceğini biliyoruz. Bunları PKK'lileri ikna etme gibi bir endişeyle de yazmadık. Zira zamanında onlara, onların anlayacağı şekilde cevaplar verilmiştir. İslam'a ve Müslümanlara düşmanlığı ahlak edinenler ister istifade ederler, ister etmezler. Onların yazdıkları ve söyledikleri bizi çok fazla da ilgilendirmiyor. Sadece yıllarca yalan ve iftiralarla Müslüman Kürd halkına anlatılan, söylenen ve yazılan yalanları ortaya çıkarıp hakikatleri görmelerini sağlamak istiyoruz. Her ne kadar Müslüman Kürdler kendi yörelerindeki olayları yakından biliyorsa da genel olarak olayların nasıl başladığından haberleri olmadığı için bilgilendirmek gereği hâsıl olmuştur.

1990'ların başında Doğu Perinçek'in başında bulunduğu 2000'e Doğru Dergisini ve PKK'nin yayın organlarında aleyhimize yapılan iftira ve karalamaları baz alarak masa başında yazan Müslüman aydın ve yazarların, istifade etmeleri için gerçeklerin gün yüzüne çıkmasını istiyoruz.

Bu konu şu açıdan da büyük öneme sahiptir: Çatışmayı Hizbullah'ın başlattığını temel alan her türlü yorum, analiz veya çalışma bu temelden hareket ettiği için varılan sonuç da temel gibi çürük olur. Nitekim yıllardır bu çürük temel üzerine yapılan "Fil tariflerine" şahit oluyoruz ve insanlar da bilinçli ya da bilinçsiz aldatılıyor.

Bölgemizde ve Türkiye'nin diğer illerinde Cemaat mensupları veya İslamî duyarlılığı olan Müslümanlar saldırıya

uğramadan, şehit edilmeden, işyerleri kundaklanmadan veya herhangi bir şekilde zarar görmeden cemaat hiçbir şekilde saldırıyı başlatan taraf olmamıştır. PKK'nin gözü dönmüş bir şekilde Müslümanlara yönelik imha hareketine başladığı sıralarda dahi, çatışmaların her iki tarafa da zarar vereceğini öngördüğümüzden, bunun en çok da mazlum Müslüman Kürd halkını içinden çıkılmaz mağduriyetlere sürükleyeceğini bildiğimizden, çatışmaların yaşanmaması için PKK'ye;

"İslam'a ve Müslümanlara düşmanlık yapmayın. İslam'a ve Müslümanlara düşmanlık yapmak, hiç kimseye fayda getirmemiştir. Düşmanlığınıza devam ederseniz, düşmanlığınız size de fayda getirmez"

şeklinde bir mesaj iletildi. Bu mesajımızı dikkate almayan PKK, Müslümanlara yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı. Müslümanların izzet, onur ve namusunu korumak, halkın sıkı sıkıya bağlı olduğu İslam dinini muhafaza etmek, mütedeyyin ve mazlum Kürd halkına bir sığınak olabilmek ve meşru savunma hakkımızı kullanmak için, herhangi bir ilde veya bir ilçede ister Hizbullah Cemaatine mensup olan bir kardeşimize, isterse de İslamî duyarlılığı olan başka bir Müslüman kardeşimize yönelik bir saldırı olduğu zaman, misilleme şeklinde eylemlerle cevap verilmiştir. Bir yerde herhangi bir olay vuku bulmamışsa, Hizbullah Cemaati gerek çatışma alanını genişletmemek, gerekse ilgili yerde lüzumsuz yere mütedeyyin insanların zarara uğramaması adına hiçbir eylemde bulunmamıştır.

Bu iddialarımızı ispat mahiyetinde çatışmaların en şiddetli ve yoğun geçtiği yerlerden bazı örnekler vermek istiyorum:

1– Nusaybin: Liselerde sınıf içerisinde İslam mukaddesatına hakaret, Müslüman gençleri taciz ve dövmeye teşeb-

büs gibi hadiseler olmadan herhangi bir karşılık verilmemiştir. Camide ders alıp veren cemaat mensupları dövülmeden bir misilleme yapılmamıştır. Yine ilk kez silahlı saldırı PKK tarafından şehit Vahdettin'e karşı yapılmıştır. Nusaybin'deki bir taziyeden köyüne gitmek için otogara doğru giden Vahdettin, PKK tarafından şehit edilmiştir. Ve bu da Nusaybin'deki ilk silahlı saldırı olayıdır.

2– İdil: İdil'de 17 Mayıs 1991'de Sabri ve Hayriye Karaaslan PKK tarafından şehit edilmeden, İdil'de hiç kimseye yönelik bir eylem yapmadık. PKK'nin buraya yaptığı saldırı esnasında evde en az on kişi bulunuyordu ve 3–4 yaşlarında bir çocuk da yaralanmıştı.

3– Gercüş: Heştvan Köyü'nde Molla Abdurrahman şehit edilmeden Gercüş ve köylerinden hiç kimseyi vurmadık.

4– Silvan'da bir kardeşimize silahlı saldırı yapıldı. Akabinde, Hacı Biçer adlı bir Müslüman'ın evine, hem de Kadir gecesinde saldırı yapılarak bu kardeşimiz şehid edildi. Bu kardeşlerimize saldırı yapılmadan, kardeşlerimiz yaralanıp şehid edilmeden önce, onlardan hiç kimseye saldırmamış ve hiç kimseyi öldürmemiştik. Yine Silvan'da kardeşlerimizin dükkânları kundaklanmış, ancak ondan sonra biz de benzer karşılıklar vermişiz.

5– Diyarbakır merkezde Karacadağ'lı M. Nur Gizli şehit edilmeden hiçbir Karacadağlı'yı vurmadık.

6– Mazıdağı'nda Yukarı Konak köyünde öğretmenlik yapan Abdulvahap Yersiz şehit edilmeden hiçbir Mazıdağlı'yı vurmadık.

8– Kızıltepe'de Molla Cüneyt şehit edilmeden orada hiç kimseyi vurmadık.

9– Çınar'da Molla Şeyhmus'un şehadetinden önce, orada çatışmalar yaşanmamış ve hiç kimseye saldırı yapmamıştık.

10– Mersin: Çatışmaların Mersin'e yayılması, ancak Süleyman Akyüz adlı kardeşimizin şehadetinden sonra yaşanmıştır.

11– Antalya'da Hasan Şahin adlı kardeşimiz şehid edilince, intikamı kanının döküldüğü yerde alınmıştır.

12– Adana'da Molla Musa Önen şehid edilmeden önce, çatışmalar yaşanmayıp bir sükûnet havası hâkimdi. Ancak Molla Musa kardeşimiz şehid edilince, kanının yerde kalması için, PKK mensuplarına yönelik saldırılar yapılmıştır.

13– Cizre'de Molla Zeki Atak'ın şehid edilmesi, çatışmaların Cizre'ye yayılmasına neden oldu.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün olsa da bu kadarı bile meselenin anlaşılması için kâfidir. Silahlı saldırıların dışında, üstlerine hoş görünmek, kendini göstermek isteyen ve kendilerine ulaşılamayacağını zannedenler, tahkir ve tahrik edici konuşma ve tavırlarıyla çatışmaya bir yerde katkıda bulundular. Örneğin Leylê'nin, Silvan'da Şeyxo'nun oğlunun taziyesinde; *"Gel, va sofîka bira derxe der (halk bu sofikleri buradan çıkarsın)"* şeklinde tahrik edici bir şekilde konuşurken, kıt aklıyla Müslümanları kovmanın kolay olacağını ve kendilerinden hesap sorulamayacağını sanıyordu.

Netice olarak gerek bölgede, gerekse de bölge dışında, Cemaat mensuplarına saldırı yapılmadan, PKK'ye karşılık verilmemiştir. Ancak saldırıların olduğu yerlerde de meşru müdafaa hakkımızı kullanarak kardeşlerimizin kanını yerde bırakmadık. Kardeşlerimiz hunharca şehid edilecekti de biz sadece arkalarından ağlayıp sızlayacak ve onları sahipsiz mi

bırakacaktık? Eğer böyle yapmış olsaydık, şehid kardeşlerimizin ardından sadece gözyaşı döküp kanlarını katillerinden talep etmeseydik, PKK daha da azgınlaşacak ve hiçbirimizi sağ bırakmamak için saldırılarını yoğunlaştıracaktı. Esasen biz burada fevkalade, gerçek olması imkânsız mucizelerden veya hayal ürünü bir takım hadiselerden bahsetmiyoruz. Ya da biz milattan önce adı sanı bilinmeyen iki zümrenin kavgasını da anlatmıyoruz. Hele karmaşık bir matematik denklemini veya fizik problemini hiç çözmüyoruz. Topu topu 15 yıl önce herkesin gözü önünde cereyan eden, tüm ölüm, yaralanma, kundaklama gibi eylemlerin gün gün, saat saat halkın hafıza arşivine kaydolan olaylardan bahsediyoruz. Aynı şekilde gazetelerde adli olayların yer aldığı sayfalar takip edilirse, çatışmayı kimin başlattığı iki kere iki, eder dört gibi ayan beyan ortaya çıkacaktır.

"Çatışmayı Hizbullah başlattı" yalanı, *"Devlet Hizbullah'ı PKK'ye karşı kullandı"* iftirası için bir mukaddimedir, ön hazırlıktır. Bu mukaddimeye bölgeyi hiç görmemiş cahil aydınlar inansa ve yazılarına konu etseler de bu bölgenin halkı gerçeklerin farkına varmıştır diye düşünüyoruz.

Aklı başında, geleceği biraz da olsa gören Kürdçüler ve bazı PKK'liler, PKK'nin başlattığı bu sürecin zararlı, tehlikeli, yersiz ve haksız olduğunu dillendiriyorlardı. Ancak korkularından ve yetersizliklerinden dolayı etkili olamıyorlardı.

Mesela Seyfettin B. 12 Eylül öncesinde PKK'nin etkin olmadığı dönemlerde Silvan'da PKK'li olan bir şahıstı. İşlettiği bakkal dükkânında duvarda yaptığı bir zuladaki dokümanları ele geçirdik. Bu dokümanlardan biri üstlerine yazdığı bir rapordu. Muhtemelen Apo veya Şemo'ya hitaben yazılmış olup gerillaya ve mevcut gidişata yönelik eleştiriler içeriyordu. Raporunda;

"Bizimkiler onlardan birini yaraladılar, onlar Misbah gibi bir kahramanı öldürdüler. Bizimkiler onların bir dükkânını yaktılar, onlar bizden yedi dükkân yaktılar"

şeklinde bir durum değerlendirmesi yapmıştı. Bu rapor, PKK'li yerel idarecilerin üstlerine, gidişatın iyi olmadığı yönünde uyarılarda bulunduğuna dair bize yeterince fikir veriyor. Bu şahıs halen sağdır, hatta dürüst bir insan olduğuna da inanıyoruz. Ancak ortaya çıkıp da bunları doğrulayacak cesarette olmayabileceğini düşünüyoruz.

Şu an mecliste DTP Milletvekili olan Hasip Kaplan'ın; İdil'de Sabri ve Hayriye Karaaslan'ın şehadetinden sonra birçok yerde PKK'nin bu işi başlatmakla kendisine zarar verdiği yönünde eleştirel konuşmalarda bulunduğunu biliyoruz. Ne yazık ki o da bugün bunları doğrulama cesaretini gösteremeyecek durumdadır.

12 Eylül'den sonra yıllarca cezaevinde kalan Aslan D. isimli Nusaybinli şahıs, PKK'nin militanlarından birisiydi ve Nusaybin'de mesajlarımızı PKK'ye iletiyordu. PKK'den müspet cevap alamayınca;

"Ben onların haksız olduğunu ve size yönelik ithamların da yalan olduğunu biliyorum. Ancak yapabileceğim bir şey yoktur"

demiştir.

Daha başka yerlerde de; *"Çatışmanın ne bize ne de onlara fayda vermeyeceğini ve çatışmaları istemediğimizi"* içeren mesajlarımızı gerekli yerlere iletmelerini ve işin önüne geçmelerini istediğimiz bazı PKK mensupları;

"Vallahi haklısınız, ancak biz bunu söyleyemeyiz. Böyle bir şey yaparsak, bizi hain ilan ederler"

diye itirafta bulunmuşlardır.

Vurduklarımız genelde; PKK militanları, arkadaşlarımızın vurulmasında yardım–yataklık edenler, milisler, siyasi cephede ileri gelenler, İslam'ın mukaddesatına ve Müslüman şahsiyetlere hakaret eden yazarlardır. Arada PKK'li olmayan bazı Kürdçüler gitmişse de bunlar istisnadır. Bunlar yanlışlıkla vurulmuştur. Fert olarak belki en militan PKK'lilerden daha çok Kürdçülüğe çalışmış, ancak PKK'nin yanında yer almayan birçok kişiyle olan ilişkilerimiz, normal insani ilişkiler düzeyinde devam etmiştir. **Bilmeyenlerin iddia ettiği gibi, rastgele yurtsever denilen Kürdçüler hedef alınmamıştır.**

Vereceğim şu yaşanmış örnek, meselenin anlaşılması için yeterli olacaktır. DTP'li Hasip Kaplan, her ne kadar şimdilerde İslam'a ve Müslümanlara açıkça düşmanlık yapıyor olsa da, o zamanlar fert bazında Apo'dan daha fazla Kürd davasını savunan, mücadelesini yapan ve halen de sürdüren birisidir. İdil'de Sabri ve Hayriye Karaaslan saldırıya uğradıklarında Diyarbakır'a getirilmişlerdi. Şehitlerin defnedilmesi için konvoy halinde İdil'e doğru yola çıkıldığında, Hasip Kaplan ve yanında bulunan şahısla Diyarbakır–Mardin arasında bulunan Mazıdağ Üçyolu yakınlarında ve Diyarbakır'da iki kez karşılaşıldı. Orada arabadan indirilip öldürülebilirdi. Yine şehidlerin defni esnasında mezarlığa da gelmişti. Burada binlerce insan tarafından linç edilebilirdi. Ancak bunlara tevessül edilmedi. Zaten Hasip Kaplan'ın mezarlığa gelmiş olması, PKK'ye karşı bir tavır olarak değerlendirilmişti. Yani biz gördüğümüz her Kürdçüye saldırma gibi bir basiretsizlik içinde değildik. Yukarıda da belirttiğimiz gibi hedef alınan tüm şahıslar titizlikle seçilen kişilerdi. Öldürülenlerin yakınları dahi dillendirmeseler bile "zaten hak etmişti, su testisi su yolunda kırılır" düşüncesi

içerisindeydiler. Yaklaşık 10 yıldır süren bu davada tek bir müdahilin olmaması, bunun en açık kanıtıdır. Yüzlerce maktulün yer aldığı bir dosyada bu güne kadar birkaç istisna dışında hiçbir müdahil göremedik.

PKK'nin İslam düşmanlığı, onun siyasi kanadı durumunda olan DTP'de de aynen sürdürülmektedir. Aradan geçen zamana, PKK ile yaşanmış çatışmalara, dökülen onca kana, yaşanmış acı tecrübelere, bölgedeki dini hassasiyetlerin iyice anlaşılmış olmasına rağmen, DTP yönetici ve milletvekillerinin bugün halen İslam'a düşmanlık etmeleri düşündürücüdür.

Güya halka hizmet etmek ve Kürd Halkının haklarını savunmak için halkın oylarıyla meclise girmiş olan DTP milletvekilleri, Kürd halkının haklarını savunmak şöyle dursun, halka sırtını dönerek dini ve ahlaki değerlerine saldırmada devletin en katı kanadı olan askerlerin yanında yer almıştır. Söz konusu olan mesele 'Din Düşmanlığı' ise, PKK'nin siyasal kanadı durumunda olan DTP, birbirleriyle kan davalı ve birbirlerine karşı kanlı bıçaklı olan Genelkurmay ile ittifak yapmayı isteyecek kadar ilkesizleşebilmektedir. Şu an içine düştükleri durumu, **"Tecavüzcüsüne âşık olan aptal kız sendromu"**ndan başka bir şeyle izah etmek mümkün değildir.

PKK ve onun siyasi kanadı durumunda olan DTP İslam düşmanlığı konusunda o kadar azgınlaşabiliyor ki, sanırsınız bölgeden İslam'ı tamamen silmek ve yok etmek üzere görevlendirilmişlerdir. Bu İslam düşmanlığı, onları laikliğin koruyucu bekçisi olmak için Genelkurmay'dan görev istemeye bile zorlayabilmektedir.

Aşağıda birkaç örneğini vereceğim DTP milletvekillerinin farklı zamanlarda gerek meclis kürsüsünde, gerekse de

değişik platformlarda yaptıkları konuşmalarda İslam'a nasıl diş bilediklerini, İslam'ın adına bile tahammül edemediklerini, İslam'a düşmanlıkta ne kadar ileri gidebileceklerini ibret ve dehşet içinde görmek mümkündür:

1– TSK yönetiminin laiklik anlayışı ile kendilerinin ve Öcalan'ın laiklik anlayışları arasında fark olmadığının altını çizen **Hasip Kaplan**, şunları söylemiş:

"Şunu herkes çok iyi bilmeli ki, biz olmasak Güneydoğu'da şeriat öne çıkar. Laikliğin gerçek kalesi bizleriz!.. TSK'nin laiklik söylemi ile bizim laiklik söylemimiz örtüşmektedir. Doğu ve Güneydoğu Bölgesi'nde DTP laiklik konusunda bir sigorta görevi görmektedir. DTP kapatılırsa, etkisizleşirse bölgede dini radikalizm hâkim olur. Bu da TSK'nin en fazla karşı olduğu şeydir. ... Öcalan'ın da laiklik konusundaki görüşleri bellidir. Bu görüşler, Türkiye Cumhuriyeti devletinin kuruluş felsefesiyle ve cari uygulamalarla örtüşmektedir. Biz, hem laikliğin hem de sosyal devletin teminatıyız."

2– Yine **Hasip Kaplan**, başörtüsünün serbest bırakılmasına da karşı olduğunu söyleyerek şöyle konuşmuş:

"AKP türban istismarı yapmaktadır. Dini radikal örgütlenmelere alan açılmamalıdır. 21. yüzyılda bunlarla mı uğraşacağız? Bunların dayanağı istismardır. Bakın Anayasa hazırlıyorlar, bunu da serbest bırakmak isteyecekler. Türban simge olarak kullanılmamalıdır. Başörtülü savcı, avukat olmaz! Başörtülü hâkim olamaz!"

3– TSK'nın mevcut yönetimiyle kendilerinin laiklik, türban gibi konulardaki görüşlerinin tamamen örtüştüğünü belirten Abdullah Öcalan'ın avukatı DTP'li **Kaplan**, TSK ile aralarındaki esas problemi ise şu ilginç ifadeleriyle ortaya koymuş:

"Aramızdaki en ciddi problem bir araya gelememektir. Ortamdan dolayı bir araya gelip tam olarak diyalog kuramıyoruz. Bir araya gelirsek birbirimizi daha iyi anlama imkânı olur. Sanıyorum bu ortam olmasaydı, daha rahat konuşabilirdik, umarım bunlar yakında olacak!.. ...Türkiye'de bir irtica tehlikesi vardır. Ortadoğu'ya komşu olan bir ülke, yüzde 90'ın üzerinde de Müslüman. El Kaide saldırıla-

rı gösterdi ki, radikalizm Türkiye gündeminde olacaktır. Bunlar, bizi TSK ile karşı karşıya getiremezler, batağa çekemezler. Oturur, konuşur, aramızdaki sorunları gideririz. Çünkü biz laikliğin sigortası, teminatıyız."

4– DTP Milletvekili **Aysel Tuğluk** ise Şubat 2008'de Meclis kürsüsünde şu sözleri söylemiştir:

"Bugün M. Kemal'in cumhuriyeti bitmek üzere, ılımlı İslam cumhuriyet başlamak üzere... Bu gelişmede CHP ve ordunun katkısı vardır... Geçmişte Hizbullah meselesi gibi bu toplum yine aynı tehlike ile yüz yüze kalacaktır. Kürd sorunu için gericisi, ordusu, tarikatı birleşmiştir. Ama bu ittifakın sonu parçalanmış bir ülke olacaktır. İslam kültürüne değil, İslami, siyasal dinciliğe karşıyız..."

5– Yine **Aysel Tuğluk** Meclis kürsüsünden şöyle söylemiştir:

"Burada uluslararası bir projeden söz ediyorum. Siyasal İslam'ın bir kanadı Suriye üzerinden Suudi Arabistan'a dayanıyor, bir kısmı da İran ile ilişkili. Ilımlı İslam modelini dayatan ABD de bu ilişkiler ağı içerisindedir. Binlerce Kürd yurtseverini vahşice katleden Hizbullah da aynı ilişkiler ağı içerisindeydi. Yaşanan vahşeti unutmamak gerekiyor. Diyarbakır'da, Batman'da binlerce yoksul Kürd yurtseverini bu anlayış öldürmüştür. Yarattıkları bu vahşet kendilerine yönelmeseydi, hepimizi vahşice katlederlerdi. Bahriye Üçok, Uğur Mumcu gibi sol Kemalistleri katledenler de bunlardır. Şimdi silahsız olmaları bu gerçeği değiştirmemektedir."

6– DTP Milletvekili **Emine Ayna**, Mart 2008'de Şırnak Milletvekili Sevahir Bayındır ve DTP eş Başkanı Kamuran Yüksel ile birlikte Hakkâri'de Parti binası ziyaretinde şu sözleri söylemiştir:

"Nevruz Bayramı Kürdlerin geleneği ve kültürüdür. Kürdler ne olursa olsun Nevruz bayramından vazgeçmezler. Kurban bayramından vazgeçebilirler, kurban kesmeyebilirler, kutlamayabilirler, bu yıl ise kutlamadılar. Yine Ramazan bayramından vazgeçebilirler kutlamayabilirler. Ancak Kürdler Nevruz bayramından vazgeçmez, çünkü özgürlük anlamına geliyor."

7– Batman Belediye Başkanı **Hüseyin Kalkan,** Mart 2008'de Roj TV'de katıldığı bir programda PKK'nin zihniyetini şu sözleriyle ortaya koymuştur:

"Müslümanlar için Mekke ve Medine ne kadar kutsalsa, ROJ TV'de Kürdler için o kadar kutsaldır."

Yine benzer şekilde, şimdilerde de kendilerine ulaşılamayacağını zannedenler, sözüm ona kahramanlıklarını göstermek için kimisi meclis kürsüsünde, kimisi kongrelerinde, kimisi de Roj TV ve Mezopotamya Radyosunda (Nusaybin'deki Zeynelabidin Cami Eski imamı Molla Abdulvahap gibi) konuşup Müslümanlara hakaret ederek PKK'li gençleri tahrik etmeye devam etmektedirler. Tahrike gelecek gençler geçmişte olanları yaşamadıkları için, yapacakları yanlışlıkların karşılığının ne olacağını bilmiyor olabilirler. Ancak tahrikçiler, tahriklerinin sonucunda oluşacak durumu çok iyi bilmekte veya en azından tahmin edebilmektedirler. Herkes şunu iyice bilmelidir ki, hiç kimse ulaşılamaz değildir ve ne çeşit koruma altına girerlerse girsinler, hesap sorulmak istenilirse, muhakkak sorulur.

Daha pek çok örneğini verebileceğimiz ve İslam düşmanlığını alenileştiren bu tip açıklamalar, DTP'nin de PKK gibi Kürd Halkını dinsizleştirmek için olanca gayretiyle çabaladığını göstermektedir. Özellikle DTP'nin kadınlar üzerinden yaptığı tahribat, PKK'nin tahribatından hiç de geride değildir. Tek sermayesi ilkel bir milliyetçilik olan, bunu da PKK'nin paralelinde ve güdümünde sadece anayasal vatandaşlığa kadar indiren DTP'nin Kürd Halkına verecek başka bir şeyi olmadığı için, sırtını Kürd Halkının değerlerine dönerek başka güçlerle İslam düşmanlığı ortak paydasında buluşma ilkesizliğine düşmektedir.

Böylesi ilkesizlikleri sergileyenler, halkın dini, ahlaki, örfi değerlerine sırt dönenler, İslam'a hizmet etmekten başka amaçları olmayan Müslümanları gammazlayanlar şunu çok iyi bilsinler ki; İslam'a ve Müslümanlara düşmanlık edenler, bu düşmanlıklarından hiçbir zaman fayda görmedikleri gibi, kendileri de fayda görmeyeceklerdir.

d) PKK İle Çatışmaların Başlaması Ve Sonuç

PKK ile çatışmalarımız ya da savaşımız, bir üstünlük mücadelesi ve alan hâkimiyeti mücadelesi değildi. PKK açısından kendisi gibi düşünmeyen üç–beş dinciyi ya saflarına katmak ya yerini yurdunu terk etmeye zorlamak ya da imha etmek üzere kurgulanan bu çatışmalar; Hizbullah Cemaati açısından ise ölüm–kalım arasındaki tercihte savunma mücadelesiydi.

Bizim temel gayemizin, İslamî uyanışı sağlamak ve Müslüman halkımıza İslamî bir şuur vermek olduğunu, dolayısıyla kalkış noktamızın Kur'an ve Peygamber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam'ın Sünnet–i Seniyesi olduğunu, savunmanın önceki bölümlerinde net bir şekilde ortaya koymuştum.

PKK ise bilindiği üzere, Marksist–Leninist bir ideoloji temelinde örgütlenen, dine ve mukaddesata kökten düşman olan dinsiz bir örgüttür. Çatışmaların temelinde her ne kadar PKK'nin kendisi dışındaki sesleri kısmaya yönelik çabaları olduğu söylense de, asıl etken bizim İslamî bir cemaat oluşumuzun hazımsızlığıydı. Din, dindar, İslam, mukaddesat, Allah, Peygamber, namaz, ezan gibi her türlü kudsi ve dini kavrama alerjisi olduğu bilinen PKK'nin, Hizbullah Cemaatine düşman olmasını ve yok etmeye çalışmasını anlamak güç değildir.

Mürted Örgüt PKK; bizi
ya davamızdan döndürüp kendisine tabi kılmak,
ya mücadelemizi bırakıp bölgeyi terk etmek
veya toptan yok olmayı kabullenmek gibi İslamî bir cemaatin asla yanaşmayacağı üç yol arasında tercih yapmaya zorladı. Biz ise hiçbir şekilde çatışmadan yana değildik. Çünkü böyle bir çatışmanın ne bize, ne PKK'ye, ne de bölge halkına fayda getirmeyeceğini, bütün kesimlerin bundan zarar göreceğini biliyorduk. Esasında mürted örgütün basiretten yoksun yöneticileri dışında herkes bu zararı görüyor ve bunun endişesini taşıyordu. Bu nedenle Müslüman oluşumuzun gereği üzere hareket ettik ve çatışmaların yaşanmaması için PKK'nin etkili kanallarını kullanarak Cemaat'in net mesajlarını gönderdik. Başta Nusaybin, İdil ve Silvan olmak üzere daha birçok yerde, defalarca PKK'ye mesaj gönderip çatışma istemediğimizi bildirdik.

Nusaybin'de; biri Hizbullahi bir Müslüman'ın kardeşi de olan iki PKK önde gelenine Cemaat'in şu içerikteki mesajı gönderildi:

"Bakın sizlerle birbirimizi iyi tanıyoruz, ikimiz de aynı toplumun, aynı şehirlerin, aynı köylerin halkı, hatta aynı ailelerin fertleriyiz. Uzun zamandan beridir partinizin elemanları, her fırsatta ve her platformda Hizbullahî cemaatin aleyhinde her türlü aşağılayıcı ve onur kırıcı propagandaları yapmaktadır. Sizler de çok iyi biliyorsunuz ki, bu söylenenlerin tamamı yalandır. Bizim, cemaat olarak bu mazlum halkın zulümden kurtulması, aydınlanması ve İslamî bir hayata kavuşması için yola çıktığımızı, bu uğurda her türlü hizmeti yaptığımızı çok iyi biliyorsunuz. Çünkü bütün faaliyetlerimizi görüyor ve çalışmalarımıza şahit oluyorsunuz. Sizlerle dükkânlarımız bitişik ve yan yana olup sempatizanlarımız kapı komşusudurlar. Bir evin iki oğlundan biri PKK'li ise, diğeri Hizbullahîdir. (Ağabeyi Cemaat mensubu olan muhatap alınarak) En bariz örneği sensin. Senin ağabeyin Hizbullahîdir ve şu yaşa kadar ondan memnun olmayacağın en ufak bir şey, bir hareket görmüş değilsin. Bunu sen kendin bile söylüyorsun. İşte tüm bunları göz önünde bulundurup partinize anlatın. Bize karşı bu

çirkin hareketlerden vazgeçsin, yoksa bizi çok iyi tanıdığınız gibi çok sert karşılık göreceğinizi de biliyorsunuz. Eğer çatışma başlarsa, bu yerel olmaktan çıkıp tüm bölgeye yayılacaktır. Bu çatışmada birbirimize karşı yapacağımız her şeyden iki taraf da zarar görecektir."

Aradan bir müddet geçtikten sonra, PKK üst yönetimine iletilmesi için gönderdiğimiz mesaja aracı olan iki şahıstan, ağabeyi cemaatle olan yanımıza gelerek şöyle dedi:

"Biz mesajınızı partiye ilettik. Ancak fazla ileriye gidip bu işin savunucusu olamazdım; çünkü ağabeyim sizin tarafınızdadır. Israrcı olduğumu görürlerse, sizden taraf olduğumu düşünürler, diye çekindim. Ben biliyorum ki sizler de bu halkın haklarını alma, halkı mazlumiyetten kurtarma ve bu halkın menfaati için çabalayan insanlarsınız. Ama ne yapalım ki, bizimkiler böyle düşünmüyor"

dedikten sonra, partinin bize iletmesini istediği mesajı okudu. Bu mesaja göre;

1– Ya Partiye teslim olacaksınız, onun emirlerini kabul edeceksiniz, o ne derse onu yapacaksınız.

2– Böyle yapmadığınız takdirde bölgeden gideceksiniz. Yani buraları terk edeceksiniz.

3– Bu ikisini de yapmazsanız hepiniz öldürüleceksiniz.

Cemaat, benzer bir mesajı İdil'de de iletti. Bunun da özetle içeriği şu şekilde idi:

"Sizinle karşı karşıya gelmek istemiyoruz. Geldiğimiz takdirde bundan başkaları kârlı çıkar. İkimiz de aynı halkın çocuklarıyız. Gelin bu kışkırtıcı tavırlarınızdan vazgeçin. Sizler bizi tanıyorsunuz. En ufak bir haksızlığı kabul etmez ve aynen karşılığını veririz."

Mesajımıza, o zamanın alan sorumluları olan Suriyeli Bahoz kod adlı "Derviş Hüseyin" adlı kişiyle cevap verildi. PKK, Bahoz kod adlı Derviş Hüseyin'in ağzından özetle şöyle dedi:

"Size burada hayat hakkı yok. Biz gerilla olarak sıkıntı çekelim ve halkı size bırakalım. Ayrıca siz 'ikimiz de zarar ederiz' diyorsunuz. Zarar mı ederiz, kâr mı ederiz buna partimiz (PKK) karar verir. Siz veremezsiniz."

Bu mesajla diyalog yollarını tamamen kapatan PKK, uygulamalarıyla da şu gerçeği dile getiriyordu:

"Ya hepiniz teslim olacaksınız ya da size hayat hakkı tanımayacağız."

Yine Silvan'da, lisede başlayan bir kavgadan sonra, gerek PKK'li gerekse de PKK'li olmayıp Kürd sorunu konusunda duyarlı olanların ileri gelenlerine gidildi. Bu bağlamda, değişik zamanlarda, Misbah D., Seyfettin B., Rıza K., Çiçeka Köyü'nden Sadık, Fuat A., Recep Y., Sazcı Cao, Mehmet U., Ahmet T. ve daha başka kişilere şu içerikteki mesajlar gönderildi:

"Bağımsız İslamî bir hareket olarak bölgede sürdürdüğümüz İslamî mücadelemizin esas hedefi zulüm rejimidir ve PKK'ye yönelik özel bir düşmanlık ve faaliyetimiz yoktur. Bölge genelinde var olan sürtüşme ve gerginlikler, PKK'nin baskı ve saldırılarından kaynaklanmaktadır. Cemaatin, PKK ile çatışmak gibi bir niyeti yoktur, ancak böyle devam ederse, ister istemez çatışmalar patlak verecektir. Bu ise, lokal olmaktan çıkıp bütün bölgeyi kapsayan bir savaşa dönüşecektir. Böyle bir çatışma uzun süre devam edecek ve maliyeti ağır olacaktır. Yaşanacak bir çatışma, her iki tarafın da zararına olacak, fakat özellikle şu anda fiili bir çatışma ortamı içinde olan PKK, kendisine yeni bir cephe açmakla daha fazla zarar eden taraf olacaktır. Sonuçta, iki taraftan ziyade bu savaştan TC kazançlı çıkacaktır. Bu nedenle Cemaate yönelik saldırılarınızı durdurmanızı, aksi takdirde bizim de kendimizi savunmak zorunda kalacağımızı bilmenizi istiyoruz. Temennimiz, bu mesajımızı iyi değerlendirmenizdir, aksi halde yaşanacak bir çatışmada sorumluluk tamamen size ait olacaktır."

Bu kişilerin bazıları mesajı güzel karşıladılar. Bir kısmı da ters cevap vermelerine rağmen, mesajı yetkililere ileteceklerini söylediler.

Benzer mesajlar; bölgenin çok yerinde, yerel düzeyde sorumlu olarak bildiğimiz PKK'li veya onlara mesajlarımızı ulaştırabileceklerine inandığımız kişiler aracılığıyla defalarca iletildi. Ancak mürted örgüt PKK gurur, kibir ve zafer sarhoşluğu içinde bütün girişimlerimizi akamete uğratmakla kalmadı, korumasız Müslümanlara yönelik baskı, sindirme ve şehid etme eylemleriyle çatışma istediğini acımasız pratiğiyle gösterdi.

Bölge genelinde dindarlara yönelik baskı ve sindirme hareketleri tahammül edilemez boyutlara gelmişti. Özellikle PKK'ye destek vermeyen ve bulunduğu yerlerde asli görevleri olan Kur'an–ı Kerim ve İslam'ı öğretme ve yaşatma vazifesini icra etmeye çalışan imamlar, PKK'nin birinci hedefi durumuna gelmişlerdi. Çünkü mürted örgüt, toplum içinde dinin tamamen ortadan kaldırılmasını, Kur'an–ı Kerim'in öğretilmemesini, medreselerin kapatılmasını istiyordu. Onlar; Marksist–Leninist bir fikri temelden hareket ediyorlardı ve buna göre din, kitleleri uyuşturan bir afyondu. Özellikle İslam Dini, Kürdlerin devletleşememelerinin en büyük sebebiydi. Bu yüzden İslam'dan olan her şeyin ortadan kaldırılması, dinden bahsedilmemesi gerekiyordu. Tabi bunun önündeki en büyük engelin şuurlu imamlar olduğunu bildikleri için, görevlerini yapan imamlar baskı altına alınıyor, ya görevini bırakıp onların propagandasını yapmak, ya bulunduğu yeri terk etmek, ya da şehadet arasında tercihe mecbur bırakılıyorlardı. Bunların örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Elbette bütün bu örnekleri burada vermek, savunmanın hacmini oldukça kabartacağından, mürted örgüt vahşetinin daha iyi anlaşılması için sadece birkaç örnekle iktifa edeceğiz:

Kürdçe Kerboran denilen Dargeçit'in Gêracafer adıyla anılan Altınoluk Köyünden olan Molla Abdurrahman adlı bir imam, Heştuwan denilen Çalışkan Köyü'nde imamlık yap-

maktaydı. Askerden yeni gelmiş, kendi halinde bir insandı. Cemaat fertlerinden bazılarıyla birkaç görüşmesinin dışında, Cemaatle bir bağı yoktu. PKK ona gelip kendilerinin haklı olduğunu iddia eden hutbeler okumasını isteyerek;

"Kur'an'da adımızın geçtiğini, haklı olduğumuzu anlatacaksın. Yap - tığımız iş namustur, vatandır, ölüler şehittir, diyeceksin"

demişler. Ancak kendisi PKK'yi dinlemediği için şehid edildi.

Şehadetinden önce Muhtar onu kendi evine çağırır. O sırada bir grup PKK militanı da Muhtarın evindedirler ve Molla Abdurrahman ile Muhtarın konuşmalarını duyabilecekleri bir odada, konuşmanın sonucunu beklemektedirler. Muhtar ona, PKK'nin nasıl olduğunu sorar. Molla Abdurrahman da;

"Bildiğim kadarıyla batıl bir davadır. Davaları hak değildir. Din dışı bir davadır"

diyerek korkmadan hakkı olduğu gibi söyler.

Bu diyalogdan sonra evine giden Molla Abdurrahman, havanın sıcak olması nedeniyle, uyumak için dama çıkar. Gecenin ilerleyen saatlerinde, PKK'liler Molla Abdurrahman'ın evine baskın yaparlar. Evinin damında, eşinin gözleri önünde ona işkence yaparlar. İşkenceyle parmaklarını kırdıktan sonra onu katlederler. Köylüler, bu duruma kayıtsız kalarak gün ağarıncaya kadar ne olduğunu anlamak için bile olsa, oraya gitmez. Böylece eşi, hiç kimseden yardım alamadan, gözyaşları içinde, çaresizce eşinin kanlar içindeki cesedinin başında sabahlar.

Sabahleyin Gêracafer'den olan akrabaları gidip naşını alır ve köylerine götürüp defnederler.

Midyat'a bağlı Kartmin–Yayvantepe köyünden olan Molla Ali, Nusaybin'in Hopê Köyü'nde fahri imamlık yapmaktaydı. Bu köyde PKK etkindi. Bundan dolayı onu defalarca ölümle tehdit ettiler. Boyun eğmeyince de evinin penceresinden onu, hanımını ve iki çocuğunu yaylım ateşine tuttular. Bedenlerinden sıçrayan kanlar evin tavanını kırmızıya boyarken, köylülerden sabaha kadar imdada gelen olmadı. 1992 yılında yapılan bu saldırının verdiği ağır psikolojik travma nedeniyle hanımının akli dengesi bozulmuş ve o günden beri halen düzelmemiştir.

Bingöllü olan Molla Ali Elbahadır, Diyarbakır'a gelirken Bingöl ile Genç arasında PKK tarafından kesilmiş olan yolda, sırf sakallı olduğu için otobüsten indirilerek götürülür. Sonradan imam olduğu öğrenilince, ondan Hizbullah Cemaatine küfretmesi istenir. Hak bir dava olduğunu bilen Molla Ali, bunu yapmaz. Bunun üzerine çok ağır işkencelere maruz kalır. Yüzüne ve gözlerine naylon damlatılır. Bu ağır işkenceler altında temiz ruhunu Rabbine teslim ederek şehidler kervanına katılır.

Bölgenin birçok il ve ilçesinde şehid edilen imam, âlim ve din önderlerinin sayısı pek çoktur. Bunların hepsinin destansı hayat hikâyeleri vardır, ancak buna yer vermek, bu savunmanın konusu değildir. Sadece hatırlamak amacıyla; M. Abdurrahman, Molla Ramazan, Molla Zeki, Molla Cüneyt, Molla Kutbeddin, Molla Tacettin, Molla Hamdullah ve daha niceleri ya âlim ya da imam oldukları ve camilerde İslam'ı anlatıp Kur'an–ı Kerim'i öğrettikleri, İslamî ilimleri tedris ettikleri için hain örgüt tarafından şehid edilen azizlerimizdir.

Mürted örgütün düşmanlığı sadece âlim ve imamlarla sınırlı değildi elbette. Onlar dinini öğrenmek veya dinini hakkıyla yaşamak isteyen sıradan talebeye ve sıradan halka kar-

şı da aynı düşmanlığı sergiliyorlardı. Bunun örnekleri de öylesine çoktur ki, zaten PKK ile savaşımızın ana mihverini bu düşmanlık oluşturmaktadır. Ancak yine çarpıcı olması açısından sadece birkaç örneğini burada vermek istiyorum:

İdil'in Filê köyünden Mahmut adındaki genç, Mardin'in Mazıdağı ilçesinde İslamî ilimleri okuyordu. Kendi ağabeyi Hüseyin, İslamî bir şuura sahip olduğu için daha önce şehit edilmişti. Mahmut, Felemez adlı arkadaşıyla birlikte kendi köyüne döndüğünde, PKK'nin döşediği mayına basarak şehit olurlar.

İdil'in Yayalar (Soran) köyünde; Davut adındaki genç Batman'ın "Arapkent camisinde" Arapça ilimleri okuyordu. Babası, geçici köy korucusu olduğu halde, PKK'nin tehditlerine dayanamayıp kendi oğlunu zorla eve getirerek kaçmaması için onu bir ay boyunca eve hapsetti. Davut sıkıntı ve ilim özleminden dolayı akli dengesini kaybetti. Buna rağmen PKK sözünde durmayıp babasını İdil–Midyat yolu üzerinde pusu kurup katletti.

Bingöl'ün Törek Köyü'nde medresede okuyan Ziya Kaylı ile Süleyman Berdibek adındaki iki Müslüman, PKK'nin ağır silahlarla köyü ve medreseyi basmasıyla hunharca şehid edildiler.

Daha önce anlattığım Silvan'ın Susa Köyü'ne yapılan cami baskını, bir benzerini ancak İsrail'in el–Halil Camiine yaptığı baskında görebildiğimiz türden aşağılık bir vahşettir.

PKK'nin vahşeti; kadın, çocuk, genç, ihtiyar demeden neredeyse bütün bölge halkına dokunmuştur. Cemaat'e sempati duyan, kendi halinde dindar olan veya en hafifiyle PKK'ye açıkça destek vermeyen her insan, PKK için düşman listesindeydi ve yok edilmesi gereken bir unsur olarak görülüyordu. Mesela 55 yaşlarındaki Ayşe Öz ile 8–10 yaş-

larındaki kızı Fatma Öz, Kızıltepe'de 60 yaşlarındaki Xaltiya Zeynep, İdil'de Hayriye Karaaslan, Nusaybin'de M. Nafi Çevik ve daha niceleri kadın ve çocukların da PKK'nin hedefi olduğunu göstermek açısından hatırlanması gereken hazin bir örnektir. Yine 70 yaşlarındaki Salih Kavak, 60'ın üzerinde bulunan Hacı Şükrü Demir, 80'in üzerinde bulunan Hacı Âdem, PKK'nin hiçbir hedef gözetmeden saldırıp şehid ettiği acı ve yürek burkan örneklerdir.

Diyarbakır, Batman ve bölgenin diğer pek çok yerinde de benzer olayların onlarcası meydana gelmiştir. Ya camiye gittikleri, ya Kur'an–ı Kerim dersi aldıkları, ya İslamî ilimleri tedris ettikleri, ya Cemaat'e sempati duydukları, ya PKK'yi tasvip etmediği için bölgede onlarca Müslüman şehid edilmiştir. Mürted örgütün bu gözü dönmüşlüğü, kendinden başka güç tanımazlığı, İslam ve dinden olan her şeye karşı peşin karşıtlığı, İslamî ve ahlaki değerlerin hepsine toptan karşı oluşluğu, Müslüman Kürd halkına İslam'dan başka din ve ideoloji dayatma politikasıyla hareket edişi, İslam'ın kutsal değerlerini ve Müslümanları her fırsatta rencide eden terbiyesizliği, bölgede İslamî kimliğe hayat hakkı vermemesi gibi birçok icraatıyla bölgede korku hegemonyası kurulmak istendi. Bununla bölge halkı sindirilip sesini çıkaramaz hale gelecek ve PKK'nin her dediğini kabullenmek zorunda kalacaktı. Böylece Müslüman Kürd halkı PKK'nin dayattığı bir hayatı, Marksist–Leninist bir ideolojinin getirdiği İslam dışı bir yaşamı, ahlaki değerlerinden tamamen soyutlanmış bir kültürü benimseyecek ve Kürd halkı dini ve ahlaki olarak yeniden dizayn edilecekti.

Bu, hiçbir şuurlu Müslüman'ın kabulleneceği bir durum değildi elbette. Hele de bölgenin tamamında özverili bir çalışma yürüten, halkı yeniden gerçek İslamî kimliklerine dön-

dürmek için gecesini gündüzüne katan, halkta İslamî bir endişe ve bilinç oluşmasına aracılık eden; küfrün, zulmün, tuğyanın her çeşidine karşı olan Hizbullah Cemaati'nin kabullenip kaldıracağı bir durum değildi. Dolayısıyla PKK'nin bu gözü dönmüşlüğü, vahşeti, korku imparatorluğu inşa etmeye çalışması karşısında sadece kendisini savunmak, Müslüman halka güvenli bir sığınak olmak, dini ve ahlaki değerleri korumak, Müslüman halkın korkusuzca dinini–diyanetini öğrenmesine, çocukların Kur'an–ı Kerim dersi almalarına, din adamlarının görevlerini rahatça yerine getirmelerine yardımcı olmak amacıyla silaha sarılmak zorunda kaldı. Bu, istemediğimiz bir şeydi. Ancak Allah böyle olmasını takdir ve PKK ile savaşmamızı irade etti.

Savunmanın önceki sayfalarında açıkça anlattığım gibi, çatışmaların yaşanmaması için defalarca uyardığımız PKK, uyarılarımızı dikkate almayınca yoğun bir çatışma dönemi başladı. Çatışmalar lokal düzeyde kalmayıp bölgenin tamamına yayıldı. PKK, genel anlamda hedef gözetmeyen ucuz ve hiçbir risk barındırmayan, mayınlı ve bombalı eylemlerle bize zarar verip yok etmeye çalıştı. Bu eylemlerinde bizimle hiçbir alakası olmayan sayısız insan da yaşamını yitirdi ya da sakat kaldı.

Hizbullah Cemaati ise milis ile sıradan sempatizanı, yönetici durumunda olan ile sıradan fertleri, militan ile maceraperestlik kişiliği yüzünden sağda solda konuşan sıradan PKK'liyi birbirinden ayırt ederek sadece militanlara, milislere ve yönetici durumunda olan kişilere karşı eylemlerde bulundu. Bu taktiğimiz PKK'yi çok güç durumda bıraktı. Kendileri tarafından birkaç günlük ömür biçilen bir Cemaatin, büyük bir direniş sergilemesi ve en önemli elemanlarını saf dışı bırakması, PKK'yi şaşkına çevirmişti. Onlar bir yerde güç bela bir mensubumuza karşı eylem yapıyorduysalar, biz onun intikamı

için PKK'nin en değer verdiği birden fazla elemanına eylem yaparak onları hareket edemez duruma düşürüyorduk. Dağdaki militanlarla şehirler arasında bağlantı kuran, yerleşim yerlerinden dağa eleman götüren birçok elemanını, milisini, şehirlerdeki birçok militanını ve en iyi yöneticilerini kaybeden PKK, bizimle çatışmalara girdiği için bin kez pişman oldu. Birçok defa çatışmaların bitmesi için arabuluculuk girişimleri ve barış teklifleri oldu. *Ancak PKK gibi kaypak, güvenilmez, hain ve örgütler tarihine yüz karası olarak geçmeye aday bir örgütün bu davranışlarının samimi olmadığına inanan Hizbullah Cemaati hiçbir şekilde arabulucularla görüşmemiş ve PKK ile bir barış anlaşması imzalamamıştır.* Buna rağmen biz eylemlerimizi savunma ve kendimizi koruma amaçlı yaptığımız için, PKK'nin eylemleri sona erince, bizim de eylemlerimiz kendiliğinden sona ermiş oldu. Bu durum, halen devam etmektedir ve PKK tekrar bir ahmaklık içine girip bu çatışmasızlık ortamını bozmadığı müddetçe, Hizbullah Cemaati de karşılık vermeyecek ve sükûnet havasını bozmayacaktır.

Güç dengesinin aleyhimize olduğu bu savaşta, silahlı mücadele için hiçbir hazırlığımız, eğitimli mensubumuz, lojistik desteğimiz, askeri teçhizatımız olmadığı halde, bizleri yalnız ve yardımsız bırakmayan, bizi görünmez ordularıyla destekleyen, güçsüz olduğumuz halde düşmanlarımıza karşı bizi güçlü göstererek kalplerine korku salan Yüce Rabbimize sonsuz hamd ve sena ediyoruz. Şüphesiz O, Al–i İmran Suresi 160. ayet-i kerimede şöyle buyurmuştur:

"Eğer Allah size yardım ederse, artık sizi yenilgiye uğratacak yoktur ve eğer sizi 'yapayalnız ve yardımsız' bırakacak olursa, ondan sonra size yardım edecek kimdir? Öyleyse mü'minler, yalnızca Allah'a tevekkül etsinler."

2– MENZİL GRUBU İLE ÇATIŞMALARIMIZ

PKK ile çatışmalarımızın çok şiddetli bir hal aldığı sırada, hiç istemediğimiz bir çatışmanın daha içine girmek zorunda kaldık.

Elbette bunun bizce haklı nedenleri ve haklı olduğumuzu gösterecek onlarca delilimiz olmasına rağmen, bunu burada irdelemenin ve yaraları deşmenin hiçbir faydasının olmayacağını biliyoruz.

Bu konuda söyleyeceğimiz her şeyin, İslam düşmanlarının elinde malzeme olacağı ve Müslümanların aleyhinde kullanılacak bir silaha döneceği, kaçınılmaz bir gerçektir.

Cenab–ı Allah; bizlerin de, onların da taksiratını affetsin.

Rabbimizden dileğimiz ve duamız; dünyanın neresinde olursa olsun, birbirlerinin kanlarını dökmüş olan Müslümanların arasına sulh koyması ve dünyanın hiçbir yerinde, Müslümanların kanını, Müslümanların eliyle akıtmamasıdır.

3– DEVLET İLE ÇATIŞMALARIMIZ

Hizbullah Cemaati'nin yaşadığı çatışma alanlarından birisi de devlet ile yaşadığımız çatışmalardır. Bu çatışmada, devletin bütün kolluk kuvvetleri, jandarma, emniyet, özel harekât ve istihbarat birimleriyle üzerimize geldiği bir 'Yok Etme Savaşı'nda kendimizi muhafaza edip hayatta kalma çabası içine girdik. Dolayısıyla 'Devlet ile Çatışma' başlığı yerine, belki de **'Devletin Yok Etme Savaşına karşı Hayatta Kalma Tedbirlerini Geliştirme Çabaları'** denilse, daha doğru olurdu.

Bazı iddiaların aksine, devlet Cemaati hiçbir zaman rahat bırakmamış ve rahat bir çalışma ortamı vermemiştir. Gerek kırsalda jandarma kuvvetleri ve korucular eliyle, gerekse de kent merkezlerinde emniyet güçleriyle sürekli takip, operasyon, ev baskınları, gözaltılar, tutuklamalarla karşı karşıya kalan Cemaat, devletin silahını her zaman kendisine doğrultulmuş vaziyette görmüştür.

Özellikle OHAL bölgesi olması nedeniyle, devlet bizi yok etmeye çalışırken çok acımasız yöntemler kullanmıştır. Devlet terörüyle karşı karşıya kaldığımız dönemler olmuş,

yargısız infazlar, işkenceler, baskılar, tehditlerle dolu mal ve canların heder edildiği dönemlerden geçerek bugünlere kadar gelmişiz. Bütün bu dönemleri yaşarken, yani kardeşlerimiz yargısız infazlarla şehid edilirken, gözaltında feryadlarımız arş–ı alaya yükselirken, Abdusselam İrdem ve Murat Bilig adlı kardeşlerimiz vahşi işkencecilerin elleri arasında canlarını Allah'a teslim ederken, köylerde evlerimiz yakılıp mallarımız telef edilirken hukuk rafa kaldırılarak, gücün hukuku yürürlüğe konmuştu. Güç, elbette güvenlik kuvvetlerinin elindeydi ve maalesef bu güç masum insanlara karşı acımasızca kullanılıyordu. Devletin gücü, masum insanlara karşı acımasızca ve hukuksuz olarak kullanıldığında, buna **'Devlet terörü'** denilmesinde hiçbir beis olamaz. Bu anlamda biz, yıllarca devlet terörünü iliklerimize kadar yaşamış bir Cemaat'iz.

A) DEVLETİN KÖY POLİTİKASI VE JANDARMANIN CEMAAT'E BAĞLI OLAN KÖYLERE YAPTIĞI BASKI VE ZULÜMLER

Cumhuriyetin kuruluşundan beri devletin Doğu ve Güneydoğu köylerine karşı yürüttüğü politika zaman zaman yumuşama eğilimi gösterse de, genel itibariyle baskıcı ve otoriter olmuştur. Sopa politikası olarak özetlenebilecek devletin resmi politikası bölgede acımasızca uygulanmış ve insanlar devletin en alt seviyedeki bir erinden dahi köşe bucak saklanacak bir duruma gelmişlerdir. Kadınlar, çocuklarını susturmak ya da uyutmak için *"Cenderme hat! (Jandarma geldi)"* diye korkutur, köy kavgaları ve anlaşmazlıklar, jandarma gelir korkusuyla devlete intikal etmeden bırakılırdı.

Diyarbakır'ın Çınar İlçesine bağlı Ovabağ (Kilvan) Köyü karakoluna komuta eden bir uzman çavuş olan ve zalimli-

ğini kalplere yerleştirmek için kendisine "Gâvur" denilmesini isteyen "Gâvur Musa" lakaplı bir askerin yaptığı zulümler, orada yaşayan köylüler tarafından halen de korkuyla anlatılmaktadır. Gâvur Musa denen adam, kışın en soğuk günlerinde, köyün bütün erkeklerini karakolun önünde bulunan ve köylülerin içme sularını aldığı kaynağın yanında sıraya dizer, çırılçıplak soyup kaynağa girmelerini emreder ve elinden düşürmediği, kırbaca benzer etki bırakan, ince ağaç dalıyla insanları rastgele dayaktan geçirirdi.

Köylülere dışkı yedirilmesi, evlerdeki bütün zahirenin yerlere dökülüp birbirine karıştırılması, yatakların yünlerinin dışarı dökülmesi, erkeklerin kadın ve çocukların yanında öldüresiye dövülerek onurun çiğnenmesi ve daha anlatılamayan envai çeşit zulümler, bölge halkı üzerinde sistematik olarak uygulandı. Bütün bunlar; tepkisiz, uysal, sallabaş, devlete itaatkâr, kişiliklerinden soyutlanmış, dini kimlikleri yok edilmiş, gelenek ve görenekleri yıkılmış, sadece yığınlardan ibaret bir kitle oluşturma amacına dönük zulümlerdi. Esasında cumhuriyet rejimi politikalarında Kürd denen bir halk yoktu. Kürdler, aslında dağ Türkleriydi ve yüksek dağlarda yaşayan bu Türkler, ayaklarının altındaki buzlaşmış karın çıkardığı 'Kart–kurt' seslerinden dolayı 'Kürd' adını almışlardı. Ya da Kürdler var olsa bile, bunlar muhakkak köleleştirilmeliydi. Tıpkı zamanın adalet bakanı Mahmut Esat Bozkurt'un dediği gibi;

> *"Bu memlekette Türk olmayanların bir tek hakkı vardır; Türklere hizmetçi olmak, Türklere köle olma hakkı..."*

Elhak adam doğru söylemiş. Kürdler yıllarca sadece köle ve hizmetçi olabildiler, kendi kimlikleriyle bundan ötesini elde edemediler.

Devletin baskı ve sindirmeye dayalı sopa politikası ya da Esat Bozkurt'un dediği gibi 'Köleleştirme politikası' 90'lı yıllarda çok daha vahim bir boyut kazandı. Genelde Kürdlerin yaşadığı bütün bölgeler, ama özelde de köyler, hâkimiyet savaşının mazlum mağdurları oldular. Bir yandan mürted örgütün köylüleri kendi saflarına çekmek için sergilediği vahşet, diğer yandan devletin zulmü, halkı canından bezdirir bir hale geldi. Her iki gücün hâkimiyet savaşının dışında kalan, dini duyarlılıkları güçlü köyler ise çok daha büyük bir zulmün mağduru oldular.

Ne devletin, ne de mürted örgütün yanında yer almak istemeyen, her iki gücü de kendi inançlarına göre aynı kefede görüp dinlerinin gereğini yapmak isteyen köyler, maalesef hem devletin, hem mürted örgütün ve hem de korucuların yegâne hedefi olup baskı, zulüm ve katliamların her çeşidine maruz kaldılar.

Eğer teröre bir tanım getirilecek olursa, devletin 90'lı yıllarda Hizbullah Cemaatine yakınlığıyla bilinen köylere ve bu köylerde yaşayan mütedeyyin insanlara yaptığı baskı ve zulüm tam da terör tanımının içini dolduracak çerçevededir. Hem bu öylesine bir terördür ki, devletin bütün imkânları kullanılmış, kanun ve yasalar bir kenara bırakılmış, en düşük rütbeli subaylar bile diktatörce uygulamalar içine girmiş, yargısız infazlar yapıldığı halde hesap sorulmamış, devletin gücüne karşı korumasız olan mazlum ve mustaz'af köylüler, kadın–erkek, genç–yaşlı ayırımı gözetilmeksizin devletin zulmünden nasibini almıştır.

Bölgenin tamamında bu zulüm ve baskı havası hâkimdi ve bütün köyler, köylerde yaşayan mütedeyyin insanlar, ya Devlet–PKK çatışmasında devletin tarafında yer almama, ya koruculuğu kabul etmeme, ya da dini duyarlılıklarını terk

etmeme yüzünden baskı ve zulme uğradılar. Devletin, jandarma ve korucular eliyle gerçekleştirdiği baskı ve zulüm politikası; yargısız infazlar, haksız gözaltılar, ev baskınları, köy baskınları, mal ve hayvanların telef edilmesi, zorla göç ettirme, köy boşaltma ve yakma şeklinde çok zalimane bir şekilde hayata geçirilmiştir. Hafızaların tazelenmesi ve yapılanların gün yüzüne çıkması için bu sistematik devlet zulmünden ve yapılan zulme nispetle sadece devede kulak bile olmayacak bazı çarpıcı örnekleri sıralamak istiyorum:

1– Yargısız İnfazlar

Devletin Jandarmaya verdiği olağanüstü yetkiler, insanlıktan nasibini almamış, Kürd halkını insan yerine koymayan, Müslümanları yok edilmesi gereken bir unsur gibi gören birim komutanları tarafından çok zalimce kullanılıyordu. Kırsaldaki karakol komutanları, bir kılıf bulma endişesi bile taşımadan zulümlerini korucular eliyle açıkça yapıyor, boyun eğdiremediklerini de, ibret olması için acımasızca katlediyorlardı. Bunun örnekleri pek çoktur. Bunlardan sadece birkaç tanesini, durumun vahametinin anlaşılması açısından aşağıya alıyorum:

Hatuni Köyü'ndeki Yargısız İnfazlar

7 Şubat 1996'da Ramazan ayının 17'sinde, sahur vaktinde korucu ve askerler Diyarbakır Merkeze bağlı Hatuni Köyüne ortaklaşa operasyon yaparlar. Suçu olmadığı halde defalarca işkence gören Nevfel Yoldaş adlı köylü, askerlerin köye geldiğini görünce atına binip ölümü göze alarak kaçar. Köyün çıkışında bekleyen korucular ateş ederek Nevfel'i vururlar. Buna rağmen yaralı olarak 500 metre yürüyüp köye varır ve kan kaybından yere yığılır. Saatlerce

kar üstünde bekletilen Nevfel, daha sonra askeri araçla götürülürken, korucuların köyünde de 40 dakika bekletilir. Beraberinde kimse olmadığı için sonraki muamelelerden kimsenin haberi olmaz. Cenazesi morgda bulunur.

O sırada, köyün içindeki operasyon halen devam etmektedir. Köyün bütün kadın ve çocukları camiye kapatıldıktan sonra, korucu ve askerler evlere dağılmıştır. Askerler; eşyaları kırıp dağıtmakta, torbalarda olan yemleri bıçakla yarıp hayvanları yemlerin üzerine salmaktaydılar.

Bütün köylüler toplatılarak, cami önünde bekletilir ve durumlarına göre işkence yapılır. Bu arada Nihat, Molla Ahmet ve İsmail Yoldaş adlı köylüler de saklandıkları yerde bulunurlar. Yakalandıkları yer camiden çok net göründüğünden, camiye kapatılmış olan kadınlar, bu durumu izlemekteydiler. Üçü de sağ salim, burunları kanamadan çıkarılıp bir başka eve götürülür, ancak kısa bir zaman sonra içeriden silah sesleri gelir. Nihat ve Molla Ahmet oracıkta şehid olurken; İsmail, açılan ateşten kurtulmak için dışarı kaçmışsa da, maalesef bu katliamın kurbanı olmaktan kurtulamamış ve o da devletin zulmü altında hayatlarını kaybeden şehidler kervanına katılır.

Olayın resmi kayıtlara geçişi ise *"Çatışmaya giren üç terörist ölü ele geçirildi"* şeklinde olmuştur.

– Hatuni Köyünde, korucu ve Devlet işbirliğiyle işlenen diğer bir katliam da şöyle gerçekleşmiştir:

Korucular, geceden köyün dışında mevzilenip tarlalarına gelecek olan köylülere ve çobanlara pusu kurarlar. Köylüler sabah erkenden pusudan habersiz ve savunmasız bir şekilde ateş alanlarına girince, her taraftan ateş açarlar. Bunun sonucunda tam bir katliam yaşanır. Bu

katliamda hayatını kaybedenlerden birisi, 70 yaşındaki Ali Yoldaş'tır. Bu yaşlı köylü, gözleri görmediği için yanındaki küçük çocukları ile beraber taşların arkasında saklanmasına rağmen korucular üzerine gelip başına ateş ederek katlederler.

Katliamın bir diğer kurbanı da, Mustafa Buğdaycı adlı 26 yaşlarındaki köylüdür. Sayı bilmeyen, para tanımayan, askerliğini yaptığı halde tertibini bilmeyen saf bir insandı. Bu mazlum ve savunmasız insan, yakın mesafeden üzerine boşaltılan bir şarjör mermi ile katledilir.

Henüz 18 yaşındaki Bedran Güngör ise, namazlı–niyazlı, o güne kadar kimsenin kendisinden rahatsız olmadığı mülayim bir insandır. Kurulan pusuda o da ateş çemberine girer ve vurulup yaralanır. Olay sonunda askerler geldiğinde, yaralı olarak kaldırılmasına rağmen cenazesi bir kilometre ötede bırakılır.

Söz konusu olayın raporlara geçişi ise yapılan zulümlerin nasıl örtbas edilerek kitabına uydurulduğunu gözler önüne sermesi açısından dikkate şayandır.

Rapor, özetle şöyledir:

"Sabah saat 5.00 sıralarında, bir grup terörist, korucuların Ayşat mezrasını bastı. Muhtar İ. Halil Karabulut karakolu haberdar etti. Güvenlik güçleri olay yerine intikal etti. Sayıları 8–10 kişi olan teröristler Yenice Mezrasına doğru kaçtılar. Kaçarken, ölmüş olan arkadaşlarının uzun namlulu silahlarını da alıp kaçtılar."

Aynı raporun bir yerinde;

"70 yaşındaki Ali Yoldaş adlı vatandaş iki ateş arasında kalarak can verdi"

denilirken, raporun başka bir yerinde; *"Terörist Ali Yoldaş"* deniliyordu.

Otopsi için morga gelen savcı, vahşeti görünce; *"70 yaşındaki adam nasıl terörist olur?"* deyip oradan ayrılmış ve tepkisi sadece bununla sınırlı kalmıştı..

Garsiye Köyündeki Yargısız İnfazlar

PKK'nin köylere saldırıp kadın–çocuk, genç–ihtiyar demeden herkesi katlettiği, devletin aciz kalarak halkın mal, can ve namus emniyetini sağlayamadığı dönemlerdi. Diyarbakır'ın Silvan İlçesine bağlı Garsiye Köyü, kendi tedbirlerini kendisi almak ve PKK'nin saldırılarına karşı kendisini korumak için köyün çevresinde nöbet tutma uygulaması başlatmıştı. Çünkü kendi köylerine yakın olan Susa Köyü'nde yapılan katliamın üzerinden fazla zaman geçmemişti. Susa Köyü yola yakın olduğu ve askeriyeden fazla uzak olmadığı halde, PKK tarafından basılarak on köylü şehid edilmiş, beş köylü de yaralanmıştı. Aynı akıbete uğramak istemeyen Garsiye Köylüleri de, sırasıyla köyün çevresini gözetleyip olası PKK saldırılarını görebilecekleri noktalarda nöbet tutmaktaydılar. Nöbet uygulamasına devam edilirken, nöbet tutan Osman Yaşar ile Şeyhmus Bal adındaki kardeşlerimiz, köye gelen askerlerin saldırıları sonucu şehid olmuşlardır.

Bu iki kardeşimiz, bu olaydan birkaç ay önce de itirafçı ve askerlerin işbirliğinde gerçekleşen bir pusuya düşürülürler. Bu pusuda da M. Şirin Demirdağ adlı bir kardeşimiz yaralanmış, birkaç ay sonrasında ise daha sağlığına tam kavuşmamışken, bu kez de PKK'nin pususuna düşmüş ve şehid edilmiştir.

2– İşkenceler

Jandarmanın köyleri zaptu rapt altına almak için uyguladığı en geçerli yöntemlerden birisi işkence idi. İşkence, jandarmanın herhangi bir zamanda köylere geldiğinde yaptığı

sıradan, rutin bir hareket tarzını almıştı. Adeta bununla sadist duygularını tatmin eden karakol komutanları, asker ve korucular, herhangi bir standart belirlemeden, kadın–erkek ayırımı yapmadan önüne gelene işkence yapıyorlardı. Bunun örnekleri saymakla bitmeyeceği için sadece bir köyde gerçekleştirilen işkencelerden bir–ikisini yazmakla iktifa edeceğiz.

– 1993 Tarihinde Pirinçlik Karakol komutanlığına, Ali adında bir astsubay atandı. Acımasızlığıyla meşhur olan bu şahıs, zulmünden dolayı; **"Kâfir Hacı Ali"** olarak meşhur oldu. Kâfir Hacı Ali'nin göreve başlamasıyla işkenceler sistematik bir hal aldı.

Bir akşamüstü, kâfir Hacı Ali askeri araçla köyden geçerken, köyün çıkışında Bedran adlı bir köylüye rastlar. Askerlerine emredip onu yatırmasını ister. Altı asker Bedran'ı yatırıp üstüne çıkar ve ağzına poşet tıkayıp işkence yapmaya başlarlar. Bu işkence ve işkenceye karşı direniş sonunda, **Bedran Güngör** adlı köylünün kolları dirseklerden paramparça olur. Bu köylü, yukarıda anlattığımız gibi daha sonra korucuların baskını sonucu şehid edilmiştir.

– 20 Haziran 1994 tarihinde, aynı köye yine baskın yapılır ve bu baskında köylülere çok ağır işkenceler uygulanır. Bu köylülerden **Hacı Güngör** ve **Musa Yoldaş** adlı köylüler, kaç sefer bayılıp halsiz bir şekilde yere düşerler. **Hayati Güngör** adlı şahsa da ağır işkenceler yapılır ve vücudunda defalarca sigara söndürülür. Aynı işkenceler, neredeyse bütün köylülere uygulanır.

3– Mal ve Hayvanların Telef Edilmesi

Jandarmanın uyguladığı bir yıldırma ve işkence yöntemi de köylüleri mallarıyla cezalandırmaktı. Köylülerin malları

ve hayvanları, onlara zulmetmek için birer silaha dönüştürülmüştü. İnsanların mallarına olan hassasiyetlerini ve mallarına yapılan saldırılara karşı acı çektiklerini bilen Jandarma, herhangi bir köye baskın yaptığında bu hassasiyetlere dokunmaktan ve insanlara mallarıyla acı çektirmekten geri durmamıştır. İnsanların gözleri önünde bütün kışlık erzakını bir araya getiriyor; buğday, un, mercimek, nohut gibi tahıl ve baklagilleri üst üste döküp karıştırıyor, bunların sonradan ayıklanıp tekrar kullanılmaması için de üzerine yağ dökülüp ayaklarla çiğneniyordu. Bununla da kalınmamış, girdikleri evlerde kırılacak bütün eşyalar kırılıyor, neye zarar verebileceklerse, zarar veriliyor; yataklar çamurlu ayaklarla bilerek çiğneniyor, yün yatakların yüzleri yırtılarak yünler yerlere saçılıyordu. Bunun yanı sıra alınabilecek değerli eşyalar, sıradan bir hareketmiş ve doğal haklarıymış gibi alınıyor, kanatlı hayvanlar karakol komutanlarının kendilerine ziyafet vermesi için götürülüyor, diğer hayvanlar keyfi bir şekilde kurşunlanıp telef ediliyordu. Bu zulümleri uzatmak ve her birisi için yığınla örnek getirmek mümkündür. Ancak savunmanın hacmini artırmaması için bunların tamamını yazmıyor ve bu zulmün müsebbiplerini Allah'a havale ediyoruz. Böylesi bir zulmü ne Yunanlılar Anadolu topraklarını işgal ettiğinde yapmışlar, ne de diğer gayri Müslim mütecaviz işgalciler, herhangi bir İslam beldesini işgal ettiğinde Müslüman halka reva görmüşlerdir.

4– Gözaltılar

Jandarmanın kırsal kesimde kolluk kuvveti olarak görev yapması, ona gözaltına alma yetkisi de vermiştir. Bu yetki, maalesef çok büyük zulümler için kullanılmıştır. Jandarma karakolları, keyfi göz altıların merkezi olmuş ve bu göz al-

tılarda işkence sistematik bir hal almıştı. Öyle ki, asker tarafından gözaltına alınıp karakollara götürülen insanların ailelerine taziye ziyaretlerine gidiliyordu. Çünkü gözaltının bedeli çok ağır oluyordu ve sonu sakatlıkla biten durumlara çok sık rastlanıyordu. Bu nedenle insanlar suçsuz oldukları halde, keyfi göz altılarına maruz kalmamak için asker gördüğü anda, arkasından ateş edilip öldürülme riskini alarak kaçma yolunu tercih eder hale gelmişlerdi

5– Köy Boşaltmalar

İnsana yapılabilecek en büyük zulümlerden birisi, onu yaşadığı topraklardan söküp koparmak ve başka yerlere göçmeye zorlamaktır. Maalesef bölgemizde yaşanan bu durum, baskıcı devlet anlayışının jandarma ve korucular eliyle uygulandığı sistematik bir zulme dönüşmüştü. Köy boşaltmaların bir devlet politikasına dönmüş olması, ayrı bir tartışma konusudur, ancak bunu yaparken direnmek isteyen ve köylerini boşaltmamak için çaba sarf eden köylülere yapılan dayatma, baskı, zulüm, işkence insanı insanlığından utandıracak boyutlardadır. Jandarma, bunu gerçekleştirmek adına tehditler yapıyor, başka köylerle ilişkilerini kesip tecrit ediyor, yollarını kesip şehirle irtibatını kopararak ambargo uyguluyor, sürekli baskın yapıp yıldırma hareketlerinde bulunuyor, evleri yakıyor, ürünlerin tarlada kalıp kuruması için araçların köylere girmesini engelliyor veya toplanan ürünlerin şehre götürülüp satılmasının önüne geçiyordu. Bütün bunlara karşı direnip köylerinden çıkmamakta inat eden köylüler ise zorla çıkarılıyorlardı.

Devletin bir dönem uyguladığı bu politika, orta ve uzun vadede yine devletin başına ayrı bir dert sarmış ve negatif yönde sosyal patlamaların oluşmasına neden olmuştur. Şu

anda uygulanan Köye Dönüş Projeleri maalesef oluşan sosyal yaraları sarmaktan uzak, yaşanan zulümleri bertaraf etme bir yana, başka sorunların yaşanmasına neden olmaktadır. Zorla göç ettirilen insanlar, yaşadıkları köylere döndüklerinde bir harabeyle karşılaşmakta, yoksul ve perişan insanlar evlerinin külleri ve harabeleri üzerinde derme–çatma evler yaparak yaşamak zorunda kalmaktadırlar. Ama burada en önemli sorun, boşaltılan köylere korucuların yerleşmiş olması, tarla ve arazilerin korucular arasında bölüşülmesi ve asıl sahipleri köylerine döndüklerinde bunun ayrı bir soruna neden olmasıdır.

Bu örneklerini verdiğimiz zulümler, sadece anlaşılması için ve iddialarımızın bir temele dayandığını ispatlamak için anlatılan olaylardır. Bölgenin genelinde, benzeri zulümlerden az ya da çok payını almayan köy ve köylerde yaşayan mütedeyyin insan yoktur. Belki anlattığımız olaylar abartılı gelebilir, bir başka ülkede yaşanmış gibi algılanabilir, hayaliymiş gibi görülebilir, ancak tamamı bu ülkede, bu bölgede, bu devlet birimleriyle yaşanmış gerçeklerdir. Bunun tanıkları vardır ve anlattığımız örnekler, yaşanmış olan zulümleri tasvir etmekten uzaktır. Çünkü yaşanmış olanla, yaşanmış olanı anlatmanın aynı olmadığı ve aynı etkiyi göstermeyeceği bilinen bir gerçektir. Rabbimizden duamız ve dileğimiz; mazlum, mustaz'af, mütedeyyin insanımıza bu zulmü reva görenleri dünyada rezil rüsva etmesi, ahirette de cehennem azabıyla cezalandırmasıdır.

B) EMNİYETİN ZULÜMLERİ

Devletin Cemaat'e karşı ortaya koyduğu zulüm, baskı, sindirme, marjinal duruma düşürme ve yok etme planlarının uygulama alanındaki en önemli ayaklarından birisi Em-

niyet olmuştur. Cemaat'in çalışma ve yapılanmasının daha çok şehirlerde ve emniyetin görev alanı içine giren yerleşim yerlerinde olması, Emniyet birimlerinin bize karşı etkin güç olarak kullanılması sonucunu doğurmuştur.

Biz; cemaatsel yapımızın kapalı ve gizli olması nedeniyle, çalışmalarımızın laik düzenin ve rejimin mevcut yasa ve kanunlarına göre suç sayıldığını biliyoruz. Bu nedenle gerek emniyet birimlerinin, gerekse de jandarma kuvvetlerinin, mevcut yasalar doğrultusunda hareket ederek görevlerini yapmış olmalarını eleştirmiyor ve bunu kendimiz için bir sorun olarak görmüyoruz. Mevcut yasaların yanlışlığı, rejimin gayri İslamî oluşu, düzenin İslam düşmanlığı temelinde şekillenmiş olması gibi konular, ayrıca tartışılması gereken temel meselelerdir. Bizim burada değindiğimiz konu, görevlilerin görevlerini yapmış olmaları değil, bilakis görevlilerin hiçbir hukuki kural ve kaide gözetmeden, hiçbir ahlaki, insani ve vicdani değere dikkat etmeden, kendilerinin koymuş oldukları kanun ve yasaların öngördüğü çerçeveye dahi uymayan zalimane bir metotla Cemaat'e ve Cemaat mensuplarına yönelik zulüm ve baskıya dayalı, ahlaktan yoksun, kirli bir savaş yürütmüş olmalarıdır. Eğer görevliler, mevcut kanun ve yasalar çerçevesinde kendilerine verilen yetkileri kullanmış olsalardı, İslamî anlayışımıza göre bu kanun ve yasaların geçerliliği olmamasına rağmen, "Görevlerini yapıyorlar" deyip saygı gösterirdik. Ancak iş böyle olmamış, göstermelik kanun ve yasaların dışında, 'Barbarlık' teriminin tanımlamada hafif kaldığı ve 'Her ne pahasına olursa olsun yok etme' üzerine kurulu bir konsept geliştirilmiştir. Sınırları çizilmemiş, kuralları konulmamış, çerçevesi belirtilmemiş bu konsept, 'Amaca ulaşmak için her yol ve yöntem mubahtır' şeklinde özetlenen bir düşünceyle hareket etme sonucunu

doğurmuştur. Bunun sonucunda çok canlar yanmış, aileler parçalanmış, analar ağlamış, kadınlar dul, çocuklar yetim kalmış, mallar talan edilmiş, işyerleri kapanmış, insanlar yaşadıkları toprakları bırakıp çözümü gurbete gitmekte bulmuş, bölge korku ve güvensizliğin hüküm sürdüğü bir ortama dönmüş ve bu gergin ortamda psikolojisi bozulmuş insanların sayısı her geçen gün artmıştır. Bölge halkının çoğu bu durumlarla karşılaşmış ve bu olumsuz ortamdan etkilenmiştir. Ancak biz burada sadece Cemaat'e yönelik saldırıları ele aldığımızdan dolayı, genel olarak bölge halkının yaşadığı baskı ve zulümlere değinmeyeceğiz.

Emniyet birimlerinin Cemaat ve Cemaat mensuplarına karşı yürüttüğü savaşı şu ana başlıklar altında toplamak mümkündür:

1– Ev ve İşyeri Baskınları

Cemaat'le hareket eden kişilerin ev ve işyerleri, çok sık aralıklarla basılıyor, eşyalar dağıtılıyor, işyeri sahibi ve müşterileri taciz ediliyor, ev halkı kadın ve çocuklar dâhil yüzüstü yere yatırılıyor; evin reisi, ailesinin yanında dövülüyor, aşağılanıyor, hakaretlere uğruyordu.

Evlere baskın yapan Terörle Mücadele Ekipleri, baskın saatlerini seher vakitlerine ayarlıyor ve rehin kurtarma operasyonları yaparcasına, içinde kadın ve çocukların yaşadıkları evlere giriyorlardı. Genelde iri kıyım polislerden seçilen bu baskın ekipleri, kar maskeleriyle yüzlerini gizledikleri için uykudan uyandırılan kadın ve çocuklara büyük bir korku yaşatıyor, bu korku uzun zaman yüreklerinden çıkmıyordu. Üzerinde namaz kılınan halı ve kilimler çamurlu, kirli ve necis ayakkabı ve botlarla çiğneniyor, zücaciye dükkânına giren filler misali ev darmadağın ediliyor, eşyalar kırılıyor-

du. Genelde ev sahibinin gözaltına alınmasıyla sonuçlanan bu tür baskınlarda suç delili olarak İslamî kitaplar, Kur'an ayetlerinin yazıldığı levhalar ve hat yazıları örgütsel doküman niyetine toplanıp götürülüyordu. Normalde insanın aklına, bu baskınlar esnasında görülen değerli eşyalar ve ziynetlerin, baskını gerçekleştiren polisler tarafından çalınmış olabileceği gibi bir ihtimal gelse de, bu konuda Cemaat'e bildirilmiş bir vakıa bulunmamaktadır

İstisnasız her Cemaat mensubunun ya da akrabasının ev ve işyeri böylesi bir baskına maruz kalmıştır. Emniyetin bundan amaçladığı şey, yüreklere korkuyu yerleştirip iradeleri kırmaktı. Ancak bu, insanlara korku vermekten ziyade, onların kin ve nefretini artırmaktan başka bir işe yaramamıştır. *"Bununla başarı elde edildi mi?"* sorusuna verilecek cevap; *"İstisnalar olmakla beraber, bu tür baskılar gerçek imanı elde etmiş insanlarn azmini kıramamış, bilakis bilemiştir. Mü'minlerin;*

> **"... 'Bu, Allah'ın ve Resulü'nün bize vadettiği şeydir; Allah ve Resulü doğru söylemiştir'..."**[1]

ayetini pratik olarak görmelerini sağlamış, böylece imanlarını kuvvetlendirerek İslam davasına daha sıkı sarılmalarına yardımcı olmuştur" şeklinde olacaktır.

2– Cami Baskınları

Yüzde doksan dokuzu Müslüman olan bu ülkede Emniyet güçleri 'Allah'ın evi' olan camileri sıklıkla basarak cami görevlilerini, ders alan çocukları, ders veren gençleri ve ca-

1 Ahzab: 22

mi cemaatini taciz ediyordu. Caminin içine ayakkabılarıyla girip halılara basan terbiyesizlerin olduğu yerler de bulunmasına rağmen, genelde caminin kudsiyetine saygı gösterildiğini söyleyebiliriz, ancak bu saygı, caminin içinde bulunanlara hiçbir zaman yansımamıştır.

Yüzlerce, hatta binlerce diye ifade edebileceğimiz sokak çocuğunu sokaklardan kurtarıp camiye yönlendirmek; daha önce bally çeken, esrar içen, hırsızlık yapan çocuklardan üstün ahlaklı, kendisine, ailesine ve çevresine faydalı, namaz kılıp Kur'an–ı Kerim okuyan bir çocuk profili çıkmasına vesile olmak, belli ki devlet açısından büyük bir suç olarak algılandığından, bu suçun işlendiği merkezler olan camiler, emniyetin hışmına uğrayan mekânlar haline gelmişti.

Bu kutsal mekânlara dinlerini, Peygamberlerini, sahabelerin hayatlarını, İslam ahlakını, kutsal kitaplarını öğrenmek için gelen çocuklar, ellerinde Elif–ba'larıyla cami bahçesine çıkarılıp dövülüyor, korkutuluyor, tehdit ediliyordu. Çok sevdikleri hocalarına gözleri önünde meydan dayağı atıldıktan sonra gözaltına alınmak suretiyle çocuklara gözdağı veriliyordu. Cami cemaati ve cami görevlileri taciz edilerek çocuk ve gençlerin camiye alınmaması yönünde tehditlere maruz kalıyorlardı.

Allah'a şükür, bununla amaçlanan hedefe ulaşılamadı. Emniyet birimlerinin bu hoyratça ve mütecaviz tavırları, halkın kin ve nefretine sebep olmuş, camide Kur'an–ı Kerim dersleri veren gençlerin dürüstlüğünü, faziletlerini, temiz ahlakını, İslam'a bağlılığını yakından bilen cami cemaatini onların etrafında kenetlemiş, camiye gidenleri seven, onlara saygı ve hürmet gösteren, gerektiğinde koruyan bir kitlenin oluşmasına vesile olmuş, çocukların sayısını azaltacağına daha da artırmıştır.

3– Keyfi ve Uzun Gözaltılar, İşkenceler, Hukuksuz Tutuklamalar

Polisin en çok kullandığı baskı ve yıldırma yöntemlerinden birisi de bu olmuştur. Cemaat ile organik bir bağı olsun, ya da olmasın, insanlar sırf camiye gittikleri için gözaltına alınıyor ve uzun süre gözaltında bırakılıyordu. 20 ile 30 gün arasında gözaltında kalan, fiziki ve psikolojik, maddi ve manevi her türlü işkenceye tabi tutulan kişiler, ilgi ve alakalarının olmadığı konularda sorguya tabi tutuluyordu. Birbirlerini seven, birbirlerine değer veren, kendilerini birbirlerine feda edecek kadar çok bağlı olan gençler, çeşitli oyun ve hilelerle birbirlerinin üzerine ifade vermeye zorlanıyordu. Böylelikle aralarında güvensizlik, kin ve nefretin oluşması hedefleniyordu.

Çoğunluğu daha çocuk denecek yaşlarda bulunan gençler; Filistin askısı, elektrik, testislerin sıkılması, aç–susuz ve uykusuz bırakılma, ıslatılıp klimanın önünde bekletilme, kapıya kelepçelenerek günlerce ayakta bekletilme, poşetle boğma, araba lastiğine konulma, buz tabutuna yatırma, günlerce çıplak bırakma, kaba dayak, tazyikli su, hakaret, horlama, küfür, aileyle tehdit vs. gibi daha onlarcasını sayabileceğimiz işkence cenderelerinden bir veya birkaçından geçmeyen kimse kalmamıştı. Bu işkenceler sonucu sakat kalan, elleri ve ayakları tutmaz hale gelen, evliliğe engel teşkil edecek şekilde sakatlanan, kalıcı hastalıklara duçar kalan, ömür boyu kalıcı izlerle yaşamak zorunda bırakılan Cemaat mensuplarının sayısı hiç de az değildir.

Gözaltını dünya cehennemine, işkenceci polisleri de cehennem zebanilerine çeviren bu işkence politikası; yaş ayı-

rımı, faaliyetlerin azlığı–çokluğu veya Cemaat'e uzaklık ve yakınlığı gözetilmeden herkese yapılmıştır.

Daha çocuk denecek yaşta bulunan gençler, bu insafsız ve vahşi işkencelerden kurtulmak için yapmadıkları şeyleri kabul etmek zorunda kalıyorlar ve polisin hazırlamış olduğu ifadelere gözleri kapalı, okumadan imza atıyorlardı. İmza atmak zorundaydılar, çünkü imza atmayı reddeden kişiler, yeniden işkence seanslarına alınıyordu. Zorla imzalatılan bu ifadelerde neler yazıldığını, ancak çıkarıldıkları savcılık ve hâkimlikte öğrenen bu işkence mağdurları, gerçeği anlatmalarına rağmen tutuklanmaktan kurtulamıyorlardı.

Bu bağlamda binlerce insanın gözaltı ve işkence sürecinden geçerek polisin ifadelerine imza atmak zorunda kaldığı için cezaevine girdikleri, en güzel ve en verimli yıllarını tutuklu olarak geçirmek zorunda kaldıkları, herkes tarafından bilinen bir gerçektir.

4– Yaralamalar

Emniyet'e bağlı Terörle Mücadele Ekipleri, OHAL'in baskıcı yönetiminde kendi şartlarını ortaya çıkarıp acımasızca uygulamaya koyuyor ve fırsat buldukları her yerde terör estirmekten geri kalmıyorlardı. Özellikle sokak aralarında, gece yapılan arama ve kontrollerde üzerinde takke, tesbih, misvak gibi dindar olduğunu çağrıştıracak şeyler bulunan kişiler acımasızca dövülmekteydiler. Bu, artık bir kural ve sıradan bir uygulama halini aldığından, arama ve yol kontrolünün olduğunu hisseden insanlar, dayaktan geçmemek için kaçmayı tercih eder hale gelmişlerdi. Kaçarken polislerin 'Dur!' ihtarı ve ardından ateş edilmesi ile karşılaşacaklarını bilmelerine rağmen, gençler sırf arama noktalarındaki dayağa uğramamak için yine de kaçmayı tercih edi-

yorlardı. Bu tercihi yapmak zorunda kaldıkları için birçok arkadaşımız vurularak yaralanmıştır. Bunlardan birisi de **Murat Elhakan** adlı bir gençtir.

Henüz lise çağında olan bu genç kardeşimiz, yukarıda anlattığımız sebeplerden dolayı polisleri görünce kaçmış, ardından açılan ateş sonucu bacağından yaralanarak kaçmayı bırakmış ve teslim olmuştur. Ancak polisler, bununla yetinmeyerek Murat Elhakan'ın yaralı bacağına aldırmadan, ölesiye dövmeye, yaralı bacağını tekmelemeye başlarlar. Neticede kurşunla kırılmayan bacak, doktor raporlarında da sabit olduğu gibi polislerin tekmeleri sonucu kırılmıştır. Yıllarca tedavi altında kalan bu genç; sonuçta sakat kalmış, işkenceler altında imzaladığı senaryo ifadeler yüzünden müebbet hapis cezasıyla cezalandırılmış, yaşının küçük olması sebebiyle cezası yarı oranında düşürülmüştür.

Benzeri onlarca yaralama hadiseleri yaşanmıştır. Ancak yaralı halleriyle kaçmayı başardıkları ve Murat gibi polisin eline düşmedikleri için kayıtlara geçmemiştir. İsimleri yanımızda mahfuz olan bu kişileri açığa çıkarmamak için biz de saklı tutuyoruz.

5– Yargısız İnfazlar

Emniyete bağlı birim ve ekipler, fırsat ve imkân buldukları her durumda arkadaşlarımızı yargısız infaza tabi tutup şehid etmekten çekinmemişlerdir. Gerek gözaltında ve gerekse de hiçbir ihtar yapılmadan girişilen çatışmalarda birçok kardeşimiz şehid edilmiştir. Bölgenin genelinde onlarca örneği bulunan yargısız infazlarda hayatlarını kaybedip şehadet rütbesine kavuşan kardeşlerimizden bazılarını aşağıya alıyoruz:

– **Muhammed Ata Zengin/İdil:** Muhammed Ata, İdil'de yaşayan PKK'nin üst düzey sorumlularından ve Avrupa ile irtibatı kilise üzerinden sağlayan, birçok Müslüman'ın mazlumca şehid edilmesinde rol oynayan Süryani asıllı Mihail Bayru'yu cezalandırmak için eylem düzenledi. Örgütsel konumunu kamufle etmek amacıyla bakkal dükkânı işleten Mihail Bayru, Muhammed Ata tarafından dükkânının içinde öldürüldü. Eylemini gerçekleştirip olay yerinden uzaklaşmaya çalışan Muhammed Ata, o sırada çevrede bulunan özel timlerin engeline takıldı. Panzerden ve özel timlerin silahlarından açılan ateş sonucu, şehadet mertebesine ulaştı. Allah, şehadetini kabul etsin ve mübarek kanını bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonraki süreçte de İslam davası için bereketli kılsın.

– **Abdusselam İrdem/Diyarbakır:** 1993 yılında, yol araması esnasında üzerinde silah olduğu için yakalanıp gözaltına alınan Abdusselam İrdem adlı kardeşimiz, gözaltında kendisine yapılan acımasız işkencelere daha fazla dayanamayıp pak ruhunu Allah'a teslim ederek şehid oldu. Polis bu olayı kayıtlara intihar vakası olarak yansıttı.

– **Murat Bilig/Diyarbakır:** 1995 yılında, bir öğrenci evi baskınında gözaltına alınan Murat Bilig adlı kardeşimiz, vahşi işkenceler altında şehadet mertebesine ulaştı. Polis bu olayı örtbas etmek için Murat'ın cansız bedenini, yakalandığı öğrenci evine götürüp pencereden aşağı atarak intihar etmiş süsü verdi. Böylece şehid Murat, işkenceyle şehid olduktan sonra bir başka barbarlığa uğrayarak temiz naşı, ruhları kirlenmiş vahşi işkencecileri kanun önünde aklama aracı olarak kullanılmıştır.

– **Gaib Kahraman/Nusaybin:** Nusaybin'de hayatta kalma mücadelesinin verildiği ve herkesin bireysel korunma

tedbirlerini aldığı yıllardı. Gaib Kahraman da can güvenliğini sağlamak için bireysel tedbirlerini alarak bir silah temin etmişti. Bu silahı üzerinde taşıyan Gaib sokakta yürürken, üzerindeki silah polislerin dikkatini çektiği için, arkasından yaklaşıp hiçbir ikaz ve uyarı yapmadan ateş açarlar. Karın boşluğundan hafif yaralanan şehid Gaib, hastane yerine karakola götürülür. Orada yaralı halde çok ağır işkencelere maruz kalır. Bir yandan işkenceler, diğer yandan kan kaybından dolayı daha fazla dayanamayıp şehidler kervanına katılır. Ancak polisler daha hıncını alamamışlardır. *"Ruhunu niçin erken teslim ettin? Sadist duygularımızı tatmin etmeden öyle erken gitmek var mı?"* dercesine, şehid Gaib'in abdest ve secde izlerinden nurlanmış temiz ve pak yüzüne bir şarjör mermi boşaltılır. Bunu yapanlara insan denilemeyeceğini, Müslüman evladı olamayacağını, hiçbir ahlaki ve insani değer taşımadığını söylemeye gerek görmüyoruz.

– **Celal Sönük/Silvan:** Silvan'da PKK tarafından şehid edilen Hizbullahi bir Müslüman'ın taziyesinden dönen Celal Sönük adlı kardeşimiz, ailesi PKK'li olan bir kız tarafından 'Bir terörist bizim sokaktan geçiyor' şeklinde telefonla emniyete ihbar edilir. Bu ihbar üzerine sivil polisler Celal'in önünde pusu kurarlar. Celal, haberi olmadan onlara yaklaşır. Polisler, onu görür görmez kurşun yağmuruna tutarlar. Bununla yetinmeyen polisler, üzerine gidip yakın mesafeden de kurşun sıkarak Celal'i şehid ederler.

– **Muhammed Nur Koyun/Batman:** O da tıpkı Celal Sönük gibi PKK'liler tarafından emniyete ihbar edilir. Bu ihbar üzerine polisler pusu kurar ve Muhammed Nur ile yanındaki arkadaşına ateş ederler. İkisi de hafif yaralanır. Muhammed Nur'un arkadaşı kaçmayı başarır. Ancak Muhammed Nur, polisin eline düşer. Polis arabasına konulan Mu-

hammed Nur, bir an önce konuşturulmak için yarasıyla oynanır ve dipçiklerle vurulmak suretiyle işkence yapılır. Bu arada polis aracı seyir halinde olup tabiri caizse şehirde işkence turları atmaktadır. Polisin, hastaneye yetiştirmek gibi bir endişesi, bir derdi yoktur. Tek dertleri konuşturmadır. Bu nedenle hastaneye çok geç götürülür ve işkenceye ek olarak kan kaybı nedeniyle şehid düşer.

– Mürsel Ekinci/Diyarbakır: 1998 yılında gözaltına alınan bu kardeşimiz, çok ağır işkencelere maruz bırakılıp itirafçı olmaya zorlanır. Günlerce süren işkencelere daha fazla dayanamayan Mürsel, polislerin istediğini görünüşte kabul eder. İtirafçılığı kabulü sadece görünüşten ibarettir, çünkü bunu isteyerek değil, sadece süregelen işkencelerden kurtulup biraz nefes almak için yapmıştır. İtirafçılığın ne denli adi, pis ve onursuz olduğunu, ancak karaktersiz ve şereften yoksun insanların böyle bir yola sapacağını, kalbinde azıcık iman olan bir Müslüman'ın böylesi bir pisliğe bulaşmayacağını bilen Mürsel, işkencelerin sona ermesi ve görünüşteki itirafçılık pozisyonu sebebiyle polislerin gevşemesini fırsat bilip bir yolunu bularak tutulduğu Çevik Kuvvet'ten kaçar. Ardından bir arkadaşının evine sığınıp durumunu anlatır. Ancak polisler saklandığı evi tespit edip baskın düzenlerler. Tekrar polislerin eline düşüp aynı işkencelere maruz kalmaktan ve belki işkencelerin tahammül sınırlarını aştığı anda itirafçılığı kabul etme korkusundan dolayı, teslim olma yerine ölümü tercih eder. Bulunduğu evin penceresinden atlayarak hayatına son verir. Ruhu şad olsun!

– Cemal Uçar/Diyarbakır: Evinin önünde polisler tarafından kaçırılıp bilinmeyen bir yerde günlerce en ağır işkenceler altında kalan Cemal Uçar, polisin dayattığı ifadeleri kabul etmek zorunda kalınca, bitkin ve baygın bir halde, Di-

yarbakır şehir stadyumunun önüne bırakılır. Hemen ardından, daha önce planlı bir şekilde orada beklemesi istenen resmi polislerce yakalanıp sanki yeni gözaltına alınıyormuş gibi, gözaltına alınma işlemleri yapılır. Bu resmi gözaltı döneminde de, günlerce işkence seanslarına alınmaya devam eder. Kendisinden istenen, Cemaat Rehberinin yerini söylemesidir. Ancak bu alçakça isteği, bütün işkencelere rağmen kahramanca bir direnişle reddeder. Polisler, istediklerini elde edemeyeceklerini anlayınca, gözaltı sürecine son verirler. Bütün işkencelere rağmen isteklerini kabul ettiremeyen polisler, bunu hazmedemezler. Bu nedenle cezaevinde de onu rahat bırakmazlar. Cezaevinde bulunan işbirlikçi personelin ortamı hazırlamasıyla itirafçılar tarafından şehid edilip intihar süsü verilir. Allah şehadetini kabul etsin ve cennet–i ala ile mükâfatlandırsın.

Diyarbakır'da Abdulkadir Selçuk, Şahin Bünül, Hasan Sarıağaç, Abdulhakim Tan, Selahaddin Aktaş;

Elazığ'da, Hüseyin Sarıağaç ve Bedri Esmer;

İstanbul'da Mahmut Kaya;

Bitlis'te Gıyaseddin Barlak,

Adana'da Hatip Dağ, Molla Arif Aslan ve Selahaddin Ürük;

Van'da Sabahattin Sap, Mehmet Nuri Balka, Zahir Hayva, Murat Hayva, Nuri Baran;

Silvan'da Adil Yeşilbağdan;

Ceylanpınar'da 70 yaşındaki Şeyhmus Bayol

ve daha niceleri ya direkt polisin eliyle ya da polisin kullandığı ajan, muhbir ve itirafçıları eliyle şehid edilen azizlerimizden bazılarıdır.

İddialarımızı somutlaştırmak ve hatıralarını yâd etmek maksadıyla bir kısmını adlarıyla saydığımız ve bir kısmını da yazmadığımız aziz şehidlerimizin şehid ediliş şekillerine bakıldığında, Emniyet güçlerinin bize karşı ne kadar diş bilediğini, ne büyük bir kin ve nefret duyduğunu, bizi yok etmek için aklın sınırlarını zorlayan her yolu en gaddar ve sadist uygulamalarla denediğini kolaylıkla anlamak mümkündür. Yine sadece birkaç tanesini verdiğimiz, ancak daha onlarcası bulunan polis eliyle ve direktifiyle şehadet şerbetini içen Müslümanlar;

"PKK ile çatışmalarda polis Hizbullah'a göz yumuyor, Hizbullah'ı devlet kurdu, Devlet Hizbullah'ı koruyor"

şeklinde devam eden yalan, iftira ve karalamada bulunanların kara yüzlerine kanlarıyla tükürmektedirler.

Cemaat'in kurucusu, lideri ve rehberi olan Hüseyin Velioğlu'nun polis tarafından şehid edilmesi; sempatizanından sıradan bir ferdine, sıradan bir ferdinden militanına, militanından en üst düzeydeki yöneticisine kadar devletin yok etmek için uğraştığı bir cemaat olduğumuzun delilidir.

Başta Rehberimiz Hüseyin Velioğlu ile Selahaddin Ürük ağabeyimiz olmak üzere tüm bu aziz şehidlerimiz; yalancıların mumunu yatsıdan önce söndüren ve şerefli Hizbullah Cemaati'nin bütün yalan, iftira ve karalama kampanyalarının aksine, hiç kimsenin yardım ve desteğini almayan, Allah'tan başka dost ve yardımcısı olmayan; PKK, devlet ve diğer güç odaklarının yok etmeye çalıştığı, ancak Allah'ın yardımıyla her darbeden sonra daha bir güçlendiği, alnı açık, başı dik, yüzü ak bir Cemaat olduğunun en büyük musaddıkıdırlar.

6– Yıldırma Taktikleri

Polis, Cemaat mensuplarını yıldırmak ve canlarından bezdirmek için birçok yolu kullanmıştır. Bununla ya Cemaat'ten ayrılmalarını ve sade vatandaş olarak yaşamalarını, ya kendileriyle çalışır konuma gelmelerini ya da bölgeyi terk ederek göçmelerini hedefliyordu. Dikkat edilirse, bu hedeflerle PKK'nin önümüze sunduğu seçeneklerin aynı olduğu görülecektir.

Şu farkla ki, PKK'nin açıkça maddeler halinde sunduğu seçenekleri, polis uygulamalarıyla ortaya koyuyordu. Sanırsınız ki tek bir yerden planlanıp çizilmiş, hedefi belirlenmiş, taktik ve stratejileri hazırlanmış da, iki ayrı kanaldan uygulama sahasına sürülmüş.

Polis, Cemaat mensuplarını yıldırmak için belli aralıklarla aynı ev ve işyerlerine baskın yapıyordu. Bu baskınlarda ortaya koyduğu zulme daha önce yer verdiğimiz için tekrarına gerek görmüyoruz.

Söz konusu baskınlar genelde ev ve işyeri sahibinin ya da Cemaat'le beraber hareket eden çocuğunun gözaltına alınmasıyla sonuçlanıyordu.

Bu yıldırma taktikleri öyle bir hal aldı ki, cezaevinde bulunan kardeşlerimizin evleri ayda bir bazen daha kısa sürede basılıp aile ve ev halkı taciz ediliyordu. Güya cezaevinde olan kişi aranıyormuş da evde olduğuna yönelik istihbarat alındığı için polis onu yakalamak maksadıyla eve baskın yapıyordu. Kargaların güleceği bu basit, anlamsız ve inandırıcılıktan uzak bahanelerle aileler taciz edilip iradeleri kırılmaya çalışılıyor ve Cemaat'le hareket eden Müslümanlar üzerinde baskı unsuru oluşturmaya gayret ediyorlardı. Bu taktikler neticesinde evini–barkını, işini–ticaretini, akraba ve memleketini terk edip çareyi batıya gitmekte bulanların sayısı, azımsanamayacak kadar çoktur.

7– Provokasyon Cinayetleri

Emniyet birimlerinin Hizbullah Cemaati'ne karşı yürüttüğü planın adımlarından birisi de provokasyon cinayetleridir. Bu yolla Cemaat'in diğer örgüt ve gruplarla çatışması, azalan veya bitmeye yüz tutan çatışmaların da yeniden körüklenmesi hedefleniyordu. Böylece Cemaat, sürekli çatışma halinde olduğu için halkı bilinçlendirme, İslamî tebliğ ve irşad faaliyetlerine fazla zaman ayıramayacak, enerjisinin büyük kısmını çatışmalarda harcayacaktı.

Bu planın baştan itibaren yürürlükte olduğunu bilen ya da devletin böylesi bir plana başvuracağını bekleyen Cemaat, bu konuda çok hassas, tedbirli, araştırmaya dayalı, kesin bilgiyi esas alan sağduyulu bir hareket tarzı sergiliyordu. Ancak çatışmaların yoğun olduğu zamanlarda, gerekli araştırma ve tetkik imkânlarının olmadığı ve anlık kararların verilmesi gerektiği durumlarda aynı özen ve itinanın gösterilemediğini üzülerek ifade etmek istiyoruz. Yani emniyet ve istihbarat birimlerinin çatışmaları başlatmak, yaymak ve körüklemek için uyguladığı provokasyon cinayetlerinde kısmen amacına ulaştığını söyleyebiliriz. Bu durum, şu acı gerçeği ortaya çıkarıyor: Devlet, bölgede çatışmaların bitmesini hiçbir zaman istememiş, çatışmaların devam etmesi için, bizzat cinayet işlemek de dâhil her yolu denemiştir.

Aşağıda vereceğimiz birkaç örnek, anlattığımız planın devlet eliyle uygulandığını kesin bir gerçeklikle ispatlamaya yeterlidir.

– Abdulkadir Selçuk'un Şehadeti/Diyarbakır: Menzil Grubuyla henüz silahlı çatışmaların başlamadığı, ancak sürtüşmelerin ve gerginliklerin olduğu, Cemaat'in olası bir ça-

tışmadan şiddetle kaçındığı günlerde Abdulkadir Selçuk adlı kardeşimiz şehid edildi. 9 Kasım 1993 tarihinde gerçekleşen bu şehadet olayında Abdulkadir Selçuk'un seçilmesi, bilinçli ve çok iyi planlanmış bir hedefti. Çünkü Abdulkadir Selçuk, Cemaat'in faal mensuplarından birisiydi ve kaldığı öğrenci evi, Menzil Grubuna bağlı şahısların kaldığı binada bulunuyordu. Bu şehadet olayında bütün işaretler Menzil Grubunu göstermesine rağmen, Cemaat misilleme saldırılarına girişmeyip beklemeyi ve Menzil'in başka saldırılarına kadar silah kullanmamayı yeğledi. Hatta Abdulkadir Selçuk'un şehadetinin Menzil tarafından yapıldığını söyleyip Cemaat Merkezine yoğun misilleme talepleri gelmesine rağmen, bir müddet beklenmesine karar verildi. Nitekim Menzil Grubunun askeri birim elemanlarının bütün cinayetleri Cemaat tarafından ortaya çıkarılmasına rağmen, A. Kadir Selçuk'un Menzil Gurubu tarafından şehid edildiğine dair bir bulguya rastlanılamamıştı. Cemaat, bu durumdan şüphelenmiş ve bunun başka güç odakları tarafından yapılmış olabileceğine dair kuşkulara sahip olmuştu. Daha sonraki yıllarda, ajan–muhbir olduğundan şüphelenilen eski bir Cemaat mensubunun sorgulanması sırasında olay çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Bu şahıs; Cemaat'e verdiği ifadesinde, A. Kadir Selçuk'u polislere gösterdiğini, onun konumunu ve Cemaat içindeki faaliyet alanlarını anlattığını, bundan birkaç gün sonra da öldürüldüğünü söyledi. Bu şahsın sorgu kaseti elinizdedir. Ailesini zor durumda bırakmamak adına ismini vermeyeceğim.

– **Molla Gıyaseddin Barlak'ın Şehadeti/Bitlis:** Molla Gıyaseddin Barlak, Tatvan'da müezzinlik yapmaktaydı. Cemaat'in Menzil veya PKK ile olan çatışmalarının Doğu Anadolu'ya yayılması amacıyla polisin kullandığı iti-

rafçılar eliyle şehid edildi. Onun şehadetinde rol oynayan Murat Kurtboğan adlı itirafçı, daha sonra Cemaat tarafından sorgulandı. Söz konusu itirafçı, burada yer vermeye gerek görmediğimiz birçok mel'anetini anlatmasının yanı sıra, Molla Gıyasettin'i şehid etme eylemini özetle şöyle anlatmıştı:

Batman'da yakalanıp gözaltında itirafçılığı kabul eden Murat Kurtboğan, daha sonra gittiği Bitlis Cezaevinde de, Batman Emniyetinden polislerin kendisini sıkça ziyaret ettiği has bir itirafçıdır. Öyle ki, polisler cezaevine kendisi için kadın getirecek kadar ona yardımcı olmaktadırlar. Tabi bunun karşılığında, sık sık cezaevinden çıkarılıp tanıdığı Müslümanları göstermesi istenmektedir. Kendisi bu arada polislere birtakım önerilerde bulunarak çatışmaların Tatvan'a yayılması için Ulucami Müezzini olan Molla Gıyaseddin'in öldürülmesinin yerinde olacağını söyler. Böylece Cemaat, Menzil ile çatışmaları Tatvan'a, oradan da Van ve diğer Doğu illerine taşıyacaktır. Şu işe bakın ki, Molla Gıyaseddin, bu rezil adamın ailesini sorup mağduriyetlerini gideren, cezaevinde onu sıkça ziyaret ederek para, giysi ve diğer ihtiyaçlarını karşılayan bir insandı. Molla Gıyaseddin'in kendisine ve ailesine yaptığı yardımlara karşılık o, sahibine sadık köpeklerin bile yapmayacağı şekilde, onun öldürülmesini polislere teklif eder. Polisler çok geçmeden bu teklife olumlu yanıt verirler. Onu cezaevinden çıkardıkları bir günde, polislerin yanında olan bir PKK itirafçısı ile birlikte Molla Gıyaseddin'e eylem düzenlemesini isterler. Polislerin eylemde kullanılması amacıyla getirdikleri silahlar, polis otosunda kendilerine teslim edilir. İtirafçı Murat Kurtboğan ve PKK itirafçısı, hiç tereddüt etmeden Molla Gıyaseddin'i şehid ederler. Ardından olay yerinden uzaklaşıp kendilerini

bekleyen polis arabasına binerler. Cinayet silahları polislere teslim edildikten sonra, Murat Kurtboğan tekrar cezaevine geri getirilir. Molla Gıyaseddin'in şehid edilmesinde Menzil ile çatışmaların körüklenmesi hedeflenmiştir. Ancak polisin ve sahibinin köpeği Murat Kurtboğan'ın hesaplamadığı bir şey vardır. O da Tatvan'da Menzil Grubu'na mensup hiç kimsenin olmadığıdır.

Tam da bu sırada, PKK'ye yakınlığıyla bilinen bazı yayın organları, öldürülen kişinin 'Molla' olduğuna bakarak; "Bu işi olsa olsa bizimkiler yapmıştır" diyerek ahmakça bu eylemin PKK tarafından yapıldığını yazdılar. Siirt Emniyeti de PKK'li bir genci cinayetten sorumlu olduğu gerekçesiyle gözaltına alır. Gözaltına alınan gence, bu cinayeti bizzat gerçekleştirdiği zorla kabul ettirilir ve yargı sürecinde yapmadığı bu cinayetle suçlanıp müebbetle cezalandırılır.

Yukarıda anlattığımız bu cinayet, devlet kurumlarının ne denli kokuşmuş olduğunun en çarpıcı örneğidir. Asayiş ve huzuru sağlamakla görevli bir devlet birimi olan Emniyete bağlı polisler, asayiş ve huzurun bozulması için gözlerini kırpmadan insanların hayatına kast ederken, bir başka devlet kurumu olan ve hükümlü ve tutukluların güvenli bir şekilde cezalarını çekmelerini temin etme amacıyla kurulan cezaevinin müdür ve personeli, mahkûmu dilediği zaman salıvermekte bir beis görmüyordu. Yine Emniyet, suçsuz olduğunu yakinen bildiği zavallı bir genci cinayetle suçlayıp ona işkence ile kabul ettirirken; diğer bir devlet kurumu olan mahkemeler de adalet ve hukukun gereğini yerine getirmeden, gerekli araştırma, soruşturma ve tetkikte bulunmadan, delilleri değerlendirmeden haksız bir ceza verebiliyordu. Yani neresinden tutsan elinde kalacak bir sistemin kurumlarından başka ne beklenebilir ki?

Bizi başka örgütlere karşı kışkırtıp onlara saldırarak misillemede bulunmamızı isteyen ve bu amaçla mensuplarımızı şehid eden Emniyet birimleri, aynı taktiği başka örgütler üzerinde denemiş ve onları bize karşı kışkırtmak için elemanlarını öldürerek bize mal etmeye çalışmışlardır. Bununla ilgili örnekler de pek çoktur, ancak kendi elemanlarımızın şehid edilmesi örneği, Emniyetin provokasyon cinayetleri konusundaki planlarını deşifre etmek için yeterlidir.

8– Karalama Taktikleri

Emniyet birimlerinin, bize karşı uygulamaya koyduğu yöntemlerden birisi de karalama taktikleridir. Emniyet, bu yöntemle Cemaat'i gözden düşürmek, Cemaat'e karşı olan teveccühü kırmak ve Cemaat'in etkinliğini azaltarak halkın yüreğindeki yerini zayıflatmayı hedeflemekteydi. Bu konuda yapabileceği bütün yöntemleri denemekte bir an bile tereddüt etmemiştir.

Bu doğrultuda uygulamaya koyduğu belli başlı yöntemler şunlardır:

– Düşük ahlaklı kadınlara çarşaf giydirerek bu kadınları insanların kalabalık olduğu yerlerde gezdiriyorlardı. Bu kadınlar, giydikleri çarşafla birlikte dükkânlardan hırsızlık yapıyorlar, hafif meşrep kadınların yaptığı davranışları sergiliyorlar, hayâsızca yürüyorlar, tavır, tutum ve konuşmalarıyla çarşafı ve dolayısıyla iffetli, temiz, hayâ ve edep timsali çarşaflı Müslüman kadınları karalamak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı. Çarşaf giymiş bazı kadın polisler de, çarşafın altına gizledikleri kalaşnikoflarını insanların görebileceği şekilde dışarı salıyorlardı. Emniyet bu taktikleriyle, çarşaflı kadınların haşa kötü kimseler olduğu imajını topluma vermeye çalışıyor, çarşafın tesettür amaçlı değil, bazı kötü emel-

leri gerçekleştirmek için giyilen bir kamuflaj olduğu izlenimi vermeyi amaçlıyordu.

– Camileri halkın gözünden düşürmek için kullanılan taktikler de çok ahlaksızca idi. Polisler; kendilerinin güdümünde olan hırsız, uyuşturucu bağımlısı, içkici, esrarkeş gibi bazı kimseleri camiye yönlendiriyordu. Bu kişiler, sanki camiye ders almak için geliyor izlenimi veriyorlar, ancak diğer yandan melanetlerine devam ediyorlardı. Bunları gören cami çevresindeki halk ve cami cemaati de işin iç yüzünden habersiz oldukları için cami öğrencilerine ve cami derslerine karşı ya tavır takınıyor ya da mesafeli davranıyordu. Tabi bu kişiler fazla zaman almadan tespit edilip camilerden ayıklanıyordu, fakat verdikleri tahribat kısa sürede onarılamıyordu.

– Bu hususta yapılmış olan başka birtakım rezilce taktikleri burada açıklamaktan hayâ ettiğim için değinmeyeceğim.

9– Kaçırmalar

Polisin Cemaat mensuplarına karşı kullandığı yöntemlerden birisi de kaçırma faaliyetleridir. Polis; bu yöntemi özellikle ajanlaştırmak istediği, ya da eldeki dosyaları kapatmak için birden fazla eylem yüklemek istediği kişilere karşı gerçekleştirmekteydi.

Genelde tenha yerlerde ve kaçırmak istediği kişinin tanınmadığı muhitlerde gerçekleştirilen bu kaçırma faaliyeti sonrasında, Cemaat mensubu ıssız bir yerde alıkonurdu. Şehir dışındaki bir evde alıkonulan ve orada kendilerine işkence yapılarak polisin istediklerini kabul etmesi yönünde baskı yapılan şahıs, kabul etmediği takdirde öldürüleceğine inandırılırdı. Fiziki ve psikolojik baskılar neticesinde önleri-

ne bırakılan kâğıtlarda yazılı olan şeyleri kabul etmek zorunda kalmaktaydılar. Kabul olayı gerçekleşinceye kadar resmi olarak gözaltı işlemleri yapılmayıp söylenenleri kabul ettikten sonra sanki yeni gözaltına alınmış gibi resmi kayıt yapılırdı. M. Salih Kölge, Cemal Uçar, Kâzım Uysal, Sadun Çiğdem, Hasan Gündüz, Murat Kaya ve Mehmet Fidancı bu şekilde kaçırılan kişilerden sadece birkaç örnektir.

10– Ajanlaştırma Hareketleri

Devlet, Hizbullah Cemaati'ne yönelik baskı, sindirme ve yok etme hareketlerini bütün imkânlarını kullanarak yürüttü. Kendi kanun ve yasalarının öngördüğü yöntemlerin dışında, gayrı resmi birçok yöntemler de devreye sokuldu ve acımasızca uygulandı. Bu yöntemlerden biri ve en önemlisi ajanlaştırma–muhbirleştirme hareketidir.

İçinde bulunduğu yapıya ihanet anlamına gelen ve içinde bulunduğu yapıyı içten yıkıcı en zararlı unsur olan muhbirlik ve ispiyonculuk, tarihin en iğrenç mesleklerinden birisidir. Bu mesleği icra edenler, ne hizmet ettikleri tarafa yaranmışlar, ne de içinde bulundukları yapı içinde rahat edebilmişlerdir. Bilgi verdikleri kişilerce sürekli horlanmış, aşağılanmış, değersiz görülmüş, güvenilmez ve samimiyetsiz bulunmuş, verdiği bilgiler az görülerek daha fazlasını getirmek için baskı altına alınmışlardır. İçinde bulunduğu yapıya ihanet edenin günü geldiğinde kendilerine de ihanet edeceğinin bilinci içinde olan devlet, onları sürekli bir şekilde kontrol altında tutabilmek için daha çok pisliğe bulandırmış, içini–dışını kokar bir hale sokmuşlardır. Devlet tarafından hiçbir değer biçilmeyen ajan–muhbirler, her an feda edilebilir görülmüş ve yem olarak kullanılmaktan ya da işe yaramaz hale getirildik-

ten sonra posa halinde yalnız başına ölüme terk edilmekten kurtulamamışlardır.

Böylesine aşağılık bir mesleği bilerek veya isteyerek hiç kimsenin kabul etmeyeceğini bilen MİT ve Emniyet birimleri, kendi hesaplarına çalışacak ajan–muhbirler bulabilmek için insaftan yoksun, acımasız, gaddarca ve ahlaksızca yöntemler kullanmışlardır. Bu yöntemlere başvururken hiçbir ahlaki değer tanımamış, insani ve vicdani duyguları bir kenara bırakmış, sadece Hizbullah Cemaati'ni ve onun şahsında İslamî uyanışı yok etmeye odaklanarak buna giden bütün yolları mubah gören bir anlayış ve uygulama sergilemiştir. Gerek MİT ve gerekse emniyet birimleri, ajan–muhbir kazanmak için genelde insanların zaaflarından, içinde bulundukları sıkıntılardan, ahlaki zafiyetlerinden istifade etmiş, bunun dışında da şeytanın dahi aklına gelmeyen birçok yöntem kullanmışlardır.

Bu yöntemlerden belli–başlı bazılarını şu şekilde sıralayabiliriz:

a) İş vaatleri: Polis veya MİT mensubu, gözüne kestirdiği, maddi sıkıntı içinde olduğunu bildiği kimselere şeytani yüzünü gizleyerek melek suretinde yanaşmaktadır. İçinde bulunduğu yoksulluğu, maddi sıkıntıyı, aile ve çocuklarının mağduriyetinin bağlı olduğu yapıdan kaynaklandığı, geçimini hiç kimseye muhtaç olmadan sağlaması için bir iş bulması gerektiği, isterse kendisine yardımcı olunabileceği, ancak bunun için kendisinin de bazı konularda yardımcı olması gerektiği düşünceleri şeytani bir vesvese gibi aklına ve kalbine zerk edilir. Tabi bunlar yapılırken, bir yandan da zaafları ve temayülleri de öğrenilmekte ve bunlar da kullanılmaktadır. Uğraşlar sonucunda bir kıvama gelen ve artık hazır olduğuna karar verilen kimseye bir iş bulunur. Bir za-

man çalışıp maddi bir rahata eren kimse, artık gelecek teklifi reddedecek durumda olmadığı için ajan–muhbirlik teklifini kabul etmek zorunda kalır.

b) Okulda ders geçirme ve okul sonrası iş bulma vaatleri: Bu, genelde üniversitelerde, üniversite öğrencileri üzerinde çokça uygulanan bir yöntemdir. Zayıf dersleri olan, bazı derslerde sürekli başarısızlık gösteren, sınıf geçmekte zorlanan öğrencilere yardımcı olunabileceği söylenir. Ancak bunun bir karşılığının olduğu önce cılız bir sesle belirtilir. Böylece duyup gördüklerini bildirme gibi masumane bir teklif yapılarak söz konusu öğrenci, okulunu bitirme ya da ajanlık arasında tercihe zorlanır. Üniversite öğrencisine ajanlık yolunda yapılan bir teklif de, okul sonrası iş sahibi yapma vaadidir. Diplomalı işsizlerin yoğun olduğu bir ülkede okuyan öğrencilerin, okul sonrası işsiz kalma korkusunu iyi kullanan emniyet ve MİT mensupları, müsait buldukları kişiyi kolaylıkla ajanlaştırabilmektedir.

c) Üniversite kazandırma vaatleri: Bu yöntem; liselerde üniversiteyi kazanma ihtimali bulunmayan öğrencilerle mezun olduğu halde üniversiteyi kazanamamış kişilere yapılan bir tekliftir. Böylesine bir teklifle karşılaşıp kabul eden öğrenci, MİT veya Emniyet mensubunun kontrolüne girer ve kısa bir süre içinde artık geri dönülemez bir yola girmiş olur. Bundan sonra artık üniversiteyi kazandırma vaadinin yerine gelip gelmediği, polis veya MİT mensubu için pek de önemli değildir. Çünkü istediğini elde etmiş ve oltayı attığı kişiyi sepetine koymuştur.

d) Burslardan faydalandırma vaatleri: Maddi durumu düşük öğrencilere atılan bir çengel yöntemidir. Maddi yönden kendilerini rahatlatacak bursların çıkması, her öğrencinin hayal ettiği bir şeydir. Bu durumu bilen polis veya MİT

mensupları bu durumu aşağılık bir silah olarak kullanmaktan çekinmemiş ve adeta elindeki oltayla nehir kenarında bekleyen balıkçı misali bu silahı doğrultacak öğrencileri bulmak için mesai harcamıştır.

e) Cezaevine atma tehditleri: Cemaat mensubu olarak bilinip durumu müsait görülen kimselere yanaşan polis veya MİT mensubu, kişinin durumunu anlatıp cezaevine girebileceğini, çoluk çocuğunun perişan olacağına onu inandırmaya çalışır. Güya onun iyiliğini isteyen bir tarzda ikna yöntemleri kullanarak ona yardımcı olmak istediğini, kendisinin bundan bir menfaati olmadığını üzerine basa basa vurgular. Sonuçta cezaevi korkusundan kurtulmak isteyen şahıs, kendisine yanaşan devlet görevlilerinin sinsi tuzağına düşmüş olur.

f) Ailesine zarar verme tehditleri: Cemaat mensubu olarak tespit edilip durumu müsait görülen kişi, üzerinde denenen bazı yöntemler olumsuz sonuçlar verince, bu kez en can alıcı yöntem olan aile ve çocuklarıyla ve onlara zarar verme tehditleriyle kazandırılmaya çalışılır.

g) Ahlaki zafiyetleri ifşa etme tehditleri: Geçmişinde birtakım ahlâki zafiyetleri olan kişiler, cemaatle birlikte oldukları zaman sürecinde bu ahlâktan kurtulmuş olsalar bile, eğer bu zafiyetleri Polis veya MİT mensupları tarafından biliniyorsa, peşlerini bırakmamaktadır. Ya bu geçmişinin herkes tarafından bilinmesi ya da içinde bulunduğu yapıya ihanet etmesi gibi iki öldürücü seçenek arasında bırakılır. Allah'a ve Cemaat'in haklılığına tam iman etmiş olan kişiler, Allah'a tevekkül edip durumlarını Cemaatle paylaşarak bu iğrenç tekliflerden kurtulmuşlardır, ancak imanlarında zafiyet olan kişiler, polislerin tekliflerini kabul edip Cemaat'e ihanet etmeyi seçerek ajanlaşmışlardır.

h) Gözaltında işlemediği suçlardan oluşan bir dosya hazırlayarak yıllarca cezaevinde bıraktırma tehditleri: Polisin kullandığı bir yöntem de cemaat mensubunun önüne işlemediği suçlardan oluşan kalın bir dosya bırakarak ya ömür boyu cezaevinde kalma ya da kendilerine yardımcı olma adı altındaki ajanlık arasında tercih yapmaya zorlamasıdır. Allah'a tevekkül edenler Hz. Yusuf aleyhisselam misali:

> **"...Rabbim, zindan, bunların beni kendisine çağırdıkları şeyden bana daha sevimlidir. Kurdukları düzeni benden uzaklaştırmazsan, onlara (korkarım) eğilim gösterir, (böylece) cahillerden olurum"**

diyerek cezaevini tercih etmişler, korkunun yüreklerini kapladığı zayıf kimseler de ajanlığın esfel çukuruna düşmüşlerdir.

I) Korkutma (öldürme, yaralama, kaybetme, kaçırma, hapis...) tehditleri: Her insanın bir zaaf noktasının olduğu inkâr edilemez bir gerçektir. Polis, insanlarda var olan bu zaaf ve korkuları tespit ettikten sonra, ajanlaştırmak istediği kişiye bu korkular üzerinden baskı yapmaya başlar. İman zayıflığı ve tevekkül eksikliği bulunan kişiler, polisin bu ustaca baskılarına yenik düşerek ajanlık ve muhbirliği kabullenmek zorunda kalır. Polise bu konuda en büyük yardımı yapanların daha önce ajanlaşmış kişiler olduğunu da burada belirtmekte yarar görüyoruz. Çünkü kişiler hakkında en detaylı, en doğru, en sağlıklı bilgiyi verecek durumda olan da korku ve zaaflarını en iyi bilecek olan da ancak yıllarını birlikte geçirdiği, birçok şeyini paylaştığı, sırlarına vakıf olduğu, birlikte mücadele ettiği arkadaşı olabilir.

Sadece belli başlı olanlarını ele aldığımız ajanlaştırma–muhbirleştirme yöntemleri bunlarla sınırlı değildir. Bildiğimiz ya da bilmediğimiz, duyduğumuz ya da duymadığımız, bize intikal etmiş ya da etmemiş daha onlarca iğrenç ve aşağılık yöntem kullanılmıştır. Ajanlaştırma–muhbirleştirme yöntemlerinin hiçbir yasa, kanun ve yönetmelikle sınırlandırılmamış olması, bu politikaya uygun yöntemlerin polis veya MİT mensuplarının yetenek ve kabiliyetlerine bırakılmış olması, 'hukuk devleti' söyleminin bir palavradan ibaret olduğunun en bariz göstergesidir. Kullanılan bütün yöntemler; devletin karanlık, kirli, hukuksuz, gayrı meşru bir savaş yürüttüğünü gözler önüne sermektedir. Savaşların bile bir kuralı, ahlaki yönü, engelleyici sınırları varken, en gaddar ve ahlaksız örgütlerin bile kullanmadığı yöntemlerin devlet tarafından bize karşı kullanılmasına şaşırmamak gerekir. Çünkü devlet politikası gereği, dini referanslara sahip bir Cemaat, en tehlikeli, birinci ve baş düşman olarak kabul edilmektedir. Böylesi bir düşmanın bertaraf edilmesi için devletin hukuk ve kanunları çerçevesinde yapılanların yanı sıra, rutin dışı yöntemlerin kullanılması da devletin âli menfaatleri ve bekası için bir gereklilik olarak görülmüş ve Hizbullah Cemaati'ne karşı benzeri görülmemiş bir savaş açılmıştır. Yukarıda aktarılan yöntemlerin tümü, Cemaat tarafından deşifre edilen muhbirlerin sorgularında anlattıklarından elde edilen bilgilerdir. Ailelerinin rencide olmaması için bu muhbirlerin isimlerini burada zikretmeyeceğiz. Ayrıca muhbirleştirilen şahısların icra ettikleri çirkin mesleklerinde polise veya MİT'e tam anlamıyla hizmet edebilmeleri için ahlâki yönden nasıl dejenere edildiklerini burada ayrıntılı bir şekilde açıklamayı uygun bulmuyoruz. Bu yöntemler insanı insanlığından utandıracak derecede pes-

paye yöntemlerdir ve bu salon bunları anlatmak için hiç müsait değildir. Ancak bunlarla ilgili sorgu kasetlerinin tamamı elinizdedir. Anlattıklarımızın devede kulak kaldığını, daha birçok iğrenç yöntemin de kullanıldığını öğrenmek isterseniz, bu kasetlere başvurabilirsiniz.

Allah'a hamd olsun ki, bize karşı yürütülen bu gaddar, ölçüsüz, hukuksuz, gayri meşru, ahlaksız savaşta, kendimizi korumak için aldığımız tedbirlerde Allah'ın yardımıyla, bu savaştan en az zararla çıkabildik. Boş vaat ve tekliflerle ajanlaşıp muhbirleşen kişilerin bu ihanetlerine karşılık olarak aldıkları tek ücret, sahiplerinin korkusundan emin olmaları olmuştur. Üzüldüğümüz tek konu; bu muhbirlerin ahiretlerini heba etmeleriyle beraber, kendilerini kullananlar tarafından dahi sahipsiz ve korumasız bırakılması, adeta ölüme terk edilmeleriydi.

Onların durumu, Namık Kemal'in şu dizelerine benzer:

Muîni zâlimîn dünyada erbâb–ı denâettir,

Köpektir zevk alan seyyâd–ı bî–insâfa hizmetten.

CEMAATE
YÖNELİK İFTİRALARA CEVAPLAR

Hizbullah cemaati; İslam'ı yayma, halka İslamî bir bilinç kazandırma, İslam'ı yeniden diriltme, ferdi ve içtimai hayatta İslam'ı öncelikli kılma faaliyet ve çalışmalarına başlayıp bölge halkı üzerinde emelleri olanların çıkar hesaplarını bozacak düzeye geldiği andan itibaren, hem fiili, hem de psikolojik bir savaşla karşı karşıya kalmıştır. Savunmanın önceki bölümlerinde, cemaati yok etmek için yapılan fiili saldırıları, çatışma ve savaşları, cemaatin ise hayatiyetini sürdürmek ve kendisini korumak için ortaya koyduğu müdafaasını özetle izah etmiştik. Bu bölümde ise cemaate karşı açılan psikolojik savaş temelinde atılan iftiralara ve yapılan karalamalara cevap vermeye çalışacağız inşaallah.

İftira ve karalamalara bakıldığında, aynı mantık temelinde şekillendiği görülecektir. Fikri ve ideolojik alt yapısı çürük, halkın değerlerine yabancı, ahlakî hiçbir kural gözetmeyen güç odakları; fikri ve ideolojik tartışmalarda üstünlük sağlayamadıkları rakiplerini önce güç ve kuvvetle sus-

turmaya çalışmakta, bu yöntem de başarısız kalınca bu kez dezenformasyon yöntemlerine, iftira ve karalamalara başvurma yoluna gitmektedirler. Müfteriler bu yöntemi kullanırken, ellerinde bir delil olup olmaması, çıkardıkları yaygaranın tutulup tutulmaması, söylediklerini ispatlayacak materyallerin bulunup bulunmaması önemli değildir. Çünkü onlar **"Çamur at, tutmazsa da izi kalır"** taktiğini çok iyi özümsemiş, bütün hayatlarını bu pratik üzerine temellendirmiş, kendilerine ayak bağı olacağını düşündükleri rakiplerini hep bu yolla ya güçsüz düşürmüş ya da yok etmişlerdir. Müfterilerin adil olmalarını beklemek, abesle iştigaldir. Onlardan hak ve hakkaniyete uymalarını istemek ya da ahlaki olmalarını, edep ve haysiyetle davranmalarını, şeref ve onur sahibi olmalarını beklemek safdillik olacaktır. Müfteriler şeref, onur ve haysiyet gibi insanı insan yapan değerlerden fersah fersah uzakta dolaşan, ahlaksızlıkta insanların en rezilinden daha rezil olan, kalleşliği kendilerine şiar edinen kancıklar topluluğudur. Böylelerini 'insan' sınıfı içerisinde nitelemek, Ben–i Âdem'e hakaret olacağından onlara insan demeyeceğim.

1990'lı yıllarda gerek Doğu Perinçek'in yönetiminde yayın yapan 2000'e Doğru Dergisi'nin gerek mürted örgüt PKK'nin Cemaat'i halkın gözünden ve gönlünden düşürmek için çıkardıkları iftira ve yaygaralar, maalesef bugün aynı amaç doğrultusunda bir başka güç odağı tarafından tekrar ısıtılıp piyasaya sunulmaktadır.

Cenab–ı Allah'ın Hizbullah Cemaati'nin takva, ihlâs ve kardeşlik üzerine kurulu halis ve safiyane çalışmalarını koruyup geliştirmeye yönelik yardımları sayesinde, dün tutmayan ve aleyhlerine dönen iftiralar, inşaallah yine tutmayacak ve müfterilerin kara yüzlerine silinmeyecek bir leke

olarak yapışacaktır. Müfteriler, Cemaat'in takva ve ihlâs üzerine kurulu çalışmalarını sekteye uğratmak için diledikleri tuzakları kurmakta, diledikleri iftiraları atmakta ve diledikleri şekilde karalama faaliyetlerinde bulunmakta serbesttirler. İnanıyoruz ki onların hiçbir faaliyeti, Cemaat'in halkın gözündeki ve gönlündeki saygınlığına zarar veremeyecek, halkın Cemaat'e yönelik umutlarını kıramayacak, halkın Cemaat'i sahiplenmesinin önünü alamayacaktır. Ve yine inanıyoruz ki, müfterilerin kurdukları tuzaklar kendi aleyhlerine dönecek, Allah'ın izniyle kazdıkları kuyulara kendileri düşeceklerdir. Rabbimiz, Yüce Kitabında şöyle buyurmaktadır:

"...Onlar düzen kurarken, Allah da düzenlerini bozuyordu. Allah düzen yapanların en iyisidir." [1]

Temiz ve pak Hizbullah Cemaati'ne yönelik iftiraları ve bunlara karşı verilecek cevapları iki başlık halinde ele alacağım. Bunlar;

1– 90'lı yıllarda atılan iftiralar ve karalama faaliyetleri.

2– Ergenekon soruşturması kapsamında atılan iftiralar ve karalama faaliyetleri.

Aslında nitelik olarak baktığımızda, her iki dönemde atılan iftiraların ve karalama faaliyetlerinin aynı olduğunu, buna karşılık işin bayraktarlığını yapan güç odaklarının değiştiğini, müfterilerin dünya görüşü, fikir ve ideoloji bakımından taban tabana zıt olmalarına rağmen aynı amaç doğrultusunda, aynı çıkar hesaplarıyla hareket ettiklerini ibretle görmekteyiz. Bu ibretlik çıkar ortaklığının ortaya koyduğu

[1] Enfal Suresi: 30

hakikat, müfterilerin isim ve sıfatları, dünya görüşleri, fikir ve ideolojileri, inanç değerleri ne olursa olsun, Müslüman Kürd halkının özüne dönmesini, İslam'la buluşmasını, ferdi, ailevi ve içtimai hayatında İslam'ı hâkim kılmasını engellemeyi amaçladığıdır. Böylece Müslüman Kürd halkı ya hurafelerle doldurulmuş bir İslam ile avutulup pasif kalması sağlanacak ya da başka ideolojilere doğru itilip sürekli çatışmalarla geri bırakılarak bölge ve bölge halkı üzerinde çıkar hesapları olan güç odaklarının rahat bir şekilde cirit atması sağlanacaktır. Cumhuriyetin kuruluşundan beri bu böyle olmuş, devlet uyguladığı politikayla bu hakikati defalarca ispatlamıştır.

Dün tutmayan iftiraların, Allah'ın izni ve yardımıyla bugün de tutmayacağını bütün Müslüman halkımıza müjdeleyerek iftiraların detayına geçiyorum:

A– 90'LI YILLARDA ATILAN İFTİRALAR VE KARALAMA FAALİYETLERİ

1– Cemaat Mensuplarının Çevik Kuvvette Eğitildiği İddiası

Doğu Perinçek'in yönetiminde çıkarılan 2000'e Doğru Dergisi, 1992 yılında *"Hizbullah, Çevik Kuvvet merkezinde eğitiliyor"* başlığıyla çıktı. Söz konusu haberi kapak konusu yapan derginin attığı bu iftira, Cemaati halkın gözünden düşürmek ve psikolojik savaşta etkin bir silah olarak kullanmak isteyen PKK tarafından hemen sahiplenilerek bu iftiranın gönüllü yayıncısı durumuna geldiler.

Tamamı masa başında hazırlanan bu iftirayı yapan derginin Diyarbakır Muhabiri Halit Güngen, haberini destekle-

yen mantıklı hiçbir belge, bilgi ve doküman verme gereği bile duymamıştı. Bu haberin yalan olduğu, bölgeyi tanıyan herkes tarafından çok rahatlıkla anlaşılabilir olduğu halde, böylesi bir haberin yapılmasının elbette karanlık mahfillerde, izbe toplantılarda ve derin yapılanmalarda hesabı yapılan bazı nedenleri vardı.

Doğu Perinçek'in bu ısmarlama ve masa başında hazırlanan haberi yaptırmasının sebebi, o dönemde PKK ile aramızdaki sürtüşmenin çatışmaya dönüşmesini istemesinden başka bir şey değildir. PKK kamplarına gidip Apo ile samimi pozlar veren, silahlı PKK militanlarını bir askeri yetkili edasıyla denetleyen Doğu Perinçek, Cemaat'in PKK ile karşı karşıya gelmesini ve aramızda şiddetli çatışmaların olmasını istiyordu. Önceleri Maoist ve ateist olan, şimdilerde ise ulusalcı kimliğiyle ortaya çıkıp Ergenekoncu yapılanmanın baş aktörlerinden Doğu Perinçek'in bizim varlığımıza elbette tahammülü yoktu. Bu nedenle söz konusu haber;

1– Güçlenmekte olan Hizbullah Cemaati'nin zayıflatılması ve halkın gözünden düşürülmesi,

2– PKK'nin bütün güçleriyle üzerimize saldırarak bizi tamamen yok etmesi,

3– PKK ile aramızda çatışmaların körüklenerek bölgenin istikrarsız kalması, gerilemesi ve bunun üzerinden rant sahiplerinin kazanç sağlaması amacıyla yapıldığını söylemek mümkündür.

Şunu önemle belirtmem gerekir ki, Cemaat mensuplarının Çevik Kuvvet'e girmesi; en zalimane ve en insanlık dışı işkencelere uğrama gayesiyle polis tarafından zorla olmuştur. Cemaat mensupları, Çevik Kuvvet'e tek bir nedenle ve tek bir şekilde adım atmışlardır: O da elleri kelepçeli,

gözleri bağlı, ızbandut gibi iri kıyım polislerin arasında, az sonra göreceği işkencelerin ağır psikolojisi altında, ayakları yere değmeyecek şekilde koltuk altlarından tutulmuş bir halde mümkün olabilmiştir.

Bütün Cemaat mensupları olarak bizler, Çevik Kuvvette günlerce süren işkencelerden geçirildik. İşkencelerle dayatılan ve alakamızın olmadığı ifadelerin altına imza atmak zorunda kaldık. İmzaladığımız, ancak ilgi ve alakamızın olmadığı söz konusu ifadeler nedeniyle yıllarca cezaevlerinde alıkonulup tutuklu kaldık. Sonra tutuklu olanlarımızın çoğuna mahkemeler tarafından en ağır cezalar verildi. Tutuklanmayanlar ise gördükleri işkenceler sonucunda fiziki ve psikolojik sorunlarla boğuşmak zorunda kaldı. Böylece gözaltına alınıp işkenceden geçirilen mensuplarımızın ya korkmaları ya da İslamî davaya uzak durmaları amaçlandı. İşte biz bu zulümlere uğramak üzere Çevik Kuvvete girebilmişiz. Eğer bu zulümlere uğramayı eğitim şeklinde algılayan birisi varsa, ona böylesi bir eğitimden geçmesini asla tavsiye etmiyoruz. İşte bizim Çevik Kuvvetteki eğitim maceramız böyledir. Bunun aksini söyleyen, adi bir yalancı ve alçak bir müfteridir. İddia sahipleri, aradan geçen onca yıla rağmen, iddialarını halen ispatlayamamışlardır. Aradan yüz yıl daha geçse, yine ispatlayamayacak ve delil getiremeyeceklerdir. Bu iddia ispatlanmadığı müddetçe; yalancılık, adilik, şerefsizlik ve müfterilik damgası, iddia sahiplerinin kara alınlarında durmaya devam edecektir.

İddia sahipleri herkesi kendileri gibi aptal mı sanıyorlar ki, böyle bir iftirada bulunabiliyorlar? Çevik Kuvvet dediğimiz yer, Diyarbakır Bağlar Beldesinde, yerleşim yerinin tam ortasında bulunan resmi bir kuruluştur. Etrafı evlerle, binalarla doludur ve her iki giriş kapısı, ana cadde üzerin-

dedir. Dolayısıyla buraya girip–çıkanlar herkes tarafından görülebilmektedir. Ayrıca burası polis okulu da olduğu için her yıl yüzlerce polis buradan mezun olmakta, bu polislerin aileleri kendilerini ziyaret etme maksadıyla Çevik Kuvvete gelebilmektedirler. Böylesi açık ve göz önünde olan bir yerde, illegal bir şekilde nasıl eğitim yapılabilir ki? Böyle bir eğitim çevre binalarda ikamet eden veya mezun olan herhangi bir polis tarafından hiç mi fark edilmedi ki, bugüne kadar kendini akıllı zanneden Halit Güngen'den başka bunu söyleyen birisi çıkmadı?

Bu adi iftiraları, Cemaat'e yönelik yapılan operasyonlar ile bunların sonuçları hakkında bizzat Emniyetin hazırladığı veriler ve dönemin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'ın basın açıklaması yalanlamaktadır.

Buna göre yıllara göre yakalanan Cemaat mensupları hakkında ortaya şöyle bir bilanço konulmuştur:

1991 ile 2002 yılları arasında Hizbullah Cemaati'ne yönelik 3121 operasyon yapılmıştır. Operasyonlar neticesinde yakalananların yıllara göre dağılımı şu şekildedir.

1991'de 2; 1992'de 11; 1993'te 156; 1994'te 485; 1995'te 542; 1996'da 481; 1997'de 644; 1998'de 1106; 1999'da 1843; 2000'de 3365; 2001'de 1596; 2002'de 710 olmak üzere toplam 10941 kişi gözaltına alınmış, büyük bir kısmı da tutuklanmıştır.

Bu sayıların resmiyete geçmiş rakamlar olduğunu ayrıca belirtmemiz lazım. Gözaltına alınıp çeşitli işkencelerden geçirildikten sonra savcılığa çıkarılmadan salıverildiği için kayıtlara girmeyenler, ajanlaştırmak için kaçırılıp ıssız yerlerde işkencelere uğratılanlar, keyfi bir şekilde ev ve işyerlerine baskın yapılıp hakaret, taciz ve tehditlere maruz kalanlar,

yukarıda verilen resmi bilgilerin dışındadır. Maalesef bunların sayısı, resmi kayıtlara geçenlerin sayısından az değildir.

Şimdi bu resmi verilerin ortaya koyduğu bilançoya bakarak devletin Hizbullah Cemaati'ne göz yumduğunu, Cemaat mensuplarının Çevik Kuvvette eğitildiklerini kim iddia edebilir? Bu nasıl bir göz yummadır ki Cemaatimiz, her yıl artan bir şekilde gözaltılar ve tutuklamalarla göz açtırılmayacak bir hale getiriliyor? Bu nasıl bir eğitim ve nasıl bir göz yummadır ki, habire operasyonlarla Cemaat güçsüz bırakılıp faaliyetlerinden geri bırakılmakta ve PKK'nin saldırılarına açık hedef haline getirilmektedir?

Buna cevap vermek için yürekleri yoktur onların. Çünkü onlar, dünyanın en kolay ve en adi şeyi olan iftira atmayı ve karalamalarda bulunmayı seçmişlerdir. Bu, onlar için çok daha kolay, menfaatleri için kısa vadedeki getirisi daha fazla, külfeti daha düşük, daha masrafsız ve korkaklara daha uygun bir yöntemdir. Bu nedenle onların istatistiklere bakarak utanacaklarını ve *"Biz gerçekten bunlara iftira atmışız. Durum hiç de öyle değilmiş"* demelerini beklemiyoruz.

Biz; bütün güçlerin insafsızca saldırdığı ve yok etmeye çalıştığı bir cemaatiz. 90'lı yıllardan başlayarak bir yandan devlet, bir yandan PKK, diğer yandan daha değişik güçler sanki işbirliği etmişçesine namlularını bize çevirmiş ve bizi bu topraklardan silmek için her yolu denemişlerdir. Hepsinin ortak amacı, bölge ve Kürd halkı üzerinde oynadıkları karanlık oyunlarını Kur'an ve Sünnet ışığıyla bertaraf eden Hizbullah Cemaati'ni oyun sahnesinin dışına çıkarmaktı. Amaç bir olunca, hedefe konulan Cemaat'e yönelik saldırılar da çok insafsızca oluyordu.

Aşağıda; bir yandan PKK'nin şehid ettiği mazlum kardeşlerimiz ile diğer yandan aynı aileden olduğu halde Devlet tarafından zulmen cezaevine atılıp ağır cezalar alan mensuplarımızın bir listesi verilmiştir. Bu listeyi doğru bir şekilde okuyanlar, Cemaat'in hiç kimse tarafından korunup kollanmadığını, bilakis bütün güçler tarafından düşman görülen bağımsız bir cemaat olduğunu başka delile hacet kalmayacak şekilde anlayacaklardır:

1– 70 yaşındaki Salih Kavak, PKK tarafından şehit edildi. Torunu M.Ali Geçer ise müebbet hapisle yargılanıyor.

2– Molla Osman Demir; PKK tarafından şehid edildi, bir erkek kardeşi ayağından yaralanıp sakat kalırken, bir kız kardeşi de kolundan sakatlandı. Oğulları Mansur Demir ve Beşir Demir 6. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından müebbet hapse mahkûm edildi, diğer oğlu Murat Demir de üyelikten cezalandırıldı.

3– Hacı İzzet Aktaş, PKK tarafından şehid edilirken oğulları Adnan Aktaş ve Kaan Aktaş aynı mahkeme tarafından müebbet hapse mahkûm edildi.

4– Hacı Muhammed Can, PKK tarafından şehid edildi. Yeğeni Kadri Can yine aynı mahkeme tarafından müebbet hapis ile cezalandırıldı.

5– Hacı Musa Şayık, oğlu Rüstem Şayık ve yeğeni İbrahim PKK tarafından şehid edildi. Hacı Musa'nın oğlu İdris ile yeğeni Bilal uzun yıllar zindanda kalıp yaş küçüklüğünden tahliye edilirken, kardeşi Hayreddin Şayık müebbet hapse mahkûm edildi.

6– Halil Avcı, PKK tarafından kaçırılarak işkence ile şehid edildi. Halil'in kardeşi Mahmut Avcı müebbet hapse mahkûm edildi.

7– İzzeddin Kurt, PKK tarafından kaçırıldı ve işkence ile şehid edildi. Yeğeni Tamer Gezer, müebbet hapis ile cezalandırıldı.

8– Süleyman Akyüz, PKK tarafından şehid edilirken kardeşi İbrahim Akyüz ise müebbet hapse mahkûm edildi.

9– Hacı Şükrü Keskin, PKK tarafından şehid edildi, oğlu Aziz Keskin müebbet hapis ile cezalandırıldı.

10– Osman Kaya, PKK tarafından şehid edilirken damadı Hayreddin Demir müebbet hapis cezası aldı.

11– A.Vahap Yersiz, PKK tarafından şehid edildi, kayınpederi Mehmet Sudan bu dosyada müebbet hapis ile yargılanıyor.

12– Salim Fidancı ve kuzenleri Medeni, Mekki, Said ile Zeki Fidancı PKK tarafından şehid edildi, diğer kuzeni Mehmet Fidancı müebbet hapis cezası aldı. Aynı aileden en az on kişi de üyelik aldı.

13– Orhan Kölge, PKK tarafından şehid edildi, Orhan'ın ağabeyi M.Salih Kölge müebbetten yargılanıyor.

14– Molla Ali Elbahadır, PKK tarafından kaçırılarak işkence ile şehid edildi, yeğeni Veysi Elbahadır müebbet hapis cezası aldı.

15– Hasan ve Hüseyin Orhan, yeğenleri Selim Orhan ile kuzenleri Ramazan Orhan'ı PKK şehid ederken, Hasan ile Hüseyin'in kardeşleri Abdurrahman Orhan müebbet hapis cezasına çarptırıldı.

16– Hamdullah Yaşar, PKK tarafından şehid edildi, kardeşi Mustafa Yaşar müebbet hapis ile yargılanıyor.

17– Hamza Duman, PKK tarafından şehid edildi, babası Hadi Duman PKK ile girdiği çatışmada başından ağır ya-

ralandı. Hadi Duman'ın yeğenleri Naşit Tutar ile İskender Tutar müebbet hapis cezası aldı. Cemal Tutar da aynı yolun yolcusu.

18– Metin Kazak, PKK tarafından şehid edilirken damadı M.Ali Oğuzhan müebbet hapisle cezalandırıldı.

19– M.Sıddık Yılmaz, PKK tarafından şehid edildi, kardeşi Mithat Yılmaz ise ağırlaştırılmış müebbet hapisle cezalandırıldı.

20– Fahreddin Çelik, PKK tarafından şehid edildi, kardeşi M.Şerif Çelik müebbet hapisle cezalandırıldı.

21– Medeni Işık, PKK tarafından şehid edildi, kardeşi Celal Işık müebbet hapse mahkûm edildi.

22– İbrahim Sarıağaç, PKK tarafından şehid edilirken, ağabeyleri Hasan ve Hüseyin Sarıağaç ile enişteleri Bedri Esmer devlet tarafından şehid edildi.

23– M. Şirin Demirdağ, PKK tarafından Silvan'da şehid edildi. Kuzeni Şafi Demirdağ ise Batman'da polisler tarafından vurularak şehid edildi.

24– Molla Fehmi Timur, PKK tarafından şehid edildi. Oğlu Zübeyr Timur ise müebbet hapisle cezalandırıldı.

Bu örnekleri daha da çoğaltmak mümkündür. Şehid olan 500'e yakın Hizbullah mensubunun en yakın akrabaları polis tarafından yakalanmış, işkence görmüş ve cezaevi yatmıştır. Yukarıya sadece müebbet hapis cezası verilenlerin bir kısmını aldık. Üyelik alanların zaten haddi hesabı yoktur. Görüldüğü gibi bir taraftan PKK'nin, diğer taraftan devletin zulmüne maruz kalmışız. Kendi aralarında bir araya gelip *"Hizbullah'ı el ele vererek yok edelim"* türünden bir anlaşmaya mı imza attılar demekten kendini alamıyor insan… Ancak biz böylesi komplo teorileri ile PKK'nin düş-

tüğü seviyesizliğe inmeyeceğiz. Aksi halde; *"Devlet Hizbullah'a yardım etti"* şeklindeki saçma sapan bahanelerin arkasına sığınan PKK'den bir farkımız kalmaz.

Ancak şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki; Devlet ve PKK, Hizbullah'a hayat hakkı tanımama konusunda hemfikirdirler. Her iki taraf için de birinci sıradaki düşman kabul ediliyoruz. Yukarıdaki örneklerden de anlaşılacağı gibi bize karşı müthiş bir nefret ve hazımsızlık söz konusudur. Dolayısıyla bize karşı duyulan nefret, bizi yok etme noktasında iki gücün aynı masa etrafında toplanıp anlaşmaya varmalarına ihtiyaç bırakmıyor. Bu bağlamda her iki güç de doğal müttefiktirler.

Yukarıdaki örnekler hakkında belirtilmesi gereken bir gerçek de şudur: PKK'nin bu eylemlerini yapan katillerin hiç biri devlet tarafından yakalanıp cezalandırılmamıştır. Bize yönelik eylemlerde bulunan kişilerin kimlikleri çoğu zaman bilinmesine rağmen, devlet birimleri tarafından herhangi bir cezalandırmaya gidilmemiş, gözaltına almalar olmuşsa da, tutuklanmadan bırakılmıştır. Tıpkı Başbağlar katliamını yapan katiller sürüsünün kimlikleri, bizzat katliam kurbanları tarafından karakola bildirilmesine rağmen hiçbir işlem yapılmaması gibi... Devlet, bize yapılan saldırılara karşı göz yumup faillere yönelik cezalandırmaya gitmeyince, kendi kardeşlerimizin kanını yerde bırakmamak için katillere anlayacakları karşılığı verdik. Bu doğrultuda, mensuplarımıza karşı yapılan eylemlerde görev alanların bir kısmını kendi araştırma ve tespitlerimiz neticesinde bizzat cezalandırdık. Bunu, mensuplarımıza karşı bir görev bildik ve Cemaat olarak bu görevi layıkıyla yerine getirdik inşaallah.

2– Kontr–Gerilla İddiaları

PKK'ye karşı kendimizi koruyup saldırılarına karşı misilleme eylemleri yaptığımızda, o zamana kadar hiçbir direnişle karşılaşmamış olan mürted örgüt PKK, şaşkına dönmüştü. Yapılan eylemlerin heybeti, hedeflerin isabetliliği, eylemlerin örgüte verdiği zararı gören örgüt yöneticileri, başta bizim için istihzai bir şekilde üç–beş günlük bir ömür biçerken, bunun hiç de öyle kolay olmadığını anladılar. Çatışmalarda güç kaybeden PKK, kaybettiği güçle birlikte halkın üzerine sinmiş olan 'PKK'ye karşı konulamaz' imajının da kaybolmaması için, en kolay yol olan karalama, iftira ve dezenformasyon yöntemlerine baş vurdular. Bu doğrultuda bizim için; "Ulusal mücadelemize karşı devlet tarafından kurulan kontr–gerilla" iftirasını uydurup bunu her tarafta yaydılar. Bunun iftira olduğunu maddeler halinde şöyle sıralayabiliriz:

1– Savunmanın önceki bölümlerinde, PKK ile yapılan görüşmeleri ve çatışmayı istemediğimizi defalarca PKK'ye ilettiğimizi anlatmıştım. Bu görüşmelerin hiçbirisinde PKK bizim için böyle bir tanım kullanmamış, bizi hep küçümseyip alay ederek "Üç–beş sofikden ibaret dinci grup" olarak adlandırmışlardır. Eğer gerçekten bizim kontrgerilla olduğumuza inanıyorduysalar, bunu niçin ta o zamanlardan söylemediler de kendilerine karşı koyup kendimizi savunmaya geçtiğimizde söyleme gereği duydular?

2– Onların bu konudaki bir diğer çelişkisi de, bir yandan bizim kontra olduğumuz iftirasını en adi yöntemlerle yayarken, diğer taraftan çatışmaların durması için bizimle anlaşma zemini aramaktan da geri durmuyorlardı. Eğer dedikle-

ri gibi attıkları bu iftiraya kendileri inanıyorduysalar, niçin devletin kendilerine karşı kullandığı bir oluşumla anlaşma zemini arama yoluna gidiyorlardı?

Kuruluşundan beri ilkesiz hareket eden, kendi menfaatleri için her yolu mubah gören PKK, bu söylemleriyle Hizbullah Cemaati'ni karalayacağını, bu iftiralarıyla bizi halkın gözünden ve gönlünden düşüreceğini sanmıştı, ancak yanıldı. Bu yanılgısı, ona çok pahalıya mal oldu.

3– Bu iftiranın sırf Cemaati karalama amaçlı olduğu, bugün bir kez daha ortaya çıkmıştır. PKK'nin yöneticisi durumunda olan Murat Karayılan, gazeteci Hasan Cemal'in kendisiyle yaptığı röportajda, "Hizbullah'ı JİTEM'den çok İran kullandı" diyerek attıkları iftirayı en üst düzeyde itiraf etmek zorunda kalmıştır. Ancak bu itirafını bir başka iftirayla süslemekten de geri kalmamıştır. Murat Karayılan'a şunu sormak lazım: Size hiçbir faydası olmayan bu hareketlerinizden ne zaman vazgeçecek ve mücadelenizi ne zaman onurlu ilkeler üzerinde sürdüreceksiniz? Yalan ve iftiraların bir faydasını görmediğinizi ne zaman anlayacak ve ne zaman halkın değerlerine saygı duymayı öğreneceksiniz? Yoksa haklarını savunduğunuzu iddia ettiğiniz mazlum ve Müslüman Kürd halkına dün hainlik yaptığınız, bugün yapmaya devam ettiğiniz gibi yarın da hainlik yapıp arkadan vurmaya devam mı edeceksiniz? Mazlum, mustaz'af ve Müslüman halkımızın bağrından çıkan ve halkın inanç ve değerlerini canı pahasına savunan Hizbullah Cemaati'ni asılsız iftiralarla karalamanız dün size fayda getirmediği gibi bu gün de yarın da fayda getirmeyecektir.

4– PKK, kendisini dev aynasında görüyordu. Kendisine rakip olabilecek bütün Kürd hareketlerini ve sol örgütleri tasfiye etmiş, bölgede tek güç olarak devlete karşı savaş aç-

mış ve başarılar elde etmişti. Uyguladığı şiddet politikasıyla halkta büyük bir korku hegemonyası kurmuş ve *"PKK'ye karşı durulamaz, hiç kimse ona karşı gelemez"* anlayışının yerleşmesini sağlamıştı.

Böylesine bir güce sahip olan PKK; bizi üç–beş sofikten ibaret görüp bir günde bölgeden silme hesapları yaparak bu propagandayı halkın içinde yaymaya başladı. Böylece bize gözdağı vererek aklımızı başımıza almamızı istiyordu. Bunun için bölgenin değişik yerlerinde korumasız Müslümanlara saldırıp şehit ettiler. Halk, yapılan propagandaların etkisiyle bize acınası gözlerle bakıp ya teslim olup PKK'nin şartlarını kabul etmemizi, ya da topluca ölümlerimizi beklerken, hiç kimsenin aklından ve hayalinden geçmeyen bir direniş sergilendi. Bu direnişle PKK ciddi darbeler alıp itibarını yitirdi, heybeti kırıldı. Böylesi bir direnişi beklemeyen, üst üste aldığı darbeleri hazmedemeyen ve güç dengesi açısından kıyaslanamayacak derecede zayıf olan Cemaat'e karşı aldığı darbeleri örtbas edip yerle bir olan 'karşı konulamaz' imajını geri kazanabilmek için böyle bir iftiraya başvurma yolunu seçti.

PKK, attığı bu iftirasıyla iki şeyi hedeflemişti. Bunlar;

– Aldığı yenilginin üç–beş dindar insandan değil, devletten kaynaklandığını halka inandırmak, böylece güçlü ve karşı konulamaz olduğu imajını devam ettirerek bölgenin tek hâkimi olduğunu kabul ettirmek,

– İslamî duruşuyla PKK'ye karşı başarı elde eden Cemaat'in aslında devlet güdümünde olduğunu yayarak halkın sempatisini antipatiye dönüştürmek…

PKK'nin hesapları tutmadı. Dünyanın herhangi bir yerinde başarılı olan İslamî hareketleri kabullenmeyen İslam

düşmanları, başarıları iftira atarak ve karalayarak küçük göstermeye ve zaferlerini gölgelemeye çalışmışlardır. Bugün Filistin'de HAMAS'ın başarılarını gölgelemeye çalışan ve bu konuda İsrail ile işbirliği yapacak kadar halktan uzaklaşıp yabancılaşan El–Fetih'in yaptıkları, dün PKK'nin yaptıklarından farklı bir şey değildir. Çünkü El–Fetih de, HAMAS'ın başarılarını gölgelemek için onun İsrail tarafından kurulduğunu iddia ederek halk desteğini kırmayı hedeflemektedir. İşte bu ve benzeri daha pek çok sebepten dolayı PKK ile El–Fetih kıyaslandığında, tıpatıp aynı olduğu ibretle görülecektir.

Evet, ne biz güçlü olduğumuz için direnişimizde başarılı olmuştuk, ne de PKK güçsüz olduğu için bizi yok etme amacında başarısız olmuştu. Her şeyi sevk eden, güç dengelerini Cemaat'in lehinde bozan, PKK'nin Cemaat karşısında güç kaybedip küçük düşmesini irade eden Allah'tı. O, böyle olmasını dilediği için O'na layıkıyla sonsuz hamd–u senalar ediyoruz. PKK tarafgirliğiyle körleşen, PKK'nin her söylediğine saflık derecesinde inanan veya ideolojik bir inat ve inkâr içinde olanların dışında PKK'nin bu iftirası halka etki etmedi ve Cemaat'e olan sempatiyi Allah'ın yardımıyla engelleyemedi.

3– İran'dan Para Geliyor İddiası

PKK tarafından halk arasında yayılan bir diğer iftira da, Cemaat'e İran'dan para geldiği iftirasıdır. Bu iftira öylesine temelsiz ve öylesine mübalağalıydı ki, *"Öldürülen her PKK'li için şu kadar para, ev ve araba veriliyor"* diyecek kadar adileştiler.

Bunun iftira olduğunun en güzel şahitleri, cezaevinde bulunan yüzlerce Cemaat mensubudur. Eğer her öldürülen

bir PKK'li için bir yerlerden para gelmiş olsaydı; PKK mensuplarına karşı eylem yaptıkları suçlamasıyla ceza alan, bu nedenle de halen ömürlerinin en güzel yıllarını Allah rızası uğrunda cezaevlerinde geçirmekte olan yüzlerce mensubumuza gelmiş olacaktı. Cezaevlerinde bulunan kardeşlerimizin ve Cemaat'in idarecileri olarak bilinen ağabeylerimiz ile Cemaat içinde sorumluluk yapan kardeşlerimizin sahip oldukları bütün mal varlıkları ortadadır. Bu mal varlıklarına bakıldığında, söylenenlerin koca bir iftira olduğu rahatlıkla anlaşılabilir. Çünkü Cemaat'in idarecileri olan ağabeylerimizin, her düzeyde sorumluluk yapan kardeşlerimizin, İslam uğruna cehd ve gayret ederek bu uğurda zindan, muhaceret ve şehadeti yaşamış olan kardeşlerimizin, hayatlarını ve özgürlüklerini ortaya koyarak emek verdikleri Aziz İslam Davasından başka dünyalık hiçbir şeyleri yoktur. Cennet nimetlerine ve Allah'ın ikram ve mükâfatlarına müştak olan Cemaat mensuplarının dünyaya karşı bir ilgileri, sevgileri ve dünyaya ilişkin hesapları da yoktur.

Cemaat'in kontra olduğunu iddia edenlerin bu kez Cemaat'e İran'dan para geldiğini söylemeleri, iftiralarında ne kadar temelsiz, yalanlarında ne kadar desteksiz olduklarını çok güzel bir şekilde göstermektedir. Eğer biz onların iddia ettiği gibi devlet tarafından kullanılan bir örgüt isek, İran ne diye TC'nin kullandığı bir örgüte maddi destekte bulunsun? Ya da biz İran'dan maddi destek alan bir örgüt isek, bu kez devletin kontrolüne nasıl geçtiğimiz sorusu sorulacaktır. Görüldüğü gibi attıkları iftiraların düzeltilecek ve bir mantığa oturtulacak yönü bulunmamaktadır. Bu nedenle üzerinde daha fazla izah getirmeye gerek görmüyorum.

B– ERGENEKON SORUŞTURMASI KAPSAMINDA ATILAN İFTİRA VE KARALAMA FAALİYETLERİ

1– Tuncay Güney'in Halit Güngen İçin Söyledikleri

Yazıp çizdikleriyle, ancak "Fesad Grubu" olarak adlandırabileceğimiz bir medya grubunun, kendisini 'Aziz' konumuna yükseltip toz kondurmadığı ne idüğü belirsiz, cinsi sapık, haham, MİT, CIA ve bilmem kimin ajanı Tuncay Güney; 2000'e Doğru Dergisi muhabiri Halit Güngen için,

> *"Halit Güngen, Hizbullah mensuplarının jandarmada eğitim aldıkla - rını görüntülediği için öldürüldü"* diye bir iftirada bulundu.

2000'e Doğru Dergisi, 16 Şubat 1992 tarihinde, "Hizbullah, Çevik Kuvvet'te eğitiliyor" demişti. Tuncay Güney ise 'Hizbullah'ın jandarmada eğitildiğini söylediği için öldürüldü' diyor. Bunların hangisi doğru? İki yalandan bir doğru çıkmayacağına göre, birbirlerini tekzip eden bu iki iftiranın sahiplerini ve bunun sözcülüğünü yapan Fesad Medya Grubunu müfteri ilan ediyoruz.

İlkine yukarıda cevap vermiştik. Tuncay Güney'i ise Derginin muhabiri ve haberi yapanın kendisi tekzip ediyor. Çünkü dergideki eğitim meselesi odaklı yalan haber, jandarma değil, Çevik Kuvvet kaynaklı olarak verilmişti. Ayrıca haberin içeriğinde bile görüntüleme hadisesi bulunmamaktadır.

2– Veli Küçük'ün Hizbullah'ı Kurduğu İftirası

Fesad Grubuna bağlı yayın organı olan Zaman Gazete'sinde 25.07.2008 tarihinde şöyle bir habere yer verilmişti:

"Bugün açıklanan Ergenekon İddianamesinde, Hizbullah örgütünü Veli Küçük'ün kurduğuna dair bir delil yer alıyor. İddianamenin Doğu Perinçek hakkında yer alan kısmında, 'diğer şüphelilerle irtibatları' başlığı altında yer alan Veli Küçük maddesinde Ulusal Kanal'da yapılan bir aramada ele geçirilen bir ajandada yer alan bilgiler aktarılıyor. 7. Nolu Ajanda olarak etiketlenen söz konusu ajandanın 8 Ocak sayfasında **'Refet; Hizb. V. Küçük kurdu'** *ifadesi yer alıyor…"*[1]

Bu iddia ve iftiranın cevap verilecek derecede bir ciddiyetinin olmadığı açıktır. Bir ajandanın sayfasında "Refet; Hizb. V. Küçük kurdu" notunu kimin yazdığı belli olmadığı gibi, yazan belli de olsa, bu cümleden Veli Küçük'ün Hizbullah Cemaati'ni kurduğu söylenemez. Hizbullah gibi bir cemaati, moron bir şahsiyet olan Veli Küçük'ün kurduğunu söylemek, hiçbir akıllı insanın kabul edeceği ciddiyette bir şey değildir.

Kaldı ki Küçük Veli değil Hizbullah Cemaati'ni kurmak, Hizbullah Cemaati'nin en azılı düşmanlığını yapıp yok etmek için diş bilemesiyle bilinen biridir.

Bu iftirayı Tuncay Güney'in Teoman Koman ile ilgili verdiği;

"Veli Paşa bana dedi ki: Hizbullah'ı başımıza bela eden Teoman Koman'dır"

şeklindeki beyanatı tekzip etmekte, ancak bu kez iftiraların yönünü Veli Küçük'ten, Teoman Koman'a çevirmektedir.

---

[1] *Hizbullah örgütünün binlerce mensubunun yazdığı kendi özgeçmişleri, örgütün yaptığı tüm eylemlerin, en gizli faaliyetlerin dahi rapor edildiği 20 bin sayfadan fazla dokümanın örgüte yönelik operasyonlarda ele geçirilerek polis tarafından değerlendirildiği, bu dokümanlarda yazılı her silah, her sığınak ve her olayın doğrulandığı bir gerçek iken, yakalanmış binlerce militanın beyanlarına rağmen nerede ve nasıl bulunduğu bile akla uygun olmayan, ne anlama geldiği anlaşılmayan bir iki yazılı nota dayanarak bu örgütü Ergenekon veya başka birilerinin yönettiğini iddia etmek akılcı değildir." (H. Avcı, Haliçte Yaşayan Simonlar, 5. Baskı, Ankara 2010, Sf. 531-534)*

3– Tuncay Güney'in, Hizbullah Cemaati'nin Kuruluşunu Teoman Koman'a Bağlama iftirası

15.01.2009 tarihli *Yeni Şafak Gazetesinde Tuncay Güney'in* beyanatı şu şekilde haberleştirilmişti:

"Veli Küçük Hizbullah lideri Velioğlu'nun ölmediğini söyledi. Hizbullah askerlerin kontrolü altındaydı. Hizbullah'ı JİTEM organize etti. Akşamları jandarmada eğitim veriliyordu. Veli Paşa buna karşı çıkıyordu ve bana dedi ki: 'Hizbullah'ı başımıza bela eden Teoman Koman'dır.' İrfan Çağrıcı'yı İran, İsrail ve Türkiye ortak kullandılar. Hizbullah'ı bölünmesinden ve şehre göçünden sonra kimin desteklediğini bilmiyorum. Ama askerin kontrolünde olduğunu biliyorum. Bunu Veli Paşa da Doğu Perinçek de söyledi."

Aynı gazetenin daha önce yayınladığı başka bir haber de şöyle:

"Tuncay Güney, 17 Ocak 2000'de Beykoz'da Polisin bir villaya yaptığı 4,5 saatlik bir operasyonda ölü olarak ele geçirildiği bilinen Hizbullah'ın lideri Hüseyin Velioğlu ile ilgili açıklamaların da senaryodan ibaret olduğunu öne sürüyor. Güney'in Velioğlu ile ilgili iddiaları şu şekilde: 'Ben en son Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu meselesini kendisiyle (V.Küçük kastediliyor) konuştum. O, ölen adamın Hüseyin Velioğlu olmadığını söyledi."

Şimdi bu iftiraların hangisine değer biçip üzerinde konuşma yaparak kendimizi aklama yoluna gideceğiz? Birbirlerini tekzip eden, tutarsız, ciddiyetten yoksun, hiçbir delil ve kanıtla desteklenmeyen, mesnetsiz iddia ve iftiralara bir anlam yükleyip mal bulmuş Mağribî gibi üzerine atlayan Fesad Medya Grubu'nun yapmaya çalıştığı şey, kendisi dışında kalan bütün İslamî camiayı töhmet altında bırakmaktır. Bu yolla İslamî camiaya bizim üzerimizden yüklenerek pasifize etmeyi, kendisine alternatif bir yapı bırakmamayı ve böylece Amerika'nın istediği, 'kalp

temizliği' üzerine kurulmuş bir İslamî anlayışı halka sunmanın gayreti içindedirler.

Benzer iftiralar, 90'lı yıllarda Marksist–Leninist ve ateist mürted örgüt PKK ve yayın organları tarafından atılıyordu. Bugün sadece kelime farklarıyla aynı iftiralar kendilerini İslamcı–mukaddesatçı diye tanımlayan kesimler ve onların yayın organları tarafından atılıyor.

Yine iftiralara dönecek olursak, güya haham bozması Tuncay Güney, Rehberimizin şehid olmadığını söylemiş. Eğer Tuncay Güney ile Veli Küçük'ün uzun gecelerde, zikretmeye hayâ ettiğim âlemlerinden arta kalan zamanlarda, kafaları yerinde olmadan konuştuklarının bir kısmını ifşa ettiği bu sözler doğruysa, iddiaların iftira olduğu yine müfterilerin ağzından ispatlanmaktadır. Çünkü Rehberimiz Hüseyin Velioğlu, gözlerimizin önünde, vücuduna isabet eden otuzun üzerinde kurşunla şehit olup Rabbimizin rahmetine kavuşmuştur. Onun şehid olduğunu, Diyarbakır'dan getirilen itirafçılar **A.Aziz Tunç, Şaban Elaltunteri ve Kemal Aktaş** da teşhis etmişlerdir. A.Aziz Tunç, bir röportajında o anki duygularını şöyle ifade etmiştir:

> *"Çok müthiş bir duyguydu. Kendisiyle 20 yıllık bir geçmişimiz, beraberliğimiz, bir arkadaşlığımız vardı. Onu bir abi, bir büyük olarak görüyordum. Hem acıma hislerim oldu. Onun kim olduğunu bilmiyorlardı, bir ben biliyordum. Yirmi yıl öyle bir cemaati tek başına yönetmiş bir kimseyi orada, o şekilde gördüğümde, hem ölümle ilgili duygular ölüm çok acı, çok soğuk bir haldir, hem de onun konumunun vermiş olduğu duygular bende iç içe geçti. Geçmiş aklıma geldi. Burada mı karşılaşacaktık, dedim ona. 4–5 yıldır görüşmüyorduk çünkü. Seni bu halde mi görecektim, dedim. Böyle duygular oluştu bende."*

Allah bize de onun gibi bir şehadet nasip etsin ve bizleri onun şefaatine nail kılsın. Gözlerimizin önünde şehid

olan, itirafçılar tarafından teşhis edilen Rehberimiz, ailesinin de mübarek naaşını teşhis etmesi üzerine morgtan alınarak Batman'da toprağa verilmiştir.

Bu kadar delilli ve ispatlı bir durumun dahi, Veli Küçük'ün küçük aklına sığmaması ve Rehberimizin şehit olmadığını, hayatta olduğunu iddia etmesi, onun yalancı bir müfteri olduğunun ve Hizbullah yapılanmasıyla ilgili küçücük bir bilgiye sahip olmadığının en somut delilidir. Veli Küçük bu konuda nasıl yalan söylüyorsa, Cemaat'i Teoman Koman'ın kurduğuna ilişkin sözleri de yalan ve iftiradır.

4– Teoman Koman'ın Bazı Sözleri Etrafında Çıkarılan Yaygara ve İftiralar

MİT müsteşarı olduğu dönemde Teoman Koman'a Hizbullah hakkında soru sorulmuş, o da;

> *"Ne Hizbullah'ı, İran'ın kontrolünde olan Hizbullah var; bir de Güneydoğu'da PKK'ye karşı kendilerini koruyan dini duyguları güçlü olan insanlar var…"* diye söylenmiş.

Teoman Koman'ın bu sözleri, hem PKK ve siyasal uzantıları tarafından, hem de malum bazı çevreler tarafından sürekli ısıtılıp kullanılan bir materyal haline getirildi. Bu sözleri hem Teoman Koman cephesinden, hem de bunu kendilerine malzeme yapanlar cephesinden irdeleyecek olursak, ortaya şöyle bir manzara çıkacaktır:

1– Teoman Koman'ın MİT Müsteşarlığı yaptığı dönem, 1988–1992 yılları arasıdır. Bu yıllarda halen PKK ile şiddetli çatışma dönemine girilmemiş, sadece lokal düzeyde çatışmalar yaşanmaktaydı. Zaten PKK'ye karşı ilk eylemimiz 3 Aralık 1991 tarihinde, Mihail Bayru adlı bir Süryani'ye karşı yapılmıştır.

Teoman Koman'ın bu sözleri sarf ettiği yıllarda, halen Hizbullah adıyla müsemma olmamış, tarih sahnesine bu isimle çıkmamıştık. O dönemin gazetelerini açıp okuma zahmetinde bulunanlar, bizi tanımlamak için Hizbullah adının geçmediğini göreceklerdir. PKK dahi bizi Humeynici, İrancı, Dinci veya Sofik gibi istihzai birtakım isim ve lakaplarla tanımlıyordu. Dolayısıyla o dönemde kullanılmayan bir ismin Teoman Koman tarafından söylenmemiş olmasında bir gariplik olmadığı gibi, bundan birtakım anlamlar çıkarıp nemalanmanın da tutarlı bir tarafı yoktur.

2– Teoman Koman açısından söylenecek bir diğer tespit de şudur:

Bilindiği gibi 80'li yılların sonu ile 90'lı yılların ilk seneleri PKK'nin güç ve kazanım açısından zirvede olduğu yıllardır. Halkı zulüm ve katliamlarla korkunun bağlıları durumuna getirmiş, devletle çatışmalarında ise büyük kazanımlar elde etmişti. Öyle ki, toplum mühendisleri planlamalarında; köşe yazarları köşelerinde; aydınlar açık oturumlarda; yönetici ve siyasetçiler ise gizli toplantılarda; *"Verelim de kurtulalım"* demeye ve bunu yüksek sesle dillendirmeye başlamışlardı. Böylesi bir ortamda devletin istihbarat kurumunun başında bulunan ve Korgeneral rütbesinde bulunan bir adamın, cılız da olsa PKK'ye karşılık veren birilerinin olduğunu gördüğünde sevinmesinden daha doğal bir şey olamaz.

Teoman Koman ve benzerleri sevinmesin diye Cemaat olarak boynumuzu PKK'nin kılıçları altına uzatıp da bizi öldürmelerini mi beklemeliydik? Ya da Allah'ın bize bahşettiği İslam ve iman nimetini terk edip "Aman birileri sevinmesin!" deyip PKK'nin Marksist–Leninist–Ateist ideolojisini kabul edip bayrağı altına mı girmeliydik? Yoksa üçüncü şık olarak bize dayatılan bölgeyi terk emrini baş–göz üzere ka-

bul edip malımızı–mülkümüzü, yerimizi–yurdumuzu, aile, dost ve akrabalarımızı bırakarak çekip gitmemiz mi gerekiyordu? Hiç kimse kusura bakmasın, birileri sevinmesin diye biz böylesine bir zilleti kabul edemezdik, etmedik, etmiyoruz ve Allah'ın izniyle hiçbir zaman da etmeyeceğiz.

3– Bu sözleri, devletle bağlantımız olduğuna delil sayan PKK ve siyasal uzantılarına ve malum çevrelere söyleyeceğimiz şudur:

Evvela PKK tarafından Hizbullah Cemaati'ne dayatılan çatışma ortamından devletin yararlanmasının suçlusu aranacaksa, bu suçlu, Cemaatin tüm uyarı ve çabalarına rağmen Cemaat mensuplarını kendisine tabi olma, öldürme ya da bölgeden sürme arasında üç ölümcül tercihe zorlayan PKK unsurudur. Yaptığımız tüm iyi niyetli uyarılar, PKK'nin ağır hakaretleriyle, bilahare de acımasız saldırılarıyla karşılık bulduktan sonra, savunma babından karşılık vermek zorunda kaldık. Daha önce bizlere üç beş günlük ömür biçen PKK çevreleri, karşılaştıkları sert direniş karşısında şaşkına uğrarken, öngördükleri gibi bizleri tasfiye edememelerinin altında iftira dolu sebepler aramaya başladılar. Bizim PKK'ye yönelik eylemlerimizde devlet güçlerinin sessiz kaldıklarını bahane ederek bizleri karalamaya çalışanlar, acaba PKK'nin bizlere yönelik binlerce eyleminde devletin kaç kere müdahale etmiş olabileceğini hiç hesapladılar mı? Çatışma sürecinde gerek direk bizlerden, gerekse diğer dindar insanlardan 1000'i aşkın kişi şehid olurken, PKK saldırganlarından kaç kişi devlet güçleri tarafından yakalandı? Ama ucuz propagandaya kanmak varken, maalesef hiç kimse karşılaştırmalı bir hesap içerisine girme zahmetinde bulunmadı, ya da bulunmak istemedi. Kaldı ki o dönemde devletin kolluk güçleri

gündüz gözüyle dahi kendilerini korumaktan aciz duruma düşmüşlerdi. Kendilerini korumaktan aciz bir güç, nasıl oluyor da bizlere koruma kalkanı oluşturabiliyor? Bundan dolayı PKK ile aramızda çıkan çatışma ortamı elbette ki rahat bir nefes almak isteyen devlet organlarının hoşuna gidiyordu. Devlet; kendisine düşman olarak gördüğü iki unsurun kendi aralarındaki çatışmalarını keyifle, çubuğunu tüttürerek izlemiş, hatta çatışmaların daha çok şiddetlenmesi için zaman zaman provokasyonlarda bulunmaktan dahi geri durmamıştır. Bu, bir gerçektir ve bunu kimse inkâr edemez.

5– Faruk CÖMERT'in Sözleri Etrafındaki İftiralar

Ağustos 2005 tarihinde Hava Kuvvetleri Komutanlığına atanan Orgeneral Faruk CÖMERT; 01.09.2005 tarihli Milliyet Gazetesi'nde yayınlanan bir röportajında şu sözleri sarf etmiş:

> *"Ben Körfez Savaşı'nda da, sonrasında da oradaydım. Ben daha o zaman bu Hizbullah konusunda uyarı yapmıştım. Çiller zamanında valiye söylemiştim. Sanıyorum Muzaffer Ecemiş'ti valimiz ve daha sonra İçişleri Müsteşarı da oldu. Bu Hizbullah olaylarıyla ilgili olarak, PKK'ye karşı kullanıldığı söyleniyordu. O zaman bunun yanlış olduğunu belirttim, devlet başka güç kullanmaz, kendi gücünü kullanır, demiştim. Şimdi Batman'daki olaylarda bunlar mı var, PKK mı tam izleyemedim"*

Kuvvet komutanlığına kadar yükselmiş koca bir generalin niçin bu kadar kolayca yalan söylediğini anlamak, yalanın günah olduğunu bilen biz Müslümanlar açısından gerçekten çok zor.

Kendisiyle röportaj yapan gazeteci, çanak sorularını bir kenara bırakıp gazetecilik içgüdüsüyle şu soruyu sormuş olsaydı, acaba koca generalimiz nasıl bir cevap verecekti?

Tabi gazetecinin böyle soru sormayacağını bildiğimiz için, kendimizi onun yerine koyup sormuş olalım:

> "Ey koca General! Böyle bir uyarı yaptığın dönemde, Korgeneral rütbesine sahiptin. Görevde bulunduğun yer OHAL ile yönetiliyordu. Dolayısıyla sen, büyük bir yetki, güç ve kuvvete sahip olduğun bir makamda bulunuyordun. Madem böyle bir söylenti duydun, niçin bunun üzerine gitmedin? Yanlış olduğunu söylediğin bu uygulamayı niçin sadece bir uyarı cümlesiyle geçiştirdin?"

Koca Generalin soruya mantıklı bir cevap vereceğini sanmıyorum. En fazla kısa bir bocalamadan sonra önceki yalanının üzerine bir başka yalan ekleyecekti. Belki iftiranın mağduru olduğumuz için Faruk Cömert'in yalan konuştuğunu iddia ettiğimiz düşüncesi hâsıl olabilir. Onun yalancı olduğunu sadece biz mağdurlar değil, bizzat uyardığını söylediği Muzaffer Ecemiş de söylüyor.

Sabah Gazetesi, uyarının muhatabı olan *Muzaffer Ecemiş'le* olan röportajını, **"Ecemiş, Hizbullah Uyarısını Hatırlamıyor"** başlığıyla şöyle haberleştirmişti:

> *"...Dönemin Diyarbakır Valisi Muzaffer Ecemiş, Sabah'ın sorusu üzerine, böyle bir görüşmeyi hatırlamadığını söyledi. Diyarbakır'da 1991 Ağustos'undan 1992 Şubat ayına kadar vali olarak görev alan, bir dönem İçişleri Bakanlığı da yapan Ecemiş, Çiller hükümeti döneminde valilik yapmadığını da kaydetti. Ecemiş, devleti yönetenlerin, bir dönem PKK terör örgütüne karşı eylem yapan Hizbullah'ı korumadıklarını belirterek 'Devletin gücünün sınırı yoktur. Hiçbir örgütten medet ummadık' dedi..."*

Vali, sadece yedi ay görev yapmış birisi. Şubat 1992'de Diyarbakır'daki görevinden ayrılmış. Üstelik Çiller döneminin valisi de değil. Çünkü Çiller 13.06.1993'te parti başkanı, 25 Haziran'da da başbakan olmuş. Şimdi, Cömert'in hafızasında mı sorun var, yoksa işin içerisinde bir başka bit yeniği mi var?!

Bu ve benzeri açıklamalar; zamanında bölgede görev yapmış, ancak görevlerini yerine getirmekten aciz kalmış memurların, acziyetlerini örtbas etme çabalarından başka bir şey değildir. Faruk Cömert'in söyledikleri doğru ise, o halde JİTEM'de eğitim meselesinin yalan olduğu kendiliğinden ortaya çıkmış oluyor. O dönemde bölgede görev yapmış etkin bir komutanın böyle bir şeyden habersiz olması düşünülemez. Hal böyle iken, bölgede görev yapmış asker–polis bütün üst düzey memurlar, başarısızlıklarını, beceriksizliklerini, içine düştükleri rant döngüsünün kesintiye uğramamasını ancak bizim gibi medya ayağı olmayan ve bu yüzden de kamuoyunda haksızlığa uğradığını ispat etme materyallerinden yoksun olanları yaftalayarak örtbas edebilmişlerdir.

Cemaat mensuplarının askeri birliklerde eğitildiği hususu, asla doğrulanmayacak bir yalan ve asılsız bir iftiradır. Bunun yalan ve iftira olduğunun en büyük kanıtı, binlerce mensubumuzun çok ağır işkenceler altında alınmış olan gözaltı ve kolluk ifadeleridir. Bu ifadeler incelenirse, söylenenlerin tamamının bir iftiradan ibaret olduğu kolaylıkla anlaşılacaktır. Çünkü Hizbullah davasından binlerce insan yakalandı. TCK 146. Maddeden ceza alacak derecede gerek işkence, gerek psikolojik baskı, gerekse aldatılarak konuşturulanlar oldu. Bu yakalanmalardan elde edilen ifadelerin hiç birisinde emniyet veya askeriyede eğitilmeye dair tek bir şey yoktur.

Abdulaziz Tunç başta olmak üzere on'dan fazla kişi itirafçı oldu. Bu itirafçılar, eylemlerini itiraf ettiler. Arkadaşlarını yakalatmak için operasyonlara katıldılar. Sırf yasadan istifade edebilmek için, bilgi vermek adına, kendi aleyhlerinde bile iftira atacak derecede ileri gidip dünya kadar ya-

lan uydurdular. Abdulaziz Tunç adlı itirafçı şahıs, sadece bildiklerini değil, sırf ceza almamak adına ve devlet tarafından kendisine bir iş verilsin diye tahminlerini bile söylediği halde, cemaat mensuplarının askeriyede, JİTEM'de veya Çevik Kuvvet'te eğitildiklerine dair hiçbir şey söylememiştir. Böyle bir şey olsa, bunu ilk bilecek olan A.Aziz Tunç'tur ve o da bunu saklamayacak kadar saf değiştirmiş birisidir.

Yine bu itirafçı olanların bir kısmı emniyette, bir kısmı jandarmada kalıyordu. Ne emniyettekiler askeriyede eğitildiklerini söylemişler, ne de askeriyedekiler emniyette eğitildiklerini söylemişlerdir. Jandarma ile Emniyet arasındaki çekişme herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Bu çekişmeyi daha geçen günlerde İçişleri Bakanı da, aralarında bir kıskançlık olduğunu söyleyerek itiraf etmek zorunda kalmıştır. Böyle bir çekişme ve kıskançlık ortada iken, hiç mümkün müdür ki, herhangi birinde Cemaat mensuplarına yönelik eğitim yaptırılsın da, diğeri bunu görmezden gelsin? Eğer Emniyet, Jandarma içinde veya Jandarma, Emniyet içinde böyle bir eğitimin olduğuna dair en küçük bir istihbarat almış olsaydı, bunu muhakkak bir şekilde gün yüzüne vuracaktı.

İtirafçıların çoğunun askeri işlerimizde faaliyet gösterdikleri, dikkate değer bir konudur. Çünkü söz konusu yalan ve iftiralar doğru olsaydı, bunu ilk bilecek kişilerin askeri işlerde görev yapan arkadaşlarımız olmaları gerekirdi. Eğer böyle bir eğitim varsa, eğitimi alacak kişiler, askeri işlerde görev yapacak elemanlar olmalıydılar. Durum bu kadar açıkken, askeri işlerimizde görev almış ve sonradan itirafçı olmuş bunca kişiye rağmen, bu konuda tek bir kelimenin söylenmemiş olması, doğru ile yanlışı birbirinden ayırt etme yetisine sahip aklı başında olan herkes için ikna edici bir delil olarak kabul görecektir.

17 Ocak'ta bize yönelik yapılan en büyük operasyonda Cemaatin kurucusu ve Rehberi olan Hüseyin Velioğlu şehid edildi. Onun şehadetini kendisi için bir kayıp olarak görmüyoruz. Zira her Müslüman gibi o da davası için şehid olmak istiyordu ve bu arzusuna da nail oldu. Bizim için en büyük kayıp, bu operasyon esnasında arşivimizin de ele geçmesiydi. Yine arşivimizin ele geçmesinin dışında, gerek Beykoz operasyonundan önce olsun, gerekse de sonrasında olsun yakalanan onca doküman arasında birçok mahrem bilgi ve belge çıkmıştır. Buna rağmen, ne Çevik Kuvvet'te ne de askeriyede askerler tarafından eğitildiğimize dair ya da devletle bağımızın olduğu yönünde tek bir bilginin bulunmaması, bunun bize atılmış en büyük iftiralardan biri olduğu konusunda yeterince delil teşkil etmiyor mu acaba? Bırakınız bir Müslüman'ı zerre miktar insafı olan bir insan bile *"Evet, irtibat olsaydı en azından küçük de olsa bir şeyler çıkardı"* diyecektir.

6– TBMM Fail–i Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Raporlarında Şekillenen İftiralar

İddialara göre TBMM Fail–i Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu, 1994'te Batman Emniyet Müdürü ile durumu görüşürken Emniyet Müdürü, Hizbullah Cemaati mensuplarının askeri kamplarda, jandarmanın denetiminde eğitim gördüğünü, bazı köylerin isimlerini vererek buralarda asker kontrolünde eğitildiklerini beyan etmiş, vali yardımcılarından birisi de söylenenleri tasdik etmiştir. Komisyon üyelerinin, *"O halde gidip görelim"* demeleri üzerine müdür bozuntusu, *"Şu anda yok, üzerine gidince kamplar kapatıldı"* demiş. İşte bu tür çocuksu iddialar, yıllardır kellifelli, büyük sıfatlı koca adamlar tarafından tartışılmasına

rağmen hâlâ bitirilebilmiş değildir. Özellikle Ergenekon süreciyle beraber MİT ve Polis kanadından beslenen Fesad Medyasının bu haberin üzerine tekrar atlaması manidardır.

Evvela Cemaat olarak ismimizin anıldığı başlangıçtan 2000 yılına kadar belirlediğimiz strateji çerçevesinde hiçbir legal kuruluşta yer almadık, hiçbir resmi açıklama yapmadık, düşüncemizi yansıtacak yayın organları kurmadık, herhangi bir yayın organına demeç vermedik. Hal böyle olunca bölge ile ilgili araştırma maksatlı gelen hiçbir komisyonla görüşmedik, hiçbir komisyonun da bizimle görüşme gibi bir durumları olmadı. Gelen komisyonlar resmi makamların yanı sıra bölgede PKK'nin yan kuruluşları şeklinde faaliyet gösterip aleyhimizdeki kötü propagandaların merkezlerine dönüşen sözde sivil toplum örgütlerini ziyaret etmekte, bu örgütlerden edindikleri izlenimlerini rapor haline getirmekteydiler.

Söz konusu komisyon da, sadece PKK'li, PKK sempatizanları veya onların yan kuruluşları olarak faaliyet gösteren sivil toplum kuruluşlarına gitmişler, onların anlattıklarından yola çıkarak hakkımızda raporlar düzenlemişlerdir. Bölgede onca Müslüman şehid olmasına, Müslüman halkın çektiği mağduriyetler vahamet derecesine varmasına, bir yandan PKK'nin diğer yandan devletin halka yaptığı zulümler anlatılamayacak boyutlara ulaşmasına rağmen, nedense bu komisyon sadece PKK'nin görüşlerine itibar etmiştir. PKK tarafından şehid edilen tek bir aileyi ziyaret etmeyen, devletin zulmüne maruz kalanların da söyleyeceği bazı şeylerin olabileceğini akletmeyen komisyon üyeleri, bütün fail–i meçhulleri bize mal etme ucuzluğuna düşmekten kurtulamamıştır. Bu açıdan bakıldığında, söz konusu komisyonun, devleti aklayıp PKK'nin zulümlerini meşru göstermek amacıyla kurulmuş olduğunu sanırsınız.

Adı geçen komisyon 1993 yılında kurulmuş, 1994 yılında da Batman'a gitmiştir. 1994 yılı, Jandarmanın ve ona bağlantılı olarak JİTEM'in hem kırsalda, hem yerleşim merkezlerinde terör estirdiği yıllardır. Bırakın Emniyet Müdürlerini, valilerin bile JİTEM subayları karşısında esas duruşa geçtikleri bir dönemdir. Bu dönemde güya bizler, JİTEMcilerin denetiminde eğitim görüyoruz. Batman Emniyet Müdürü de büyük bir cesaret ve kararlılıkla meselenin üstüne gidip engel oluyor, baskılar sonucunda kampları kapatıyormuş!!! Batman Emniyet Müdürü, bir anda "temiz el" olarak kamuoyuna lanse ediliyor, Hizbullah Cemaati ise karanlık odaklarla beraber anılıyor.

"Batman Emniyet Müdürlüğü ya da bu kurumun tüm müdürleri ne kadar temizdirler, kirli işlerle alakaları nedir?" derseniz, işte yine 1994 yılının hem de ikinci ayında adı geçen ve bize karşı söylediği sözle adeta kutsanan müdürün denetimindeki kurumun icraatlarından, itirafçı Murat Kurtboğan hadisesi! Basına detaylarıyla yansıyan bu hadiseyi daha önce anlattığımız için detayına girmeyeceğiz. Özetle; bir itirafçı olan Murat Kurtboğan, Batman Emniyet Müdürlüğü'nde görevli bir komiser tarafından Bitlis Cezaevinden alınıyor, bir PKK itirafçısı ile beraber Tatvan'a götürülüyor, orada Hizbullah Cemaati mensubu olarak bildikleri Ulucami Müezzini Gıyaseddin Barlak'ı şehid ediyorlar. Hem de bunu, Hizbullah Cemaati ile Menzil Grubunu karşı karşıya getirip çatışmaları Tatvan'a yaymak için provokasyon amaçlı yapıyorlar. Bu kirli olayın gerçekleştiği 23 Şubat 1994 tarihi, Komisyona sözde JİTEM'le ilişkili olduğumuzu göstermeye çalışan söz konusu müdürün görevde olduğu tarihtir. Sadece bu örnek bile ismi anılan müdürün ne tür kirli ilişkiler içerisinde bulunduğunu göstermeye yeter.

Bunun dışında o dönemde ve sonrasında artarak sürdürülen kirli ilişkiler, cami öğrencilerine yönelik akıl almaz komplo ve iğrençlikler, hatta adam kaçırmalar, Batman'da görülen rutin işler arasındaki yerini almıştı. O dönemde Batman'da kaçırılıp halen bulunamamış cemaat mensuplarımız vardır. Cemaat olarak bizler JİTEM'in kontrolünde olacağız da, JİTEM tarafından beş para değer biçilmeyen bir Emniyet müdürü, JİTEM'e rağmen bizlere zulmün her türlüsünü reva görecek, öyle mi?! Oysa tüm bu iğrenç uygulamalar, JİTEM denen kirli oluşumla eşgüdüm halinde yürütülüyordu. Nitekim 1994 yılında vali olarak Batman'a atanan ve uyguladığı kirli yöntemlerle adını duyuran Vali **Salih Şarman,** 17.04.2006 tarihinde Sabah gazetesine verdiği demeçte,

> *"JİTEM'le çok iyi çalıştıklarını, üst düzey komutanların JİTEM'i inkâr etmelerine bir anlam veremediğini, bu kurumun var olduğunu, fay - dalı işler yaptığını, hatta yeniden uygulanabilecek kadar doğru bir model olduğunu"*

belirtecek kadar kirli ilişkiler yumağını gözler önüne seriyordu.

Bu konuda son söz olarak şunu söylüyoruz: Ey Müfteriler, birazcık şerefli olun! Gördüğünüz gibi yalancıların mumu yatsıya kadar bile yanmıyor. Bir karar verin artık, JİTEM mi bizi eğitti, Çevik Kuvvette mi eğitildik, yoksa askeri ve siyasi eğitimlerimizi İran'dan mı aldık? Bırakın iftiralarınızı da, Hizbullah Cemaatine hakkını teslim edin. İftiralarınızın tutmadığını ve yalanlarınızın Allah tarafından ortaya çıkarılarak kara suratlarınıza çarptığını görüyorsunuz işte. Güneşi balçıkla sıvamaya kalkışmak gibi bir ahmaklığa girmekten kurtulup hakka karşı körelmiş gözlerinizi açın artık. Aksi halde sizi cehennemle müjdeliyoruz. Rabbimiz;

"Sonra bunların barınma yerleri cehennemdir. Ne kötü bir yataktır o!"

diyerek ne güzel buyurmuştur!

7– Bülent Orakoğlu Kaynaklı İftiralar

Ergenekon soruşturması çerçevesinde ifadelerine başvurulan emniyet istihbarat eski başkan vekili Bülent Orakoğlu, sanki Hizbullah Cemaatini karalamak ve Hizbullah Cemaatini Ergenekon'a bağlamak için özel bir görevle görevlendirilmiş gibi ayağı yere basmayan iddia, itham ve iftiralarda bulunmuştur. Bülent Orakoğlu'nun attığı her iftira, Fesat Medyası tarafından şişirilmekte ve soğudukça bıkıp usanmadan ısıtılarak mideleri bulandıracak bir kirlilikte servis edilmektedir.

Ne zırvalamış Bülent Orakoğlu? Ergenekon İddianamesinde geçen, iddianamenin açıklanmasından sonra da gazetelere yansıyan ifadelerine göre demiş ki Bay **Orakoğlu**;

"İstihbarat Daire Başkanlığı görevinden önce de il Emniyet Müdürlüğü, Terörle Mücadele ve İstihbarat Müdürlüğü yaptım. Hatay İl Emniyet Müdürlüğü görevini sürdürdüğüm dönemde, tahminen 1991 yılı içerisinde Adana Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral TEMEL CİNGÖZ ve İl Jandarma Alay Komutanı VİCDAN BAŞARAN olduğu halde şehir Kulübünde bir yemek yedik. Bu yemekte, Bölge Komutanının yanında bulunan ve önceleri emir eri olduğunu zannettiğim sivil giyimli şahsın, daha sonra İstanbul'da Hizbullah Operasyonunda ölü ele geçirilen Hizbullah lideri HÜSEYİN VELİOĞLU olduğunu öğrendim…"

Bu sözlerin iftira olduğunu ispatlamadan önce, bir başka gazetenin, beyanlarını teyit etmek için kendisiyle yaptığı röportaja ilişkin haberi de vermekte yarar vardır. Çünkü bu röportajda önceki iddialarını tekzip eden ifadeler var. Yani önceki iddialarını işkembeden salladığı için, hiçkimse-

nin bunu kurcalamayacağından emin olacak ki tam ezberleyememiş, ama bir acar muhabire rastlayınca bocalamaya başlamıştır. Böylece takke düşüp irinlerle dolu iğrenç keli görünmüştür. Söz konusu haber aynen şöyle:

"Albay Vicdan Başaran ve Temel Cingöz'le beraber yemeğe oturduk. Korumalar ve şoförler de başka masalarda yemeğe oturmuşlardı. Ancak kapıda bekleyen bir kişi dikkatimi çekti. Ben de 'Vicdan Bey, bu arkadaş niye bekliyor, o da yemek yesin' dedim. Bunun üzerine Vicdan Başaran da 'Gel otur Hüseyin!' dedi. Hüseyin yanımıza gelip yemeğe oturdu." diyor.

Muhabirin, "Peki, bu şahsın Hüseyin Velioğlu olduğunu nereden biliyorsunuz?" sorusuna karşılık da Orakoğlu ilk kez "Kartı vardı, bana kartını verdi, oradan biliyorum" demiş. Ancak ne hikmetse Orakoğlu "O kartı uzun süre muhafaza etmeme rağmen kaybettim" demeyi de ihmal etmemiş.

Bu arada muhabirin "Madem öyle, Hizbullah'a yönelik bu kadar operasyon gerçekleştirilmesine, sansasyonel sayılabilecek gelişmeler yaşanmasına rağmen bu bilgiyi neden bugüne kadar sakladınız?" sorusu ise Orakoğlu'nun sinirini bozmaya yetmiş ve "Böyle soru olur mu? Fatih Altaylı da aynı şeyi sordu bana, soru mu soruyorsunuz, yoksa mahkeme gibi sorguya mı çekmeye çalışıyorsunuz?" diyerek bugüne kadar esirgediği 'engin bilgilerini' nedense Ergenekon süreciyle beraber dile getirme gereğini duyuyor."

İşte böyle!... Bülent Orakoğlu adlı yalancı, Hizbullah Cemaati'ne ve onun Aziz Rehberine bu rezilce iftirayı atarken hiç utanmamış, hiç sıkılmamış, yalanlarının ortaya çıkıp rezil suratına çarpacağından hiç endişe etmemiştir. Bu iftira ve yalanları atarken ortaya küçük de olsa bir delil koyma ihtiyacı hissetmemiş, bir istihbaratçıdan çok, kahvehane köşelerinde ahkâm kesen boşboğaz biri ya da tandır başında dedikodu yapan yaşlı kadınlar gibi bol keseden atmıştır. Ne yazık ki bir istihbaratçının delilsiz konuşmaması gerektiği hiç kimse tarafından sorgulanmamış, koca bir davanın savcılığını yürüten özel yetkili savcılar dahi delil getirmesi yönünde

bir talepte bulunmayarak sadece sözlü yalanlarını delil olarak kabul etme yanlışlığına düşmüşlerdir. Bülent'in, savcılar tarafından itibar görülen yalanları, özellikle fesat medyasında altın niteliğindeki haberler gibi değerli görülmüştür.

Her iki gazete haberini karşılaştırdığımızda, Bülent'in kendi kendisini tekzip ettiğini görürüz. Ancak biz yine de, başka bir zaman tekrar işkembeden atmaması, atarken daha tutarlı olması ve yalanlarının kara suratına çarpılması için sözlerini irdeleyelim:

1– Bir gazetede kirli diline doladığı aziz Rehberimizi Temel Cingöz'ün, bir gazetede ise Vicdan Başaran'ın emir eri yaparak çelişkili konuşmuştur. Çelişki; iki şey arasındaki zıtlıktır. İki şeyden birisi doğruysa, diğeri yalan demektir. Bir insanın herhangi bir konuda çelişkili konuşması, o kişinin ya yalan konuştuğunun, ya o konu hakkında bilgisi olmadığının veya o konuyu çarpıtmak istediğinin delilidir. Bülent Orakoğlu'nun durumu, her üç ihtimale de uymaktadır. Yani hem yalancıdır, hem Cemaat ve Aziz Rehberi hakkında bilgisizdir, hem de gerçekleri çarpıtarak Cemaati halkın gözünden düşürmek istemektedir.

2– Yemekte ayakta duran kişinin genç birisi olduğunu söylemiştir. Oysa söylediği tarih olan 1991'de, Rehberimizin yaşı kırk civarındadır ve o tarih itibariyle Bülent Orakoğlu'dan daha yaşlıdır.

3– Ayakta duran genç şahsın emir eri olduğunu zannettiğini söylediğine göre, bu kişinin sakalsız da olması gerekir. Öyle ya, şu ana kadar değil bir emir erinin, hiçbir subayın sakallı olduğunu gören birileri olmadığına göre, bu şahsın sakalsız olması lazımdır. Oysa herkes bilir ki Rehberimiz 1982'den itibaren sakal bırakmıştır ve bu tarihten

sonra hiç kimse onu sakalsız görmemiştir. Bu durumu A. Aziz Tunç da çok iyi bilmektedir. A. Aziz Tunç'un çok iyi bildiği bir durum daha var ki, o da Rehberimizin 1990'dan sonra tek başına hiçbir yere gitmediğidir. Bülent'in emir eri olduğunu zannettiği bu genç, eğer 40 yaşlarındaki Rehberimiz olsaydı, o dönem itibariyle sakallı ve muhakkak yanında başka birinin daha olması gerekecekti.

4– Askerliğini yapmış olan herkes bilir ki, emir erleri maiyetinde bulunduğu kişiyle birlikte nereye giderlerse gitsinler, eğer özel bir izin almamışlarsa, askeri üniformalarını giymek zorundadırlar. Bu açıdan Bülent'in *"Bölge Komutanının yanında bulunan ve önceleri emir eri olduğunu zannettiği sivil giyimli şahıs"* ifadesi, kendisini yalanlamaktadır. Ayrıca şimdiye kadar hiçbir komutanın, özel görüşmelerinde ve özel yemeklerinde emir erini masasına oturttuğu, birlikte görüşüp yemek yediği görülmemiş ve duyulmamıştır. Askerlik yapan herkes bunu çok iyi bilmektedir.

5– Ya Rehberimizin kartını vermesi yalanına ne demeli? Tek kelimeyle "Çüşşş!" demek, olayın inandırıcılık boyutunun olmadığını bir nebze de olsa ifade etmemize olanak verecektir sanırım. Dünyanın neresinde bir örgüt liderinin kartvizit basıp en çok arananlar listesinde baş sırada iken, hem de bir emniyet müdürüne verdiği görülmüştür?

Be adam sen emniyet müdürü değil miydin?

O güne kadar Hizbullah Cemaati'nin lideri ve Rehberinin Hüseyin Velioğlu olduğunu hiç duymamış mıydın?

Duymuşsan, niçin hemen oracıkta tevkif etmedin ya da bu bilgiyi ilgili mercilere göndermedin?

Yok, o zaman duymamışsan sonraki süreçte ve istihbarat dairesi başkan vekilliği görevi esnasında da mı hiç duymadın?

Sen emniyet müdürü müsün, istihbaratçı mısın, yoksa adi bir dansöz müsün?

6– Bay Orakoğlu, Rehberimizin kendisine verdiğini iddia ettiği kartvizit için; "O kartı uzun süre muhafaza etmeme rağmen kaybettim" demiş. Bir istihbaratçının böylesine nadide bir kartı kaybetmesi, belki de düşünülebilecek en son şeydir. İstihbaratçı da olsa, bir insan olduğunu aklımızın bir köşesine kaydedip kaybetmiş olabileceği ihtimalini kabul etsek bile, bu kayıp olayı dahi tek başına önceki sözlerini tekzip ediyor. Mesela bu kartı niçin uzun süre saklamış? Yoksa kartvizit koleksiyonu yapmak gibi özel bir hobisi mi var? Eğer bu kartı aldığı kişiyi o zaman tanımıyorduysa, sadece bir kez gördüğü ve hiçbir maddi–manevi çıkar beklemediği birisinin kartını niçin muhafaza etsin? Eğer kartı aldığı kişiyi o dönemde tanıyorduysa, o zaman niçin bu konuda görevinin gereklerini yerine getirmedi? Mesela kartın üzerinde herhangi bir adres, telefon numarası vs. yok muydu, eğer vardıysa bunlar üzerinden neden bir takip ve araştırma yapılmadı?

7– Adam; 17 Ocak'ta Beykoz operasyonundan sonra fotoğrafını görünce onun yemekteki şahıs olduğunu anladığını söylüyor. Maşaallah ne muhteşem bir hafıza ve zekâ! Rehberimizin, Beykoz operasyonu öncesi ve sonrasında sürekli gazetelerde çıkan bir fotoğrafı vardı ve bunun dışında gazetelere yansıyan başka fotoğrafı yoktu. Bu fotoğraf, Rehberimizin çektiği ve Bülent Orakoğlu'nun yemek yediği tarihe en yakın fotoğraftır. Yıllarca bu fotoğrafı gazetelerde gördüğü halde tanımayan bir adamın, tek bir kez gördüğü sakalsız birisini aradan geçen 9–10 yıldan sonra gazetelere yansıyan şehadet halindeki sakallı resminden tanımış olması, hiçbir mantığın kabul etmeyeceği bir iddiadır.

Hele de bu resim, otuzun üzerindeki kurşun yarasıyla şehid edilmiş birisinin resmiyse, bu hiç mümkün değildir.

8– Bülent;

"*Bu şahsın Hizbullah örgütünün lideri olarak İstanbul'da polisle girdiği çatışmada polise ve Devlete silah çekmesinden dolayı örgüt liderliğinin arkasında başka arka perdeler olduğu kanaatinde"* imiş

Yani bir insan polis ile çatışmaya girdiği zaman mı devlet yanlısı oluyor, yoksa baskına gelen polislerle hiçbir çatışmaya girmeyen, mukavemet göstermeden teslim olup gözaltına alınan ve oradan serbest bırakılan bir şahıs mı devlet yanlısı ya da başka yapılanmaların içinde oluyor? Bunu izah etseydi de bizler de anlayabilseydik. Rehberimizin böyle bir durumu olsaydı, ne diye polisle çatışmaya girip hayatını kaybetme riskine girsin ki? Gözaltında nasıl olsa serbest bıraktırılacak olan bir insanın yapacağı en doğal şey, gelen polislere kapıyı açıp teslim olmak değil midir? Rehberimiz böyle yapmayıp teslim olmaktansa, izzetlice şehid olmayı tercih ettiğine göre, onu böylesi iğrenç iftiralarla karalamak isteyenlerin çabası beyhudedir.

9– Bülent'in Emniyet İstihbarat Başkan Vekilliği görevine getirildiği dönem ve görevde kaldığı süre, bu kurumun Hizbullah Cemaatine karşı en kirli, en adi yöntemlerle mücadele ettiği dönemdir. Bu dönem, Cemaat mensuplarının kaçırılması, Emniyete bağlı çeteler eliyle saldırılara uğraması, muhbirleştirme furyasının tavan yapması ve bu uğurda en adi şantaj yöntemlerinden geri durulmaması ile meşhur bir dönemdir. Böyle bir dönemde Cemaate karşı en alçakça politikalar güden bir kurumun başındaki karanlık adamın; elinde kartviziti olan ve kendisiyle bizzat tanışmış olduğu Cemaat'in lideri ve Rehberini bırakıp takip etmeme-

si, yakalamak için elinden geleni yapmaması aklın kabul edeceği bir durum değildir. Buna rağmen eğer Cemaati Ergenekon'un kurduğu naylon örgütlerden sayma şerefsizliğine devam ediyorsa, o halde kendisi Ergenekon yapılanmasının etkin elemanlarından birisidir. Eğer öyle olmasaydı, iddia ettiği şeyin aksine hareket eder ve Cemaat liderini ortadan kaldırmak için elinden geleni yapardı.

Cemaati yok etmek için her yolun mubah olduğunu gördüğüne emin olduğumuz Bülent Orakoğlu, eğer Rehberimize yönelik bir yok etme girişiminde bulunamamışsa, elinde hiçbir bilginin olmaması sebebiyledir. Şimdi söylediği şeyler ve attığı iftiralar ise, o dönemlerde yapamadığı şeylerin içinde bırakmış olduğu marazdan ve beceriksizliğini örtbas etme çabasından başka bir şey değildir. Zaten biz de böylesi rezil bir adamın, bize yönelik iltifatlarda bulunmasını beklemiyorduk. Doğrusu bu iftiraları fazla garibimize de gitmedi. Eğer Orakoğlu'yla ilgili bir gariplik görülecekse, o da sipariş usulüyle iftiralarda bulunmasını sağlayıp bunu sayfalarına taşıyan, hatta kutsayan Fesad gruplarının tavırlarında görmek lazımdır.[1]

---

[1] *"Savcının iddiaları arasında tanık Bülent Orakoğlu'nun ifadesinde "Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi Başkanlığı görevinden önce Hatay İl Emniyet Müdürü iken Adana Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Temel Cingöz ve İl Jandarma Alay Komutanı Vicdan Başaran ile şehir kulübünde bir yemek yediklerini, bu yemekte bölge komutanının yanında bulunan ve önceleri emir eri olduğunu zannettiği sivil giyimli şahsın daha sonra İstanbul'da Hizbullah operasyonunda ölü ele geçirilen Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu olduğunu öğrendiğini..." söylediği belirtiliyor.*

Orakoğlu'nun böyle bir şeyi söylediğini bugüne kadar hiç duymadık. Ayrıca Orakoğlu'nun Hatay Emniyet Müdürlüğü yaptığı 1989-1994 yılları arasında Hüseyin Velioğlu'nun nerelerde bulunduğu, bu tarihlerin bir kısmında arandığı, daha sonra yapılan operasyonlarda nerelerde kal -

8– Gizli tanık Ahmet ya da Asıl Adıyla A. Aziz Tunç Kaynaklı İftiralar

Bülent'ten sonra iddianamenin diğer bir yalancı çobanı da Abdulaziz Tunç'tur. "Gizli tanık Ahmet" olarak geçen Tunç'un iddialarına geçmeden önce kendisinin bir itirafçı olduğunu önemle vurgularız. Kişisel zaaflarına yenilerek Cemaat saflarından çıkıp kirli oluşumların ağına düşen bir itirafçıdan, Hizbullah Cemaatine yönelik uygun tavırlar sergilemesi elbette beklenemez. Kaldı ki Tunç, itirafçılık süreciyle beraber kirli oluşumların aktif elemanı olmuş, yıllarca beraber yaşadığı en yakın arkadaşlarını dahi ihbar edip kirli güçlerin karanlık operasyonlarına önemli katkılar sağlamıştır. Devlet tarafından gösterdiği üstün hizmetler sebebiyle korunup izini kaybettirdiğini zanneden A.Aziz Tunç, Ergenekon'la başlayan özel süreçle beraber tanık koruma programına alınıp tekrar sahneye çıkarıldı.

Ancak itirafçı Tunç'un iddianameye yansıyan asılsız iddialarına bakıldığında, yalanlarının bir kısmı Bülent'in asıl-

---

dığı belirlenmiştir. İstanbul'da Velioğlu'nun ölü ele geçirildiği evde bulunan kendisine ait konuşma ve kişileri sorgulama filmleri ve yazılı belgeler arasında ya da Hizbullah'a ait 2 0 bin sayfalık dokümanlar içinde Velioğlu'na ait olanları okuyanlar onun söylendiği gibi biri olamayacağını çok iyi bilir. Savcı, Orakoğlu'nun sadece "Eskiden bir defa gördüm, ona benziyordu, " cümlesinden hareket ederek Velioğlu ile askeri görevlilerin irtibatlı olduğunu iddia ediyordu. Fakat bu kişinin konuşma bantları, elle yazılı notları ile resmi görevlilerin yaptığı çalışmalar, devlet arşivinde bulunan birden çok ilin birbirinden bağımsız olarak elde ettikleri bilgileri dikkate almamak ne kadar akıllıca bir yaklaşımdır. Bununla birlikte ben Bülent Orakoğlu ile birlikte çalıştım, bana hiç böyle bir şey anlatmadı." (H. Avcı, A.g.e, 5. Baskı, Ankara 2010, Sf. 538)

sız iddialarına destek mahiyeti taşımakta, bir kısmı ise itirafçı olduğu ilk zamanlarda kimi yerlere verdiği röportajlarla çelişmektedir. Geriye kalan diğer kısmı da tamamen yalan mahsulü iddialardır. Kaldı ki yalan mahsulü olan iddialarının asılsızlığı, bölgede yaşayan ve bu tür konulara duyarlı olan bütün kesimlerce de çok iyi bilinmektedir.

A. Aziz Tunç'un iddianameye yansıyan ve Fesad Medyası tarafından kudsiyet atfedilen yalan beyanlarından bir bölüm şöyledir:

> *"30.05.2008 günü 2007/1536 soruşturma kapsamında gizli tanık Ahmet isimli şahsın vermiş olduğu ifadesinde; Kendisinin uzun yıllar Hizbullah Terör örgütü içerisinde yer aldığını, Daha sonra örgüt içerisinde* **görmüş olduğu yanlışlıklar ve yaşadığı birtakım olayların etkisi ile** *örgütten ayrıldığını, HÜSEYİN VELİOĞLU'nun 1979 tarihinde Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığının sendika seçimlerine Petrol–İş sendikasının başkanı olmak amacı ile seçimlere katıldığını, bu seçimler döneminde o dönemde Batman' da yüzbaşı olarak görev yapan TEMEL CİNGÖZ ile görüşmüşlüğü, konuşmuşluğu olduğunu, bu görüşmenin olduğunu HÜSEYİN VELİOĞLU ve İSA ALTSOY'un (örgütün üst düzey sorumlularından) söylediklerini, TEMEL CİNGÖZ'ÜN, HÜSEYİN VELİOĞLU'na 'bizim onayımız olmadan hiç kimse sendika başkanlığını kazanamaz' dediğini, neticede seçimleri PKK temsilcisi olarak gördükleri bir kişinin kazandığını, TEMEL CİNGÖZ'ün o dönemde bildiği kadarı ile Batman komando taburunda görev yapmakta olduğunu, HÜSEYİN VELİOĞLU ile tanışıklığını hatta görüşmüş olduğunu bildiğini, sonraki süreçte TEMEL CİNGÖZ ile HÜSEYİN VELİOĞLU'nun ilişkisinin nasıl geliştiği hakkında bilgisinin olmadığını…"*

İtirafçıların; *"gördüğüm yanlışlıklar ve yaşadığım birtakım olaylar"* şeklinde konuşmalarına başlamaları onların en çok bilinen özelliği arasına girmiştir. Türk filmlerinde kör olan birinin araba çarpması sonucu gözlerinin açılması gibi, bunlar da polisin eline geçtikleri anda yanlışlıklara karşı kör olan gözleri görmeye başlıyor!

İftiralara dönecek olursak; 1979 yılındaki sendika seçimleri etrafında şekillenen yalanların, sadece Bülent'in yalanlarına destek amacı taşımaktan ibaret olduğunu yukarda da tekrarlamıştık. Cingöz faktörünün ikisinin de iddialarında geçmesi, iftirada gerçeklik payı olduğunu sağlama amacına yöneliktir. Hatta oluşturulan bir istihbaratçı–itirafçı koalisyonunun müzakereli kararlarının bir sonucu olduğunu söylemek mümkündür. Kaldı ki A.Aziz Tunç'un iftiraları da tıpkı Bülent'in yalanları gibi havada kalmaktadır. Şayet sendika seçimlerinde söylendiği gibi Cingözlük etkisi en belirleyici etken ise, Şehid Rehber'in sendika başkanlığını kazanması gerekmez miydi? Oysa seçimleri PKK temsilcisi kazanmıştır.

Merhum Rehberimizin İslam'a hizmet gayesiyle Batman'da yapılan sendika seçimlerine İslami cephenin mümessili olarak katıldığı, ancak seçimi kaybettiği doğrudur. Buradaki adaylığı da kendisinin isteğiyle değil, çevresindeki Müslümanların ısrarlarıyla gerçekleşmiştir. Bunu başka şeylere bağlamaya çalışmak insafa sığmaz. Şayet birilerinin dediği gibi bir askeri yetkilinin *"Bizim iznimiz olmadan kimse seçimi kazanamaz"* mealindeki cümleleri doğru ise bu, Merhum Rehber'in onlarla beraber olduğuna değil, bilakis kaybetmekle onlardan beri olduğuna apaçık bir delildir.

Bir başka iddiası da şudur, A. Aziz Tunç'un:

"*1994 yıllarında Hizbullah İlim–Menzil çatışmalarının olduğu bir dönemde bölgede MOLLA MANSUR GÜZELSOY olarak bilinen kişi, sohbet ettiği 10–15 kişilik gruba hitaben; kendisinin öğrenci olduğu dönemde Ankara'da HÜSEYİN VELİOĞLU ile birlikte aynı evde kaldıklarını, HÜSEYİN VELİOĞLU'nun sürekli olarak MİT'den diye bahsettiği 2 istihbaratçının ziyarete geldiklerini, HÜSEYİN VELİOĞLU'nun bu şahıslarla sürekli ilişki içerisinde olduğunu anlattığını, MOLLA MANSUR GÜZELSOY'un bu anlatımlarından yaklaşık 15*

gün sonra Diyarbakır'da bir sabah namazı çıkışı HÜSEYİN VELİOĞ - LU'na bağlı İlim grubu mensuplarınca sopalarla dövülerek öldürüldü - ğünü…"

Dikişleri sökülmüş yamalı bohçaya benzeyen bir iftira daha… Molla Mansur Güzelsoy'un 10–15 kişilik bir gruba bazı şeyler söylemesi üzerine; söz konusu şahsın on beş gün içinde, sabah namazı çıkışında sopalarla dövülerek öldürüldüğünü iddia etmiş. Savcılar da saf saf inanıp hemen iddianameye aktarmışlar bu saçmalıkları. Molla Mansur Güzelsoy'un tedavi amacıyla gittiği bir ülkede vefat ettiğini bilselerdi, bu kadar gözü kapalı atlayacaklar mıydı bu iddianın üzerine? Ya da biliyorlardı da sırf çamur atmak için mi böyle yaptılar acaba? Rehberimiz Hüseyin Velioğlu ve Molla Mansur Güzelsoy aramızda değiller. Bir cemaati karalamak adına vefat eden iki kişi hakkında bu iddiaları ortaya atmak ancak rezillere yakışacak bir davranıştır.

Ve iddianame kaynaklı bir başka iftira ve tabi-i ki yine A. Aziz Tunç'tan:

"*Örgütte kaldığı uzun yıllar içerisinde şunu gözlemlediğini, örgüt kur - mak, yönetmek, örgüt mensuplarının sorunlarına çözüm bulmak, ye - ni stratejiler üretmek, örgütü sevk ve idare etmek öyle bir kişinin tek başına yapabileceği, altından kalkabileceği iş olmadığını, liderin ne kadar eğitim alırsa alsın bütün bunları yapmasının çok zor olduğunu, mutlaka kendisini yönlendiren, yöneten birilerinin olması gerektiği - ni, Hizbullah örgütünde de aynı durumun söz konusu olduğunu, Hat - ta HÜSEYİN VELİOĞLU'nun bazen "ben bu işin içerisine nereden girdim, bıktım usandım, bu işi bıraksak mı acaba?" şeklinde beyan - larına şahit olduğunu, kaldı ki HÜSEYİN VELİOĞLU'nun yapısı, ka - rakteri, eğitimi göz önüne alındığında Hizbullah gibi büyük bir örgü - tü kurması ve idare edebileceğini tahmin etmediğini…"*

Hakikaten örgüt kurup yönetmek, insanların sorunlarıyla ilgilenip yeni stratejiler geliştirmek zordur. Hele hele çalışmaları yarıda bırakarak kaçıp düşmanın kucağına otur-

maktan çok daha zordur. A. Aziz Tunç, bu zorluğu gayet iyi bilmektedir. Tıpkı zorluktan kaçıp itirafçılığın kolaycılığına katılmasını bildiği gibi... Hatta gizli tanıklığa sığınarak itirafçılıktan iftiracılığa yönelmenin kolaylığını bildiği gibi bilmektedir.

İtirafçı Tunç; bir örgütü yönetip strateji geliştirmenin, sevk ve idare etmenin tek bir kişinin altından kalkacağı bir iş olmadığını söyleyerek, mutlaka kendisini yönlendiren, yöneten birilerinin olması gerektiğini iddia etmiş. İddia etmiş, ancak iddia ettiği şeyin ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar zekâ özürlüymüş demek ki. Be adam eğer yönlendirme ve yönetme konusunda başka bir kişinin olması gerektiğini söylüyorsan, bu kişinin de bir insan olduğunu hesaplamadın mı? Kendisini yönlendiren bir insan bu beceriye sahip olabiliyorsa, niçin örgütü bizzat kurup idare eden Rehberimiz bu beceriye sahip olmasın? Düşmanlığını ve ona karşı olan kıskançlığını gizlemek için böylesi basit ve inandırıcı olmayan iddialarda bulunmanın bir anlamı yoktur. Buna ne kendisinin inandığını, ne de Aziz Rehberimizi tanıma şerefine nail olmuş olan tek bir kişinin inandığını sanmıyorum. Zira şehid Rehberimizi tek bir kez dahi görmüş olanlar, onun donanımı, kabiliyeti, ikna gücü, olaylara hâkimiyeti, karizması karşısında hayretlerini ve hayranlıklarını gizleyememişlerdir.

A. Aziz Tunç; belki de ilk itirafçılık yıllarında basın mensuplarına söyledikleriyle çelişmemek için itirafçılık zırhından sonra gizlilik zırhına bürünmeyi uygun görmüştür. Elbette ki itirafçılıkla bize karşı ilan–ı harbin en adi nüvelerini sergilemiş birisinin bize yönelik söyleyecekleri şeylerin bizce zerre miktarı kadar önemi yoktur. Ancak onun yalanlarını karalama amaçlı kullananlara, bu adamın önceki yıllar-

da sarf ettiği başka sözlerini hatırlatmakta fayda vardır. İtirafçılığının ilk yıllarında gazeteci Ruşen Çakır'a verdiği bir mülakatta eskinin A. Aziz Tunç'u, şimdinin Gizli Ahmet'i aynen şunları söylemekteydi:

"ABD başkanının öldürülmesi aklıma gelirdi de Hüseyin Velioğlu'nun öldürülmesi hiç gelmezdi. Kabiliyetli bir insandı. Çok deneyimliydi. Yüzlerce, binlerce insanla muhatap oldu. Gruplarla, insanları yöneten insanlarla muhatap oldu. Bugün cumhurbaşkanları, başbakanlar, bakanlar nasıl bir âlemi yönetiyorlarsa örgüt de öyledir. Yüzlerce, binlerce rapor geliyor, binlerce meseleyle karşılaşıyor hepsinde uzmanlaşıyorsun.

Size Hüseyin Velioğlu'nun portresini çizeyim. Onun İslami kültürü Said Nursi'nin Risale–i Nur külliyatının kültürüdür. O üniversite çağında bu külliyatı çok iyi okumuş bir insandır. 1980 öncesinde Batman'da dine inanmayan insanlarla yaptığı tartışmalarda onun ikna edemediği çok az kimse olmuştur. Müthiş bir ikna kabiliyeti vardı… Hüseyin zekiydi, cesaretliydi, çok kıvrak zekâlı bir insandı. İlimle bu özellikler bir araya gelince çok karizmatik bir tip ortaya çıkıyordu… Gönül almayı da bilirdi. Yerinde kızıyordu; her şeyi yerli yerinde yapan bir insandı… Sabırlıydı. Hiç aşırıya kaçmazdı. İşte bütün bu özellikleriyle bölgede görüştüğü mollaların önemli bir bölümünü Cemaat'e kazandırmıştı."[1]

A. Aziz Tunç olarak bilinip halen ismini değiştirmediği ilk itirafçılık döneminde yukarıdaki övgü dolu sözleri sarf etmekten kendini alamazken, yıllar sonra gizli tanık Ahmet kılığına büründürüldüğü iftiracılık döneminde ise Merhum ve Muazzez Şehid Rehberimize pervasızca dil uzatabilmektedir.

Ancak psikologlar ve insan sarrafları hatta belki bir miktar tecrübe sahibi olanlar dahi çok iyi bilirler ki, ihanet edip itirafçılıktan iftiracılığa terfi edenler, freni patlamış araba gibi ya da ipini koparmış hayvan misali serserice hareket

---

1 Ruşen ÇAKIR, Derin Hizbullah, Abdulaziz TUNÇ'la yapılan röportajdan

ederler. Şurası bir gerçektir ki, şayet özüne dönmezse bu aşamadan sonra menfaat kapmak için A. Aziz Tunç'un yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

Hizbullah Cemaati'ni Ergenekon'la İlişkilendirme Çabalarına İlişkin Bir Değerlendirme

Aslında bu itham, iftira ve yalanların hiçbirisine cevap vermeyi düşünmüyorduk. Ancak bazı Müslümanların kafalarında şüphe kalmaması ve İslam düşmanlarının İslam'a ve Müslümanlara saldırmak için nasıl komplolar kurduklarını göstermek için bize atılan iftiralara kısaca cevap vermeye çalıştık.

Yoksa bu saçma sapan iddialarda bulunup dayanaktan yoksun ithamlarla bizleri karalamaya çalışanlara verilecek en iyi cevap okkalı bir tükürükten başka bir şey değildir. Ancak sükûtumuzun ikrar olarak algılanmaması ve tükürüğümüzün kösele olmuş utanmaz suratlara rahmet olarak inmemesi için kısaca izahatlarda bulunmaya çalıştık.

Dost–düşman herkes şunu çok iyi bilsin ki; bizi Ergenekon yapılanmasının içinde, yanında veya güdümünde göstermek büyük bir iftira, yalan ve bühtandır. Biz, Cemaat olarak sürekli bu tür yapılanmaların ve derin devletin hedef tahtasında olmuş, onlar tarafından yok edilmesi gereken tehlikeli bir unsur olarak görülmüşüz. Onlara göre İslamî yapılanmalar, bütün iç ve dış tehditlerin en tehlikelisi olarak birinci sıradaki yerini korumaktadır. Nitekim Ergenekon planlamasının bir ürünü olan 28 Şubat postmodern darbesi, mütedeyyin insanlara karşı yapılmış; bütün İslamî oluşumlar, dernekler, cemiyetler, cemaatler, İslamî finans kuruluşları, şirketler, holdingler bütünüyle düşman olarak algılanmış ve bunlara karşı topyekûn bir saldırı başlatılmıştır.

Bu saldırıda amaç, İslam'ı tamamen gündemden çıkarmak, İslam'ı toplum hayatından silmek, kısacası İslam'ı yegâne düşman görüp onu hatırlatan bütün işaretleri, şiarları, İslam'ın öğrenildiği bütün eğitim–öğretim birimlerini ortadan kaldırmak olmuştur. Bu doğrultuda; İslamî kılık kıyafete büyük bir savaş açılmış, başörtüsü takan bacılarımız okullar başta olmak üzere bütün kamu kurum ve kuruluşlarından kovulmuş, Kur'an kursları kapatılmış, Kur'an öğrenme yaşı, ilköğretim sonrasına alınmış, İmam Hatip Liselerinin orta bölümleri kapatılmış, simitçiden dönerciye kadar bütün mütedeyyin insanlar fişlenmiştir.

28 Şubat döneminde yapılan bütün MGK toplantılarında, PKK terörü yokmuş gibi davranılarak birinci tehdit olarak irtica görülmüştür. İrticadan kasıtlarının, Aziz İslam Dini olduğunu daha önceden de izah etmiştik. Bir Ergenekon darbesi olan 28 Şubattan önce, 90'lı yılların başında yine bir Ergenekon planlaması olan PKK'nin bize saldırması için kışkırtma hareketlerine tanık olduk. Doğu Perinçek'in 2000'e Doğru Dergisinde yayınlanan **"Hizbullah Çevik Kuvvet'te eğitiliyor"** haberi, PKK'nin bize saldırmasının önünü açmış ve saldırılarını bu haber ekseninde meşru göstermiştir. PKK'nin bize saldırmasının en büyük etkenlerinden olan böylesi haberlerden sonra başlayan çatışmalarda ölen, yaralanan, mahkûm olan, tutuklanan, dul ve yetim kalan bütün mensuplarımızın mağduriyet ve mahrumiyetlerinde Ergenekon'un kirli parmaklarına ve iğrenç ayak izlerine rastlamak mümkündür.

Aynı şekilde Ergenekon'un bir diğer ayağı olan askeri birimlerdeki uzantıları, Cemaat mensuplarına yönelik bir başka zulme imza atmaktaydılar. Şimdilerde Ergenekon'un üst düzey isimlerinden sayılan Sarı Levent lakaplı Levent

Ersöz, PKK'den yakalanan işe yaramaz, bozuk, namlusu kırık silahları, kullanılmış lawları İdil'de ve Şırnak'ta Müslüman olarak bilinen kişilerin kullandıkları depolarına, ahırlarına ve evlerinin müştemilatına bırakıyor, sonra da sanki evlerinde silah bulunmuş gibi gözaltına alarak işkencelerden geçiriyor, ardından cezaevine attırarak mağduriyetlerine sebep oluyordu. Bu durum mahkemece ispatlanıp beraatla sonuçlanmış olmasına rağmen, yeni Ergenekon yapılanmasının Medya ayağı olan Fesad Medyasında, bu durumun tekrar tekrar ısıtılıp verilmesi ve bizi Ergenekon'la bağlantılı gösterme çabaları, halen Ergenekon mağduriyetimizin devam ettiğinin en somut göstergesidir.

Diğer taraftan, Ergenekon ve derin devlet yapılanmasının Emniyet ayağında, Cemaat'e karşı büyük bir saldırı konsepti devreye sokulmuştu. Provokasyon amaçlı öldürme eylemlerinden, mensuplarımızı ajanlaştırıp kirli işlerinde kullanmaya kadar her türlü aşağılık zulme imza atan Ergenekon'un emniyet ve istihbarat ayağı, Cemaat ve mütedeyyin insanların büyük mağduriyetler yaşamasına neden olmuştur. Savunmanın önceki bölümlerinde, Murat Kurtboğan adlı itirafçının cezaevinden çıkarılarak Tatvan'da görev yapan bir müezzini şehid etme hadisesini ve arkadaşlarımızdan A. Kadir Selçuk'un şehid edilmesinde polis ve itirafçıların işbirliğini anlatmıştım.

Yukarıda sadece somut örneklerini verdiğimiz olaylardan da anlaşıldığı gibi Ergenekon türü yapılanmaların asıl ve birinci dereceden mağduru, Hizbullah Cemaati'dir. Bugüne kadar şehid edilen kardeşlerimizin her damla kanında, tutuklanıp yıllarca cezaevlerinde kalan her kardeşimizin çektiği sıkıntı ve zorluklarında; yerini–yurdunu, malını–mülkünü, işini–uğraşını, aile, dost, akraba ve yakınlarını terk

edip hicret hayatı yaşamak zorunda kalan her kardeşimizin çektiği mağduriyette Ergenekon ve derin devletin payı vardır. Akıtılan kanların, dökülen gözyaşlarının, çekilen sıkıntı ve eziyetlerin, göğe yükselen ah–u figanların, dul kalan bacılarımızın, yetim kalan yavrularımızın, sönen ocakların, yavrusunu yitiren anaların ve daha nice acıların, mağduriyetlerin en büyük müsebbibi Ergenekon ve derin devlettir.

Bizi Ergenekon'la ilişkilendirmeye çalışanlar, Cemaat olarak bize çektirilen bunca acı, sıkıntı ve eziyetlere bilerek veya bilmeyerek ortak olduklarını bilmelidirler. Hizbullah Cemaati'ni yakın olsun, uzak olsun Ergenekon'la birlikte zikredenlere hakkımızı helal etmeyeceğimizi ve iyilik ya da kötülük namına işlenen bir zerrenin dahi kaybolmayıp önümüze konulacağı hesap gününde hakkımızı isteyeceğimizi, dost düşman herkes bilmelidir.

Müfterilere ve Cemaat'in şahsında İslam'a ve Müslümanlara düşmanlık edenlere, hiç kimsenin ahiretteki acıklı azaba uğramasını istemeyen Müslümanlar olarak şu nasihatte bulunuyoruz:

Gelin bu iftiralarınıza son verin. Bugüne kadar müfteriler hiçbir konuda amaçlarına ulaşamadıkları gibi, sizler de ulaşamazsınız. Şerefli Hizbullah Cemaati'ni karalayıp Müslüman halkımızın gözünden ve gönlünden düşürmeye çalışmanız, beyhude bir uğraştır. Müslüman halkımız; teneke ile altının, kömür ile elmasın, çakıl taşları ile incinin farkını çok iyi bilmektedir. Gelin, sizler de hakka teslim olup hakkın yanında yer alın. Şüphesiz akıbet, muttakilerindir.

Ve siz ey İslam düşmanları! Sizleri de içinde debelenmekte olduğunuz foseptik çukurundan İslam'ın gül kokulu gülistanına, küfür karanlıklarından, İslam'ın nurlu aydınlığı-

na; inkâr inatçılığından, Allah'a teslimiyete; içinizi kokuşturan kin, nefret ve düşmanlıktan kurtulup İslam'ın sevgi çemberine dâhil olmaya davet ediyoruz. Şüphesiz ölüm gerçektir ve şüphesiz ölümden sonraki diriliş de gerçektir. Ahiret haktır, cennet ve cehennemin varlığında hiçbir kuşku yoktur. Hesap da, mizan da gerçektir. Gelin yaptıklarınızdan dolayı hesaba çekilip cehennem azabına müstahak olmadan önce tevbe edip hakka teslim olun. Şüphesiz Allah, tevbe edenlerin tevbelerini kabul eder. Yok, eğer inkâr ve düşmanlıkta kalmaya devam ederseniz; Allah'ın azabının çok şiddetli olduğunu da bilmelisiniz.

Şehid Rehberimiz Hüseyin Velioğlu'nun Soyadı Etrafındaki Spekülasyon ve İftiralar

Hizbullah cemaatine yönelik iftira ve ithamlardan biri de, cemaat'in Aziz Rehberi merhum Şehid Hüseyin Velioğlu'nun soyadına ilişkindir. Evvela bilinmelidir ki her insanın maneviyatına ve fikriyatına uygun isim ve soy isim seçebilmesi, kişinin en doğal hakkıdır. Bir insanın hakkı olan bir seçimi yapması yüzünden ithama ve iftiraya maruz bırakılmasının hiçbir İslamî, ahlâki ve insani yönünün olmadığı ortadadır.

Hizbullah Rehberinin soy isim meselesine gelince şunları görürüz: Velioğlu ailesi eskiden beri halk arasında "Mala Weli" yani "Veli Ailesi" olarak bilinmektedir. Bunun sebebi ise 1800'lü yıllarda Osmanlı ordusunda gönüllü mücahid olarak Muş taraflarında savaşıp şehid düşen Veli adlı dedeleridir. 1978 yılında önceki soy isimlerini kendileri için uygun bulmayan Seyfettin Velioğlu ailenin soy ismini bugünkü şekliyle "Velioğlu" olarak değiştirir. Bunun merhum Hüseyin Velioğlu'yla bir ilgisi de bulunmamaktadır.

Bu gerçekleri bilmelerine ya da basit bir araştırmayla öğrenebilme imkânı bulunmasına rağmen her şeyden iftira ve itham çıkarmaya çalışanları ise Rabbimize havale ediyor ve gün gibi ortada olan bu husus için bu kadar açıklamayla iktifa ediyoruz.

Aziz Şehidimiz Sülhaddin Ürük'ün Nesebi Etrafındaki Spekülasyon ve İftiralar

Bilindiği gibi Hizbullah cemaatine yöneltilen iftira ve ithamlardan biri de cemaatin öncülerinden Aziz Şehid Sülheddin Ürük'ün nesebi ve ırkıdır. Evvela bilinmelidir ki bizler tüm ırklar gibi Ermenilerin de Allah'ın ayetlerinden bir ayet olduğuna ve tüm milletlerin bir tarağın dişleri gibi eşit olduğuna inanıyoruz. Üstünlük ise hiç şüphesiz takva sahiplerinindir.

Bilindiği gibi merhum Şehid, Mardin'e bağlı Mazıdağ (Şemrex) adıyla bilinen ilçedendir. Babasının adı Muhammed, Muhammed'in babası Şeyhmus, Şeyhmus'un babası ise Süleyman'dır. Görüldüğü gibi Müslüman olarak bilinen ve İslami isimlerle tesmiye edilen bir ailedendir. Yani hem kendisi, hem de nesebi, Müslüman'dır ve etnik köken olarak da Kürd'tür. Bunun dışında bir şey söylemek, hem Şehidimize, hem de onun nesebine iftira atmaktır.

HİZBULLAH KAMPLARI
İÇERİKLİ İFTİRA VE SPEKÜLASYONLARA CEVAP

Hizbullah Cemaati'nin kendisini muhafaza ve müdafaa etmesindeki hikmeti ve Allah'ın inayetini anlayamayanlar, işin içinde başka şeyler arama yoluna gittiler. Bunlar akılları gözlerine inmiş, hakikate kör kimseler olduklarından, Hizbullah'a askeri destekle kamp kurulduğu iftirasını ortaya attılar. Oysa bugün Hizbullah kampları olduğu söylenen köylerden hangisine gidilip araştırılsa ve orada yaşayanlardan sorulsa, bunun şiddetle inkar edildiği görülecek ve söylenenlerin iftira olduğu anlaşılacaktır. Akıl ve iz'andan yoksun bu iftiraları, kamp olduğu söylenen köyleri mercek altına almak suretiyle ortaya çıkaralım.

1– Yolaç (Susa) Köyü/Silvan–DİYARBAKIR

Bu köyün kamp olarak kullanılması stratejik açıdan mümkün değildir. Zira köy hem yola çok yakın hem de Silvan ilçesine birkaç kilometrelik mesafededir. Bir kampta en azından silahlı eğitim yapılabilmelidir. Bu köyü bilenler şunu da bilirler ki sadece tabancayla dahi bir el ateş etseniz dünya alem başınıza toplanır.

Bu köyde Hizbullah kampı olduğu iftirasına en büyük tokat da bir namaz vakti PKK militanlarının ellerini–kollarını sallaya sallaya köye gelip 10 Müslüman'ı camide katletme hadisesidir. Şayet bu köyde kamp olsaydı bunun olması düşünülemezdi. Bilindiği gibi 1992 yılının 26 Haziranında PKK bu köyü basmış ve camide 10 Müslüman'ı kurşuna dizerek şehid etmiştir.

2– Seki (Xerabêbena) Köyü ve Gönüllü (Dêrdîlê) Köyü/Gercüş–Batman

Bu iki köy, koruculuğu seçen köylerdendir. Bu nedenle, her iki köyden de Hizbullah'a ciddi manada destek çıkmadığı da bilinen bir gerçektir. Bunu özellikle 2000 sonrası Beykoz'da ele geçen arşivin neticesinde yapılan gözaltı ve tutuklamalardan dahi rahatlıkla anlayabiliriz. Zira bu iki köyden tek kişi dahi gözaltına alınmamış, soruşturmadan geçirilmemiştir. Dolayısıyla bu iki köyde kamp kurulduğunu iddia etmek, akıl dışı bir iftiradan başka bir şey değildir.

Seki Köyü'nde, eskiden beri başta köyün muhtarlığını yapan şahıs olmak üzere hiçbir köylü tarafından köyde Hizbullah kampı olduğu iddiası kabul edilmemiştir. Bırakınız köyde Hizbullah kampı olduğunu, Seki'de cami imamı olan bir şahsın, sırf Hizbullah Cemaati ile olan gönül bağından dolayı koruculardan çekmediği kalmamış ve nihayetinde, bir gün evi traktöre yüklenerek köyden çıkarılmıştır.

Aynı şekilde Seki Köyü muhtarı da eskiden beri askeriyenin Hizbullah'ı sorup soruşturduğunu, Hizbullah Cemaati'ne karşı tahammülü olmadığını dile getirmektedir. Dolayısıyla bu şartlarda bu köyde Hizbullah'ın kamp kurduğunu söylemek, akılla bağdaşır, insafa sığar bir iddia değildir.

3– Çiçekli (Şifêrê) Köyü/Gercüş–Batman

Kamp olduğu söylenen Çiçekli Köyü geçmişten beri dindarlığıyla bilinen köylerdendir. Orada oturan herhangi bir yaşlıdan sorarsanız, ta 7 yaşında iken babasının kendisini camiye götürdüğünü ve o günden bu güne cami ve cemaat ehli olduğunu söyleyecektir. Bunu akıllarına sığdıramayanlar, köylünün dindarlığının altında art niyetler arayarak köylüye baskı yapmaktan geri durmamışlardır.

1990 yılından 1993 yılına kadar 27 korucunun bulunduğu bu köy, askeriye'nin camideki Fakihleri (ilim talebelerini) ve imamı köyden kovmalarını istemesi üzerine iki seçenekle karşı karşıya bırakılır. İzzeti tercih eden köylüler silahı bırakır ve camilerine sahip çıkarlar. Bunun üzerine askeriye baskısını arttırır ve köye operasyon üzerine operasyon yapar. Öyle ki bu durum çocukların psikolojisini bozar.

Kimi zaman insanlar bağlarında ve bahçelerinde çalışırken operasyon yapılıp yükleri didik didik edilirken, kimi zaman ansızın evleri basılıp, darmadağın edilir, değerli eşyaları çalınır, bazen de hutbe sırasında cami basılıp insanlar ibadetten alıkonurdu. Bunlarla da yetinilmemiş, getirdikleri mühimmatı cami köşelerinde kazdıkları toprağa gömüyor böylece köylüleri zan altında bırakmaya çalışıyorlardı. Bunlar dahi az gelmiş olacak ki duvar diplerine, cami tuvaletlerine esrar ve benzeri uyuşturucu maddeleri bırakıyorlardı.

Ancak tüm baskın ve komplolar boş çıkar. Zira köylülerde herhangi bir art niyet ve kötülük bulunmamaktadır. Ancak rahatsızlık duyulan şey, olumsuz bir şeyin varlığı değil, İslam'ın yaşanmasının ta kendisidir.

Çiçekli Köylüleri Gercüş'e götürülerek ağır işkence ve hakaretlere maruz bırakılır. Bununla yetinilmez koruculuğu ter-

cih eden köylerin dolmuşları bu köye uğramaz. Köylü tam bir baskıya maruz bırakılır. Bu arada PKK, tehdit kasetlerinde bu köyün 50 gün içerisinde yakılıp yerle bir edileceğinden bahseder. Bilal ismindeki karakol komutanı cami basar, Metin yüzbaşı ve Ahmet yüzbaşılar da köylüye kin kusar.

Hizbullah'ın bu köyde kamp kurduğu iddiaları, Uğur Dündar'ın Arena programına servis edilen bir haberden ibarettir. Kestikleri ağaçlardan kendilerine çardak yapan işçilerin çardakları gizlice görüntülenerek bunun kamp olduğu iftirası atılır. Bunun üzerine diğer köy muhtarları, korucular ve askeriye toplanıp köyde keşif yapar. Helikopterler köy üstünde uçmaya başlar. Ancak kamp olduğu söylenen şeyin basit işçi çardakları olduğu açığa çıkar. İşte Çiçekli Köyü'nün Hizbullah ve kamp iddiası ve iftirası budur.

4–Kavak Mezrası (Xirbêsma'îl)/Gercüş–Batman

Kavak mezrası Batman'dan Gercüş'e giderken yol üzerinde sayılabilecek bir yerde olup Hizbullah'ın kamp yapmasının mümkün olmadığı köylerdendir.

Bu köy 1991 yılının sonbaharında PKK'lilerin rahatça gelip köylüleri yardım ve destekle tehdit ettiği bir köydür. Ancak köy halkı dindar olduğu için zamanla PKK ile arasında sürtüşme yaşanır. Her zaman ve her yerde olduğu gibi bu kez de Kavak Mezrası, sırf PKK'nin saflarında yerini alıp dindarlığını terk etmediği için hedefe oturtulur. Bu yüzden de köye gözdağı vermek ve bir daha PKK'ye karşı gelmesini önlemek için köye saldırı düzenlenir. Köylüler bu saldırıyı, Allah'ın yardımıyla ellerindeki basit silahlarla savarlar. Bu saldırının püskürülmesi ve PKK'ye karşı koyma hadisesi, PKK tarafından hazmedilmeyip bunu bir antipropaganda aracına dönüştürme yoluna gidilir.

"Askerler onların etrafında nöbet tutuyor, etrafları elektrik telleriyle kaplıdır. Asker sabaha kadar nöbetlerini tutmaktadır"

diye iftira ve karalamalarda bulunurlar.

Bu propagandayla amaçları mütedeyyin köylünün ölümünü meşrulaştırmaktı. Bir gün Müslümanları öldürdüklerinde haklı çıkmak,

"Bunlar zaten devletin ajanıydı"

demeleri içindi. Hâlbuki köylünün kesinlikle devletle hiçbir münasebeti bulunmamaktaydı...

Bu saldırının üzerinden 3–4 ay geçtikten sonra, PKK tarafından şöyle bir mesaj gönderilir:

"Ya güttüğünüz davanızı terk edersiniz, ya da sizi öldürürüz."

Bu ortamda köylü kendi kendini muhafaza etmek durumunda kalır. Zira asker gece çatışmalarına müdahale etmemekte, sonraki gün saat 10.00 sularında gelmekteydi. Tabi baskı tek taraflı da değildi. Bir taraftan PKK diğer taraftan devlet baskı uygulamaktaydı. PKK,

"bizim yandaşımız olmalısınız"

derken, devlet de

"korucu olmalı bize çalışmalısınız, korucu olmazsanız elimizden kurtuluşunuz yoktur"

diye baskı uyguluyordu.

Saldırıdan sonra asker köye o kadar baskı yapar ki, adeta köyden çıkmaz olur. Baskın yaptıklarında, yanlarına Dıfnê Köyü'nün korucu olan muhtarını da almaktadırlar. Dıfnê Köyü muhtarının adı Mehmet Salih ORHAN olup halen de JİTEM'le birlikte çalışmaktadır. Son zamanlarda

İstanbul'a gidinceye kadar Ankara'da bulunmaktaydı. Bu şahıs, Cemaat mensuplarının yanında kendisini Cemaatten, PKK'nin yanında ise PKK'den gösteren, ancak sadece devletçi olan ve her kılığa girebilen birisiydi.

İşte bu muhtar, askerin başındaki Yüzbaşıya:

"Yüzbaşım hiç üzülme! Ya bizim arkadaşımız olur, korucu olup devlete yardımcı olurlar; ya da bir tekini bile köyde bırakmam"

diyecek kadar habis ruhlu bir insandır.

İşte bu şekilde çift taraflı bir zulmün mağduru olan bir köyde kamp yapılabileceği iddia ve iftirası, ancak şeytanın avenesinin kendisini aklamak için uydurabileceği akıldışı bir iftira olur.[1]

---

[1] *"... Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Faruk Cömert'in, "Hizbullah'ın PKK'ya karşı kullanıldığı söyleniyordu O zaman bunun yanlış olduğunu söyledim. Valiyi de uyardım" sözlerinin üzerinde önemle durulması gerekiyor.... Hizbullah örgütünün bu kadar büyümesinde güvenlik güçlerinin gerçekten katkısı var mı? Katkısı varsa, nasıl oluyor da, ayını devlet binlerce Hizbullah militanını yakalayıp cezaevine atıyor?... İşte ortada müthiş çelişkiler var.*

... Hizbullah örgütünün Hasankeyf ve Gercüş yöresinde kamplarının bulunduğu, jandarma denetiminde eğitim aldıkları da öne sürülmüştü. TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu, olayların merkezi konumundaki Batman'da da görevlilerin ifadelerini video kasete aldırdı. Komisyon Başkanı Sadık Avundukluoğlu, dönemin Batman Emniyet Müdürü Öztürk Şimşek'e soruyor:

- Hizbullah'ın Jandarma korumasında kampları var mı?

- Evet, evet..Biz de bu söylentileri duyduk. Araştırdık. Ancak böyle bir şeyin olmadığı anlaşıldı.

Bu kaset o dönemde bir televizyon kanalında yayınlandı. Ama Emniyet Müdürü Öztürk Şimşek'in cevabının sadece "evet, evet" sözcükleri yer aldı. Cümlenin gerisi getirilmediği için Batman Emniyet Müdürü sanki "Hizbullah'ın Jandarma korumasında kampları bulunduğunu" söylemiş gibi oldu ve bu iz bir daha da silinemedi.... →

Terörle mücadele konusunda o günlerde Batman Valisi Salih Şarman'ın etkili çalışmalar yürütüyordu. Kendisine bu iddiaları sorduğumda şunları söylüyor: "Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Başkanı Sadık Avundukluoğlu'nu telefonla aradım. Kendisi de Emniyet Müdürünün sözlerinin kesildiği ve yanlış anlamalara meydan verildiği için çok üzüldüğünü söyledi. Bana Emniyet Müdürü Öztürk Şimşek'in ifadesini faksla geçti. Kendisi de bu durumu düzeltmek için basın toplantısı yapacağını söyledi. Aynı gün ben Batman'da basın toplantısı yaptım. İçişleri Bakanlığı da yazılı basın açıklaması yaptı. Sadık Avundukluoğlu, sanki bunlar yaşanmamış gibi televizyonlara çıkıp Hizbullah'ın Jandarma korumasında kamplarının bulunduğunu dönemin Emniyet Müdürü Öztürk Şimşek'in ifadesinde belirttiğini söylüyor. 180 derecelik dönüş karşısında şaşırdım."

... Salih Şarman, o günlerde Hizbullah'ın devlet tarafından destek lendiği, jandarma denetiminde kampları bulunduğu söylentilerinin de yayıldığını belirtiyor ve sözlerini şöyle sürdürüyor:

"MİT Başkanı, Emniyet Müdürü, İl Jandarma Alay Komutanı'nı toplayıp Hizbullah'ın devlet tarafından kullanılıp kullanılmadığını, kullanılıyorsa il valisi olarak bunu bilmek istediğimi söyledim. Ağız birliği etmişcesine böyle bir şeyin kesinlikle söz konusu olmadığını söylediler. 'Ara sıra kullanıyoruz' bile demediler."

... Hizbullah'ın Hasankeyf ve Gercüş yöresinde kamplarının bulunduğu yolunda kendisine bazı bilgiler ulaştığını anlatan Şarman, "Vilayet tekiler Ankara'ya gittiğimi sandığı günlerde ben daha önce ayarladığım yerel kıyafetleri giyip çok güvendiğim korucubaşları ile birlikte kamp olduğu söylenen yerleri bir hafta dolaştım. Daha sonra aynı yörelerde helikopterle alçaktan uçuş yaptık, şüpheli yerlere indik. Ancak böyle bir kampın varlığını saptayamadık" diyor...

Jandarma Genel Komutanlığı, böyle bir kampın olmadığını komisyona bildirmiş. Bu iddiaların ortaya atıldığı günlerde İçişleri bakanlığı'nın yaptığı yazılı açıklama ise "Seki, Gönüllü ve Çiçekli bölgelerinde kamp mevcut olmadığı gibi, jandarma birliklerince bu ve buna benzer yasadışı herhangi bir örgüte destek verildiği şeklindeki iddialar da tamamen gerçek dışıdır..." deniliyordu.

Dönemin Batman Emniyet Müdürü Öztürk Şimşek'e "Siz, Jandarma denetiminde Hizbullah kampı olduğunu söylediniz mi?" diye soruyorum. Şimşek şu karşılığı veriyor:

"Konu inanılmaz bir biçimde saptırıldı. Olayın aslı şu: Komisyon üyeleri bizimle görüşmeden önce kendi deyimleriyle 'Demokratik örgütler'

ile görüşmüşler. Hangi demokratik örgütlerse bunlar, Batman'daki faili meçhul cinayetlerle ilgili komisyon üyelerine bilgi vermişler. Bizimle gö - rüştüklerinde Batman'daki cinayetlerin devlet tarafından yapıldığına da - ir bilgiler aldıklarını söylediler. Polis ve jandarma bu işe girmemiş olsa ci - nayetlerin olmayacağını söylediler. Biz de 'evet, evet biz de duyduk. Araştırdık ama, bunların aslı yok…' dedik. Tüm konu bu. Bunu tutup da yarıya yarıya bölük pörçük edilerek açıklanması yersiz." **(Saygı Öztürk, "Bu İddialar, Emniyet Müdürünü Kanser Etti" Başlıklı Yazısından, 11 Ekim 2010 Pazartesi, Spot Haber Google)**

KİŞİSEL SAVUNMAM

Her ne kadar şimdiye dek okuduğum kısım, dolaylı olarak kişisel savunma bağlamında ele alınsa da direkt şahsımla alakalı olarak birkaç hususu belirtmem gerekiyor.

Mütalaa incelendiğinde hakkımdaki suçlamaların 146'ya taalluk eden kısmı 1994 yılına kadar işlenmiş suçlarla ilgilidir. 1994'ten sonraki faaliyetlerim ise üyelik kapsamındadır.

Yani bu gün, 15 yıl önce işlenen suçlarla yargılanıyorum. 15 yıl önceki kaotik ortamı savunmanın çeşitli yerlerinde tasvir etmeye çalıştım. Bunları tekrar etmeye gerek görmüyorum. Ben o yılların atmosferini ne kadar anlatsam da yaşamadan bilemezsiniz, anlayamazsınız. Bilmediğiniz, anlayamayacağınız bir konuda yargılama yapmanın hukukla ne derece bağdaştığını herkesin takdirine havale ediyorum.

O yıllar, PKK'nin yoğun eylem yaptığı yıllardı. Ancak bu eylemler yeterli görülmemiş, akıtılan kan ve gözyaşları az bulunmuş olmalı ki PKK'nin hanesine yazılacak birtakım eylemler devlet eliyle işlenmişti. O yıllarda bölgede görev yapan üst rütbeli emekli bir subay olan Altay To-

kat; *"Savcı ve hâkimleri hizaya sokmak için evlerinin çevresine bomba attırdım"* diyerek benim bu sözlerimi doğruluyor. Altay Tokat; kaç hâkim ve savcının evinin çevresine bomba attırmış, bu faaliyetleri neticesinde kaç kişi ölmüş, kaç kişi yaralanmış, ne kadar maddi hasara sebep olmuş, Altay Tokat gibi daha kaç tane bombacı general var bilemiyoruz. Çünkü hiçbir savcı hizadan çıkarak, bu adam hakkında bir inceleme yapamadı ve konuştukları ile yaptıkları kendisine kâr kaldı.

Bahsettiğimiz ortamı belki de en iyi anlatan sözler Altay Tokat'a ait işte bu sözlerdir. Dolayısıyla devletin; adeta PKK ile el ele vererek milleti canından bezdirdiği bir ortamda yaptığımız her şey nefs–i müdafaa kapsamında ele alınmalıdır.

Ben sizleri cesarete ve onurlu bir duruşa davet ediyorum. Sizleri, size dayatılan, bombalarla, silahlarla zorla konulduğunuz "hiza"dan çıkmaya davet ediyorum. Siz ancak; 15 yıl önceki suçlamalarla karşınıza getirilmiş kişileri beraat ederek bu hizadan çıkabilirsiniz. Bombaların gücüyle oluşturulmuş bu onur kırıcı "hiza" ancak bu şekilde bozulur ve manen hürriyetinize kavuşmuş olursunuz.

Türkiye'deki kokuşmuş statüko, yanlış oturtulmuş dengeler ancak böyle bir kararla alt üst olur ve her şey yerli yerine oturur.

Bu onurlu duruşun yerine ceza vermeyi tercih ederseniz, tarih bunu şöyle kaydedecektir: *"Cemal Tutar, filan tarihte bombaların gücüyle hizaya sokulmuş hâkimler tarafından falan cezaya mahkûm edildi."*

Sonuç her ne olursa olsun; *"Takdir–i İlahi böyle tecelli etti"* diyerek Rabbimize hamd edeceğiz. Bizim için de-

ğişen çok fazla bir şey olmayacaktır. Çünkü zindanda da olsak, saraylarda da olsak bu fani dünya hayatının biteceğine iman etmişiz. Neticede hepimiz fani dünya hayatından sonra baki âleme göçecek ve "Mahkeme–i Kübra"da, Allah'ın huzurunda hesap vereceğiz. Bu yüzden Rabbimize; *"Kahrın da hoş, lütfun da hoş"* diyerek hamd ediyoruz.

1980–2000 arasında geçen yirmi yıl boyunca, kulluk görevimizi yerine getirmek için çaba ve emek sarf ettik, koştuk, koşuşturduk. Bu müddet içinde yaptığımız güzel ve hayırlı işleri Mevla'm kendisi için kabul etsin. İnsan olmamız hasebiyle yaptığımız yanlış ve hatalarımız için de Cenab–ı Allah'tan af dileyerek taksiratımızı bağışlamasını niyaz ediyoruz.

Gerek akibeti bizimkiyle benzerlik gösterdiği için, gerekse vefa borcunu ödemek adına, Şeyh Said Kıyamı'nın öncülerinden **Şehid Hanili Salih Bey**'in idamdan önce kaleme aldığı dizeleri okuyarak savunmama son veriyorum:

Gerçi enzar–ı ehibbadan dahi dûr olmuşuz,
Rahmet–i Mevla'ya yaklaşmakla mesrur olmuşuz.

Hak yolunda müflis–u hane–harab olduksa da,
Bu harabiyetle biz manada ma'mur olmuşuz.

Ehl–i hakkız, korkmayız idamdan berdardan,
Çünkü te'yid–i İlahi ile mensur olmuşuz.

Hâkim–i Mübtil yedinden madrubin olduksa da,
Emri Hakla Şarrı Garra hakkını ifaya memur olmuşuz.

Kul bize zulmen mucazat etse de perva etmeyiz,
Şüphemiz yoktur ki, indialahta me'cur olmuşuz.

Salih'im, ehl–i salahım. Dine can kıldım feda,
Lütfü hakla teşnegan–ı ab–ı Kevser olmuşuz.

ADRES **03.07.2009**

D TİPİ KAPALI CEZAEVİ
B BLOK 1. KISIM 3. ODA
DİYARBAKIR

Cemal TUTAR

MEHMET VAROL'UN SAVUNMASI

6 NOLU AĞIR CEZA MAHKEMESİNE
DİYARBAKIR

Dosya No: 2000/171
Konu: Esas Hakkındaki Savunmam
Savunmasını Veren: Mehmet Varol

Beşeri tağutların sevgisini değil, Hz. Muhammed aley - hisselatu vesselam ve O'nun takipçilerinin sevgisini kalbimize yerleştiren Allah'a hamd olsun.

Küfrü, zulmü görüp tanıdıktan sonra çaresizlik içerisin - de oturmayı değil, cihad aşkı ile davranmayı bize ihsan eden Allah'a hamd olun.

Menfaat, korku ve bencillik putlarından uzaklaştırıp aza - bının, gazabının, şefkatinin, rahmetinin havf ve reca terazi - sini aklımızdan çıkarmayan Allah'a hamd olsun.

Zalimlerden, müstekbirlerden nefret ettirip onların ya - nında değil; mazlumların, mustazafların yanında yer alma - yı nasip eden Allah'a hamd olsun.

Ümmetin fer'i ihtilaflarını; ümmeti parçalamak için Müslü - manları ayrıntılarda boğarak birbirine düşüren emperyalizmin ırkçılık tuzağına da düşürmeyen Allah'a Hamd olsun.

Mahlukatın en şereflisi, en faziletlisi, en ekremi, alemle - re rahmet olarak gönderilen, müttakilerin imamı, mücahid - lerin lideri Hz. Muhammed aleyhisselatu vesselama, O'nun pak ehl–i beytine ve ashabına salat ve selam olsun.

Bizler Hizbullah cemaatinin mensubu olmak ve İslam şeriatını hâkim kılmaya çalışmakla suçlanmaktayız ve on yıldır bu salonda yargılanmaktayız. Hatta terörist olarak lanse edilmekteyiz. Doğrusu Hizbullahi mücadelenin hak olduğuna ve hakkaniyetine dair delil ve mesnetleri zikretme ihtiyacı duymuyorum. Zira Hizbullah'ın davası İslam ve Kur'an'dır. Bin dört yüz yıldır bu halk Müslüman'dır. İslam'a ve Kur'an'a göre idare edilmeyi istemektedir. Bu da her toplum ve halkın olduğu gibi halkımızın en büyük ve en tabii hakkıdır. Ne var ki TC kuruluşundan bu yana bu hakkı halkımızdan zorla ve hile ile almış buna karşın Hıristiyan batının kültürünü, yasalarını ve emperyalist ideolojilerini dipçik zoruyla halkımıza dikte etmiştir. Bu dayatmayı kabul etmeyen halkımıza her türlü zulüm, işkence, katliam, sürgün ve zindan reva görülmüştür. Sayıları milyonla ifade edilen mazlum Müslüman bu nedenle katledilmiş, bir şapka kanunu için binlerce insan darağacına gönderilmiştir.

Bu halk laik değil, Müslüman'dır ve İslam'a göre idare edilme hakkına sahiptir. Bu hakkı gasp edilmiş ise burada gaspçılar suçludur halk ise mağdur ve masumdur. Bu me-

yanda şayet birilerine terörist denilecekse hak sahibine değil, hakkı gasp edene denilmelidir.

Halkımız İslam'ı kabul ettiği ilk günden beri Kur'an-ı Kerim'i kendisine yegâne rehber ve Hz. Peygamber Sallallahu aleyhi ve sellem'i yegâne örnek ve önder seçmiştir.

Kur'an-ı Kerim ise Allah–u Teâlâ'nın kelamıdır ve Hz. Cebrail aleyhisselam vasıtasıyla Peygamberimiz Sallallahu aleyhi ve sellem'e vahyetmiştir. Allah'u Teala Kur'an–ı Kerim'i insanoğluna kıyamete kadar hiç eskimeyecek, zayıflamayacak, sönmeyecek ve tahrif edilmeyecek bir düstur ve yol gösterici bir mesaj olarak göndermiştir. İnsanoğlunun kıyamete kadar muhtaç olacağı her şey Kitab–ı Mubin'de beyan edilmiştir. Kur'an-ı Kerim'de insanın mükellef tutulduğu yerine getirmekle sorumlu kılındığı dört temel konu ayrıntılı olarak zikredilmiştir ki bunlar akide, ibadet, ahkâm ve ahlak konularıdır.

Akide, iman edilmesi gereken altı esası içermektedir. Bunlar Allah'a, Meleklere, kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe ve kadere imandır.

Allah'u Teâlâ'nın varlığına, birliğine, tüm kemal sıfatlarının ona has olduğuna, tüm noksanlıklardan münezzeh olduğuna iman etmek yani yakinen bilmek ve tasdik etmek...

Bu kâinatı ve içindeki her şeyi Allah yarattı. Her şey O'nun mülküdür. Tek hakim O'dur.

Bizlere doğru yolu göstermek, dünya ve ahiret saadetini öğretmek için peygamberler ve kitaplar göndermiştir. Bunlar vasıtasıyla yapılması gereken helalleri ve yapılmaması gereken haramlarını duyurmuş; Rabbine itaat edene ebedi mükâfat verileceğini, itaat etmeyenin de ebedi cehennem azabına çarptırılacağını vaat etmiştir.

Kur'an-ı Kerim insan için en uygun en mükemmel saadeti sağlayan ahlak kurallarını, insanın kalp huzurunu sağlayan ve Rabb ile münacatı ifade eden ibadeti, tıpkı bizim gibi imtihan edilmiş olan önceki toplulukların kıssalarını; iman edenlerle etmeyenlerin, mazlumlarla zalimlerin, salihlerle facirlerin, hak davetçileri ile davet düşmanı tağut ve diktatörlerin, "Allah'ın emirleri ve hükümleri doğrultusunda yaşanılmalı" diyen peygamberlerle kendi uydurduğu kanunlarla insanları idare etmeye çalışan sahte ilahların çekişmelerini ve kıssalarını ihtiva ettiği gibi öyle de kıyamete kadar tüm insanlar ve cinlerin uymakla mükellef tutulduğu ahkâmları içermektedir. Aynı zamanda da bir anayasa ve kanun kitabıdır. Orada helal –yani serbest olan şeyler– ve haramlar –yani yasaklar– vardır; insanlar arasında çıkan husumetleri giderecek hükümler vardır.

Peygambere iman ise şu demektir: "Yakinen biliyorum ve tasdik ediyorum ki Peygamberler Allah–u Teâlâ'nın akıl sahiplerine gönderdiği elçileridir. Söyledikleri her şey haktır, getirdikleri kitaplar Allah–u Teâlâ'nın kelamıdırlar, haktırlar ve doğrudurlar.

Peygamberimiz Hz. Muhammed Sallallahu aleyhi ve sellem son peygamberdir ve ondan sonra peygamber gelmeyecektir. Kur'an-ı Kerim de son kitap ve son mesajdır. Bu nedenle kıyamete kadar gelecek olan tüm insanlar ve cinler Peygamber Efendimize Sallallahu aleyhi ve sellem ve Kur'an-ı Kerim'e iman etmekle mükelleftirler. Kıyamete kadar geçerli olacak olan yegâne hüküm ve sistem Kur'an-ı Kerim ve peygamberimiz Sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetidir. İmanın gereği budur.

Şeriat kelimesi lügatte "yol" manasına gelmektedir. İslam terminolojisinde ise Kur'an'ın ve Sünnetin içerdiği hü-

kümlere "Şeriat" denmektedir. Bir başka tabirle Allah–u Teâlâ'nın kullarına gönderdiği ve tabi olmalarını istediği yoldur, yani "din"dir.

Kur'an-ı Kerim'de **Casiye suresi 18–22. ayetlerde** mealen şöyle buyrulmaktadır:

"Sonra seni de bu emirden bir şeriat üzerine kıldık; öyleyse sen ona uy ve bilmeyenlerin heva (istek ve tutku)larına uyma.

Çünkü onlar, Allah'tan (gelecek) hiç bir şeyi senden savamazlar. Şüphesiz zalimler, birbirlerinin velisidirler. Allah ise, muttakilerin velisidir.

Bu (Kur'an), insanlar için basiret (nuruyla Allah'a yönelten ayet)lerdir, kesin bilgiyle inanan bir kavim için de bir hidayet ve bir rahmettir.

Yoksa kötülüklere batıp-yara alanlar, kendilerini iman edip salih amellerde bulunanlar gibi kılacağımızı mı sandılar? Hayatları ve ölümleri bir mi (olacak)? Ne kötü hüküm veriyorlar.

Allah, gökleri ve yeri hak olarak yarattı; öyle ki, her nefis kazandıklarıyla karşılık görsün. Onlara zulmedilmez."

Ayeti kerimede görüldüğü gibi **"Şeriat"** tabi olunması istenen dindir. Ayrıca Şura Suresi 13 ve 21. ayetlerinde ve Maide Suresi 48. ayetinde de aynı şekilde **"Şeriat"** kelimesi geçmektedir. Bu konuyla ilgili olarak detaylı bilgi için tefsirlere müracaat edilebilir. Ve bütün tefsirler de size aynı şeyi söyleyecektir. Yani Şeriat'in eşittir Din olduğunu...

Evet, Hizbullah'ın davası çok net ve açıktır. İslam ve Kur'an'dır. İstediği yönetim biçimi bu halkın yüzyıllardır canı pahasına savunduğu İslam Şeriatı'dır. Bu iddiamızın en

açık delili tüm Hizbullah mensuplarına yöneltilen suçlama olan "Mevcut düzeni kaldırıp yerine şer'i esaslara dayalı bir yönetim kurmak" ifadesidir.

İkinci delil ise Hizbullah mensuplarının çoğuna yöneltilen camide Kur'an-ı Kerim dersi vermek veya almak suçlamasıdır. Hizbullah'tan ceza verilenlerin dosyalarına bakıldığında hepinde ortak olan nokta bu iki suçlamanın yer almasıdır.

Şair şöyle der:

"Fazilet, düşmanın bile haklılığını itiraf etmesidir."

Ne yazık ki bin dört yüz yıldır İslam diyarı olan bu topraklarda canlarını nesiller boyu Kur'an'a ve İslam Şeriatine siper eden bir milletin torunları bin dört yüz yıldır İslama ve Müslümanlara düşmanlık etmiş, kin kusup ve nefret etmiş haçlıların ve batılı düşmanların ideolojileri ve çıkarları adına bizi yargılıyor ve bizi şeriat istemekle, Kur'an dersi vermekle suçluyor, azılı terörist muamelesi yapıp yıllar boyu cezaevlerinde aleyhimizde amansız mahkemeler kuruyor.

Bu duruma ağlamak mı lazım gülmek mi bilemiyorum. Bizi yargılayanların kimliğinde İslam yazıyor. İlk suçlama Allah'ın hükümlerini istemek. Eğer Müslüman iseler bu suçlama ne anlama geliyor? Eğer değilseler kimliklerindeki din hanesinde yer alan "İslam" ibaresi ne oluyor?

Özet olarak bu salonda Allah–u Teâlâ'yı meleklerini ve buradaki herkesi şahit tutarak itiraf ediyorum ben şu an mevcut insan ürünü, uyduruk ve zalimane kanunları redde - diyorum. Onu kaldırıp yerine Allah'ın Şeriatini ikame et - mek istiyorum. 15 yaşından beri bu şuuru aldım, bunun için çalıştım ve bu amaçla da Hizbullah'a biat ettim. Halen

de bunu savunuyor ve Rabbimden bu ahit üzere canımı al - masını istiyorum. Bu mukaddimeden sonra mahkeme süre - ciyle alakalı birkaç şey söylemek istiyorum.

Biz bu mahkeme solanlarına neredeyse on yılı aşkın bir süredir her defasında türlü eziyetlerle getirilip götürülmekteyiz. Tüm bu getir–götürlerin neticesi ise bir hiç, bir sıfırdan öte bir şey değildir. Hem yargılama bakımından hem de hak–hukuk bakımından netice bir hiçtir.

Bu durum mahkeme duvarlarını süsleyen "Adalet mülkün temelidir" vecizesiyle tam bir tenakuz halini yansıtıyor aslında.

Devletler ve toplumlar sahip oldukları hukuk sistemi ve işleyişi açısından dörde ayrılırlar:

Bunlardan *birincisi*; iyi ve adaletli kanunlara sahiptir ve bu kanunlara uyulup hiçbir ikircikli uygulamaya girmeden, tereddütlere mahal vermeden kanunları işletir.

*İkincisi*nin; iyi ve adaletli kanunları vardır, ama bu kanunlara tam riayet edilmez ve çoğu zaman keyfi uygulamalar hâkim olmaktadır.

*Üçüncüsü*nün kanunları kötü ve zalimanedir. Bununla beraber 'kanun kanundur' denilip harfiyen bu kanunlara uyulmaktadır.

*Dördüncüsü*nün ise kanunları kötü ve zalimanedir. Ama bunlara dahi tam uyulmaz ve keyfi uygulamalarla toplum kaos, şiddet, anarşi ve teröre sürüklenir.

Herhalde yaşadığımız bu ülke, bu dördüncü tür ülkeler grubunda olsa gerek. Yaşadığımız ülke ve içinde bulunduğumuz toplum, öylesine marazi bir sisteme layık görülmüştür ki, doksan yıla varan ülke tarihinde kaos, şiddet, anarşi, gözyaşı ve zulümden başka bir şey yaşanmamıştır.

Bu tespitin gün gibi aşikâr bir hakikat olduğuna en büyük şahit, yakalandığımız ilk saniyeden itibaren şu anımıza kadar on yıl boyunca gözaltı, cezaevi ve mahkeme aşamalarında her türlü mağduriyet ve mazlumiyeti tatmış olan bizleriz ve bizler gibi buralardan gelip geçmiş binlerce mazlum ve mağdur Hizbullahilerdir. Yine bölge insanı, ta cumhuriyetin kurulduğu yıllardan itibaren devletin hep soğuk yüzünü görmüş, devletin sopasını başında ve ensesinde hissetmiştir. Mazlum ve Müslüman Kürt Halkı; katliamlar, sürgünler, zulümler, ikinci sınıf vatandaş muamelesi görme, dilinin ve kültürünün yasaklanması, kılık ve kıyafetine yönelik baskılar ve daha onlarcasını sayabileceğimiz zulümlerin muhatabı olarak yukarıda yaptığımız tespitin canlı şahididir.

Biz on yıl önce bu salonlara ilk getirildiğimizde, masaların üstünde koca hacimli, ama içerik açısından boş ve anlamsız dosyalar vardı. Aleyhimizde ispatlanmamış ve bu konuda hiçbir geçerli delil sunulmamış koca koca iddialar ve iftiralar vardı. Geçen on yıllık sürede hiçbir şey değişmedi. O dosyalar koca gövdeli ve geçersiz içeriğiyle ortada olduğu gibi duruyor. İddiaların ise ispatlama şöyle dursun, lehimizde ortaya çıkan delillerle çoktan iftira ve buhtan oldukları kanıtlandı. Buna rağmen iddialarda bir değişiklik olmadı. Gerçek şu ki bu süre zarfında adına yargılama diyebileceğimiz bir hukuk işleyişi gerçekleşmedi. Hiçbirimizle ilgili somut bir yargısal aktiviteye rastlamadık. Sadece hukuken bir gün dahi cezaevinde bırakılmayacak olan bir iki masum insan, yıllar sonra tahliye olabildiler. Tabi bu süre zarfında hiçbir suçları olmadığı halde, cezaevinde kalan Musa Özer ile Turan Arı adlı kardeşlerimiz, esaret altında, mazlumca vefat edip hakkın rahmetine kavuştular.

Bu on yıllık sürede değişen bir şey varsa, o da mahkeme heyetinin simalarıdır. Sadece yargıç ve savcıların simaları değişti. Ama simalar değişmesine rağmen tavırlarda, önyargılarda, bize bakış açılarında hiçbir değişiklik olmadı. Gelen, gidenle aynı oldu.

İşte bu minval üzere cari olan bir ortamda ne yargılamanın, ne duvarlarda yazılı olan "Adalet mülkün temelidir" gerçeğinin, ne de bizim yapacağımız savunmaların bir anlamı olacaktır.

Dolayısıyla asılsız ve mesnetsiz iddialara ve hatta iftira niteliğindeki suçlamalara karşı hukuk ve kanun mülahazasıyla savunma yapmanın abesle iştigal olacağı, şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortadadır.

Hizbullah cemaatinin ve vefalı fertlerinin yirmi yıllık süre zarfında devlet tarafından bilinçli, programlı ve sistematik bir şekilde uğradığı eziyet, işkence ve vahşetin bir benzerine bu toprakların tarihinde rastlamak mümkün değildir. Doğrusu bu öz be öz İslam diyarında, dünyada eşine az rastlanır bir zulme maruz kaldığımızı söylemek yanlış olmayacaktır.

Devlet, son yirmi yılda yirmi binden fazla dindar insanı, Hizbullahi olduğu gerekçesiyle gözaltına almış ve tamamını kötü muamele, kaba dayak ve işkenceden geçirmiş, birçoğuna bu acımasız uygulama günlerce, hatta haftalarca yapılmıştır. *Ben 2,5 ay, Edib Gümüş ve Cemal Tutar altışar ay, buradaki diğer kardeşlerin hemen hepsi ikişer ay veya en az 45 gün gözaltında tutulup işkencelerden geçirildik.*

Siz de biliyorsunuz, biz de biliyoruz ve bütün dünya da biliyor ki devletin güvenlik birimleri bu işkenceleri ve çok daha fazlasını yapmıştır. Türkiye Cumhuriyeti uluslararası anlaşmalara imza atarak işkencenin insanlığa karşı işlenen

bir suç olduğunu kabul etmiştir. Demek oluyor ki son birkaç yılı hariç tutarsak, devlet tüm tarihi boyunca sistematik bir şekilde insanlığa karşı suç işlemiştir. Bu da bilinen ve artık herkesçe kabul edilen bir gerçektir.

Biz, bütün insanlık adına bu işkencelerin hesabını soracak değiliz. Zaten buna gücümüz de yetmez. Ama bu suçun bilfiil bize karşı işlenmiş olan kısmını dünyaya ve insanlığa duyurmak boynumuzun borcudur.

Evet, devletin güvenlik güçleri yirmi yıllık bir sürede en az yirmi bin kardeşimize karşı bu suçu en aşırı ve gaddarca yöntem ve tarzlarla işlemiştir. Bu durum, bütün insanlığın bilmesi gereken bir hakikattir. Ama insanlığın bilmesi gereken hakikat ve bu suçtan büyük bir suç daha vardır. O da mahkemelerin, devleti işkence mağdurlarına tazminat ödemeye mahkûm etmeleri gerekirken, işkence altında alınan ifadelere, zorla imzalattırılan belgelere dayanarak işkence mağdurlarının on yıllarla, müebbetlerle ifade edilen cezalara mahkûm ettirilmesi suçudur. Ve bu suç, işkence yapma suçundan daha büyük bir suçtur.

Polis ya da jandarma, kişileri belli bir müddet işkenceden geçirmekte ve bu şekilde o kişilere sadece işkence zulmü yapmaktadır. Ama mahkemeler, o masum biçareleri yıllarca cezaevine atarak onların ailelerine, akrabalarına ve belki de toplumun tümüne eziyet vermekle zulüm etmektedirler. İşkence, insanlığa karşı işlenmiş bir suç ise, işkence mağdurunu işkence ile alınan ifadelere dayanarak zindanlara atmak, kâinatın bütün sakinlerine ve zerrelerine karşı işlenmiş bir suç olsa gerek.

Size işkencenin varlığını ve önünüzdeki dosyalarda bulunan tüm kolluk beyanlarının işkenceyle alındığını ispat ede-

cek değilim. Zira siz bizim bildiğimizin kat kat fazlasını, perde arkasındaki boyut ve aktörleriyle beraber bilmektesiniz.

Ama insanlığa hizmet ve hakkı haykırmak adına da olsa kendi yaşadığım işkencenin ana başlıklarını anlatmak istiyorum:

Bundan on yıl önce Gaziantep'te bir cami avlusunda devlet güçleri beni etkisiz hale getirip başıma çuval geçirmek suretiyle zorla bir arabaya bindirerek kaçırdılar. Seslerden anladığım kadarıyla şehir dışına henüz varmıştık ki, arabanın içinde beni sorgulamaya başladılar. Verdiğim cevapları beğenmeyerek arabanın içinde beni hırpalamaya başladılar. Ağzımı kapatmak suretiyle beni boğmaya çalışıyor, elbiselerimi soyarak hayâsızca işkenceler yapıyorlardı. Günlerce hiçbir resmi işlem yapılmadan ıssız çöllerde ve izbe evlerde bana işkence edip sorguladılar.

Gözaltında kaldığım yetmiş gün boyunca akla–hayale gelmez ve tarifi imkânsız işkenceler yaptılar. Filistin askılarından elektrik şoklarına, işkence konusunda bilinen ve konuşulan tüm yöntemlerin en ağır tarzını üzerimde denediler.

Tüm işkence süresince aç, susuz ve çıplak vaziyette tuttukları yetmezmiş gibi, işkence etmedikleri istirahat döneminde bile, kışın soğuğunda hücreme su doldurup çıplak vaziyette yatırarak karnıma ve sırtıma botlarla basıyorlardı.

Bu yetmiş gün zarfında yapılan işkence seanslarının sayısını hatırlamıyorum. O insanlıktan çıkmış yaratıklar da bu sayıyı bilemezler. Ara vermeksizin, durup dinlenmeksizin en vahşi ve aşağılık yöntemlerle kendilerine yaraşır bir tarzda işkence ve hakaretler yaptılar.

Daha önce de ifade etmeye çalıştığım gibi, gerek bana yapılan işkenceleri ve gerekse de bu ülkede işkencenin en

vahşi boyutuyla süregeldiğini ispatlamak için söylemiyorum. Çünkü savcı ve hakimler, işkence gerçeğini bu ülkedeki herkesten daha fazla bilmektedirler. Buna rağmen mahkemeler, işkence şüphesi bile bulunan dosyaları hiç tereddüt etmeden çöpe atmaları gerekirken, ne yazık ki yüzde yüz işkenceyle alındığı bilinen ve işkencenin ispatlandığı dosyalarda bile en ağır hapis cezaları tatbik etmektedirler.

Doğrusu mahkemeler için ifade verilmiş–verilmemiş, işkence olmuş–olmamış, mahkemede savunmalar yapılmış–yapılmamış, iddialar sübut bulmuş–bulmamış gibi konuların hiçbir öneminin olmadığı görülüyor. Bizler buraya getirilirken, her birimizin alacağı cezaların ne olacağı hakkında yukarılardan veya bir yerlerden gelen emir ve talimatla beraber getirildik. Hatta gerekçeli kararın hazırlığına bile çoktan başlanılmış olduğunu düşünüyorum. Kim bilir, belki gerekçeli karar bitirilmiştir bile.

Nitekim kısa bir süre önce cezaevinde, gördüğü işkenceler ile ilgili Başsavcıyla görüşen bir arkadaşımıza, Başsavcı; "Zaten sizin dosya bitmiş. Savunmanızı Yargıtay aşamasını düşünerek hazırlayın" demiştir. O arkadaşımız şu an buradadır, savcı da muhtemelen adliyededir. İsterseniz hemen şuracıkta yüzleştirebilirsiniz. Kaldı ki adliyede hiçbir şey gizli kalmaz. Gerekçeli kararın yazılmış olduğunu, artık sağır sultan bile duymuştur.

Dolayısıyla yargılama ve mahkeme süreci anlamsız bir hal almıştır. Tüm bunlar birer formalite ve göz boyamadan ibarettir. Yanlış anlaşılmasın, ben bunları tahkir amacıyla söylemiyorum. Ve bu sözlerimle asla herhangi bir şahsı birebir hedef almıyorum. Bu, sistemden kaynaklanan bir bozukluk ve çürümüşlüktür. Yargının içine düştüğü sorunlar yumağı, artık içinden çıkılmaz bir hal almıştır. Bu durum,

elbette yeryüzünde gerçek adaleti sağlayan yegâne sistem olan İslam hukuk sisteminden vazgeçilip insanların kendi kıt akıllarıyla hazırlamış oldukları hukuk sistemlerinin ortaya çıkardığı bir bozukluktur. Türkiye'deki hukuk sisteminin sorun çözmekten çok sorun ürettiğini ve yargının siyasallaştığını, hukuk adamlarının ideolojik davrandığını, siyasi tercihlerine göre karar verdiklerini, çoğu yerde keyfi davrandıklarını devletin en üst yönetiminde bulunan Cumhurbaşkanları, Meclis Başkanları, Başbakanlar, Bakanlar, Parti Başkanları, hatta yargı çevrelerinden olan mahkeme başkanları dahi itiraf etmekte ve bundan şikâyet etmektedirler. Dolayısıyla yargının yanlışlıklarına maruz kalıp bundan mağdur olan biri olarak mevcut durumu ve masanın bu tarafından görünen manzarayı ve müşahedelerimi ortaya koyuyorum ve eleştiriyorum.

Bunlar on yıllık tutukluluk hayatım boyunca bizzat kendi yargılamamızdan ve bu süre zarfında sayısız mağdur Hizbullahi'nin hazin yargılanma hikâyelerinden gördüklerim ve bildiklerimdir. Kimseye iftira da atmıyorum. Getirin sonuçlanan Hizbullah dosyalarını! Bu dosyalarda verilen kararları ve bu kararlara mesnet teşkil eden delillere beraberce bakalım. Orada görülecektir ki yüzde doksanında kararlar ya sadece gözaltı ifadelerine bina edilmiş veya paçasını kurtarmak için neredeyse Amerika'da işlenen suçları da üstlenmiş ve sayısız insana iftirada bulunmaktan haya etmemiş adi bir itirafçının beyanlarına dayandırılmıştır.

Nitekim yıllarca savcılık yapmış olan **Gültekin Avcı**, Bir televizyonda katıldığı programda söylediği bir sözünde;

> "Ergenekon iddianamesindeki delillerin onda biri kadar delil olmadığı halde Hizbullah ve PKK hakkında iddianameler hazırladık ve bunların çoğu ceza ile sonuçlandı"

demiştir. Bu sözleriyle Ergenekon iddianamesinin güçlü delillere dayandığını ispat etmek istemişse de, aslında "Şecaat arz ederken merd-i kıptî sirkatin söyler" misali yapılan hukuksuzluğu kendi ağzıyla itiraf etmiştir. Biz Kürtlerde de; **"Dızé bostana dertén zıvıstana"** derler. Yani bostan hırsızları, kışın ortaya çıkar.

Türkiye'deki yargının bazı kesime önyargılı ve taraflı davrandığını itiraf etmiş olmasının yanı sıra, yargı sisteminin ne denli kokuşmuş olduğuna dair bir özeleştiri mahiyeti de taşımaktadır. Elbette onun söylediği bu sözler, bizlerin ne büyük haksızlıklara ve ne derece hukuksuz muamelelere maruz kaldığımızı da ayan beyan ortaya koymuştur.

Bu tespitin gerçekliği hususunda zerre kadar şüphe yoktur. Aslında bu tamamen sizin alanınıza girdiği için bunun gerçekliğini herkesten daha iyi bilirsiniz. Zira insanın kendi yaptıklarını kendisinden daha iyi bilen olmaz. Ama yine de herkes bilsin ve bütün dünya tanıklık etsin diye birkaç örnek vermekte yarar görüyorum:

Ben Siirt cezaevinde iken cezaevi savcısı bir gün Cumhuriyet Başsavcısı ile birlikte kaldığım odaya geldiler. Başsavcı Türk adaletinden ve hukukun üstünlüğü ilkesinin Türkiye'deki işleyişinden övgü ile bahsediyordu. Biz de ona; "Camide Kur'an–ı Kerim dersi vermek suç mudur?" diye bir soru yönelttik. O da bunun suç olmadığını söyledi. Arkadaşlarımızın çoğunun bu suçlamayla tutuklu bulunduğunu söyleyip örnek olsun diye de bir arkadaşımızın iddianamesindeki tutuklama gerekçesi olan *"Camiye gitmek ve Kur'an dersi vermek"* ibaresini gösterdik. İddianameye baktığında gerçekten de camide Kur'an–ı Kerim dersi vermekten başka hiçbir suçlamanın olmadığını gördü. Üstelik iddianamenin altındaki imza da beraberinde gelen cezaevi savcı-

sına aitti. Bunu görünce şaşkınlığı iki kat arttı, dönüp savcıya; "Bu nasıl olur?" dercesine baktı. İkisi de afallamış ve ne diyeceklerini şaşırmışlardı. Böylece Türk adaleti ve hukukun üstünlüğü ile ilgili savcı beyin az önce yaptığı hamasi nutuk yerini mahcubiyete ve şaşkınlığa bıraktı.

Eğer; "Asıl olan mahkemenin vereceği karardır. İddianame bir kriter teşkil etmez" denirse, doğrusu mahkemenin kararı hem bu örnek şahıs için hem de benzeri bir çok kişi için iddianameden farksızdı ve bu arkadaş Hizbullah üyesi olmaktan 4 yıl 8 ay hapis yattı ve çıktı.

Bu anlattığım afakî bir örnek değildir. Aksine benzerlerine sıkça rastlanan tipik bir örnektir. Dönemin savcıları halen yaşıyorlar ve şahitlik edebilirler. Ayrıca şu an bu salonda anlattığım olaya tanıklık edebilecek başka şahitler de vardır.

Camilerde Kur'an–ı Kerim dersi veren binlerce insan, Hizbullah üyesi olmak iddiasıyla gözaltına alınmış, birçoğu henüz çocuk yaşta olmalarına rağmen akıllara durgunluk veren türlü işkencelerden geçirilmiş. Bunlardan Abdusselam İrdem ve Murat Bilig işkence sonucu ruhlarını Rahman'a teslim etmiştir. Mahkemeye sevk edilenlerden yüzlercesi camide ders vermek veya almaktan başka hiçbir suçlama olmamasına rağmen sözüm ona adaletiyle bütün cihana nam salmış (!) bu mahkemeler tarafından Hizbullah üyesi olma suçuyla cezalandırılmıştır.

Mahkemeler, bu tavırlarıyla aslında şunu demek istiyor insanımıza: "Biz, camiye giden herkesi cezalandırabiliriz ve cezalandırırız. Hoşumuza gitmeyen bir fiil yaparsanız, ondan dolayı da cezalandırılabilirsiniz. Yarın tesettürlü olan aileleri de örgüt üyesi diye hapse tıkarız. O da olmadı sakallı olanlar, resmi nikâhın yanında imam nikâhı kıyanlar, kur-

banlarını şer'i kurallara uygun kesenler, genç yaşta hacca gidenler, Filistin için ağlayıp dua edenler vb. dini olan her şey bizim için örgüt üyeliğine delil teşkil eder."

Bunları istihza amacıyla söylemiyorum. Bir zamanlar bunlardan çok daha hayret verici gerekçelerle sayısız insan idam edildi. Bu makamda yer alan selefleriniz; insanlar sarık giydiği için, şapka takmadığı için, ezanı Arapça okuduğu için, Kur'an–ı Kerim dersi verdiği için çok kelleler götürdüler. Tarih bunları kaydetti ve bunlar milletimizin belleğine kazındı. Şimdilerde ise; filanca gazeteyi, falanca dergiyi okuyor veya şu derneğe, bu derneğe üyedir, diye insanların gözaltına alınıp tutuklanabildiklerini ibretle duyuyor, haberlerden üzülerek izliyoruz. Yani değişen fazla bir şey yok. Yeter ki bir şekilde beğenilmesin, mutlaka buna mukabil bir suç bulunacak.

Kesinlikle yukarıda zikrettiğim şeyler bir niyet okuma değil, mahkemelerden yansıyan hukuk anlayışının ve adalet mantığının ta kendisidir. Ama hiç perva etmeden söyleyeyim: Bizimle birlikteliği, ilişkisi veya gönül bağı olsun veya olmasın, tesettürlü olan herkes Hizbullah üyesidir, sakalını Allah için uzatan herkes Hizbullah üyesidir. Genç–yaşlı, kadın–erkek, hacca giden herkes Hizbullah üyesidir. Filistin için, Çeçenistan için, Afganistan için, Irak için ve dünyanın neresinde yaralı bir Müslüman varsa onun için ağlayan, dua eden herkes Hizbullah üyesidir. Kısacası dindar olan ve Allah'ı seven herkes Hizbullah üyesidir. Çünkü Hizbullah gerçekten Allah'ın taraftarı ve Allah'ın partisidir.

Mahkemelerin durumunu ve savcıların halet–i ruhiyelerini somutlaştırmak için şu çarpıcı gerçeği dikkatlerinize sunuyorum: Dosyamızda Ali Aslan adında birisinin kaçırılıp öldürülme suçlaması var. Bundan dolayı da bir arkadaşımıza müebbet hapis isteniyor. Oysa aynı Ali Aslan, 2003 yı-

lında Konya'da polisçe yakalanıp tutuklandı. Yargılama sonunda Hizbullah'a üye olmaktan dört yıl sekiz ay ceza verildi ve cezasını bitirip tahliye oldu. Kaçırılıp öldürülmüş olan bu adam mezardan çıkarılıp mı hapse atıldı, yoksa onun hayaleti mi cezalandırıldı? Türk Yargı Kurumu, Hizbullah'ın öldürdüğü birisini, Hizbullah üyesi olmaktan cezalandırma becerisi gösteren ve gösterebilecek yegâne adalet kurumu olmakla övünmelidir. Tabi bu mahkeme sonunda övgü katmerli hale gelecektir. Çünkü bir de Ali Aslan'ı kaçırmak ve öldürmekten ceza verilecek. Savcıların, güvenlik güçlerinin, hatta medyanın da bu önemli başarıda büyük katkısının olduğunu unutmayıp haklarını teslim etmek lazımdır. Onları da ayrıca tebrik ederek hak ettikleri övgüye mazhar kılmak, görevimizdir.

Bu örnek olay göstermiştir ki, emniyet güçleri, bir güvenlik ve asayiş kurumu olma yerine, komplo üretme ve üretilen komploları hayata geçirme görevini üstlenen bir örgüt haline gelmiştir. Savcı da bu örgütün azmettiricisi konumunda olmuştur. Mahkemelere ise, tüm bu kirli işleri temizleme ve temize çıkarma görevi düşmüştür.

Herhalde bu vahim durum ve birçok insanı etkileyen bu büyük zulüm, masumane bir hata ve gözden kaçma olarak değerlendirilemez. Zira böyle düşünülürse, bu durumda tüm bu kurumlar birer basit, beceriksiz, iş bilmez, maskara teşkilata döner ki, bunu hiçbir kurum kabul etmeyecektir.

Bu ve benzeri birçok olayın hata olarak gerçekleştiği kabul edildiğinde, bu hatada rolü olan herkesin derhal istifa etmesi lazım gelecektir. Yok, eğer bu bilinçli olarak yapılıyorsa, ki benim kanaatim bu yöndedir, o halde hem bizim nezdimizde, hem toplumumuz önünde, hem de tarihin

adalet terazisi karşısında, er ya da geç herkes hak ettiği karşılığı görecek, hak ettiği yerini alacaktır.

Yine bizim dosyamızda yer alan *Rıfat DEMİR kardeşimize Seyithan Aydın'ın öldürülmesi suçlaması isnat edilmiş. Ancak, bu adam yaşıyor.* Batman'da adresi, işi vb. kayıtları belli birisidir. İstendiği takdirde, bu adam telefonla yarım saat içinde bulunabilir ve bir saat içinde de bu salona getirtilebilir. Ama ne yazık ki burada yargılama yerine mahkemecilik oyunu oynanmaktadır. Gerçi oyunlarda bile bazı formaliteler yerine getirilmekte iken, burada buna dahi gerek duyulmamaktadır.

Yargı sisteminde, savcılara iddianame hazırlama görevi verilmiş ve bu görevi layıkıyla ve ciddi bir şekilde yürütmesi amacıyla devlet tarafından, fakir–fukaradan alınan vergiler maaş olarak veriliyor. Eğer bu kuru–sıkı iddialar ve baştan savma yargılamalar için mahkemelere para verilecek idiyse, bu kadar okul okunmasına ve bin bir türlü zahmetlere katlanılmasına ne gerek vardı? Bu kuru–sıkı iddialar ve Kel Ali tarzı yargılamalar, mahkemeler olmadan, savcılara gerek duyulmadan da pekâlâ yapılabilirdi.

Savcı suçlamalara konu ettiği iddialarını ispatla yükümlüdür. Çünkü iddiasını ispat edemeyen müfteri durumuna düşer. Onurlu savcılara ve tarafsız yargıçlara yakışan şey, iddianın ispatıdır. İddiasını ispatlayamayanlar hemen bundan vazgeçmeli ve mağdur ettiği kişiden derhal özür dilemelidir. Bu aynı zamanda adalet mesleğinin evrensel bir ilkesidir.

Beşeri kanunları pek bilmem ama İslam şeriatına göre başkalarına iftira ettiği sübut bulmuş bir kişi adil olma vasfını yitirmiştir ve bu vasfı yitiren kişi bırakın iddia makamına geçmeyi, sıradan bir vakada şahitlik bile yapamaz.

O halde bu iddianame tamamen reddedilmelidir. Zira hazırlayan şahıs adil olma vasfını yitirmiştir.

Yine yaşanmış bir trajediyi örnek vermek istiyorum: Ömer Türk adında bir itirafçının çeşitli aşamalarda üç defa değiştirdiği ifadesine dayanılarak, tek suçları dindar birer Müslüman olan Faysal Gürses, Mehmet Yıldız, Ferit Filitoğlu adlarındaki üç masum insana müebbet ceza verildi. Bu itirafçının sırf paçasını kurtarmak için uydurduğu iftiraların dışında, en ufak bir delil olmamasına rağmen üç genç insana, bir an bile tereddüt edip duraksamadan, vicdan azabı çekmeden en ağır cezanın verilmesini, doğrusu nasıl ve hangi kelimelerle ifade edip izah edeceğimi ve nasıl bir mantık getireceğimi bilemiyorum.

Bu itirafçının gözaltında verdiği ifadesini mahkemede değiştirmesi, daha sonra çıkan itirafçılık yasasıyla tekrar ifade değiştirip yasaya başvurması, mahkeme huzurunda itham ettiği şahısları tanımaması, bu şahsın ne kadar dengesiz bir durumda olduğunu gösteriyorsa, aynı şekilde bu dengesiz adamın ifadelerine dayanıp her şeyden habersiz üç masum insana müebbet ceza vermek de o kadar dengesiz ve vicdana ters düşen bir durumdur.

Hizbullah ile ilgili hemen hemen tüm dosyalarda yer alan iddialar ve deliller genel itibariyle bu önyargı ve mantalite doğrultusunda hazırlanmıştır. İsnat edilen tüm suçlar ve iddia edilen her şeyin yüzde doksanı işkence altında zorla imzalatılmış gözaltı ifadelerine ve yine işkenceyle, baskıyla, zorla itirafçılaştırılan, bir müddet kullanıp paçavra gibi atılan/atılacak olan insanların ifadelerine dayanmaktadır. Geriye kalan yüzde onluk delil ise, bilgisayar çıktısı olup hiçbir hukuki geçerliliği olmayan ve Hizbullah'a izafe edilen arşiv belgeleridir. Bu belgelerin hukuki geçerliliğinin olma-

dığı, çeşitli aşamalarda hem avukatlarımız tarafından, hem de bizler tarafından defalarca ispat edilmiştir. Hukuk ile az–çok ilgili olanlardan tutun, en mahir ceza hukuku profesörüne varana dek kime sorarsanız sorun, bunların delil olamayacağını ve belki de bu halleriyle sanıkların lehinde delil olabileceklerini söyleyeceklerdir. Ve eminim ki, kendiniz dahi bir televizyon kanalına konuk edilseniz ve benzeri bir olayla ilgili benzeri bir belgenin delil olup olmayacağı size sorulsa, siz de, "Bu belgelerin kopyası belge sahiplerinin müşahedesi ve savcılık gözetimi altında alınmadığı için, hiçbir şekilde hukuken delil teşkil etmez" diye söyleyeceksiniz.

Beykoz'da ele geçen belgeler "taraf" durumunda olan polisin elindedir. Bu süre boyunca ısrarla belgelerin bir kopyasının adli emanete, birinin de avukatlara verilmesi yönünde taleplerimiz oldu. Ancak talepler hiçbir gerekçe gösterilmeden reddedildi. Polis de zaman zaman ihtiyaç halinde sanıkların aleyhine olabilecek kısımları mahkemelere servis etmiştir. Bu belgelerin tamamına yakını bilgisayar yazılarıdır. Üzerinde kaşe, mühür gibi Hizbullah'a ait olduğunu ortaya koyacak bir emare de yoktur. Ya da pasaport, para gibi kıymetli kâğıtlar da değildir ki sahteliği anlaşılabilsin. Bu kâğıtlar sıradan dosya kâğıtları olup üzerinde de bilgisayar yazısı bulunmaktadır. Çok rahat bir şekilde polisin bunlar üzerinde tahrifat yapması mümkün iken, mahkemeler bunları bir numaralı delil olarak kullanabiliyor.

Hukuken geçersiz olan bu belgeler delil kabul edilerek şu ana kadar binlere varan sayıda kişi hakkında, tarafsız olmaları gereken hakimler tarafından, hüküm verilip hapishanelerde çile çektirildi. Elbette ki bu durumda ve böylesi bir ortamda bir hukuki süreçten bahsedemeyiz. Bizim aleyhimizde başlatılan ve yıllardır sürdürülen süreç, hukuki değildir.

Aynı zamanda bu süreç kanuni de değildir. Yani bize yapılan bu uygulama, hukuk açısından zorbalık ve zalimliktir; kanun açısından ise tam bir hukuk terörüdür.

Bu dosyada yargılanan Mehmet Ezme on yıldır dedesine ait olan evde çıktığı iddia edilen cesetlerden sorumlu tutulmaktadır. Mehmet Ezme'nin bu evle ve bu olayla dedesi ile aynı ismi taşımaktan başka bir alakasının olmadığı, on yıldır yüzlerce kez dillendirilip ispat edildi. Kendisi, dedesine ait olan böyle bir evin varlığından bile haberdar olmadığını, bu evin tapusunda ismi yazılan Mehmet Ezme'nin yıllar önce vefat eden dedesi olduğunu ve artık kendisine yapılan bu zulüm ve işkenceye son verilmesini söyleye söyleye dilinde tüy bitti. Avukatlar da her duruşmada bu durumu izah edip bir an evvel bu hukuk cinayetinden vazgeçilmesi ve müvekkilin tahliye edilmesini talep etmekten usandılar. Ama maalesef sonuç değişmedi.

Adana ağır cezada yargılanan Muhammed VAROL'A; M. Ali KANTAR ve Nusret GÜZEL'i kaçırıp öldürme suçu isnat edilmişti. Sanık bu suçu işlemediğini söylemesine ve söz konusu şahısların yaşamakta olduklarını, mahkeme tarafından bulunup getirilmelerini istemesine rağmen mahkeme buna aldırış etmemiş sonunda sanık bu şahısları kendi imkânlarıyla bulup mahkemeye getirmiştir. Şahıslar da gelip mahkemede "sanık tarafından kaçırılmadıklarını ve görüldüğü gibi hayatta olduklarını" beyan etmişler ve bunca meşakkatli bir süreç sonunda nihayet mahkeme heyeti ikna edilebilmiştir.

Fakat gelin görün ki, trajikomik olan bu garabet bununla son bulmamıştır. Bunun ardından İstanbul Ağır Ceza'da yargılanan İlyas KUTULMAN'a aynı suç isnat edilerek sanığın ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılması kamu adına talep edilmiştir. Ama ilahi adaletin sillesi bu sefer çabuk inmiş, sanık İlyas KUTULMAN'ın kaçırıp öldürdüğü id-

dia edilen şahıslardan birinin şu anda mahkeme salonunda dinleyiciler arasında olduğunu söyleyerek bu saçma iddiaları reddetmiştir. Bunun üzerine mahkeme başkanı söz konusu şahsı tanık kürsüsüne alıp kimlik tespiti yaptıktan sonra ifadesini almış ve nihayet bu suçlama böylelikle düşmüştür.

Bir örnek de kendi dosyamızdan... 10 yıllık yargılama süresi boyunca iki kardeşimiz cezaevinde hayatını kaybetmiştir. Bunlardan biri de Musa Özer'dir. Musa Özer'in güya talimat verdiği eylemlerden bazılarının tarihleri cezaevinde olduğu zamana denk geldiği halde mahkemece dikkate alınmadı. Oysa kendisinin o tarihlerde cezaevinde olduğuna dair yazı, dosyalarda mevcuttur. Eğer bu durum dikkate alınmış olsaydı, belki de tahliye olacak ve cezaevinin kötü koşulları nedeniyle genç yaşta hayatını kaybetmeyecekti. Mekânı cennet olsun.

Öyle anlaşılıyor ki, hâkimler suçluyu bir bakışta gözlerinden tanıdığı için başka yan delillere ihtiyaç duymuyorlar.

Şimdi hem size, hem de bu ülkede savcılık ve hâkimlik makamını işgal eden herkese soruyorum:

Hukukunuzda masumiyet karinesi mi esastır yoksa suçluluk karinesi mi?

Sanık, isnat edilen suçu işlemediğini ispat etmeyene kadar suçlu mudur?

Bu ülkede polis birilerini yakalayıp işkence ede ede onlara birtakım suçlar yüklüyor. Bu suçlar kimi zaman gerçek olaylardan seçiliyor, kimi zaman da bu örneklerde olduğu gibi hayali ve uydurma olabiliyor. Polis bu şahısları bir tomar evrak ve sözde ifade eşliğinde savcılığa intikal ettiriyor. Savcı beyler önlerine gelen dosya hakkında en ufak bir araştırma gereği duymadan ve en küçük bir delil, kanıt bulma zahmetine gir-

meden noter gibi, üstüne mührünü basarak şahıslar aleyhinde alelacele bir güzel kamu davası açıyor. Böylelikle daha dün sıradan birer vatandaş olan şahıslar, bugünün tescilli birer sanığı oluveriyorlar. İşte asıl handikap bundan sonra başlıyor ve ardı ardına kabaklar zorla sanıklaştırılan bu insanların başında patlıyor. Zira mahkeme bu şahıslar hakkında iddia edilen suçlara bakıp; "Acaba bu suçları işlediğine dair karine nedir, delil var mıdır?" diye muhakeme yapacağına, sanık sandalyesinde adalet bekleyen insanlara; "İddiaları dinledin! Şimdi savunmanı yap ve bu suçu işlemediğini bize ispat et!" demektedirler. Eğer iddia edilen maktuller sağ ise ve yerleri biliniyorsa, sanık sandalyesine bin bir türlü eziyet ve entrika ile oturtulmuş şahıslar bir nebze rahatlıyorlar ve eğer imkânları varsa bu ölmemiş ölüleri mahkeme salonlarına getirtip suçu işlemediğini ispatlayabiliyorlar. Ama söz konusu olan maktul, gerçekten ölmüş ise, o zaman vay haline sanık sandalyesine oturanın! Çünkü ölüyü diriltmesi gerekir ki, bu ölü mahkemeye gelsin ve bu sanığın kendisini öldürmediğini söyleyebilsin. Ne var ki ölüleri diriltmek mümkün değildir. Aynen ölü vicdanları diriltmenin insanlar için pek mümkün olmadığı gibi.

Şimdi sormak lazım gelmez mi hiçbir delil sunulmadan cinayetle suçlanan kişi, suçsuz olduğunu nasıl ispat edebilir?

Bunu yapabilecek bir insanoğlu var mı bu dünyada? Dahası durup dururken, delilsiz, mesnetsiz bir adama suç isnat edip yargılayan başka bir ülke daha var mı bu dünyada?

Böyle bir hukuk, hukuk diye nitelenebilir mi?

Böyle bir zulmün işlendiği binalara Adalet Sarayı denilebilir mi?

Yapılan isnatların birçoğu bu türden olup maalesef çok azı müstesna tümünde de mahkemeler sanık aleyhinde acı-

masız bir şekilde sonlandırılmıştır. Böyle bir zulüm karşısında söylenecek söz yoktur. Olsa olsa belki şöyle denilebilir: **"İyi ki Mahkeme–i Kübra var, iyi ki Cehennem var ve iyi ki Allah'ın keskin adalet kılıcı var!"**

Bu verdiğim örneklerin şu anda dünyada bulunan hiçbir hukuk sisteminde bir benzerinin olacağını sanmıyorum. Bir hayli ironik olan ve aynı zamanda yargının seviyesi açısından yüz kızartıcı bulunan bu örneklerden sadece benim haberdar olduklarımı anlatmaya kalksam bir kitap çıkar herhalde.

Şimdiye kadar anlattıklarımdan farklı bir hadise daha anlatmak istiyorum. Bunu, cereyan eden benzer yüzlerce hadiseye örnek olsun diye anlatıyor ve bu olayın mağduru aileye de ithaf ediyorum. Ayrıca bizi Hizb–ul vahşet diye nitelendirenlerin dikkatine sunmak ve devlet Hizbullah'a göz yummuş diyen masa başı şarlatan yorumcuların gözüne sokmak için söylüyorum. Anlatacağım bu hadise, Hizbullah'ın eylem sebeplerine ışık tutması açısından da önemlidir:

1993 tarihinde, Bismil'in Çavuşlu Köyü'ne Tekirdağlı dindar bir hanım öğretmen atanmıştı. Öğretmen, yaşlı ve sakallı babasıyla beraber gelmişti. İlçe Milli Eğitim Müdürü, köyün çok tehlikeli olduğunu bildiği halde, bu bayanı söz konusu köye gönderdi.

Hizbullah onları köye gitmemeleri yönünde uyarmak istediyse de, yetişemeden öldürülme haberleri alındı. 26 Ekim 1993 tarihinde meydana gelen bu olayda Neşe Alten isimli hanım öğretmen ile babası Hasan Alten katledildiler.

Bölgede faaliyet yapan bir PKK milis grubu köye gitmiş bu hanım öğretmeni babasıyla beraber yerlerde sürükleyerek köyün dışına çıkarmış. Öğretmenin tesettürüne ve baba-

sının sakalına hakaretler edip türlü eziyetler verdikten sonra hunharca tarayıp vücutlarını delik deşik etmişlerdi.

Bu haber üzerine Hizbullah, olayı yapan ekibi tespit etmiş ve bu tespitini ekip sorumlusu olan şahsın kahvehanelerde olayı övünerek anlatıp kadının tesettürüne nasıl el uzattıklarını, babasının sakalını nasıl çekiştirdiğini söylemesiyle de teyit etmiştir. Hizbullah, bunun üzerine ekip sorumlusunu cezalandırma talimatı vermiş ve bu adi yaratık göze göz, dişe diş kaidesince Hizbullahi yiğitlerce aynı şekilde öldürülmüştür.

Hizbullah, kim olursa olsun Müslümanlığından ve dindarlığından dolayı saldırıya uğrayan ve zulüm görenlerin mezhebine, meşrebine ve hangi cemaate bağlı olduğuna bakmaksızın, kendine yapılmış sayar ve bu şahısların kanını ve namusunu kendi kanı ve namusu olarak değerlendirir. Nitekim Hizbullahi Cemaat, bu doğrultuda PKK'yı uyarmıştı.

Hizbullah'a göre Müslüman bir kadının tesettürüne el uzatılmış ve yine İslam'ın şiarlarından olan sakala hakaret edilmiş, ardından baba–kız iki mazlum Müslüman şehid edilmiştir. Dolayısıyla bunlar sahiplenilmeli ve bunu yapanlar cezasız kalmamalıydı.

Hadise böyle gerçekleşmiştir. Hizbullah'tan edindiğim bilgiye göre bu olayı gerçekleştiren yiğitler halen yakalanmamıştır. Buna karşın devlet şu ana kadar bayan öğretmen ve ihtiyar babasını şehid edenlerin ekip başı olan adi yaratık için, üç Hizbullah mensubuna müebbet vermiş, dördüncüsü olan bana ise vermek üzeredir.

Dolayısıyla devletin aslında kime yardım edip kolladığı muğlâk değildir. Ancak insi ve cinni şeytanlar insanların kafasını bulandırmak için yardımlaşmaktadırlar.

Hizb–ul vahşet tabirine gelince, İslam'a ve Müslümanların canlarına kast edenlerin canlarını almak, Müslüman bacılarımızın iffetlerine el uzatanların elini kesmek vahşetse, biz bundan gocunmuyor, hicap duymuyoruz.

Toplumların ayakta kalması, sosyal barışın sağlanması ve milletlerin huzur ve refahı, adaletin ve hakkaniyetin kâmil bir şekilde tesis edilmesiyle mümkündür. Böyle bir adalet ilahi vahyin ışığında ve rehberliğinde inşa edilebilir ancak. Milletimize bir asırdır dipçik zoruyla dayatılan Avrupa köleliği ve dinsizliğinin adalet, huzur ve barış getirmesini ummak ise trajik bir hezeyandır. Bu sistem Avrupa'ya ve onların kokuşmuşluğuna köle olma sistemidir. Bizim milletimize, Müslüman halklarımıza düşmanlık ve ihanetten başka bir şey değildir. Bir asırdır Avrupalı efendilerin isteği üzere Müslüman milletimizden intikam almak için kan, gözyaşı, zulüm, baskı, zorbalık ve hakaretin en katmerlisi tattırılmış olan insanımız, Avrupa kapılarında adalet aramak zorunda bırakılmıştır.

Avrupa köleliğini dayatanları ve bu uğurda halkımızı kıyımdan geçirenleri tel'in ediyoruz. Bu onursuzluğa asla razı olmayacağız. Müslüman milletimizin haklı ve Hakk'tan yana olan mücadelesine destek olmaya hayatımız boyunca ve imkânlarımız ölçüsünce devam edeceğiz.

Bu coğrafyada İslam'ın sesini kısmaya, nefesini kesmeye ve Müslümanları mahrum ve mazlum bir millet olmak zorunda bırakmaya çalışan güçler bilmelidirler ki, bu topraklar İslam'ın topraklarıdır. Bu vatan, Müslüman vatınıdır ve mücahit ecdadın pak kanlarıyla alınmıştır. İslam dışı ne varsa, bu topraklara ve Müslüman halkın bünyesine yabancıdır. Dolayısıyla dışlanıp bünyeden atılmalıdır ve Allah'ın izniyle atılacaktır. Milletimiz kendisine zorla dayatılan ve

hazmettirilmeye çalışılan İslam dışı hayatı hazmetmeyecek ve dayatmacıların çirkin suratına tükürecektir.

Son olarak aleyhimde ve Hizbullahi Cemaat aleyhinde gayri ciddi mülahazalarla, mesnetsiz ve delilsiz suçlamalarla hazırlanan mütalaa hakkında, on yıl önce verdiğim cevaplara ekleyeceğim bir husus yoktur. Oradaki cevaplarımı tekrar ediyorum.

Selam
Hakk'a tabi olanlara olsun.
Biz
Allah'tan geldik
yine O'na dönücüleriz.
O'na tevekkül edip
O'na dayanıyoruz.
O bize yeter,
O ne güzel vekildir.
Sonsuz hamd, sena ve şükür
Allah–u Teâlâ'yadır.